

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MANEATER

MORGAN ELIZABETH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MANEATER

UZMANLAR

KİTAP 1

MORGAN ELIZABETH

Telif hakkı © 2025 Morgan Elizabeth Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Aptal rolü yapmanın gücünü bilen güçlü, bağımsız kadınlara. Dünya sizi küçümsemeye devam etsin.

PLAYLIST

Maneater - Nelly Furtado
Her - Megan Thee Stallion Guy
on a Horse - Maisie Peters
Süper Grafik Ultra Modern Kız - Chappell Roan Boş
Alan - Taylor Swift
The Feels - Maren Morris
Womanizer - Britney Spears I
Can See You - Taylor Swift Not
My Fault - Renee Rapp Bang
Bang - Jessie J
The Man - Taylor Swift
Gel Al - Selena Gomez Çocuk Adam -
Sabrina
Vigilante Shit - Taylor Swift

CONTENTS

[Morgan'dan Bir Not](#)

[Bölüm 1](#)

Josie

[Bölüm 2](#) Josie

[Bölüm 3](#) Josie

[Bölüm 4](#)

Rowan

[Bölüm 5](#) Josie

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#) Josie

[Bölüm 8](#)

Rowan

[Bölüm 9](#) Josie

[Bölüm 10](#) Josie

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#) Josie

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#) Josie

[Bölüm 15](#)

Rowan

[Bölüm 16](#) Josie

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

Rowan

[Bölüm 19](#)

Rowan

[Bölüm 20](#) Josie

[Bölüm 21](#)

Rowan

[Bölüm 22](#) Josie

[Bölüm 23](#)

Rowan

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

Rowan

[Bölüm 26](#) Josie

[Bölüm 27](#) Josie

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

Rowan

[Bölüm 30](#)

Rowan

[Bölüm 31](#) Josie

[Bölüm 32](#) Josie

[Bölüm 33](#)

Rowan

[Bölüm 34](#) Josie

[Bölüm 35](#) Josie

[Bölüm 36](#)

Rowan

[Bölüm 37](#) Josie

[Bölüm 38](#)

Rowan

[Bölüm 39](#) Josie

[Bölüm 40](#) Josie

[Bölüm 41](#) Josie

[Bölüm 42](#) Josie

[Bölüm 43](#) Josie

[Bölüm 44](#) Josie

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#) Josie

[Bölüm 47](#)

Rowan

[Bölüm 48](#) Josie

[Epilog](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Morgan Elizabeth'in diğer kitapları](#)

A NOTE FROM MORGAN

Merhaba, Mavens!

Bu görevi benimle birlikte üstlenmeyi kabul ettiğiniz için çok heyecanlıyım, yani bu süper eğlenceli kitabı benimle birlikte okumayı kabul ettiğiniz için.

Mavens, grup sohbetimde *Charlie's Angels ama Charlie'yi beceren kızlar* diye yazdığım aptalca bir mesajdan doğdu. Bu kitapta kimse Maven'ların gizemli sahibi Gabriel ile birlikte olmuyor, ama bu benim kafamda görmezden gelemeyeceğim bir fikir doğurdu. Tourist Trap'i bitirip bir sonraki yaza kadar Seaside Point'e dönmemeye karar verdiğimde, Mavens'ın parlama zamanının geldiğini anladım. Ve *lanet olsun*, parladılar da.

Bu hikayeyi, Josie ve Mavens'ı ÇOK seviyorum. Bu kitabı yazarken eğleneceğimi biliyordum, ama bu kadar eğleneceğimi beklemiyordum, bu yüzden bugüne kadarki en uzun kitabım oldu. Gizemli olay örgüsünün mantıklı olmasını ve okuyucuyu merakta tutmasını sağlamak, Rowan ve Josie'nin bol bol şakalaşması ve düşmanların sevgiliye dönüşmesi için çok fazla kelimeye ihtiyacım vardı.

Umarım bu çılgın macerayı yazarken aldığım keyfi siz de okurken alırsınız! Devam etmeden önce birkaç önemli bilgi vermek istiyorum. Ne yazık ki, ben süper seksi bir casus değilim. Gizli hareket etme becerim yok ve gerçek casusların veya özel dedektiflerin nasıl çalıştığı hakkında pek bilgim yok. Google'da biraz araştırma yaptım, ancak bunun bir kurgu eseri olduğunu ve olayların *gerçekte* nasıl işlediğine dair bazı sanatsal özgürlükler kullandığımı lütfen unutmayın. Eğer özel dedektif veya süper havalı bir gizli ajan iseniz, öncelikle harika, havalı ve çok kıskandım, ikincisi, yanlış bilgilerim sizi rahatsız ederse bu kitabı okumayabilirsiniz.

Ayrıca, bu kitapta yetişkinlere yönelik dil ve durumlar, bedensel zarar içeren sabotajlar (korkunç şeyler yok, sayfada da yok!) ve sadakatsizlik veya genel olarak pisliklikten bahsediliyor (ana karakterlerde değil, ama o erkeklerin sırlarını öğrenmek için onlarla flört eden süper seksi bir casus). Okumak bizim mutlu olduğumuz yer olmalı ve bu his herhangi bir anda kaybolursa, okumayı bırakmaktan çekinmeyin. Ruh sağlığı her zaman önce gelir!

Sizi Ay'a ve Satürn'e kadar seviyorum!

Morgan

ONE

JOSIE

Bazen erkeklerin hayatlarını mahvettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Bazen, farklı bir versiyonunu görür ve masum insanları ağına çekmek için özenle yaratılmış versiyonunun ötesini görürüm. O günlerde, müşterimizin haklı olduğundan ve şu anda kanıt toplamaya çalıştığım adamın gerçekten de bir pislik olduğundan emin olmak için yaptığımız araştırmalara rağmen, basit bir gülümseme ve kirpiklerimi kırpma ile onların en derin, en karanlık sırlarını öğrenmek için onları aldattığım için içimde ufak bir suçluluk hissediyorum.

Bu sefer değil.

"Eski karım tam bir cadaloz. Aslında henüz eski karım sayılmaz, ama boşanma davası devam ediyor."

Gülümser ve başımı sallar, dosyada karısı hasta annesine bakmak için evden uzaktayken, karısının *ihtiyaçlarını karşılamadığını* iddia ederek boşanma davası açtığını hatırlarım.

Ve şimdi ona iyi bir nafaka ödeyecek parası olmadığını iddia etmeye çalışıyor. Onu aldattığına dair kanıtları çoktan topladık, ama boşanma davası için parayı sakladığından da eminiz.

"Çok zor olmalı," diyorum üzgün bir ifadeyle. Bu muhtemelen işimin en kötü yanı: en iğrenç erkekleri kazanmak ve hataya düşmeleri için egolarını okşamak zorunda olmak. Yine çok büyük bir lokma alıyor, gülümsemeden ve başımı sallamadan önce kusmak istiyorum.

"Ve şimdi nafaka için evimi ve malımı almaya çalışıyor. O kaltak hayatında bir gün bile çalışmadı!" Aklımda,

, onun iş hayatında yükseldiğini, ama adamın ona çalışmasını istemediğini, hatta ısrarla çalışmamasını söylediğini belirtiyordu.

Gözlerimi kocaman açtım ve dudaklarım inanamama ifadesine büründü. Arabada buraya gelirken çizdiğim dolgun pembe dudaklarıma bakıp başını sallayıp devam ettiğinde, ona sahte şokumu sattığımı biliyordum.

"Ama merak etme," dedi, dudaklarında küçük, gururlu bir gülümsemeyle, şimdi akşam yemeğinden yağlı. "Ben hallederim. O kaltağın beni kanatmasına izin vermem."

Onu terk ettiği için Tanrı onu korusun, çünkü bir kadına orospu *dışında başka* bir şey söylemeyi biliyor mu bilmiyorum. Bunu öğrenmek için burada uzun süre kalmayı düşünmüyorum, özellikle de o benim avucumun içindeyken.

"Öyle mi?" diyorum, dirseğimi masaya dayayıp başımı elime yaslayarak, koyu saçlarım göğüslerimin arasında dökülerek dekoltemi neredeyse gülünç hale getiriyor.

"Muhasebecim yıllardır beni koruyor, böyle bir şeyin olmaması için uğraşıyor. Bilirsin... çeşitlendirme." Gözlerinde, sanki bunun anlamını bilmem gerektiğini ima eden bir parıltı var ve benim uzmanlık alanım olduğu için aptal rolü yapıyorum.

Kanıtlar ancak doğrudan ve onun kendi ağzından çıkarsa geçerlidir. Muhasebecinin peşine düşebiliriz, muhtemelen arama emri çıkarabilir ve sakladığı parayı bulabiliriz, ama içimden bir ses bu pisliğin hiçbir şey bilmediğini, başından beri haberi olmadığını iddia edeceğini ve yine de eski karısına ödeme yapmaktan kurtulmanın bir yolunu bulacağını söylüyor.

"Çeşitlendirme mi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzerek. "Yani, tüm paran hisse senetlerine, gayrimenkullere falan yatırılmış mı?"

Gözleri göğüslerime kilitlenmiş durumda ve o anda kazandığımı anlıyorum. Hatta biraz öne eğilip kravatu kırmızı soslu tabağına düştüğünde daha da emin oluyorum. Kazanmak isteyen yüzümdeki buruşmayı zorla bastırıyorum.

"Hayır, hayır, parayı yurtdışı hesaplara yatırıyorum. İzlenemez, takip edilemez, bana karşı kullanılamaz."

"Vay canına," dedim. "Çok akıllıca!" İpeksi, koyu renkli saçlarımdan bir tutam parmağımın etrafında döndürdüm ve ona gülümsedim.

"Evet, ben buyum işte. Akıllı, zengin ve yakışıklı." Zaten iki vuruşunda da sıfırdı ve omzunun üzerinden Rory'nin başını salladığını, kaydı aldığını gördüğümde, üçüncü vuruşunda da sıfır olacağını anladım.

Bu itiraf tam da ihtiyacım olan şeydi, bu gecenin görevi tamamlanmıştı.

Mavens Investigations'da araştırmacı olarak, müşterilerimizin ihtiyaç duyduğu her türlü kanıtı bulmak benim işim. Bu seferki plan basitti: Hedefimiz Jackson Wilson'la sokakta tesadüfen karşılaşacak ve onunla daha fazla konuşabileceğim bir randevuya çıkmak için flört edecektim. Sonra randevuda, bu pislik herifle bütün akşam göz kırparak, saçlarımı savurarak flört edecek, ona içki içirip dekoltemi göstererek, yakında eski karısı olacak kadından para sakladığını itiraf edene kadar onu ikna edecektim.

Adamla beş dakika geçirdikten sonra, neden *eski* karısı olduğunu hemen anladım. O berbat bir insan.

Onun yanından bir an önce uzaklaşmak için, omzunun üzerinden bakıp, bizim gibi garson üniforması giymiş Rory'yi gördüm. Uzun sarı saçları sıkı bir topuz yapmıştı. Ona işaret verdim: saçlarımı salladım ve sağ kulağımdaki saplama küpeyi çevirdim. O da başını salladıktan sonra sahte bir gülümseme takındı, su dolu bir tepsiyi aldı ve bize doğru ilerlerken *Jackson*, çeşitli ülkelerdeki hesapları, sahip olduğu evler vb. hakkında konuşmaya devam ederek beni etkilemeye çalıştı.

"Bir şey var mı... Aman Tanrım!" Rory, tüm bardaklar ve büyük su sürahesi (çünkü Rory hiçbir şeyi yarım yapmaz) masanın üzerine ve üzerime devrilince geri adım atarak nefes nefese kalır. Soğuk su beni iliklerime kadar dondurur, çünkü görünüşe göre Rory daha gerçekçi olmak için *buzlu* su kullanmış. Sandalyeyi gürültüyle geri itip ayağa kalkarım ve buz küplerini kucağımdan silkelerim. Rory'nin dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılır ve gözlerimi devirme isteğiyle mücadele etmek zorunda kalırım.

"Ne halt ediyorsun!" diye bağırır randevum, Rory'ye karanlık bir bakış atar, sonra da benim dekolteme düşen buz küpünü almak için uzanır. O kirli ellerini bana değdirmeden geri çekilir ve buz küpünü alırım.

"Oh, *çok özür* dilerim," diyor Rory, önlüğünden peçete alıp bana uzatıyor. İnce kokteyl peçeteleri işe yaramıyor ve tepsiyi masamızın üzerine, yemeklerimizin üzerine koyuyor. Her neyse, bu iş bitti.

"Müdürünüzle konuşmak istiyorum," diyor Jackson.

"Sorun değil, ben..." diye başlıyorum.

"Kesinlikle *değil*," diye bağırır.

"Tabii, hemen mdrm çağırayım," diyor Rory, mavi gözlerini bana çevirerek. Ona bir gülümseme attım, sonra randevuma da sıkı bir gülümseme attım ve "Tuvalete gidip kurulanmaya çalışacağım" dedim.

"Yardım edebilirim" diye Jackson denedi.

İğrenç.

"Hayır, ben hallederim," derim, çantamı ve cep telefonumu alıp restoranın arkasına doğru ilerlerken. Karanlık koridora girince, tuvaletlere doğru gitmek yerine sola, mutfağa doğru giderim.

"Hey, Josie!" diyor şef, sonra sıırıslıklam kıyafetlerime bakıyor. "Rory seni fena ıslatmış."

"Buzluydu," diye mırıldanıyorum, arkamda kahkahalar yankılanırken personel odasına doğru ilerliyorum. Patronumuz Gabriel'in bir arkadaşına ait olan bu mekanı sık sık kullanıyoruz, bu yüzden personel burada olduğumuzda ne bekleyeceklerini biliyor. Dinlenme odasına girince Rory'nin benim için bıraktığı kıyafetleri alıp stm değiştiriyorum, neyse ki kurumuş saçlarımı bir toka ile tutturup çantamı omzuma asıyorum.

Sonra arka kapıdan ıkıyorum.

Telefonumu kulağıma dayayıp anahtarları elimde, arabamın kilidini açarken telefonumu arıyorum. O cevap vermeden konuşmaya başlıyorum. "Görev tamam. Dönüşte sana rapor ve ses kaydı vereceğiz..." Saatile bakıyorum. "...dört saat sonra mı? Kayıtlar Rory'de ve onun vardiyası iki saat sonra bitiyor." Buna gülümsüyorum, çünkü en azından ben gidebileceğim. O, garsonluk görevini *gerçekçi* göstermeye çalışmak zorunda.

"Aferin, Maven. Git kurulan. Yarın yeni görevin var."

TWO

JOSIE

Eve gitmek yerine, Hudson City'nin merkezindeki lüks bir bar ve gece kulübü olan Opal'a gidip becerilerimi geliştirmeye karar verdim. Pahalı bir bara gidip oturmak, flört etmek ve aptal erkeklerden ne tür bedava içkiler alabileceğimi görmek, evde oturmaktan çok daha eğlenceli.

Bir saat sonra, yanımda oturan yaşlı adamın ikramı olan, barın en pahalı şampanyasından iki kadeh içtikten sonra, becerilerimin işe yaradığını anlıyorum. Beni etkilemek için bir politikacı ile oynadığı golf oyununu anlatırken, telefonu çalıyor. Telefonuna hızlıca bakıp, özür diler bir ifadeyle yüzüstü masaya koyuyor.

"Hemen dönerim," diye iç çekerek, oturduğumdan beri özenle gizlediği telefonuna bakarak başını eğdi. "İş."

"Çabuk dön," diyorum, sesimde seksi bir mırıldanma var. "Hikayenin geri kalanını duymam lazım." Cevap olarak bana geniş bir gülümseme atıyor ve uzaklaşıyor, ama ceketini de alıp gitmesinden, geri dönmeyeceğini neredeyse garanti edebilirim. Vücudumu tekrar bara dönük hale getiriyorum.

"Karın mı, kız arkadaşın mı?" Carrie, barmen, o duyamayacak kadar uzaklaşınca sorar. Bu bar benim evime en yakın bar olduğu için, bu oyunu sayısız kez oynadığımı görmüştür.

"Kesinlikle karım."

Carrie gözlerini devirip alaycı bir şekilde gülümser ve zaten tertemiz olan barı siler. "İğrenç."

Omuz silkiyorum. "En azından içkilerim onun hesabına." "Amin, kızım," diyor gülümseyerek.

"Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun," tanıdık bir derin ses duyulur. Güzel bir ses, içini okşayan türden, uzaktan gelen gök gürültüsü gibi biraz tehlikeli, ama ne olacağını haber veren bir ses.

Döndüğümde, arkasındaki ışıklar onu gölgeye bürüdü, ama yine de neyle, daha doğrusu kiminle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Hudson City'deki bar ve restoranlarda işim varken sürekli bana çarpan ve beni kızdırmayı bir oyun haline getiren adam. Eğer onu iyi tanıımıyorsam, beni takip ediyor falan sanırdım, ama neyse ki ben bir Maven'ım ve onu iyi tanıyorum. Eğer bir takipçim olsaydı, Gabriel anında onu bulurdu.

Rowan.

Geçtiğimiz bir yıl içinde görevlerim sırasında ona bir düzine kez rastladım. Bir keresinde, bir borsa simsarının özgeçmişinde doğruyu söyleyip söylemediğini araştırırken, o Coastal'da bir grup erkekle akşam yemeği yiyordu. Bir başka seferinde ise, lüks bir barda dolandırıcılık soruşturması yaparken, o barda oturuyordu. Bu karşılaşmaların en az yarısında, masama gelip soruşturduğum kişiyle kısa bir sohbet etti, bu da bana Hudson City'nin üst tabakasında herkesi tanıdığını düşündürdü. Mükemmel dikilmiş takım elbiseleri ve pahalı saatleriyle, onun da üst tabakanın bir parçası olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

Ancak, bana her zaman burnu havada bakması ve her zaman biraz fazla derine işleyen küçük iğneleyici sözler söylemesi nedeniyle, adından başka bir şey bilmek istemedim. Ayrıca, bedenimin ona karşı zihnimin tam tersi tepki vermesi nedeniyle, görevlerimde kimliğimi kolayca açığa çıkarabilirdi.

"Anlamadım?" diye soruyorum, sesimde öfke var, ama bir yandan da yaklaşan şakalaşma için heyecanlıyım.

Yaklaşır, arkadaşımın az önce kalktığı sandalyenin arkasına ellerini koyar ve açıklamaya başlar. "İçkilerini ödetmek için erkeklerle flört ediyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ona hafif bir gülümseme atıyorum.

"Biliyorum," derim başımı hafifçe eğerek. "Kendi içkilerimi ödeyebilecek durumdayım. Ama böyle daha eğlenceli."

Gözlerindeki parıltı - merak, heyecan ve kızgınlığın karışımı - üç ay önce onunla neredeyse bütün akşam yemeğini geçirdiğim talihsiz deneyimi hatırlattı. O, şirketinden para çaldığından emin olduğumuz bir adamla önceden ayarlanmış bir randevumda tesadüfen karşıma çıkmıştı

Rowan bu teklifi kabul etti. Bütün gece bana dik dik baktı ve sadece ikimiz yalnız kaldığımızda benimle konuştu.

"O evli, biliyorsun," demişti, randevum ve hedefim Stephen tuvalete gitmek için uzaklaştığında.

Bunu biliyordum, boş zamanlarımda bu bilgiyi belgelendirip, zimmete para geçirme kanıtlarını müvekkilimize teslim ettiğimizde karısına göndermek için bir dosya oluşturmıştım.

Küçük bir gönüllü çalışma, diyebiliriz. Kızlar birbirini destekliyor falan.

"Bunu çok iyi biliyorum," demiştim. Bunu saklamakta pek iyi değildi, bu yüzden benim gibi yetenekli bir özel dedektif için işaretleri yakalamak kolaydı.

"Sanırım bu, senin hakkında sahip olduğum izlenime uyuyor," demişti Rowan.

Çenemi sıkmamak, ona sertçe cevap vermemek için tüm içgüdülerimle mücadele ettim, bunun yerine kusursuz maskemi takılı tutarak ona yumuşak, melek gibi bir gülümseme attım.

"Öyle mi?"

İçkisini yavaşça yudumlarken, sandalyesine yaslanıp dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi.

"Sadece seni her gördüğümde, yeni zengin ya da güçlü bir adamla randevudansın." Stephen'in kaybolduğu yere doğru baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi, şimdi bakışlarında ihtiyacım olmayan ve istemediğim bir acıma vardı. "Üniversiteden beri böyle."

Üniversiteden beri, çünkü Rowan'la ilk tanıştığımda üçüncü sınıftaydım ve kızların erkek arkadaşlarının aldatıp aldatmadığını ve benim flörtlerime kapılıp kapılmayacaklarını test etmek için gizli bir iş yapıyordum.

Spoiler: çok, çok çoğu aldatıyordu. O zamanlar, neredeyse her hafta farklı üniversiteli erkekleri ve zengin ailelerin çocuklarını hedef alıyor, arkadaşlarıma ve arkadaşlarımdan arkadaşlarına yardım etmek için eşsiz becerilerimi kullanıyordum.

O zamanlar o da beni yargılıyordu, ama itiraf etmeliyim ki, her zaman başka bir erkekle dışarıda olmam garip görünüyordu.

"Ve?" diye sordum, kaşımı kaldırarak.

"Sen bir altın avcısısın. Her zaman zavallı birini tuzağına düşürmeye çalışıyorsun."

Bu varsayımı bir an düşündüm, bunun doğru olduğunu, gerçeklerden çok daha güvenli olduğunu karar verdim ve omuz silktim.

"Tabii," dedim, onun bana kurduğu tuzağa düşmek istemiyordum. Kaşlarını kaldırdı.

"Emin misin?"

"Hakkında ne istersen düşün," dedim, şarap kadehini elimde tutarak arkama yaslanıp, sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sıvıyı nazikçe çevirdim. Beni süzerken çenesi gergindi ve ben de vücudumdaki her kasın gevşek ve etkilenmemiş olduğundan emin olmak için kendimi baştan aşağı bir kez daha kontrol ettim.

"Demek sen bir altın avcısısın?" diye ısrar etti.

Omuzlarımı silktim ve pahalı şaraptan küçük bir yudum aldım. İş başındaydım, yani bu kadeh bütün gece bana yetmeliydi, ama karşımda oturan adam varken bütün şişeyi içebilirdim.

"Ne olduğum ya da ne yapmadığım konusunda sana bir açıklama borçlu değilim." "İnkâr etmeyecek misin?"

"Tekrar söylüyorum, sana hiçbir şey borçlu değilim. Ne açıklama, ne inkâr. Hiçbir şey. Benden ve hayatımdan çok etkilenmişsin, değil mi? Bu, benimle yemek yiyen biriyle konuşmak için üçüncü bahane mi? Çenesi sıkılaştı, demek ki damarına basmıştım. "Ve gerçekten, seni suçlayamam, sonuçta aynam var. Ama sen beni yemeğe çıkarmak için can atıyorsun diye bana kötü davranmak zorunda değilsin."

Tartışmak için ağzını açtı, muhtemelen yalan söyleyip benden hoşlanmadığını söyleyecekti, ama sonra Stephen geri geldi ve ağzını kapattı. Konuşmamızdan sonra sadece birkaç dakika kaldı, ama bu, benimle aynı yerde olduğunda uğramaktan, randevumla sohbet etmekten ve beni alaycı bir şekilde kışkırtmaktan ya da tamamen görmezden gelmekten alıkoymadı.

Ancak bu hiç olmadı.

İş saatleri dışında benimle karşılaşip sohbet etmeye başlamadı.

Yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda şaşırdım, ama tartışmaya girip sandalyenin dolu olduğunu söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, o beni... meraklandırıyor.

"Biraz samimiyetsiz, değil mi? İlgilenmediği bir erkekle, sadece bedava içki içmek ve onun pahasına eğlenmek için flört eden güzel bir kadın?"

Kafamı sallıyorum.

"Onu iki yüz dolardan dolandırdığım için beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsan, yanlış kadına denk geldin, bebeğim. Açıkça evli olduğu halde barda kadınlara asılan bir adam için üzülmem. Ve kesinlikle

senin gibi rastgele pisliklerin hayatımda verdiğim kararlar yüzünden kendimi kötü hissetmeme izin vermiyorum."

Bana dik dik baktığını hissediyorum, sonra kahkahasını duyuyorum. Sesi bile daha güzel, boş mideye içilen bir shot gibi içimi ısıtıyor. Sesini duyunca, ona dönüp bakmadan edemiyorum. O da bana bakmak için hareket edince ışık değişiyor ve korkunç tavırlarına rağmen bu adamın çok yakışıklı olduğunu bir kez daha fark ediyorum.

Keskin bir çenesi var, normalde bakımlı olduğunu tahmin ediyorum ama şu anda ince bir sakal izi var ve kalın, koyu renk kaşları, kalın kirpikleriyle ela gözlerini ortaya çıkarıyor. Koyu kahverengi saçları üstte daha uzun ve her zamanki gibi düzgünce geriye taranmış ve her zamanki gibi saçlarını karıştırmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Sanırım günlük iş kıyafeti olan pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, bronzlaşmış, kaslı kolları, ince koyu renkli kolları ve dövmesinin kenarı görünüyor.

"Biliyor musun, bence başka bir evrende arkadaş olabilirdik. Senin o küstahlığın, hiç filtre kullanmadan ve..."

O devam etmeden sözünü kestim. "Senin kuru kişiliğin ve bana olan açık takıntınla mı?"

Yine gülümsüyor, ama bu sefer daha samimi, düzgün beyaz dişleri ve dolgun dudaklarıyla.

"Evet, öyle bir şey." Beni baştan aşağı süzer, en azından oturduğum yerden görebildiği kadarıyla, ve o gülümseme tüm vücudumu saran bir şekilde gevşer. Bunun iki kadeh şampanyadan kaynaklandığını kendime inandırabilirim, ama içimden bir ses bunun sadece onun olduğunu söylüyor. "Ateşkes yapalım mı?" diye sorar ve ben kaşlarımı kaldırırım.

"Ateşkes mi?"

"Evet. Bir içki içene kadar iyi davranırız. Ama bir dahaki sefere seni yaşının iki katı bir adamla görürsem, yine de uğrayıp seni kızdırmaya çalışırım."

"Meslektaşlarına merhaba demek için uğradığını sanm ı ş tım?" Bana doğru biraz dönüyor, loş barın ışıkları gülümsemesine vuruyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Tanrım, bu adam tehlikeli. Açıkça bir pislik olduğu veya benim hakkımda varsayımlarda bulunduğu için değil, o gülümseme doğru kullanılırsa kesinlikle felaketle sonuçlanabileceği için.

"Senin orada sinirlenmeni izlemek hoş bir avantaj."

"Sinirlenmiyorum," diyorum çabucak.

"O zaman gergin misin?" diye sorar, beni değerlendirir ve bu hoşuma gitmez.

Yine de konuyu saptırıyorum, dudaklarım daha çok görünüşte olan küstah bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılıyor ve başımı hafifçe sallıyorum.

"Kesinlikle gergin olmuyorum."

Uzun bir süre gözlerimin içine bakar, ama bunun sadece birkaç saniye olduğunu biliyorum, sonra o da bu konuyu kapatmaya karar verir.

"Temiz bir sayfa," diye cevaplar ve elini bana uzatır. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Rowan."

THREE

JOSIE

Uzatılan elini dikkatle inceledim. Bu bir test, bir meydan okuma gibi geldi ve ben geri adım atacak türden bir kız değildim. Elini tuttum, sıkıca sıktım ve sanki bir savaştaymışçasına gözlerimizi birbirinden ayırmadan el sıkıştık.

"Josie," diye söylemeyi başardım, sesim çok nefes nefese çıkmadan. Onun sıkı tutuşunun hissi ile içimi bir sıcaklık kapladı ve tutuşu bittiğinde onu özledim. Sonra geriye yaslanıp kolumu sandalyenin arkasına koydu ve beni içine aldı. Bu hareketle, giydiği beyaz gömlek omuzlarından öyle gerildi ki, pahalı ve kaliteli bir parça olmasaydı dikişlerinin sağlamlığından endişe ederdim.

"Ee, Josie, Çarşamba gecesi eğlencesi bu mu? Oturup erkeklerle flört edip bedava içki içmek, sırf yapabilir misin diye denemek mi? Senin için biraz fazla kolay gibi, sanki... yeteneklerinle varil içinde balık avlamak gibi."

En kedi gibi gülümsememi takındım. Başkaları için bu, ateşkesimizin ihlali olurdu, ama ben bunu bir iltifat olarak alıyorum.

"O adamla oynadığım için beni kötü hissettirmeye çalışıyorsan, şansın yok. İlk flört eden oydu ve evliydi."

"Evli olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözlerimi devirdim ama yine de açıklamaya başladım, nedenlerini parmaklarımla sayarak.

"Kendine bakmaya zahmet etmiyordu, ama takım elbisesi pahalıydı, üzerine tam oturmuştu ve kravatı da takımla mükemmel uyumluydu. O kıyafeti bir kadın seçmişti. Tüm akşam boyunca telefonunu yüzüstü masaya koydu ve çaldığında bile baktıktan sonra tekrar yüzüstü masaya koydu. Ben olsam..."

Arka planında çocukları ya da düğün fotoğrafı var galiba, ve eminim ki çıkmadan önce karısı aramıştı. Üstelik nakit ödedi.

Rowan gülerek başını salladı ve bu ses beni ısıttı. "Nakit ödeme bir şey ifade etmez. Belki de seni etkilemek istemiştir." "seni etkilemek istemiştir."

Kafamı salladım. "Ya da kredi kartı ekstresinde, evine gönderilen ekstresinde harcama görünmesini istememiştir."

"Ya da..."

O tartışmaya devam etmeye çalışır, ama ben en ikna edici kanıtlarımı ortaya koyarım.

"Kol düğmelerinde J+K yazıyordu ve adı Joseph olmasına rağmen, 'K'nin soyadının baş harfi olduğunu sanmıyorum. Üstelik, yüzük parmağında bir çukur ve bronzluk izi vardı. Adam evli. İnan bana, bu işleri bilirim."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik olur.

"Bütün bunları bu kadar kısa sürede mi öğrendin?" Yanılmıyorsam, sözlerinde hayranlık var. Etkilendi ve ben de kendimi beğenmeden edemiyorum.

"Birini okumak için biraz zaman ayırırsan, ondan çok fazla bilgi edinebilirsin."

Carrie, büyük bir siparişi tamamladıktan sonra oturduğumuz yere gelir. "Hey, Rowan, ne alırsın?" diye sorar. Sesinde dostça bir ton vardır, bu da onun, barda tüm müşterilere uyguladığı oldukça katı testi geçtiği anlamına geliyor.

"Sek viski. Macallan."

Tipik, diye düşünüyorum. Bu tip insanları tabii ki tanıyorum. Genelde hedefimdirler.

Gergin, pahalı içkiler, etrafındaki herkesi yargılar.

Kulağa doğru geliyor.

"Peki ya ben?" diye sordu.

"Sen?"

"Benden ne alacaksın?" Ona bakarak bir oyun mu oynadığını anlamaya çalışıyorum, ama sanırım ciddi.

O yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: değerlendiriyorum.

Tamam, belki de en iyi ikinci yaptığım şey, çünkü flört etmek benim gerçek uzmanlık alanım.

"Yüzük yok, bronzluk izi yok, çukur yok, evli değilsin. Buradasın." Saatiime bakıp gülümsüyorum. "Çarşamba günü saat yedi buçuk, yani ya seyahat için buradasın

yolculuk için ya da bekarsın. Tek çocuklu birinin enerjisini yayıyorsun, ama bunu doğrulamak ya da yalanlamak zor. Gömleğinin kolundan bir dövme görünüyor, yani asi birisin, ama bu, çalışmak için şansını mahvetmeyecek kadar... Çenesini, düğmeli gömleğinin dirseklerine kadar kıvrılmış kollarına doğru eğiyorum ve onu incelemeye devam ediyorum... "Kesinlikle kurumsal bir şirkette çalışıyorsun. İş adamısın herhalde. Üst düzey." Bazı şeyler sadece içgüdüdür ve bu benim içgüdülerimin gerçek zamanlı çalışması.

"Oldukça iyi," diye gülümseyerek itiraf ediyor.

"Maalesef içki zevkin berbat," diyorum, çenemi barmenin çok pahalı, en kaliteli viski şişesini aldığı yere doğru eğerek.

"Macallan hayranı değil misin?"

"Viski hayranı değilim." Sonra içten ve geniş bir gülümsemeyle ona dönerek soruyorum. "Peki, ne kadar yaklaştım?" Bir an geçtikten sonra gülümsüyor ve kahretsin, gülümsemesi çok güzel, özellikle de şimdi tüm gücünü görebiliyorum, gözlerinin köşelerinde nasıl kırıştığını, yanaklarına nasıl yayıldığını.

"Benim iş arkadaşlarımla ve iş ortaklarımla randevulara çıktın, onlardan bilgi almadığını nereden bileyim?" Başımı yana eğip ona acıyarak dudaklarımı büküyorum.

"Aww. Başka bir erkekle randevudayken seni sorduğumu düşünmen çok tatlı. Sanırım listeme büyük bir ego da ekleyebilirim, ha?" Çenesi gerildi, ama gözlerinde bir ışıltı vardı, dudaklarının ucundaki hafif bir hareket, bu karşılıklı atışmayı benim kadar onun da keyif aldığını gösteriyordu. "Yani haklı mıydım?"

"Tam isabet," der, sesinde hafif bir kahkaha vardır. Benimle eğleniyor. Bu beni daha da cesaretlendirir, daha da ileri gitmek isterim.

Carrie viskiyi ona uzatır, o da teşekkür eder ve siyah bir kartı barın üzerinden ona geri uzatır.

"Diğer içkilerini de buraya yaz. Önceki ödemeyi bahşış olarak al. Ve isterse yeni bir bardak da getir," diyor Rowan.

Bunda, normalde beni etkilemeyen bir şekilde inkar edilemez bir çekicilik var. Kartı kaydırırkenki akıcılık, sadece bir sonraki içkimi ısmarlamakla kalmayıp, onunla birlikte içeceğimi varsayarak önceki içkilerimi de ısmarlamak istemesi. Bana başka bir bardak sipariş etmemesi, bunun yerine teklif etmesi. Ona içtenlikle gülümserim, sonra Carrie'ye.

"Neden olmasın?" diyorum. "Bir tane daha alayım." Carrie başını sallıyor, sonra Rowan'a dönüyor ve bana gülümsememi sağlayan bir başparmak işareti yapıyor. O, sadece kadınların sessizce iletişim kurabileceği bir şekilde, "*O yeşil bayrak, iyi şanslar kızım!*" diyor.

Yeni kadehimi aldığımda, bar arkadaşşıma dönüyorum. "Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Ne?" diye soruyor, sorudan açıkça şaşırmış.

"Eğlence. Kişisel zevkler? Seni mutlu eden şeyler? Hobiler?" Kaşları belirgin bir şaşkınlıkla çatılır ve bu neredeyse sevimli bir hal alır.

"Neden soruyorsun?" Dikkatleri üzerime çekeceğini bildiğim yüksek sesle güldüm, ama şu anda ilgimi çeken tek dikkat onunki. O kadar ateşli ve kesin, o kadar hedefli ki, odadaki tek kadın benmişim gibi hissediyorum.

"Tanrım, daha önce hiç bir kadınla küçük bir sohbet ettin mi?"

Tereddüt etti, sonra yüzünde tembel, ateşli bir gülümseme belirdi ve bunu karnımda hissettim.

"Genelde küçük sohbetlere ihtiyacım olmaz."

Bu adamın varlığı altında erimemek için kendimi konuşmaya zorladım. Egosunu okşamaya ihtiyacı olmadığı belliydi.

"Çünkü çok sıkıcısın, kadınları tavlama için sadece görünüşüne güvenmek zorundasın, anladım." Abartılı bir şekilde onu süzerken başımı sallıyorum. "Mantıklı." Birbirimize bakıyoruz, kim ilk pes edecek diye bekliyoruz. Sonunda, soruma cevap vermeden önce içini çekince bu savaşı ben kazanıyorum.

"Hobim yok. Çalışıyorum." Ona inanmadığımı gösteren bir şekilde kaşlarımı kaldırdım ama o omuz silkti. "Haklıydın: Lüks bir şirkette çalışıyorum. İşimi seviyorum, bu yüzden çok çalışıyorum. Kariyer basamaklarını tırmanmak başka şeyler için fazla zaman bırakmıyor."

"Ne hayat ama," diyorum alaycı bir şekilde, o da omuz silkiyor. "Peki, çalışmasaydın ne yapardın?" diyorum, arkama yaslanıp köpüklü, taze şampanyadan küçük bir yudum alıyorum.

"Bedava içki içmek için erkeklerle flört etmem, orası kesin."

"Biliyorsun, huysuz pislik tavırların biraz seksi ama bence onları bırakırsan daha çok seks yaparsın." Bu biraz yalan çünkü ne yazık ki pislikler her zaman benim tipim olmuştur.

Ve en kötüsü, Rowan da benim tipim olabilir. Çünkü, lanet olsun, o düğmeli gömleğin içindeki kollarına bakın. Kumaş resmen gergin. Kendimi yelpazelemek için kendimi zor tutuyorum. Buna, çıplak ön kollarının damarları, tendonları ve kaslarıyla dolu olduğunu ve

ağzımın suyunu akıtıyor ve sarhoş halimde umutsuzca tamamını görmek istediğim bir dövmenin kenarları da eklenince, mantığımdan tamamen uzaklaşıyorum.

Sözlerimle, bakışları eriyor.

Şimdi fark ettiğim kadarıyla sahte olan kayıtsızlığını bırakıp vücudunu tamamen bana çeviriyor ve viski bardağının kenarından beni içine alıyor. Gözleri yüzümde dolaşüyor, dudaklarımda duruyor, sonra aşağı iniyor, sergilediğim dekoltemi yakıyor, sonra giydiğim tenime yapışan zeytin yeşili diz boyu elbisenin kıvrımlarını yakıyor. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, dili dışarı çıkıyor, muhtemelen olmayan likör damlalarını silerek, ve o anda neredeyse boşalıyorum.

"Gerçek bir erkek, seks yapmak için havalı bir beyefendi gibi davranmaya gerek duymaz." "O zaman neye ihtiyacı var?"

Gülümsüyor. Şeytani bir gülümseme ve içimi şehvetle dolduruyor. Muhtemelen daha önce tamamladığım bir görevin verdiği adrenalin, neredeyse boş mideye içtiğim içkiler ve beni çılgına çeviren bu adamla yaptığım şakalaşmaların karışımı, içimde inkar edilemez bir arzu kokteyli yaratıyor, ama bir kez olsun umursamıyorum. Bir kez olsun, normalde kendime ve sağduyuma uyguladığım sıkı kontrol gevşiyor.

"Beceri," diyor basitçe.

"Sanırım becerin olduğunu düşünüyorsun?" niyetimden daha nefesli bir kahkaha ile soruyorum.

"Oh, kesinlikle becerim var."

Bu, nefret etmem gereken türden kibirli bir söz. Bu tür sözleri, sözlerini destekleyecek beceriye sahip olmayan erkeklerin söylemeyi sevdiği türden sözler, ama delice bir nedenden dolayı ona inanıyorum.

Ve nedense, tam olarak anlayamadığım psikolojik bir nedenden dolayı gülümsüyorum. "Eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğunu öğrendim," diyorum. Kendi kulaklarıma bile daha boğuk geliyor ve ilk kez, bu kasıtlı değil, birini kazanmak, istediğim şeyi söylemesi için ikna etmek için kurduğum karmaşık bir planın parçası değil.

Bu benim karakterime hiç uymuyor. Genelde çok konuşurum, ama hiç eylemde bulunmam. Flört ederim, ama karşılığını alamam. Tanrım, iş için ayarlanmamış gerçek bir randevuya en son ne zaman çıktığımı hatırlamıyorum, bir erkeği öptüğümün üzerinden ise çok daha fazla zaman geçti.

Ama şu anda, bu adamın bana yeteneğini kanıtlamasını istiyorum.

Bakışları uzun bir süre üzerimde kalır, sonra sonunda kırılır ve telefonuna uzanır. Telefonuna birkaç kez dokunur, bir kez çalmasını bekler, sonra ekrana dokunur ve pantolonunun cebine koyar.

Sonra ayağa kalkar, sandalyesini geri iter. Çenesini Carrie'ye doğru eğerek, "Yerime bakabilir misin? Dante'nin ofisine bir şeyim var," der.

"Hiç de değil," diyor gülümseyerek. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor, çünkü o geri dönene kadar, yarın yoğun bir gün olacağı için eve gitmeye karar vermiş olacağım.

"Hoşdu..." diye başlıyorum, ama sonra eli bileğime konuyor, kalın, uzun parmakları bileğimi sarıyor. Beni çekip sandalyeden kaldırırken nefesim kesiliyor. Ayağa kalkarken nefesini dudaklarımda hissediyorum, konuşmadan önce vücutlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta.

"Gelir misin?"

İki kelime bile söylemek zor, onun teninin benim tenime değmesi zihnimi kısa devre yaptırıyor ve içimden bir sıcaklık yayılıyor.

"Tamam," diye fısıldadım ve Rowan'ın ardından bara doğru yürüdüm.

Hızla ilerliyoruz, beni küçük bir dans pistinin ve karanlık köşelerde duran uzun masaların önünden geçerek, daha önce hiç girmedığım lüks bir bar ve gece kulübünün bir bölümüne doğru çekiyor. "Burada mı çalışıyorsun?" diye gülerек soruyorum. Belki de bu, çözülmüş bir davadan ya da içkiden kaynaklanan endorfinin etkisiyle, ama her halükarda başım dönüyor.

"Öyle sayılır," diyor, omzunun üzerinden bana bakarak. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buranın sahibi bir arkadaşım."

Sonunda bir kapıdan geçtik ve o kapıyı arkamızdan kapatıp beni sağlam ahşap duvara itti. Masada loş bir ışık vardı, ama hepsi o kadardı, ikimiz de gölgelerin içinde kalmıştık.

"Bu beni etkilemek için mi?" diye soruyorum, yüzü benimkine çok yakın. Bana açgözlü bir şekilde bakıyor, gözleri gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor, dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirliyor.

"Sen kolay etkilenebilecek bir kadın değilsin, Josie."

"Bana olan takıntın biraz işe yaramış gibi görünüyor." "Sana takıntılı değilim," diye yalan söylüyor.

"Tabii ki takıntılı değilsin, bebeğim." Sözlerimin yüzünde yarattığı zevk ve sıcaklığın tadını çıkarmak için fazla vaktim yok, çünkü dudakları dudaklarıma değiyor ve dünya yavaşlıyor. Tüm dikkatim, dudaklarımızın buluştuğu yere, dilinin alt dudağımda kayarak nazikçe açılmamı istediği yere odaklanıyor ve ben de bu isteğine çok çabuk uyuyorum.

Dili dilime değdiğinde kollarım havaya kalkar ve inleyerek boynuna dolanır. Bana bastırduğu hissi, zihnimin sakinleşmesi, tadı, beni öperken göğsünden çıkan boğuk onay sesi...

zihnimin sakinleşmesi, tadı, beni öperken göğsünden çıkan onaylayan boğuk ses. Eli hareket ediyor, kalçamı kavırıyor ve kalçalarını benimkilere doğru itiyor.

Öpücüğü keser, dudakları çenemin altındaki noktaya gider ve oraya bastırır, sonra kulağıma ısırır. Başım hafif bir sesle geriye düşer, gözlerim zevkten kapanır.

"O kadar nefret ettiğin viski, şimdi dilimdeyken tadı nasıl?"

İnlerim, kalçalarımı hareket ettirerek içimde hızla büyüyen arzudan kurtulmaya çalışırım ve derin bir kahkaha onun içinden yankılanır.

"Sanırım alışmak gerekiyor," diye mırıldandım. "Henüz ne hissettiğime karar veremedim."

"Bana birkaç dakika ver, işim bittiğinde tadını seveceğine garanti ederim."

Gözlerimi devirip, kalçaları benimkilere çarptığında başka bir iniltiyi zorla bastırıyorum.

"Sen çok sinir bozucusun," diyorum, dudakları boynumda aşağı doğru inerken. "Ve ben kibirli davranmam."

"Öyle mi?"

"Evet." Ama yine de dudakları boynuma yapışıp nabzımın attığı hassas cildi emdiğinde inlerim. Bacaklarımı ona dolamak için kaldırdığımda elbise yukarı kayar, kalçalarımı ona daha sıkı bastırmak için hareket eder, sürtünme hissetmek için ve hissettiğimde daha da yaklaşmak için.

O çoktan

sertleşmiş. Siktir.

Onu istiyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye inliyor, eli kıkımın üzerinde kayıyor ve elbisenin altına giriyor, sonra parmakları bacaklarımın arasına girip külotumun dikişini takip ederek yukarı doğru kayıyor.

"Lütfen," diye fısıldadım, gözlerim kapanırken, ne kadar tahrik olduğuma şok oldum. Hiç böyle olmamıştı. Hiçbir erkek beni bu kadar tahrik etmemişti, tüm mantığımı kaybetmemi, beni bir barın odasına çekmesine izin vermemi ve içimdeki acıyı dindirmesi için yalvarmamı.

Ancak bunu fazla düşünmeye vaktim yok, çünkü eli önüme doğru hareket ediyor ve parmakları iç çamaşırlarımın dikişinin arkasına girip aşağıya doğru inerek beni avuçluyor. Kendimi dengelemek için bacağım yere düşüyor, ama o beni yerinde tutuyor ve ben tekrar inliyorum, kalçalarımı eline bastırıyorum.

"Bunu mu istiyorsun? Parmaklarımın içinde olmasını mı istiyorsun? Yoksa sikimi mi istiyorsun?" Bir "lütfen" daha dişlerimin arasına sıkıştırıp, gözlerimi kısarak ona gülümsedim.

"Beni sikmeden önce kendini kanıtlamalısın, Bay..." Duruyorum, aslında soyadını bilmediğimi fark ediyorum.

"Fisher," diyor ve ıslak amıma parmağını sokuyor. "Ama boşaldığında Rowan'ın adını söyleyebilirsin." Sonra parmağı dışarı çıkıyor ve ben kaybın acısıyla inliyorum. Elini külotumdan çıkarırken dudaklarından alçak bir kahkaha çıkıyor. İtiraz etmeden önce amacını anlıyorum: eli kalçama doğru kayıyor, külotumun lastiğinin altına giriyor. Sonra eğilip tangamı aşağı çekiyor, sessizce bir ayağımı kaldırmamı, sonra diğerini de kaldırıp tangamdan çıkmamı ve arkasına atmamı işaret ediyor.

Sonunda tekrar bana yapışır, elini ıslak merkezime geri kaydırırken elbise belime kadar yükselir. Nefesimi tutarım, gözlerimi kapatırım, o tek parmağını içime kaydırır ve içinde kıvrılmaya başlar. Bana birkaç zarif, yavaş pompalama hediye eder, sonra dışarı çıkıp klitorisimi yavaş, telaşsız daireler çizerek okşar.

"Siktir, çok yaklaştım," diye inledim, bu gelişmenin şokunu sesime yansıtmamayı umarak. "Beni boşalt, Rowan." Adımı duyunca parmakları kalçamı sıktı.

"İstedğin bu mu? Seni sikmenin zevkini yaşamadan önce kendimi kanıtlamamı mı?" Göz kapaklarım yarı kapalı, dudaklarım memnuniyetle gülümser ve başımı sallarım.

"Aynen öyle. Beni boşaltmayı bilmeyen bir adamla zamanımı boşa harcamayacağım."

"Meydan okuma kabul edildi," diyor ve dudaklarını boynuma doğru kaydırıp emmeye başlıyor. İki parmağını içime sokuyor ve beni sikmeye başlıyor, odadaki tek sesler amımın ıslak sesi ve ağır nefeslerimiz. Zevk çabuk geliyor, karnımda başlayan sıcaklık sırtımda yayılıyor, sanki vücudum hakkında her şeyi, beni doruğa yaklaştıracak her hareketi biliyormuş gibi beni sikiyor. Başparmağını klitorisime eklediğinde sırtım kavislenir, ellerim boynuna yapışır ve onu kendime çekerim, tutunacak bir şey ararken onun adını haykırır ve parmaklarının üzerinde boşalırım.

Hızlı ve sert bir şekilde içimden geçer ve parmakları da aynı şekilde hareket etmeye devam eder, vücudumdaki son damla zevki de çıkarır.

"Tamam," derim, nefes nefese ve biraz inanamayan bir gülümsemeyle. "Yeteneğin kanıtlandı."

Ve daha fazlası. Vücudum hala mutlulukla şarkı söylüyor, kalbim hala hızlı atıyor ve orgazm olmasına rağmen, daha fazlasını istiyorum.

Kendi kendine karanlık bir kahkaha atıyor, başını sallıyor ve bu hareketim tüm vajinamın bir kez daha gerilmesine neden oluyor.

"Bu sadece başlangıçtı, Josie." Eli yükselir, ıslak parmakları şehvet ve arzuyla ona bakarken dudaklarıma doğru hareket eder. "Bunları temizle."

Bir erkeğin üzerinde kendimin tadını almak hiç aklıma gelmemişti, ama tanrım, parmaklarını dudaklarımın arasına kaydırduğında, dilim onun kalın, nasırlı parmaklarında kendimin tuzlu, misk kokulu tadını aldığında, az önce beni nasıl gerdiğini ve hiç olmadığı kadar çabuk boşalttığını hatırladığımda, inliyorum.

Kibirli gülümsemesi tekrar ortaya çıkar ve sadece bakışıyla içimi ateş kaplar. Normalde bu beni etkilemez, beni anladığını, beni avucunun içinde tuttuğunu düşünmek, ama nedense Rowan'da bu bir gösteri gibi gelmiyor. Aksine, bir oyun gibi.

Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir ve tanrım, kazanmayı seviyorum. Kedi gibi bir gülümsemeyle dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin sıran," derim, onun bana dokunmasından neredeyse daha çok bunu istiyorum. Beni orgazma ulaştırırken çıkardığı inlemeler çok ateşliydi. Boğazımın ortasına geldiğinde çıkardıklarını hayal edebiliyorum.

Elim pantolonundaki şişkinliğe doğru kayar, kalın, sıcak uzunluğunu avuçlarım. Sert ve kocaman, bunu anlayabiliyorum. Fermuarını açıp onu serbest bırakmak istiyorum, ama bana bakışlarından, onu daha da kızdırmak istiyorum. Elimi aşağıya doğru kaydırıp, pantolonunun üzerinden testislerini avuçlarım, sonra öne eğilip penisinin başının olduğu yere bir öpücük kondururum.

"Beni kızdırma, Josie," diye mırıldanıyor, elleri saçlarıma uzanıyor, saçlarımı omuzlarımdan arkasına itiyor. "Uslu bir kız ol, sikimi çıkar ve o güzel dudaklarını onun etrafına sar."

Az önce boşalmış olmama rağmen amım tekrar sıkılaşıyor ve nefesimin öpücüklerle şişmiş dudaklarımdan çıktığını biliyorum. Bunu istiyorum. Onun sikini ağzımda, ellerini saçlarımda, övgülerini kulaklarımda duymak istiyorum. Hevesle elimi fermuarının üzerine götürüp aşağı doğru çekmeye başlıyorum.

Ve sonra telefonu çalıyor.

"Siktir," diye inliyor, vücudu hareketsiz kalıyor.

"Ne?" diye soruyorum, elim fermuarı aşağı indirmeye devam ediyor. Telefon cebinden çığlık çığlığa çalmaya devam ediyor ve başı geriye düşerek

tavana bakmak için geriye düşüyor ve acı içinde inliyor.

"Cevap vermem gerek." Gözlerim ona çevrilir ve istediğini alamayacağını bilen bir çocuk gibi, elimi onun penisinin üzerine koyar ve bir kez daha avuçlarımla okşarım. Elimin altında seğirir.

"Ne? Hayır. Hayır, yapma. Cevap verme."

"Maalesef yapamam. Acil durum hattım." Parmakları saçımdan kayar ve geri adım atar. Düşünmeden, protesto etmek için mızızlanırım, omuzlarım düşer ve dudaklarımı bükerek somurturum.

Dudak bükerek.

Ben, Josephine Montgomery. Bir erkek için dudak büküyorum. Bana ne oluyor böyle?

"Güven bana," diyor. "Bundan senin kadar ben de nefret ediyorum." O uzaklaşınca zil sesi kesiliyor ve ben ona umutla bakıyorum. Vücudum arzuyla titriyor ve bunu tatmin edebilecek tek kişinin tam karşımda durduğunu düşünüyorum. Belki acil durum geçmiştir, belki...

Ama sonra zil sesi tekrar başlar ve eli önümde, bana yardım etmek için uzanır. Kısa bir süre önce içimde olan elin o olduğunu fark etmeden, yenilmiş bir iç çekişle elini tutarım.

En azından orgazm oldum.

FOUR

ROWAN

Josie ile ilk tanıştığım da ona aşık oldum.

İkinci kez, sinirlendim.

Bu, onunla yirmi ikinci karşılaşmam. Her seferinde biraz farklı hissederek ayrıldım, ama bu, ilk kez testislerim ağrıyarak ayrıldığım sefer.

Hayatımda hiç işimden ya da kariyerimde yükselebilmek için tüm kişisel istek ve arzularımı bir kenara attığımdan pişman olmadım, ama her şeyin bir ilki vardır. Çünkü şu anda telefonum, asistanımın sadece acil durumlarda kullanması gereken zil sesiyle çalışıyor. Sutton muhtemelen şu anda dairesinde volta atıyor ve hemen cevap vermediğim için aklına gelen tüm küfürleri bana gönderiyor, ama umurumda değil.

Bu kadının yanında bir dakika daha kalmak, sorunun ne olduğu önemli değil. Bu yüzden cevap vermek yerine masaya uzanıp daha önce oraya attığım Josie'nin külotunu alıyorum. Dante'ye ofisini kullanmama izin verdiği için ona çok güzel bir şişe içki göndermeliyim. Onun önünde diz çöküp külotu ona giymes i için uzatıyorum.

Hiç bir kadın için diz çökmemiştim, ama tanrım, sanki nazikçe isterse beni ele geçirebileceğini biliyormuş gibi bana bakışı, zaten sertleşmiş sikimi daha da sertleştiriyor. Bir bacağı nı kaldırıp külotu sokuyor, sonra diğer bacağı nı da aynı şekilde sokuyor ve ben de yavaşça, nazikçe, saygıyla kumaşı bacaklarından yukarı kaydırıyorum, parmağ ımla amını okşayarak.

Evet. Hala ıslak.

Siktir et bu iş i.

Siyah dantelli tangasının kalçalarına mükemmel bir şekilde oturduğundan emin olduktan sonra, telefonumu görmezden gelerek ve ayakta durarak elbisesinin eteğini aşağı çekiyorum. Sonra onu kollarıma çekiyorum ve tatlı, çiçeksi parfümünün kokusunu içime çekiyorum. Onun meslektaşları ve tanıdıklarıyla yaptığı sayısız randevuyu böldüğümde bu kokuyu defalarca koklamıştım, her seferinde kokusu aklımdan çıkmıyordu.

Tıpkı şu anda kollarımda tuttuğum kadın gibi.

"Numaran," diye fısıldıyorum, dudaklarımı boynuna bastırarak, nabzının cildimde atışını hissediyorum. Hiçbir kadına karşı böyle bir çekim hissetmemiştim, ona dokunma, onu tatma ihtiyacını inkar edemiyorum. Hiçbir kadın işimi bir an bile bırakacak kadar ilgimi çekmemişti, bu yüzden bu çok önemli bir şey.

Kendime rağmen, ondan daha fazlasını istiyorum. Bunu kaçırmak aptalca bir hareket gibi geliyor. Beni tahrik etme şeklini ve onun da beni tahrik ettiğinde kırılmadan karşılık verme şeklini seviyorum. Bana açıkça ilgi duyduğu halde, karşılaştığım diğer kadınlar gibi kendini bana atmamayı seviyorum.

Gerçek şu ki, istediğim her kadını elde edebilirim, ama tekliflere hemen atlamam. Bu çok basit olurdu. Bunun yerine, tanıdığım bir pisliğin karşısında oturduğunu her gördüğümde içimde şiddetli bir sahiplenme duygusu uyandıran kadını istiyorum.

"Numaranı ver. Bunu başka bir zaman bitirelim. Gerçek bir akşam yemeği yiyip içelim."

Sonra seni eve götürüp gerçek bir yatağa yatırıp, seni sistemimden atana kadar sikerdim.

"Hayır," diye fısıldadı, geri adım atmadan önce sesinde biraz alaycı bir ton vardı. Oda loştu, ama telefonum çalmaya devam ederken dudaklarında bir gülümseme belirlediğini görebiliyordum. Her çalmada, normalde yanımdaki kişiyi bir kenara itip telefona cevap vereceğimi hatırlatıyordu, ama Daydream Resorts'ta çalışmaya başladığımdan beri ilk kez başka biri önceliğim olmuştu.

"Hayır mı?" diye soruyorum, kafam karışmış. Bir adım daha geri çekilirken gülümsemesi genişliyor, elleri kıyafetine uzanıyor ve onu parçalamak için her şeyi yapabileceğim, vücuduna yapışan elbisesini düzeltiyor.

Onda çok çekici bir şey var, beni çok çeken bir şey. Aylar önce Stephen Jones'un karşısında otururken onu gördüğümde, onunla konuşmam gerektiğini anladım. Josie, etrafımda dalkavukluk yapan, bayılmak üzere olan, kirpiklerini kırpıp dudaklarını bükerek bana bakan kadınlara hiç benzemiyor. Aksine, söylediğim her şeye itiraz ediyor ve benimle tartışmam için adeta yalvarıyor.

benim hoşuma gitmeyecek şekilde beni nasıl kızdıracağını anında biliyor, ama yine de hoşuma gidiyor.

"Beni yeterince istiyorsan... senin gibi büyük, güçlü bir adam... beni bulursun."

Onun her şeyi gibi, bu sözler de o kadar beklenmedik ki, beni olduğum yerde dondu. "Seni bulmak mı?"

Giriş yaparken yere düştüğünü fark etmediğim çantayı alırken saçlarını okşuyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme var. O anda anlıyorum: Bana numarasını vermeden gerçekten gidecek.

Omuzlarını silkiyor ve cevap veriyor. "Evet. Beni istiyorsan, bul beni."

"Kadınların peşinden koşmam," diyorum, kafam sürekli *çalan telefonun*, bana bakışlarının ve sönmesi gereken ama hala zonklayan sikimin karışıklığıyla karışmış durumda, ama tanrım, o hala odada. Parmaklarımda hala onun hayaletini hissedebiliyorum, kulaklarımda hala nefes nefese inlemelerini duyabiliyorum.

"Peki, o zaman orgazm için teşekkürler, Rowan." Kapı koluna uzanırken gülümsemesi genişledi.

Aklımın sesine kulak vermeme rağmen, hızla ayağa kalkıp ona ulaştım ve gitmeden önce onu kapının yanındaki duvara sıkıştırdım. O gülümseme hala pembe dudaklarında oynuyordu ve onu tekrar öpmek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Bana numaranı vermeyecek misin gerçekten?"

"Beni bulmak için gerçekten çaba göstermeyecek misin?" diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Ben meşgul bir adamım, Josie. Oyun oynamak için vaktim yok."

Gözlerinde bir şey parladı, sonra hareket etti, kolumun altından sıyrıldı, gülümsedi ve bu sefer kapıyı tamamen açtı.

"O zaman benim gibi bir kadın için çok meşgulumuşsun. Tekrar teşekkürler."

Ve sonra gider.

Şok içinde uzun bir süre öylece durduktan sonra kendime geliyorum. Telefonuma cevap verip Dante'nin koltuğuna oturduğumda zaten sinirliyim. Ama sonunda telefonumun ekranına bakınca arayanın Sutton olmadığını fark ediyorum. Arayan, tatil köyünün acil durum hattı. Ekranı dokunup telefonu kulağıma götürürken midem düğümleniyor. "Alo?"

"Merhaba, Bay Fisher, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," diyor telefondaki ses, açıkça biraz paniklemiş. "Ama tatil köyünde bir kaza oldu ve çalışanlar endişelenmeye başladı." Kalbim durdu.

"Yangın mı?" Annette yarım saat sonra telefonu açtığında soruyorum. Yatma saati çoktan geçti, eminim, ama onu aramak için kendi acil durum hattımı kullandım ve benden bir şeyler sakladığını düşündüğüm için nazik davranacak havada değilim. "Ve alerjik reaksiyon mu?" Kekelemesi, yalan söylemesi ya da en azından bu önemli bilgiyi benden sakladığı için özür dilemesi bekliyorum, ama hiçbirisi olmuyor.

Bunun yerine, Daydream Resorts'un CEO'su ve benim akıl hocam Annette Rhodes iç çekiyor. "Dur tahmin edeyim: Chris seni aradı."

Doğu Kıyısı şubelerinin müdürü Chris, gerçekten de beni aramıştı.

"Sen aramayacağın kesin," diyorum, evime doğru çok hızlı sürerken. Ofisten çıkarken hesabı çabucak kapatmıştım, eve gidip valizimi hazırlamam gerektiğini biliyordum.

"Ben hallederim, Rowan."

Sesinde yorgunluk var, bu da benim aradığımda gerçekten uyuduğunu veya uykunun eşiğinde olduğunu doğruluyor, ama umurumda değil. Durumu tam olarak anlayana kadar onu aramayı erteledim, bağlantım olan etkilenen yerdeki herkese mesaj attım veya aradım, ancak durumun düşündüğümünden çok daha kötü olduğunu gördüm.

"Öyle mi? Çünkü duyduğuma göre, son üç hafta içinde en az dört olay olmuş ve en sonuncusu iki gün önce spa'da alerjik reaksiyon göstererek hastaneye kaldırılan olaymış."

Telefonun diğer ucundan küçük bir çığlık duyuldu. "Ne?"

"Oh, sanırım bunu duymamışsın," diyorum gülmeden. "Jonas'ı aradım ve bana her şeyi anlattı. *Birinin* beni bu konunun içine dahil etmeye karar vermesine sevindim." Güvenlik şefi Jonas, şahsen incelediğim ve işe aldığım tek kişidir. Onunla iletişime geçtiğimde, Keys şubesinde sadece bu yangın değil, birçok sorun olduğunu söyledi. "Ayrıca, sana kötü bir şeylerin döndüğünü düşündüğünü söylemek için aradığında, ona endişelenmemesini ve senin halledeceğini söylediğini de anlattı."

Bu, telefon görüşmesinin en sinir bozucu kısmıydı: Olan biten her şey biliniyordu ve Annette beni kasten bu konudan uzak tutmuştu.

Suçlamama cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Sen Malibu'nun açılışıyla uğraşıyorsun. Bu çok önemli değildi. Ben hallederim."

Durumun öyle olmadığını bildiğim için inlerim. Annette'i severim, ama o her zaman gerçekçi değil, *en* iyi senaryo ile hareket eder.

"Nasıl? Nasıl halledeceksin?"

"Dışarıdan bir araştırma ekibi tuttum. Önümüzdeki iki hafta içinde kaynağını bulup sorunu çözeceğimize eminim."

Herhalde Wilde Security'den bahsediyor, her tatil köyümüzün güvenlik ve emniyet prosedürlerini belirleyen, seçkin ve ünlü müşterilerimizin istedikleri takdirde en gizli hizmeti almalarını sağlayan şirket.

Çözümü beni biraz rahatlattı.

"Bu arada, Daniel'e, bu olayın boyutunu daha iyi anlayabilmemiz için her departmanla, meydana gelen olağandışı olaylar hakkında konuşması talimatı verildi." Daniel, Keys tesisinin genel müdürü ve benim en büyük hayranım olmasa da, bu işte iyi olmadığını söyleyemem.

"Hala oraya gidiyorum," diyorum, arabamı park yerine koyup kapıyı açarak Hudson City'yi gören penthouse'uma çıkacak asansöre doğru yöneliyorum.

"Gerek yok, Rowan."

"İşleri takip etmenin en iyi yolunun sahada olmak olduğunu bana sen öğrettin. Sadece bir süre işleri gözden geçirmek için olsa bile gidiyorum. Oradaki ofisten çalışırım."

"Haftaya tatilde olman gerekiyor," diyor. Hızımı kesmezsem kendimi yakacağından endişelendiğini söyleyerek beni haftaya izin almaya zorladığını neredeyse unutmuştum. Artık öyle olmayacak.

"Tatil bekleyebilir."

Uzun bir sessizlik ve bir iç çekişten sonra konuşmaya başladı ve daha ağzını açmadan ne diyeceğini biliyordum.

"Rowan, sürekli çalışman hakkında konuşmamız gerek."

Asansörün katları yükselirken gözlerimi deviriyorum, en üst kata gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

"Evet, belki de tatil köyümü sabote edenin kim olduğunu bulduktan sonra." "Rowan..."

"Bütün bunlar olurken nasıl rahat bir tatil yapabilirim?" Hat sessizliğe büründü ve kazandığımı anladım.

"Endişeleniyorum," diyor. "Kendini yakıp tüketeceksin. Bu yerin geleceği sensin, ama kendine dikkat etmezsen öyle olmayacak."

On iki yıl önce Annette'in stajyeri olarak Daydream Resorts'ta çalışmaya başladım ve o, bir gün emekli olduğunda CEO'nun koltuğuna geçeceğimi defalarca söyledi. Bu yüzden kendimi paralamış ve altı ay önce şirketin en genç operasyon başkan yardımcısı olmuştum.

"Bir sonraki açılış ve bu karmaşa yatıştıktan sonra tatile çıkacağıma söz veriyorum. Tam bir hafta," diye taviz veriyorum.

"Üç," diyor anında, sanki bu fırsatı bekliyormuş gibi.

"Sen delisin." Bu saçma fikre gülüyorum.

"İki hafta, ve o süre boyunca seni tüm sunuculardan çıkarırım, böylece istesen bile çalışamazsın."

Bunu düşünürken, asistanımı aracı olarak kullanarak işleri halledebileceğimi biliyorum. Onun bunu bilmesi gerekmiyor, bu yüzden daha önemli işlerim varken tartışmak yerine başımı sallayıp sözlü olarak kabul ediyorum.

"Evet. Tabii."

"Neden zaten bir kaçamak yolunu planladığını hissediyorum?" Annette inleyerek sorar.

"Çünkü beni iyi eğittin. Florida'ya varınca seni ararım." Tartışmaya fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Asansörden inip evime girerken, asistanımın günün neredeyse her saatinde cevap vermesi için iyi maaş aldığını bilerek bir sonraki aramayı yapıyorum.

"Selam, pislik," diye cevap veriyor. Sutton Donovan'ı sayamayacağım kadar çok kez kovmakla tehdit ettim, ama ikimiz de onun alaycılığı bir yana, onsuz işlerin yürümeyeceğini biliyoruz.

Neden bana karşı bu kadar huysuz, başkalarına ise çok tatlı olduğunu sorduğumda, bir keresinde bana "*orta çocuk sendromu*" olduğunu söylemişti. *Bir ağabeyim ve bir ablam var, ikisi de kontrol delisi, bir de kaosun ta kendisi olan bir kız kardeşim var. Ben ise ortada bir yerdeyim.*

Tamamen kendimi kaybetmiş bir an, Josie ile nasıl anlaşıp anlaşamayacaklarını düşünürüm, ama sonra düşüncelerimi silip odaklanmam gerektiğini fark ederim. Bu karışıklık çözüldükten sonra o güzel esmer kızı düşünebilirim.

Normalde, asistanım ve benim yaptığımız gibi aynı şekilde kaba bir cevap verirdim, ama bunun yerine doğrudan konuya girdim. "Florida'ya giden bir sonraki uçağa binmem gerekiyor."

Sutton, sözlerimin ciddiyetini anlayarak hemen ciddiye alır. "Keys tatil köyü mü? Ne oldu?"

Arka planda klavye sesleri duyulur ve onun çoktan işin peşine düştüğünü anlarım. "Alerjik reaksiyon," derim ve bir çift pantolon daha valizime atarım. "Alerjik reaksiyon mu?"

"Alerjik reaksiyon mu? Bunun acil bir durum olduğunu veya tatil köyünün suçu olduğunu sanmıyorum. Yani..."

"Biri çamur banyosuna badem yağı dökmüş." Hattaki sessizlik. "Ve üç saat önce biri kiralık kulübeyi ateşe vermiş, yerle bir etmiş. Yangını söndürdüler ama kameralar beş dakika önce ve sonra bozulmuş, bu yüzden ipucu bulma şansımız yok."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Herkes iyi mi?"

"Yangında yaralanan yok ve alerjik reaksiyon gösteren kişi hastaneye kaldırıldı, ama durumu iyi. Ancak, son birkaç haftadır teslimatlar gecikti, stoklar kayboldu, spa hizmetlerinde iletişim hataları veya ihmaller nedeniyle çift rezervasyonlar ve iptaller oldu. Şimdi başka bir şey mi var diye merak ediyorum."

"Yani bunu birinin kasten yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama Gene Michaels'ın, o karmaşık boşanmanın ardından yeni kız arkadaşıyla birlikte şu anda tatil köyünde olduğunu biliyorum ve..."

"Ve Daydream Resort'taki başka bir müşterisiyle ilgili bilgiler onun izni olmadan sızdırılırsa, Leo çıldırır," diye doğru bir şekilde ekledi Sutton. O göremiyor olsa da iç çekip başımı salladım.

Sutton bunun nasıl sonuçlanabileceğini çok iyi biliyor, çünkü ünlü müşterilerimizin büyük bir kısmı Leo Sinclair'in müşterileri. Bazen bize kasıtlı olarak bilgi sızdırmamızı ister, ama ünlülerin basın danışmanları genellikle bize en önemli müşterilerinin mahremiyetini emanet ederler. Ve geçen yıla kadar, bu konuda mükemmel bir sicile sahiptik. Ne yazık ki, dokuz ay önce, dört sızıntının ilki tabloidlere ulaştı, her biri farklı bir tatil beldesinde, ve kaynağını tespit edemedik.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, zaten başımızdaki belaya *bir de* başka bir sızıntı eklenmesi.

"Aynen öyle. Başka her şey olurken, orada olmam lazım. Neler olup bittiğini öğrenmem lazım. Bana en kısa sürede oraya bir uçak bulabilir misin?"

"Oooh, gizli görev. Hoşuma gitti," diyor ve tıklamaya ve yazmaya devam ediyor.

"Ben öyle demezdim," diye mırıldanarak eşyaları rastgele valize atmaya başladım. "Herkes beni tanıyor, kendi tatil beldemde gizli göreve çıkamam."

"Sıkıcı," diye mırıldanır Sutton, sonra telefonum yeni bir mesajla çalar. "Tamam, anladım. İki buçuk saat sonra Newark'ta olmalısın. Yapabilir misin?"

"Harika. Teşekkürler, Sutton," diyorum, dolabımdan üç gömlek çıkarıp valizime koyuyorum, ardından bir düzine kravat. Ne kadar kalacağım belli değil, o yüzden bolca giysi alsam iyi olur.

"Bensiz iş yapamazsın, biliyorum, biliyorum. Bir sonraki performans değerlendirmem için dosyama ekleyeceğim."

"Sen hiç performans değerlendirmesine girmedin ki, Sutton. Her zaman benim formumu doldurup kendine zam yazıyorsun."

"Aynen. Notlarımı güncel tutmam lazım."

Telefonum çaldığından beri ilk kez gülümsedim.

Sutton mırıldanıyor. "Vaktin olduğunda, bu sızıntı hakkında elinde olan tüm detayları bana gönder, ben de örtüşen bir şey var mı diye bakayım."

"Sen bir meleksin," dedim, sonra telefonu kapattım ve toparlanmaya devam ettim.

FIVE

JOSIE

Ertesi sabah, uyandıktan, spor yaptıktan, kahvaltı ettikten ve dairemi temizledikten çok sonra telefonum çaldı. Yeni bir görevin olduğu sabahlar benim için Noel gibidir ve zaten sabahları erken kalkan bir insan olmama rağmen, o günlerde daha da erken kalkarım, yeni bir kaos yaratma, yeni bir bulmaca çözme heyecanı ile kalbim çarpar.

Son üç hafta, dün geceki gibi, aldatma, yalan ve benzeri şeylerin kanıtlarını bulmak gibi küçük işlerden ibaretti. Geçen hafta, ortağım Rory ve ben, karısı onun aldattığına *ikna* olmuş bir adamı üç gece takip ettik, ancak o gizli aramaların, karısına büyük bir yıldönümü sürprizi hazırlamak için olduğunu öğrendik.

Onun bize ulaşır bu sefer karısı hakkında bilgi istemesine bir yıl var.

Bununla birlikte, denenmiş ve kanıtlanmış bir gizli görev uzun zamandır bekliyordu ve bu, en sevdiğim türden bir görev. Bip sesini duyunca, görevimiz gelmiş mi diye telefonuma koşuyorum ve Gabriel'in yerine Rory'nin adını görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Bırak beni

Tam o sırada, apartmanımın zili çaldı ve kim olduğunu kontrol etmeden kapıyı açtım. İki dakika sonra, Rory evime girip kapıyı arkasında kilitledi.

"Benim olup olmadığına bile bakmadın mı? Burada çalıştığın on yılda hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Gözlerimi devirip tezgaha uzanıyorum, pembe, parlak taserimi alıp çalıştırıyorum. "Betty burada."

Gözlerini devirdi. "O şeyi hiç *kullanmadın* ki."

"Bu iyi bir şey değil mi? Hiç taser kullanmak zorunda kalmayacağım bir durumda olmamak?" Güvenilir silahımı yere bırakıp kanepeye geçtim ve iç çekerek uzandım. "Neden bu kadar erken geldin?"

"Görev günü. Gabriel buraya gelmemi söyledi, birlikteyken arayıp görevlerimizi verecekti."

"Benim uyanık olacağımı nereden bildin?"

Sanki bilerek anlamazdan geliyormuşum ve bu onu rahatsız ediyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Çünkü görev gününde senden daha heyecanlı kimse yok, Josie.

Herkes senin uyanık olacağını biliyordu." Haklı.

Sanki konuşmamızı duyabiliyormuş gibi - ki Gabriel'i tanırıyorsak, bu o kadar da imkansız değil - ikimizin de telefonuna yeni bir e-posta geldi ve kahve masamda açık olan dizüstü bilgisayarım gelen bir arama ile çalmaya başladı. Kabul etmeden önce sessizce birbirimize yaklaştık, boş bir ekran belirdi ve hoparlörlerden derin bir ses geldi.

"Günaydın, Mavens."

"Günaydın, Gabriel," dedi Rory, iş konuşuyordu.

"Bizim için ne var?" diye sordum.

"Her zamanki gibi sabırsızsın, Josephine," diyor gülerek. Tüm Mavens, Gabriel'in nasıl göründüğünü milyonlarca kez konuşmuşuzdur, çünkü sesi inkar edilemez bir şekilde seksi, ama çalıştığımız bu gizemli adamla hiç tanışmadık.

Ben yaşlı, sofistike adamlar takımındayım.

"İyi bir gece geçirmeyi severim," diyor

Rory.

"Bu seferki muhtemelen bir geceden fazla sürecek." Daha da heyecanlanarak canlanıyorum.

"Daydream Resorts hakkında ne biliyorsun?"

Aklımı zorlayarak ismini hatırlamaya çalışıyorum ama Rory önce cevap veriyor.

"Lüks, her şey dahil tatil köyleri. Süper seçkin, yıldızların ortadan kaybolmak ve ortadan kaybolmak ve gözlerden uzak olmak için giderler, ancak orada birkaç dikkatlice planlanmış PR sızıntısı oldu. Sanırım dünya çapında bir düzine kadar yeri var."

"Geçen yıl itibarıyla on üç tane var. Florida Keys'teki en yeni tesis neredeyse bir yıl önce açıldı." Ekran siyah renkten yeni tatil köyünün resimlerinin gösterildiği bir slayt gösterisine geçiyor. Her yer beyaz kumlu plajlar, parlak mavi okyanuslar ve

tam donanımlı bir spa. Bilgisayara dikkatle bakarak öne doğru eğildim. "Bazı yönetim kurulu üyelerinin itirazlarına rağmen, Daydream Resorts Keys'teki tesisi açmaya karar verdi ve işler olağanüstü gidiyor. Şimdiden en karlı tesislerden biri haline geldi ve düzinelerce ünlü ve daha da fazla yüksek gelirli müşteri tarafından ziyaret edildi."

"Ama..." diyorum, çünkü "ama" olmasaydı, bu görüşmeyi yapmıyor olurduk.

"Ama son birkaç hafta içinde çok sayıda olay meydana geldi, en sonuncusu rekreasyon binasında," diyor Gabriel ve ekran önümüzde yanmış bir binanın fotoğrafını gösteriyor. Rory nefesini tutuyor ve ben, binanın yanındaki kumdan başka bir şey göremeden, yapının özelliklerini not almaya çalışıyorum. "İçinde konukların kullanabileceği elli bin dolar değerinde ekipman vardı. Tatil köyü tüm açık hava ekipmanlarını burada saklıyordu: kanolar, stand-up paddleboardlar, bu tür şeyler. Dün tamamen yandı ve bu sabah kundaklama olduğu bildirildi. Diğer sorunlarla birleştğinde..."

"Diğer sorunlar mı?" Rory dikkatli bir öğrenci gibi sorar.

"Küçük şeyler. Tüm havlular bir gün boyunca kayboldu, sonra kilitli bir depoda bulundu. Yiyecek teslimatları haber verilmeksizin iptal edildi. Spa'da çift rezervasyon veya hizmet değişikliği yapıldı. Konukların deneyimini bozan ama çok önemli olmayan küçük şeyler. Sonra, birkaç gün önce, biri çamur banyosuna badem yağı ekledi ve alerjik reaksiyona neden oldu."

Bu görüntü beni ürpertir.

"Yani olay tırmanıyor. Kamera var mı?" diye soruyorum.

"Bunu yapan kişinin güvenlik kameralarına erişimi olduğunu düşünüyoruz, çünkü hangi kameralardan kaçınacağını biliyor ya da kameralar bakım nedeniyle çalışmıyor."

Başımı sallıyorum. "Güvenlik şirketi mi?" "Evet."

"Bizim erişimimiz var mı?" diye sorar Rory.

"Maalesef, bu görevde herhangi bir gerçek yardım almadan giremezsiniz. Sahibi, bilgilerin yanlış ellere geçip suçlu geri çekilmesin diye kimseye bir şey söylemiyor. Ya güvenlik görüntülerine kendiniz erişmenin bir yolunu bulmanız

kendiniz erişmenin bir yolunu bulmanız ya da hacklemeniz gerekecek. Duyduğuma göre, son teknoloji ürünümüş."

"Elbette öyledir," diyor Rory gülümseyerek. Ben şüphelilerden gülümseyerek ve sohbet ederek bilgi alırken, Rory'nin uzmanlık alanı bilgisayarlar ve güvenlik: giremeyeceği sistem çok azdır.

"Şüpheli var mı?"

"Hayır," diyor Gabriel ve böyle bir zorluk düşüncesi beni koltuğumda zıplatıyor. Zorlukları *seviyorum* lan.

"Şüpheli yok mu?" Rory, şaşkın bir şekilde sorar, çünkü genellikle, çok belirsiz de olsa, odaklanacağımız bir fikir ediniriz.

"Bizi, aceleci kararları en aza indirmek isteyen bir CEO tuttu. Kendi önyargıları veya diğer çalışanların önyargılarının incelemeni etkilememesi için, olabildiğince tarafsız olmanı istiyor."

Temelde bu, hayalimdeki görev. *Boş bir sayfa.*

"Ama bunun bir çalışan olduğunu düşünüyor musunuz?" diye soruyorum.

"Sahibi öyle düşünüyor, evet. Sabotaj bu lokasyona sınırlı ve yaklaşık üç haftalık bir süreyi kapsıyor. Bu süre boyunca hiç misafir kalmamış." Anlayarak sessizce başımızı sallıyoruz. "Elimde olan tüm bilgiler bu. Görüşmemizin ardından ikinize de inceleyebilmeniz için bir dosya göndereceğim. Dosyada uçuş ve konaklama detayları da yer alacak. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Görevler?" diye sorar Rory. Maven'ın üstlendiği her görevde, işi kolaylaştırmak için görevlerimiz vardır. Genellikle, ortama en kolay uyum sağlayabileceğimiz için bir tür çalışan rolünü üstleniriz, ama ben biraz daha...

"Tatilciler. İki haftanız var, bu lüks tatil köyleri için normal bir süre."

Başımı sallıyorum. *İş* için tatile çıkmak fikri kesinlikle heyecan verici. "İyi şanslar, Maven'lar," diyor ve ekran kapanıyor.

Sanki işaret verilmiş gibi, gelen kutum yeni bir e-posta geldiğini belirten bir ses çıkarır ve Rory'nin de aynısı olur. Henüz benimkini açmaya zahmet etmiyorum; bunun yerine, Rory'nin e-postayı ve görevimizle ilgili tüm bilgilerin bulunduğu ek dosyayı açarken ona yaklaşıyorum.

Her görev böyle ilerliyor. Gabriel, görüşmeyi bitirmeden önce müşterinin beklentilerini özetliyor ve biz de oyuncular, çalışanlar, şüpheliler ve onların

ilgili iş unvanları. Ayrıca, neyi nasıl paketleyeceğimizi belirlememize de yardımcı oluyor.

Dosyayı okuduktan sonra, Rory evine gidip valizini hazırlarken ben de aynı şeyi yapıyorum, sonra da cennete doğru yola çıkıyoruz.

SIX

Mevcut bilgilere göre Daydream Resorts için şüpheli listesi:

- *herkes.*

SEVEN

JOSIE

Rory ve ben Fort Lauderdale'e giden bir sonraki uçağa biniyoruz, oradan da bir otobüse binip Lower Keys'e gidiyoruz, çünkü resort küçük bir adada bulunuyor ve arabayla ulaşım mümkün değil. Öğrendiğimize göre, çalışanlar her gün feribotla işe gidiyor, bu da teorik olarak şüpheli listemizi daraltıyor. Adada Daydream Resorts'a ait olmayan birkaç işletme ve ev var, ancak arazinin çoğu Daydream'e ait.

Bu da feribota bindiğimiz andan itibaren karakterimize bürünmemiz ve hevesli tatilciler rolünü oynamamız gerektiği anlamına geliyor. İkimiz de tesise adımızı attığımız andan itibaren oyun yüzümüzü takınmamız gerektiğini biliyoruz, çünkü böyle bir durumda *herkes* şüpheli veya kaynak olabilir. Bu maskeyi ancak odamızda, kimse bizi görmediğinde düşürebiliriz.

Araştırmalarımıza göre, Daydream tatil köyü lüksün tam anlamıyla vücut bulmuş hali: tatil köyüne tekneyle ulaştıktan sonra, mülkün içine girince güzel, ormanlık bir alandan geçen virajlı bir yolda beş dakikalık bir yolculuk yapıyorsunuz.

Tesisine vardığımızda hayranlıkla etrafı seyrediyorum. Beyazın hakim olduğu, parlak mavi ve turuncu renklerin sıçradığı Akdeniz havası, eğlenceli ama temiz ve huzurlu bir atmosfer yaratıyor. Resepsiyon görevlisi nazik ve gülümseyen, bazı gezilerin iptal olduğunu söylüyor ama beklendiği gibi, bellboy bizi ve valizlerimizi odamıza götürmeden önce nedenini açıklamıyor.

Rory ile paylaşacağımız iki yatak odalı süite girince, lobiden aldığım kahveyi sehpaye koyup büyük kanepeye uzanıyorum ve vücudum yumuşak yastıklara gömülürken yüksek sesle inliyorum. Aklım günleri, haftaları, ayları dolaşıyor ve en son ne zaman uyuduğumu, hatta en son ne zaman tatile çıktığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Uzun... bir süre oldu.

Belki bu görevden sonra birkaç hafta izin alırım. Her gün uyurum, bu tatil köylerinden birine rezervasyon yaparım ve bir süre dinlenirim. Sorunu bulabilirsek, ki bulacağımıza eminim, eminim oldukça iyi bir indirim alabilirim. Belki...

"Dinlenmek yok, dostum," diyor Rory, odada böcek ve kamera var mı diye kontrol ettikten sonra bacağıma dokunarak. "Yapacak işimiz var."

İnlerim. Bulabildiğimiz tek uçuş hem aktarmalı hem de gece uçuşuydu ve uykumda bir iki saat gözümü bile açamadım. Görevimizi aldığımız günün ertesi günü öğlen oldu ve o kadar yorgunum ki burada uyuyabilirim.

"Beş dakika," diye mırıldanıyorum.

"Olmaz." Rory'den daha iyi bir iş ahlakı olan kimse yok, o kadar ki bazen onun gerçek bir robot olabileceğini düşünüyorum.

Yavaşça, onun haklı olduğunu bilerek, oturup kahveme uzanıyorum. Kafeinin kan dolaşımına çabuk karışmasını umarak derin bir yudum alıyorum.

"Tamam. Elimizde ne var?" Tekrar yere yığılmak istememe karşı içimdeki savaşı kazandıktan sonra, ona tüm dikkatimi vermek için kanepenin kenarına kayarak soruyorum.

Rory geniş bir gülümsemeyle omuzlarını geriye çekerek hazırladığı dosyayı çıkarır. Bakmadan bile, dosyanın renk kodlu ve sekmeli olduğunu, kenarlarına notlar ve her yere fikirler yazıldığını biliyorum. Ayrıca, göz gezdirirsem, açık mor olanların bana verdiği düşünce ve fikirler, kişisel olarak başarmam beklenen görevler olacağını da biliyorum. Hangi insanlarla samimi olmam ve hangi sırları öğrenmem gerekiyor?

"Bir dizi olay var, bunların en eskileri büyüme sancıları ve/veya tesadüfler olarak geçirildi."

Başımı sallıyorum. "Yangına kadar mı?"

"Yangına kadar. Daha önce önemsenmeyen diğer konularda daha fazla bilgi topladık, örneğin geçen hafta fişi çekilmiş üç derin dondurucu bulduk. İptal edilen yemek siparişleri var... kaybolan havlular. Bir sabah, tüm plaj mobilyaları katlanıp havuz evine saklanmış. Altı gün önce, bir misafir kayıp düşerek ilk yardım gerektiren bir kaza geçirdi. Spa'da bir yağ birikintisi bulundu ve şişe, şirketin kullandığı marka olmayan bir markaya aitti ve şişe, yakınlardaki bir çöp kutusunda bulundu. Kimse bu olayları açıklayamadı, ama aynı zamanda, bunların birbiriyle bağlantılı olabileceğini de kimse düşünmedi."

Başımı sallıyorum. "Tamam, en aşırı sabotaj açıkça kiralık standdı. Ne yazık ki, oldukça iyi kilitli ve kameralar çalışmıyordu." Çantamdan, kendi düşüncelerimi düzenlemek için karaladığım kağıtların bulunduğu klasörü çıkarıyorum. Rory'ninkinden çok daha dağınık. Yığının içindeki bazı fotoğraflar binanın kalıntılarından ve "öncesi" çekilmiş fotoğraflar. "En azından bu fotoğraflar var."

Onları yatağın üzerine yaydım ve ikimiz de, daha önce defalarca yapmış olmamıza rağmen, bir kez daha dikkatle inceledik.

"Keşke bu köşeyi daha iyi görebilsek. Yangının nerede başladığını görmek istiyorum." Yanmış kiralık kulübenin bir bölümünü işaret ediyor. Fotoğrafları karıştırıp aradığını bulmaya çalışıyorum, ama bir tanesi biraz daha iyi açıdan çekilmiş olsa da, Rory'nin tam olarak istediği fotoğraf olmadığını biliyorum.

"Gidip bakabiliriz," diyorum.

"Orası suç mahalli, Josie," der, abartılı bir şekilde gözlerini devirerek.

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum. Çünkü gerçekten umursamıyorum. Bu işin bir parçası, "olmamanız gereken" yerlere gitmektir. Orada bulunmaya hakkınız varmış gibi davranırsanız, aslında ne kadar az durdurulduğunuzu görseniz şaşırırsınız. Genel olarak, dünya insanların zımnı sınırlara ve başını belaya sokma riskine saygı duymasına güvenir.

"Ana havuz, kiralık kulübenin eski yerinden çok uzak değil. Oraya gidip biraz takılalım, gözetleme yapalım, sonra fırsatını bulduğumuzda kulübeye gidelim mi?" diye soruyorum, haritada havuzu işaret edip parmağımı ateşin olduğu yere doğru kaydırarak.

"Ya biri bizi orada bulursa? Kimliğimiz açığa çıkmaz mı?"

Rory genellikle operasyonlarla ilgili arka plan bilgisini verir, ama böyle bir durumda herkesin elini taşın altına koyması gerekir. Konuklar ve çalışanlarla en çok etkileşime girecek kişi kesinlikle ben olacağım, Rory ise kameralara ve arka plandaki işlere odaklanacak, ama aynı zamanda benim kimliğimi doğrulamak için sahada da olacak. Omuz silkiyorum, sonra ona gerçeği söylüyorum.

"Bizi yakalayabilirler, ama insanlar aptaldır. Çoğu soruya en kolay cevabı isterler. Aptal turistler, ilginç bir şeyler görmek isteyen meraklı konuklar ya da aptal kızlar gibi davranırsak, kimliğimiz açığa çıkmaz."

"Aptal kız mı?" Rory onaylamayan bir ifadeyle sorar ve ben gülümserim.

"Benim uzmanlık alanım. Bir erkek bizi yakalarsa en iyi sonucu verir." Ayağa kalkıyorum, omuzlarımı biraz daha geriye atıyorum, göğsümü dışarı çıkarıyorum ve

gözlerimi kocaman açıp dudaklarımı büzüyorum. Sonra kalçamı dışarı çıkarırken parmağımın etrafında bir tutam saçımı döndürüyorum. "Aman Tanrım, *çok* özür dilerim. Bu bantla çevrili suç mahallinde olmamam gerektiğini bilmiyordum. Sadece güzel dekorasyonlar olduğunu sanmıştım! Lütfen, lütfen beni affet." Rory yüksek sesle kahkaha atar ve ben de gülümserim. "Her seferinde işe yarıyor."

"Sen delisin, biliyor musun?"

"İşin bir parçası, dostum." Biraz casusluk ve izinsiz girme fikriyle enerji dolu bir şekilde çantama gidip içindekileri karıştırmaya başladım. "Tamam, hadi. Bikini giyelim. Güneşlenmemiz lazım."

Havuzun kenarına vardığımızda, en sevdiğim eğlenceye başlıyoruz: insanları izlemek. Her zaman gittiğim her yerde insanları gözlemleyen, dahil olmadığım konuşmaları dinleyen ve farklı ayrıntıları birleştirerek çevremdekiler için mükemmel profiller oluşturan biri olduğum için bu iş için yaratıldığımı düşünüyorum.

Neyse ki, burada insanları izlemek harika, çünkü herkes mayolarıyla oturmuş, güneşin tadını çıkarmaktan çok, nasıl göründüklerini ve başkalarının onlar hakkında ne düşüneceğini düşünerek endişeleniyorlar. Bunun bir başka nedeni de, buradaki insanların zenginlerin en zenginleri, ünlüler ve ünlü *olmak için* yeterli paraya ve egoya sahip olduklarını düşünen insanlar olması.

Solumuzda, film dünyasına girme girişimi hiçbir zaman gerçekleşmeyen bir B sınıfı televizyon yıldızı var, bu yüzden şimdi tüm kişiliği yıllar önce oynadığı o tek diziyle tanımlanıyor. Onun ucuz bir magazin dergisi okumasının ironisi bana da kaçmıyor ve bir an için, dergide kendinden bahsedilen bir cümle bulmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Ayrıca, yakın zamanda rastladığım bir videodan hatırladığım bir teknoloji meraklısı var, borsayı açıklamaya çalışıyor ve bir şekilde konuyu *daha da* karmaşık hale getiriyor. Gerçek hayatta saçlarının bu kadar ince olması komik.

Havuzun sağ tarafında, hatırladığım kadarıyla, yakın zamanda aldatma nedeniyle çirkin bir boşanma davası yaşayan, tanınmış bir seksenler rock grubu üyesi var. Yanında yirmili yaşlarında bir kadın olduğu düşünülürse, bu mantıklı geliyor.

Çalışanları da not alıyorum: hangileri dikkatli, hangileri telefonla uğraşıyor, hangileri iş arkadaşlarıyla fısıldaşıyor, hangileri dışlanmış gibi görünüyor. Bu, her erken görevde en önemli kısımdır: gözlemlemek. Çevremizi gözlemler, insanları okur ve ilk hedefimizi belirleriz. İnsanları sadece izleyerek, kimse onları izlemediğini düşündüklerinde nasıl davrandıklarını ve birinin onları izlediğini düşündüklerinde nasıl davrandıklarını çözerek çok şey öğrenebilirsiniz.

"Şu," diyorum ve gözlerimi orta yaşlı sarışın bir kadının uzandığı plaj sandalyesine çeviriyorum. Üstünde bir şal var, elinde kalın bir kitap, okur gibi görünüyor. Ama birkaç saniye önce, telefonunu kitabın arkasına saklayıp, ekrana bakmadan gizlice dokunmuş ve sonra çantasına geri koymuştu. Tüm hareket çok akıcıydı, itiraf etmeliyim, çünkü en ufak bir ayrıntıyı aramasaydım, bunu kaçırdım. Ama ne yazık ki onun için, benim işim tam da bu. "Bir şey not alıyor ya da birine mesaj atıyor. Okumaya çalışıyor gibi yapıyor, ama bakışları saat ikide oturan çifti terk etmedi."

Rory, çantasını karıştırıyormuş gibi yaparken, fark edilmeden çenemin işaret ettiği yere bakıyor.

"Sızıntı mı?" diye sordu. Omuz silktim.

Şirketin geçen yıl yanlış giden şeyler listesinde, çeşitli yerlerden bir dizi yetkisiz ünlü sızıntısı yer alıyor. İçgüdülerim ve şirket sahibinin sezgileri, bunun bu lokasyonun karşılaştığı sorunlarla ilgili olmadığını söylüyor, ancak kaynağını bulamadıkları için dikkat çekici bir durum.

"Olabilir. Yapılacaklar listesini yazan o değil, orası kesin. Öncesinde ve sonrasında etrafına bakıp kimse onu izlemediğinden emin oldu." Bazı insanlar gizli hareket etmekte pek iyi *değildir*.

Rory onaylayarak başını sallar ve daha az dikkat çekmek için kitabını alır, ben de güneş gözlüklerimi burnuma kaydırıp kendi kitabımı alırım. Bir iki dakika sonra, kısa saçlı, geniş, kadınları baştan çıkaran bir gülümsemeye sahip uzun boylu bir adam bize doğru gelir, gölgesi güneşimi engeller.

"Merhaba bayanlar, tatiliniz nasıl gidiyor?"

Gözümün ucuyla Rory dergisini indirip, onu son anda kaçırarak bir alaycı gülümsemeyle mücadele ediyor. Rory'nin güzel kafalı aptallardan daha çok nefret ettiği bir şey yoktur.

Tabii ki yakışıklıydı, ama sorun şu ki, bunun farkındaydı.

En sevmediğim erkek tipi. Tabii ki, aklımın hala Rowan'ı düşünerek ve geçen gece sonra beni bulmaya çalışacak mı diye merak ederek karışık olması da yardımcı olmuyor. Yemin ederim, o orgazmın etkisini hâlâ hissedebiliyorum, ama muhtemelen uzun zamandır kendi kendime orgazm olmadığım içindir. Bu düşünceyi kafamdan silip, önümdeki ödevime odaklanıyorum.

"Merhaba," diyorum, oturup öne eğilerek ona en utangaç bakışımla gülümsüyorum. "Şimdiye kadar çok güzeldi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sizi burada görmediğim için gelip kendimi tanıtmak istedim. Ben Daniel, bu tatil köyünün genel müdürü. Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz."

Ona kompo kurar gibi gülümserim. "Biz ünlü değiliz, biliyorsunuz, değil mi?"

Gülümsemesi daha da genişliyor ve tanrım, sadece o bakıştan bile, istediği kadını istediği zaman elde ettiğine eminim. Bu benim en sevdiğim türden hedefler, çünkü benim zorlama yöntemlerimi asla tahmin edemezler. Onların tüm zayıflıklarını onlara karşı kullanarak istediğimi elde ettiğim türden hedefler.

"Tüm misafirlerimiz önceliğimizdir," diyor pürüzsüz bir sesle. "Özellikle de sizin gibi güzel insanlarsa."

"Çok nazıksınız," diyor Rory, kirpiklerini kırıştırarak. O, bir gülümseme ve başını eğerek erkeklerin en derin, en karanlık sırlarını öğrenmesiyle tanınan Maven değil, ama tüm Maven'lar flört etmede uzmandır ve Rory de bir istisna değildir.

"İçeri yeni mi girdiniz? Biraz önce burada olsaydınız, sizi fark ederdim."

Başımı sallıyorum. "Evet, bugün geldik. Önümüzde iki lüks hafta var."

O onaylayarak başını salladı.

"Dikkat etmemiz gereken eğlenceli bir şey var mı?" diye sorar Rory. "Gezi, gece hayatı?"

Cevap vermeden önce bir an düşünür. "Yarın akşam ana restoranda bir tanışma yemeği ve içki var, pazartesi günü de kokteyl partisi var. Giyinip süslenin, insanlarla tanışın, o tür şeyler," der omuz silkerek, resepsiyonda duyduğumuz aynı konuşmayı yapar.

"Ya konuk deneyimi istemiyorsak? *Gerçekten* eğlenmek istiyorsak?" diye soruyorum göz kırparak ve gülümsemesi biraz şeytani bir hal alıyor.

"Gerçek eğlence mi?"

Omzumu kaldırıyorum. "Bilirsiniz. Çalışan partileri, gece dışarı çıkmak. Eğlenceli bir yerel bar falan?" Komplo kurar gibi soruyorum.

"Oh, bilmiyorum, resort alanında konuklar için yapılacak çok şey var."

"Hadi ama, eğlenceli yerleri biliyorsun," dedi Rory. "Kendine bir bak."

Bir an düşünür, sonra sanki genel müdür olmasına rağmen üstlerinden biri onu ele verecekmiş gibi sağa sola bakar.

"Parti mi istiyorsun?"

Rory alkışlayarak başını sallar. "Evet! Buradaki misafirler iyi görünüyorlar ama biraz fazla... sıkıcı, anlarsın ya?"

O da başını sallar. "İnan bana, biliyorum. Buradaki herkes zengin pislikler." Kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü gerçek hayatta öyle olmasam da, bu tatil köyünde misafir olmak için en azından bunlardan biri olmam gerekir. "Hayır, hayır, siz değil tabii ki."

"Tabii ki," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Eğilmeden önce tekrar etrafına bakıyor. "Çarşamba günü saat sekizde bir çalışan partisi var. Moral için ayda bir kez falan yapıyoruz. Dans, içki, o tür şeyler."

"Oh, ne güzel!" Rory sevinçle söylüyor.

"Normalde misafir kabul edilmez ama ben halledebilirim." Öne eğilip koluna dokunuyorum ve küçük bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Oh, çok *isteriz*," derim, ona asla anlayamayacağı kadar çok şey ima eden en baştan çıkarıcı gülümsememle.

"Oda numaranı ver, tüm bilgileri sana iletirim."

Rory'ye bakarak bunun iyi bir fikir olup olmadığını değerlendirmeye çalışıyorum, sonra ihtiyacımız olduğuna karar verip ona veriyorum. Not defterine yazıp cebine geri koyuyor. Tekrar gülümsüyor ve konuşmak için ağzını açıyor, ama konuşmadan duruyor.

"Hey, Daniel!" havuzun diğer tarafından bir ses duyulur ve o omzunun üzerinden bakar ve sanki başına bela alacağını biliyormuş gibi iç çeker. "Daniel, bir saniye konuşabilir miyiz?" kızıl saçlı bir kız aldatıcı bir gülümsemeyle sorar. O ayağa kalkar ve bize başıyla selam verir.

"Gitmem gerek. Sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Sen de, Daniel. arşamba görüşürüz." Omzunun üzerinden bakıp iç çekmeden önce tekrar gülümser. Yorgun ama profesyonel görünüyor, ki çalıştığı tatil köyünde sürekli sorunlar yaşıyorsa bu beklenen bir şey.

Daniel şu anda çok uzun listemizde yer alıyor, ancak onun için gerçek bir motivasyonumuz yok. Tatil köyünde en üst pozisyonda ve bu pozisyona gelmek için uzun bir başvuru süreci geçirdi. Henüz anlayamadığımız bir şey olmadıkça, onun için mantıklı bir hamle gibi görünmüyor.

O gittikten sonra güneşlenmeye devam ediyoruz. Rory, bantla kapatılmış olay yerine kaçmak için en uygun anı kollarken, ben de etrafa bakınıyor, yararlı olabilecek herhangi bir bilgi veya tuhaf bir şey duymaya çalışıyorum.

Ve o anda birinin bana baktığını hissettim. Yavaşça başımı gökyüzüne çevirip havuzun etrafında dolaşarak, yaptığımı belli etmeden kaynağı bulmaya çalıştım. Sonunda, koyu renkli güneş gözlüklerimin altından bakışların kaynağını gördüm: bir kadın. Sanki yokmuş gibi onun ve yakıcı bakışlarının üzerinden geçtim, sonra Rory'ye döndüm ve sırtımı o öldürücü bakışların kaynağına çevirdim.

"Saat yedi yönünde, kızıl saçlı, beyaz üniformalı. Burada çalışıyor galiba." Rory otururken içkisine uzanır, gizlice yana bakarak uzun bir yudum alır.

"Tanrım, neden senin bağırsaklarını çıkarıp seni boğmak istiyor gibi bakıyor?"

Bu zihinsel görüntü yüzümü buruşturur. "Rory, bu çok garip ve ayrıntılı."

Omuzlarını silker ve tekrar uzanır. "Gerçek suç hikayelerini çok dinlerim."

"Bu işte mi? Sadece duymakla kalmayıp, insanların ne kadar tehlikeli ve deli olabileceğini de gördüğün işte mi?"

Omuzlarını silker. "Zihnimi sakinleştiriyor."

"Demek sen bir seri katilsin," diye fısıldadım, sonra geriye yaslanıp gözlüklerimle oynayarak kadına son bir kez baktım. Kolları göğsünde kavuşturulmuştu ve Rory haklıydı, beni öldürmek istiyor gibi görünüyordu. Onun birkaç metre ötesindeki güzel peyzajı izliyorum ama çenesi sıkı bir şekilde Daniel ile konuşurken onu göz ucuyla izlemeye devam ediyorum. Daniel elini ona uzatıyor ama kadın ona konuşmadan önce bir adım geri atıyor, açıkça sinirli. Baş eğiliyor.

bize doğru, ve buradan onun gözlerini devirdiğini ve sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırdığını görebiliyorum.

"Bence sen onunla flört ediyordun," diyor Rory fısıldayarak. "Onun sana kötü bakmasına şaşmamalı. Sence ona, o senin geçmişinden bir yakışıklı değilse, ona hiç ilgi duymadığını söylemeli miyim?" İsteyerek değil, ama yüksek sesle gülüyorum, ama Daniel'in başı bizim tarafa dönünce, bu bizim haklı olduğumuzu kanıtlamaya yardımcı oluyor. Neredeyse anında, kadının eli çenesine gider ve başını ona doğru çevirir. "Oof," der

Rory.

"Dikkat etmeliyiz. O bir çalışan üniforması giyiyor. Acaba ne iş yapıyor?"

Rory omuz silkti ama telefonunu aldı ve bir saniye sonra telefonuma bir ping sesi geldi, Rory'nin sahada işleri takip etmek için kullandığımız paylaşımlı notu güncellediğini, muhtemelen referans için bir açıklama ve fotoğraf eklediğini gösteriyordu. Ben mutsuz çifti izlemeye devam ettim, sonra kadın başını salladı ve açıkça sinirli bir şekilde büyük havuzun diğer tarafına doğru yürüdü. Daniel içini çekti ve resortun içinde gözden kayboldu.

"İkisini de dosya için fotoğrafladım," diyor ve ben başımı sallıyorum, ama hala tam bir öfke nöbeti geçirecekmiş gibi görünen kadını gizlice izliyorum. İyi ki izliyorum, çünkü bir anda yüzü değişiyor, gözleri uzaktaki bir şeye takılıyor.

Sonra kararlı bir şekilde bir erkeğe doğru ilerlemeye başlar. Adam onun gibi üniforma giymemiştir ve kadını fark eder etmez, kadının yüzü tatlı bir gülümsemeye bürünür. Sadece tatlı değil, aynı zamanda *cilveli bir gülümseme*. Adam bize sırtını dönmüş olduğu için, sadece kadından yaklaşık 30 cm daha uzun olduğunu ve koyu renk saçlı olduğunu fark edebiliyorum. Kadının elinin uzandığını ve adamın omzuna dokunduğunu görüyorum, adam da sanki kadından uzaklaşmak istemesine omzunu hafifçe çekiyor. Rory beni dürtmeden önce, bu eğlenceli reddedilme sahnesine sessizce gülüyorum.

"Hey," diyor, başını ilk hedefimizin olduğu yere doğru eğerek. O bölgenin artık boş olduğunu fark ediyorum. "Eşyalarını bırak, gidelim."

Ve sonra yola koyulduk.

EIGHT

ROWAN

"Tuzaga düşürülmüş gibi hissediyorum, ama ben yapmadım, Rowan. Bunu bilmeni istiyorum. Bütün ailemi buraya taşındım, bu işi yapabilmek için her şeyi değiştirdim ve minnettar olduğumu biliyorsun."

Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Jonas, ortaya çıkan sorunları duyunca aile tatilini iki gün erken bitirip işe gelmişti.

İçgüdülerim, sorunun kaynağının Keys şubesindeki güvenlik şefi olmadığını söylüyor. O, bu şube için bizzat seçtiğim tek çalışandı. Bu şubeyi açtığımızda, diğer tatil köylerimizden birinde asistan olarak çalışıyordu ve bu iş için mükemmel olacağını biliyordum. Ona bu pozisyonu alması için teşvik olarak iyi bir zam ve taşınma masraflarını karşıladım. Karısı hava koşullarından çok memnundu, ama ortaokulda okuyan çocukları üzgündü. İşten kovulacağını ve muhtemelen sektörde kara listeye alınacağını bilirken, bunu mahvetmek için bir neden düşünemiyorum.

Ama yine de, birinin benim otelle uğraşmak isteyeceği tek bir neden bile aklıma gelmiyor.

Dün sabah erkenden tesise vardım, odama yerleştim ve hemen genel müdür Daniel ile konuşmaya başladım, geçen ay olan biten her şeyi öğrenmek için. Bana zaten bilmediğim çok fazla bilgi vermedi, ancak kaynağı bilinmeyen sütlerin çift rezervasyonu ve misafirlere yapılan çok sayıda çift fatura gibi birkaç rapor edilmemiş olaydan haberdar oldum. Bu olaylar zararsız ve şanssızlık gibi görünebilir, ancak bir araya geldiğinde giderek daha açık ve endişe verici bir tablo ortaya çıkıyor.

"Şunu bilmen gerekir ki, kişisel olarak senin suçun olmadığını düşünüyorum. Ama durum pek iyi görünmüyor," dedim ve o da başını salladı. Yangından hemen önce güvenlik sisteminin çökmesi büyük bir tehlike işareti ve şüphelimiz kameraya yakalanmamak için atılması gereken adımları tam olarak biliyor gibi görüldüğünden, her bir kameranın açısını ve gizli kameraların yerlerini de bildiğini varsaymak zorundayız. "Bana verebileceğiniz herhangi bir şey var mı? Bir yön, araştırmamız gereken bir yer?"

Jonas derin, kırık bir sesle iç çekiyor ve o konuşmadan cevabı biliyorum.

"Kaynağı bulmaya, anlamaya çalışıyorum ama bir türlü çözemiyorum. Her seferinde işin farklı yönleri ortaya çıkıyor, o kadar çeşitlilik var ki tek bir departmana odaklanamıyorum."

Aynı sonuca vardığım için bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. İşleri daraltabilmek için bir sonraki sorunun ortaya çıkmasını beklemem gerekeceğini düşünmeye başlıyorum.

Tam o sırada telefonum çaldı ve ben, onu çağırmadığımı umarak inledim. Ekrana baktığımda Sutton'ın adını görünce sinirlerim gerildi. O, sadece acil bir durum olduğunda arar, genellikle gün boyunca güncellemeleri içeren kısa mesajlar veya e-postalar gönderir.

Jonas'a dönerek, "Bak, gözünü açık tut, tamam mı? Bir şey bulursan haber ver. Bu telefonu açmam lazım," derim. O da başını sallar ve ben telefonu açıp kulağıma götürürken monitörlere geri döner.

"Lütfen iyi haberler olsun," diye yalvarırcasına asistanıma söylerim, gözlerimi kapatıp yorgun bir sesle koridora adım atar ve ofisime doğru yürürüm. Hattaki sessizlik, midemi yerin dibine çökertecek kadar ağırdır. "Sutton..."

"Gene Michaels'ın orada olduğu sızdırılmış." Adımlarım sendeliyor ve midem bulanıyor.

"Sızdırmak derken ne *demek istiyorsun*?" diye soruyorum, vücudumu sinir kaplarken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Bilmiyorum," diyor Sutton. "*Fan Magazine*'den Johnson az önce arayıp son gelişmeleri verdi. Yayınlanmasını engelleyemiyorlar..."

"Neden yayınlamıyorlar?" Telefonuma öfkeyle bağırıyorum, bana doğru bakan gözleri görmezden gelerek. Bana sert bir şekilde bakan çifte sıkı bir gülümseme atıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Ne istiyorlarsa ver Sutton. Hikayeyi satın al. Yayınlamazlar, başımıza gelen onca şeyden sonra."

"İkimiz de biliyoruz ki, yayınlamazlarsa başka bir yere satılır ve bize zarar vermemek için en ufak bir çaba bile göstermezler.

Her yerde böyle bağlantılarımız yok ve bana önceden haber vermek zorunda *değildi*. Bize bu bilgiyi vererek bize büyük bir iyilik yapıyor, Rowan."

Nabzım başımda atıyor, son yirmi dört saattir gelişen migrenim yeniden kendini gösteriyor. Çenemi sıkarak küçük bir köşeye girip derin bir nefes alıyorum, mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Elbette haklı. *Fan'daki* bu bağlantıya, bu tür sorunların önüne geçmek ve paparazzilerin misafirlerimizle ilgili bilgileri sızdırmasını istediğimiz durumlarda bize yardımcı olması için ihtiyacımız var.

İlk kasıtsız sızıntı neredeyse bir yıl önce Bora Bora tatil köyümüzde meydana geldi. Kaynağını hiçbir zaman tespit edemedik, ancak bunu tek seferlik bir olay olarak değerlendirdik. Üç ay sonra aynı olay tekrar yaşandığında ise pişman oldum. Bu, bir yıl içinde farklı yerlerde meydana gelen beşinci sızıntıydı ve kaynağını hala bulamamıştık.

Ve şu anda başıma gelen diğer tüm olayların yanında *tam da* ihtiyacım olan şey. Ama yine de, Daydream'in en genç başkan yardımcısı olmamın nedeni budur: çünkü kötü şeyler olur ve ben sakın kafayla sorunları çözmeyi bilirim.

"Tamam." Zihnimi toparlamaya ve sonraki adımları düşünmeye çalışırken elimi yüzümün üzerinden geçirdim. "Tamam. Leo'yu ara, ona haber ver. Sızıntının yerini tespit etmeye çalıştığımızı ve şu anda binayı kapatıyoruz, böylece paparazziler içeri giremeyecek, ne olursa olsun. Biz..." İyi bir çözüm bulmaya çalışırken kafamda senaryolar canlandırıyorum. "Kamusal alanlarda telefon erişimini kısıtlayıp fotoğrafların yayılmasını engellemeye çalışacağız."

"Hemen personel için bir bildiri hazırlayabilirim," diyor Sutton, sesi de iş moduna geçiyor ve ben barda iken aradığından beri ilk kez içimde hafif bir rahatlama hissediyorum. *Bunu başarabiliriz. Bunu halledebiliriz.* "Onlara bunu bir fırsat olarak sunmalarını söyleyeceğim."

"Harika. Bu arada, resortumu mahveden kişinin kim olduğunu bulmalıyız." Yürümeye devam ediyorum, bu saatte Daniel'in konuklarla sohbet ediyor olması gereken havuz alanına doğru ilerliyorum.

"Sence aynı kişi olabilir mi?" diye sorar Sutton ve adımlarım yavaşlar. "Yani, birisi tesise garezi varsa, bu iyi bir fırsat olmaz mı?" İç çekip başımı sallarım, sonra onun beni göremediğini hatırlayıp konuşurum.

"Sanmıyorum. O sızıntılar aylar önce başladı ve hiç bu yerde olmadı."

Aslında, sızıntılar Wes ve Harper Holden'ın Punta Cana tatil köyünde kaldıkları iki hafta sonra başlamıştı. O sızıntı kasıtlıydı, ama bir sonraki, ünlü bir beyzbol oyuncusunun uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşıyla plajda kavga ettiğini ortaya çıkaran sızıntı kasıtlı değildi. Bunun tek seferlik bir olay olduğunu ummuş ve tüm personelimizin gizlilik sözleşmelerini yenilemişim, ama bir buçuk ay sonra Aruba tatil köyünde yine aynı şey oldu.

Bu beni rahatsız eden bir sorun, ama genel olarak bakıldığında kaçınılmaz gibi görünüyor. Ama şimdi Keys tatil köyüyle bağlantılı olduğu için...

"Elimden geleni yapacağım," diyor, her zamanki gibi aklımı okuyor. "Teşekkürler, Sutton. Ben..."

"Biliyorum, biliyorum, bensiz işlerin yolunda gitmez ve bana zam yapacaksın. Hayır, olmaz, kabul edemem. Tamam, peki," diye kendi kendine konuşuyor.

Hiç neşeli olmasam da küçük bir kahkaha attım. "Bir şey öğrenirsen haber ver," dedim.

"Anladım, patron."

Lanet olası genel müdürümü bulup burada ne haltlar döndüğünü öğrenmek için ana havuza doğru ilerlerken telefon kapandı. Ne yazık ki, havuz kenarında görevim yarıda kaldı.

"Merhaba Rowan, geldiğine çok sevindim," diyor spa müdürü Tanya, uzun kızıl saçları at kuyruğunda sallanarak bana doğru yaklaşırken. İlk fark ettiğim şey, teknik olarak üniforma giymiş olmasına rağmen, üniformanın ona iki beden küçük olduğu ve beyaz polo tişörtün göğsüne sıkıca yapışarak işyerinde kabul edilebilir olandan çok daha fazla dekolte gösterdiği. Sutton'a el kitabındaki üniforma kurallarını teyit etmesini ve gerekirse insan kaynaklarına haber vermesini söylemeliyim.

"Merhaba, Tanya. Nasılsın?"

"İyi, ama bilirsin... olan biten her şey dışında." Konukların duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor, ama dramatik bir tavır takındığı açık: gözleri sahte bir panik ve endişeyle açılmış, dudakları büzülmüş, eli koluma uzanıyor. "O kadının alerjik reaksiyon göstermesi çok korkutucuydu. İnanamadım."

"Nasıl olduğu anlaşıldı mı?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Hayır. Çamur en son bir hafta önce değiştirildi ve her zamanki protokolü uyguladık." Parmakların kendisine yöneleceğinden endişelenmiş gibi yutkunuyor. "Değiştirilirken ben de oradaydım."

Yemin ederim, farklı veya olağan dışı bir şey yapmadık. Spa'dan en yaygın alerjenleri bile çıkardık: badem ve diğer kuruyemişler, soya ve glüten. Sadece istek üzerine süt veriyoruz ve temizliği için ayrıntılı bir protokolümüz var. Kokulu ürünlerin kullanımını da önemli ölçüde azalttık. Nasıl girdiğini bilmiyorum."

Bunları zaten bildiğim için başımı sallıyorum. Bunların çoğunu ben uygulamaya koymuştum.

"İnsanların malzeme odasına girip çıktıklarına dair kayıtlar var mı? Sorun yaratabilecek başka bir şey kalmadığından emin olmak için odayı temizledik mi?" Yangın gecesi tüm güvenlik sistemleri devre dışı kalmıştı, bu konuyu araştırıyoruz ama şu ana kadar bir sonuç alamadık. Şu anda en büyük endişem, daha kötü bir şey olmadan bunun sorumlusunu bulmak. Çamur banyosuyla kimlerin oynadığını gösteren hiçbir kanıt bulamadığımız için, güvenlik kameralarıyla ilgili farkında olmadığımız başka sorunlar da olup olmadığını merak ediyorum.

"Evet, her şeyin temizlendiğinden emin olduk. Biliyorsunuz, tüm bunları konuşmak isterdim. Ama ben..." Derin, abartılı bir iç çekiş dudaklarından çıkarken, çok dekolte gömleğinin içindeki göğüsleri dramatik bir şekilde yükseldi. "Bu konuda çok stresliyim, anlıyor musunuz?"

"Harika bir sigorta planımız var," diyorum ona açıkça. "Biriyle konuşmalısın."

Yüzünde rahatsızlık ve sinirlilik birbiriyle savaşıyor, sonra gülümseme geri gelir.

"Biliyorum, ama bu işyerinin karmaşık ayrıntılarını bilen biriyle konuşmayı tercih ederim, anlıyor musun?"

Anlamıyorum, ama bunu söyleyemem çünkü bu, bana karşı şikayette bulunması için bir gerekçe olabilir.

"Şey..."

"Hey, Bay Fisher?" diye bir ses duyuldu ve bu kadınla konuşmamın kesilmesine duyduğum rahatlama beni sardı.

"Evet?" diye soruyorum ve havuz müdürü Carol'ın beni gergin bir şekilde baktığını görüyorum. Bu iş onun için en iyi seçim değildi, çünkü çatışmalardan hiç hoşlanmaz ve eminim ki şimdi bana bunu söylemek üzere.

"Şey, birkaç misafir az önce o tarafa, kiralık kulübeye doğru yürüdü. Orada gerçekten bir şey yok, ama yine de tehlikeli, anlarsınız ya? Ne yapacağımı bilmiyorum." Sinirli bir şekilde dudağını ısırtıyor.

"Her şeyi hala iple çevirdik mi?" diye soruyorum.

"Evet, ama misafirleri bilirsiniz. '*Giriş yasaktır*' tabelasını görürler ve bunun kendileri hariç herkes için geçerli olduğunu düşünürler."

Etrafa bakarak iç çekiyorum. Bu öğleden sonra havuz terası çok kalabalık ve Carol şu anda vardiyada tek başına gibi görünüyor.

"Ben hallederim," diyorum ve o da bir misafir ona el sallamadan önce başını sallıyor. Ona misafirlere yardım etmesini söyleyerek başımı sallıyorum ve Tanya'ya küçük, nazik bir selam verip oradan ayrılıyorum. Sinirli bir şekilde havuzun etrafından dolaşıp havuz evinden kestirme yoldan geçerek plajın kenarına varıyorum. Uzakta iki kişi uyarı bandının altından geçiyor ve ben onlara doğru ilerlemeden önce içimden küfrediyorum.

Yaklaşık yirmi metre uzaklıkta, kadınlardan birinin yüzüne tanıdık bir bakış yakaladım ve donakaldım, sonra köşeyi dönerek kadının tekrar dönmemesi için dikkatli davrandım.

Çünkü delice bir nedenden dolayı, Josie'ye baktığıma eminim. Josie, aylardır, hatta yıllardır beni meraklandıran ve kafamı karıştıran kadın. Josie, randevularını, sadece çenesinin sinirden sıkıldığını görmek için engellemeden duramadığım kadın. Josie, Dante'nin barında rastlaştığım, benimle tartışarak sikimi sertleştiren, beni kasten arkadaşımın ofisine kadar takip eden, onu duvara itip öpmeme izin veren, parmaklarımı içine soktuğumda inleyen, boşaldığında adımı söyleyen ve en önemlisi, bana numarasını vermeyi reddeden kadın.

Ne yazık ki, bu ilk kez olmuyordu.

Josephine Montgomery ile ilk tanıştığımda, o lisans öğrencisiydi ve ben MBA'imın son yılını bitiriyordum. Arkadaşlarım, notlara ve işe takılmak yerine bir kez olsun dışarı çıkmam için beni ikna etmişti. Orada, arkadaşının doğum gününü kutlayan Josie ile tanıştım ve neredeyse bütün gece onunla dans ettim. Arkadaşları onu eve götürmek için çekip aldığı anda, ona numarasını istedim. Utangaç bir gülümsemeyle başını salladı ve kimseyle çıkmadığını söyledi.

Kendime sorun olmadığını, yirmi bir yaşını yeni geçmiş bir parti kızına zaman ayıramayacağımı söyledim. Özellikle de MBA'mi bitirmek için hızlı bir şekilde çalışırken. Annette, yirmi altı yaşında bile olsa, o zamanlar benim tam olarak anlayamadığım bir potansiyel gördüğü için MBA'mi Daydream ödüyordu.

Ta ki bir hafta sonra onu, önceki dönem istatistik dersinde tanıştığım bir pislikle birlikte görene kadar.

"Çıkıyor"muş, hadi oradan.

O gece ondan kaçındım ve onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım, ama iki hafta sonra, aklıdan çok parası olan başka bir zengin çocukla akşam yemeğine çıkmıştı ve o zaman anladım: beni reddetti çünkü onun zamanına layık birinde aradığı çekicilik bende yoktu.

Ne yazık ki, onun cazibesine kapılan ve onun katı standartlarına uyan aptallar, hiçbirisi onunla birden fazla randevuya çıkmaya layık görünmüyordu. Mezuniyete kadar geçen altı ay boyunca, onu birçok kez farklı erkeklerle gördüm, hepsi de onun oyunlarına kapılan ve çabucak kenara atılan zavallı aptallardı.

Mezuniyetten sonra, esmer bomba kızı unuttum ve Annette'e MBA yapmam için yaptığı yatırımın ve bana olan inancının doğru olduğunu kanıtlamak için sadece işe odaklandım ve mümkün olduğunca çabuk yükselmeye çalıştım. Geçen yıl, otuz iki yaşında, bu sıkı çalışmanın karşılığını aldım ve Daydream Resorts'un tüm operasyonlarından sorumlu başkan yardımcılığına terfi ettim: şirketin yüz yıllık tarihinde en genç başkan yardımcısıydım ve Daydream'in genel merkezinin bulunduğu Hudson City'ye taşındım.

O zaman onu tekrar görmeye başladım. Yine güçlü ve zengin erkeklerle çıkıyordu, ama bu sefer onları şahsen tanıyordum. Birçoğu Daydream'in müşterileri, yatırımcıları veya tedarikçileriydi. Onunla ilk kez karşılaştığımda, gözlerinde bir anlık öfke belirdi, sonra yüzüne bir maske indi ve yine o aptal seks kedisi haline döndü, göğüsleri ve ceylan gözleri ve aptalca kıkırdamalarıyla. Hepsi çok seksi ve çekiciydi.

Ama asıl görmek istediğim şey o sinirlilikti.

O bakış, sikimi sertleştiren bakıştı.

Bu yüzden, geçen bir yıl boyunca ayda en az bir kez, onu tanıdığım biriyle birlikte gördüğümde, yanına uğrayıp, onunla biraz sohbet edip, dikkat çekmeden onu kızdırmayı başaran bir laf atıyordum.

Onu Opal'da gördüğümde, yine aynı şeyin olacağını düşünmüştüm: kısa süreli bir sinirlilik ve sonra geceme devam etmek. Ama bu sefer *yanında* kimse yoktu. Bu sefer yanına oturdum, onunla flört ettim, sohbet ettim ve onu *istediğimi fark* ettim. Geçen bir yıl boyunca, hayatıma geri giren tek kadın o olduğu için, onu düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

, onu sikip sistemimden çıkarmak çözüm olacaktı. Tabii, biz kesilene kadar.

En iyisi böyle oldu, dedim kendime. *Gerçekten* önemli olanın ne olduğunu hatırlatmıştı: iş. Daha yüksek bir gücün, yolumdan sapmamam gerektiğini, yoksa felaketle karşılaşacağımı gösteren bir işaretti.

Ama öyleyse, evren onu *buraya* getirip bunu *şimdi* yaparak bana ne söylemeye çalışıyordu?

Köşeyi bir kez daha gözetleyince, yan profilini daha iyi görebildim, dolgun vücudunun kıvrımlarını gördüm ve bunun zihnimin bir oyunu olmadığını anladım: Josie buradaydı.

Bu farkındalıkla hem korku hem de heyecan içimi kapladı, aynı anda aynı yerde olduğumuz için değil, kariyerimin en zor anında işimde olduğu için.

Anında zihnim karışmaya başladı.

Neden lanet olası evren beni bu kadar çok nefret ediyor ki, bu kadını yoluma çıkardı, bizi bu kadar uygunsuz bir zamanda bölüp, onu *bu hafta* buraya getirdi? Sanki başımda yeterince dert yokmuş gibi, dünya bu kadını da başıma bela olarak gönderdi.

Sadece benim şanssızlığım.

NINE

JOSIE

Rory yolun açık olduğunu söyleyince, rahat bir şekilde ayağa kalkıp havuzun etrafından plaja doğru ilerlerken, sanki spa randevusuna ya da rezervasyonuna gidiyormuşuz gibi sohbet ederiz. Soğukkanlı görünmemize rağmen, dikkatimiz tetiklenmiştir ve bizi takip eden ya da sorgulayan gözleri fark etmeye çalışırız. Neyse ki, havuz alanından sorunsuz bir şekilde çıkarız. Plaja doğru ilerlerken, ayak parmaklarım kumla temas ettiğinde maskesiz bir mutlulukla iç çekiyorum, bu da bana acilen tatile ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor. Uzakta, göze çarpmaması için küçük bir "*Görünüşümüz için özür dileriz*" tabelası asılı, sağ tarafı sarı bantla çevrili bambudan yapılmış bir duvar var. Plajı hızlıca taradıktan sonra, boş olduğunu fark edip yavaşça hedefimize doğru ilerliyoruz.

Sonunda, uyarı bandının altından geçtikten sonra yanmış bina göründü ve yıkılmış alanı ilk kez gördüğümde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Rory, yapıyı incelerken sessizdi ve ben de daha sonra bakmak için işimize yarayabilecek her şeyi telefonumla fotoğraflamaya başladım.

Yangının başladığını düşündüğüm sıcak nokta.

Birkaç kiralık eşyanın yanmış kalıntıları. Çoğu erimiş bir stand-up paddleboard.

"Josie, buraya gel," diyor Rory sessizce ve ben de onun tavana baktığı yere doğru ilerliyorum. "Standda kamera olduğunu söylediler mi?"

Bilgiyi hatırlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, ama bağlantısı kesilmiş. Hiçbir şey göremediler ve kamerayı kontrol etmek için çok geç kalmışlardı. Nedenini anlayabiliyorum."

Gözleri binanın metal çerçevesinin bir noktasına odaklanmış.

"Sanmıyorum," diyor, gözleri sabit bir noktada. "Bence biri onu aldı." Başını tavana doğru eğiyor. "Kamera orada olmalı. Yangında yanmış olsaydı hala orada olurdu."

Ama yok. Aslında, baktığı yer duman hasarı ve yanık izleri biraz daha az, sanki... "Biri onu almış."

"Gabriel bize söylemedi mi?"

"Burada bakacak yeterince şey var; onu gözden kaçırmış olabilirler. Ya da o kadar kömürleşmiş ki fark etmemişler, sonra biri gelip almıştır. Bir şekilde doğrulamak için elimizdeki fotoğrafları tekrar kontrol etmeliyim."

"Ama neden kamerayı alsınlar ki?"

Rory uzun bir süre kameraya bakarak, alanı dikkatle inceledi. "Markasını ve modelini çok merak ediyorum. İç ve dış kameralarının farklı modellerde olduğunu ve böylece hava koşullarına daha dayanıklı olduklarını tahmin ediyorum. Belki bu kamera, ikincil kayıt gibi görüntüleri dahili olarak saklıyordu? Eğer kameraya suçluyu yakaladıysa, görüntüleri kurtarılabılır diye almak istemiş olabilirler."

Onun mantığına katılıyorum. "Ama bunu birisi bilmesi gerekir, değil mi? Bu, rastgele birinin bilebileceği bir bilgi değil."

O da başını sallar. "Sadece bakarak değerlendirme yapıyorlarsa, kameraları çok iyi bilmeleri gerekir." O bir kez daha boşluğa bakar, ama burada fazla zamanımız olmadığını ve inceleyecek çok yer olduğunu biliyorum.

"Dışarıyı kontrol edelim," diyorum ve o da başını sallayarak diğer dış yapıdan çıkıyoruz. Burası biraz daha az yanmış, ama açıkça tahrip olmuş durumda ve Rory'ye yangından önce burada bir kapı olduğundan bahsedildiğini hatırlayıp hatırlamadığını sormak için ona dönünce bir ses bizi kesiyor.

"Oraya giremezsiniz," tanıdık bir ses duyulur ve donakalırım, gözlerim fal taşı gibi açılır. Yapının diğer tarafında, şimdi görüş alanımda olan Rory'ye bakarım. O da benim gibi donakalmıştır, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, birbirine kilitlenmiştir. Bir saniye bile geçmeden ona hafifçe başımı sallar ve en sahte gülümsememi takınarak sesin geldiği yere doğru ilerlerim.

Sonunda, gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırıp, arkasında parlayan güneşin ışığında karşımda duran kişinin kim olduğunu iyice görmek için bakıyorum. Sesin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyorum. Ela gözleri benimkilere kilitleniyor, bir anlık şokun izleri belirliyor, sonra tekrar sinirli ifadesinin arkasına saklanıyor.

"Sen," diyor, alçak ve değerlendirci bir sesle, ve bu tek kelimenin vücudumun her santimetresinde, cildimi yalayan soğuk alevler gibi dolaştığını hissediyorum.

"Sen," diye cevapladım, sesim istemeden daha nefesli çıkmıştı, ama bu genellikle işime yarardı. Ne yazık ki, bu Rowan'ı daha da sinirlendirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir an geçer ve Rory'nin göz ucuyla yaklaştığını fark ederim, ama bu adamla göz teması kurmayı reddediyorum. Sadece iki gün önce, bir barda beni duvara sıkıştırıp parmaklamıştı. Ve şimdi, şu anki görevimin olduğu yerde.

"Burada çalışıyorum." Bir an duraksıyor ve ben, onun adını eklemekten önce, resort çalışanlarının isimlerini ve yüzlerini hatırlamaya çalışıyorum. "Şey, Daydream Resorts için çalışıyorum. Buraya... " Bir kez daha tereddüt etti, sonra başını salladı, ama benim kafam allak bullak olmuştu. Tesisin tüm çalışanlarının dosyası vardı, bahçıvanlardan temizlik görevlilerine, restoran çalışanlarından genel müdüre kadar, ve onun o listede *olmadığını* biliyordum. "Önemli değil. Sen... Burada mı kalıyorsun?"

Başımı salladım.

İşle ilgili acil bir durum. Aniden onun sözleri aklıma geldi ve bir ürperti hissettim.

Dalga mı geçiyorsun benimle? Bahse girerim, bizim aktif olarak soruşturduğumuz olaylar yüzünden buradadır.

Şansıma bakın: Hudson City'de sonunda gerçekten çekici bulduğum bir adam buldum ve o da... şüpheli mi çıkıyor? Şüpheli olmalı, değil mi? Sonuçta bizim mottomuz, aksi ispatlanana kadar herkes şüphelidir. Ve tatil köyünde çalışan ve kameralara, haritalara ve güvenlik bilgilerine erişimi olan herkes bundan sonra şüpheli sayılır.

"Evet. Arkadaşımla birlikteyim," diyorum, sesime biraz flört katarak ve başımı Rory'ye doğru eğerek. At kuyruğu şeklinde bağladığım uzun kahverengi saçlarım omuzlarımdan süzülüyor ve Rowan'ın bu hareketi takip ettiğini kaçırmıyorum. Belki bu durumu kurtarabiliriz.

"Merhaba," diyor Rory, köşeden çıkarak. "Ben Rory."

O gülümser ve el sallar, sonra benim gözlerime bakar, kısmen şaşkın, kısmen çok eğlenmiş gibi. Ben de ikisi de biraz.

"Rowan," diyor ve son kırk sekiz saatte Rory ile konuştuğum tek şey barda geçirdiğimiz gece ve şu anki görevimiz olduğu için, Rory onun kim olduğunu hemen anlıyor. Bakışları tekrar bana dönüyor ve beni ısıtıyor. "Burada ne işin var?"

Omuz silkiyorum. "Söyledim ya, burada misafiriz. Bu sabah geldik." Bir adım öne çıkıp, yüksek bel bikini altının kalçalarımı kapladığı yerden kumları silkeliyorum. Giydim açık bikini için minnettarım ama hayatımda ilk kez bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum.

Rowan her zaman benim cazibeme karşı bağışık olmuştur.

"Bu bölgeye giremezsin. Burası suç mahalli."

Geniş bir gülümsemeyle saçlarımı omuzlarıma üzerine atıp göğsümü hafifçe dışarı çıkardım, ama gözleri hiç kaymadı, kayıtsız bir şekilde yüzüme kilitlendi.

"Oh, gerçekten mi?" diye soruyorum, sanki çok açık değilmiş gibi omzumun üzerinden kömürleşmiş yapıya bakarak. "Fark etmedim."

"Etrafında suç mahalli şeridi var," diye ekledi, sanki ben aptalmışım gibi, ve onun savunması olarak, şu anda o rolü oynuyorum. Bu, takmayı en sevdiğim maske değil, ama şüpheli görünmektense aptal olarak algılanmayı tercih ederim. Bu yüzden Mavens, özellikle erkekler söz konusu olduğunda çok başarılılar: misyon sahibi bir kadından ziyade, kafası boş güzel bir kadın görmeyi tercih ederler.

Bu, lisedeki parlak dönemimden sonra çabucak öğrendiğim bir şey: güzel bir yüz ve muhteşem bir vücut gören birinin, o kadının aptal olduğunu düşünmesi normal bir toplumda yaşıyoruz. Ben de onların varsayımlarını aleyhlerine kullanmaya karar verdim. Beni güzel göğüslü bir aptal olarak görmek ve bu yüzden gardlarını indirmek istiyorlar mı?

Bırakın bilsinler.

Sonuçta bu benim lehime.

"Oops. İnşaat bandı sandım," diyorum gülerek ve omuz silkiyorum. Bana birkaç kez göz kırptıyor, sonra başını sallıyor, sanki bu konuda benimle tartışmanın zaman kaybı olduğuna karar vermiş gibi, tam da umduğum gibi.

"Orada ne yapıyorsun? İnşaat alanı mı, suç mahalli mi, burası güvenli ve çekici bir yer olmadığı açık."

Neyse ki, bu adam beni şaşkına çevirmesine rağmen, her an, olmamam gereken yerde olmak için hazır bir bahanem vardır.

"Bir bebek gördük! Fotoğrafını çekmek için buraya kadar koştuk," diye heyecanla yalan söylüyorum. Rory yanımda başını sallayarak benim heyecanımı taklit ediyor. Biriyle gizli görevde olmak doğaçlama yapmaya çok benzer: sadece *evet* dersin. Bu yüzden uyumlu bir partnerin olması çok önemlidir. Eğer

iyi anlaşılmıyorsanız, birinin hata yapma ihtimali yüksektir. Partnerinizin bir planınız olduğuna ya da kendinizi kurtaracak sözler bulabileceğinize güvenmesi gerekir, aksi takdirde işler rayından çıkar.

"Bir bebek mi?"

Gözleri panik ve şokla büyür ve ben de ona uyararak başımı sallarım.

"Evet, çok tatlıydı."

"Üzgünüm, bir bebek yürüyor ya da emekliyordu ve siz onu kovalamaya karar verdiniz? Ve onu yakalayamadınız mı? Bir *bebeği* mi?"

Anlamamış gibi bir an kaşlarımı çatıyorum. Tabii ki anlıyorum, ama onu böyle kafasını karıştırıp duygularını altüst etmek, bizi buraya gizlice girerken yakaladığı için neden bu kadar sinirlendiğini unutmamasını sağlar.

"Oh, o bir kaplumbağaydı," diyorum, sanki bu çok yaygın bir hata gibi ellerimi sallayarak ve gülererek. "Bir bebek *kaplumbağa*." Omuzları gevşiyor ve bir an için onu endişelendirdiğim için suçluluk duyuyorum. Adam açıkça stresli ve ben az kalsın ona kalp krizi geçiriyordum.

Eminim bu stres sorununa yardımcı olabilirim, kafamın içindeki, sadece şehvetle çalışan ve barda yarım kalan anımızdan beri susamış olan küçük ses diyor. Onu tekrar kutusuna kilitliyorum.

"Oraya gidemezsiniz. Tüm plaj kapatılmış." Gözlerimi kocaman açıp etrafa bakındım ve elimi göğsüme koydum.

"Aman Tanrım, ne kadar aptalız." Yüzünde benzer bir aptal ve utanmış ifade olan Rory'ye bakıyorum. "Çok üzgünüm. Heyecanlandım."

"Peki, artık biliyorsun, hadi çıkalım."

Rory sessizce, hafifçe başını sallar, ihtiyacımız olan şeyi aldığımızı ima eder. Bu iyi, çünkü buradan çıkar çıkmaz güvenlik önlemlerinin artırılacağına neredeyse eminim.

"Önden buyur dostum," dedim ve Rowan'ın peşinden geldiğimiz yöne doğru yürüdük. "Burada olman çok ilginç. Rory, bu Rowan. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı? Burada çalışıyor."

"Vay canına, dünya ne küçük," diyor Rory, sanki bunu daha önce fark etmemiş gibi, ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

Rowan bizim için uyarı bandını kaldırır ve kolunun altından geçerken bana ters ters bakar. Plajdan çıkıp verandaya adım atarken ona suçlu bir gülümseme atarım.

"Biliyorsun, spa randevum var," diyor Rory, Rowan'a dönüp saatine bakarak. "Otuz dakika sonra. Belki birbirinizi tanıyorsunuzdur, Josie'ye tesisi gezdirebilirsin? Buraya yeni geldik ve o yol tarifinde berbat."

"Bilemem..." diye başlıyorum ama Rory'nin bakışı ve kararlı sözleri beni durduruyor.

"Kesinlikle yapmalısın. Burada bir arkadaşın olması iyi olur. Burayı iyi bilen biri." O anda her şey yerine oturur: Rowan, özellikle de içgüdülerimin söylediği gibi şirketin yönetim kadrosunda çalışıyorsa, bizim için ilk ve belki de en değerli bağlantımız olabilir.

"Aslında bu çok iyi bir fikir," diyorum, Rowan'a dönüp gülümsüyorum. "Hayatım pahasına harita okuyamam, ama sen burayı iyi biliyorsun. Burada ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum, bana hiç söylemediğini bilmeme rağmen.

"Hayır," diyor, hızlı ve kolayca, soruma cevap verme zahmetine bile girmeden. Geri çekilme dürtüsüyle mücadele ediyorum, incindiğim veya hayal kırıklığına uğradığım için değil, çünkü böyle bir şey olmaz.

Ben reddedilmiyorum.

"Anlamadım?"

"Sana etrafı gezdirmeyeceğim," diyor ve gözlerimi ona dikip, ellerimi belime koyuyorum, aniden sinirleniyorum.

"Neden?"

"Çünkü daha iyi işlerim var."

Sonra ona göz kırparak başımı yana eğiyorum.

"Sen biraz pisliksin," demek istemeden söylüyorum, ama yine de doğru şey gibi geliyor çünkü bizi yakaladığından beri ilk kez dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Evet, bunu çok duyuyorum."

Oh, bunun seksi olabileceği bir dünya yok. En ufak bir parça bile.

Ama gülümsemesi ve bunu söyleme şekli, alçak ve seksi sesi ve parmaklarının vücuduma neler yapabileceğini bilmem... çok seksi. Çok seksi.

Ne yazık ki, pislikler beni tamamen etkiliyor. Tabii ki bu yüzden hala bekârim. Çılgınca bir nedenden dolayı, herkese pislik davranan ama bana prenses gibi davranan bir erkek istiyorum. Ne yazık ki, öyle bir erkek sadece hayalimde var gibi görünüyor.

"Barda çok naziktin," diyorum, sesim yumuşuyor. Yalan ama yine de söylüyorum.

Sanki istemeden, gözleri yüzümden vücuduma kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor ve avını hisseden bir avcı gibi daha geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Bence o durumun hafifletici sebepleri vardı."

Gözlerimi deviriyorum çünkü o da yalancı gibi görünüyor. Ne yazık ki, benim aksime, o bu konuda pek iyi değil. Bir adım öne çıkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elimi koluna koyuyorum. Kolunu ince, beyaz bir gömlek kaplıyor, plaj tatili için fazla şık, ama yine de elimin altında sıcaklığını ve kolunu kasarken güçlü kaslarını hissedebiliyorum. İçimi bir heyecan kaplıyor.

Kollara bayılırım. Aslında, burada kaldığı süre boyunca iş kıyafetlerini giyerse iş ahlakım için daha iyi olur, çünkü onları ortaya çıkarırsa, gerçekten sorun yaşayabilirim.

"Şey," diye başlıyorum, ona utangaçça gülümseyerek. "Belki o koşulları yeniden yaratabiliriz."

Bana sabırsız bir bakışla bakıyor ve o anda *bunun işe yaramadığını* anlıyorum. Elbette, bu mayoyla sergilediğim her kıvrımın onun dikkatini biraz dağıtıyor, ama bunun ötesinde, ya kendini kısıtlayan ve profesyonelliğini koruyan bir ipe sıkı sıkı tutunuyor ya da bu oyuna gelmiyor.

Ve o anda, Rowan'ın bana o barda gösterdiği aynı ateşle bakmasını sağlamak, beni istemesini sağlamak, iş için olduğu ve artık her şeyin farklı olduğu için o çizgiyi aşmasam bile, yeni kişisel görevim haline getirmeye karar verdim.

Bir erkeğin ayaklarına kapanmasını sağlamak benim için bir gurur meselesi. Ve Rowan Fisher'ın mükemmel puanımı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Bunun olacağını sanmıyorum," diyor ve sanki yeni planıma, üstleneceğim yan göreve söylüyormuş gibi geliyor ve bu kararlılığımı daha da güçlendiriyor. Zorlukları severim ve o bana mükemmel bir zorluk sundu: Rowan Fisher'ı bir kez ve sonsuza kadar alt etmek.

Ve tabii ki, bu süreçte ondan ihtiyacım olan tüm bilgileri de alacağım.

Gülümsemeden önce sanki vazgeçmişim gibi iç çekiyorum. "Peki. En azından beni odama götürebilir misin? Rory'nin dediği gibi, yön duygum çok kötüdür ve bir suç mahalline rastlamak istemem."

"Yine mi?" diye ekledi.

"Aynen." Gülümsüyorum. "Eğer bir sorun varsa, onu mutlaka bulurum. Çocukluğumdan beri böyleyim. Beni odama sağ salim

ve sağ salim ulaşmamı sağlasan iyi olur, yoksa ortalığı karıştırırım."

Bu, onun için hayal edebileceği en büyük yük gibi görünüyor, ama sonunda derin bir nefes alıp başını sallar. *Sonuçta benim cazibemden tamamen etkilenmemiş değil*, diye düşünerek içimden memnuniyetle glmserim.

"Tamam."

"ok heyecanlı görünme," diyorum. "İnan bana, değilim."

Gözlerimi devirip dikkatimi Rory'ye çeviriyorum.

"Tamam, ben yol bulmakta iyiyim, sanırım spaya sorunsuz ulaşabilirim. Görüşürüz Josie. Tanıştığımıza memnun oldum Rowan," diyor gülümseyerek ve uzaklaşıyor.

"Oda numaran kaç?" Rowan, o gittikten sonra sertçe sorar. "4819."

O da başını salladıktan sonra tek kelime etmeden otele doğru yürümeye başladı. Onu yakalamak için birkaç adım attım, sonra onun hızına ve uzun bacaklarına yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım.

"İş için acil bir durum mu? Acil durum bu muydu?" Otelin lobisine girerken soruyorum. "Cennete gelmek mi?" Sessizlik aramızda devam ederken o sola dönüyor.

"Burada ne iş yapıyorsun?" Yeni bir soru sorarak, rahat davranmaya çalışıyorum. Genelde biriyle birlikte olduğumda, onun hayat hikayesini ayrıntılı bir şekilde araştırırım, ama Rowan'da ilk kez bunu yapmadım. Onu bu kadar uzun süredir tanıdığım halde ve görevimizi aldıktan sonraki sabah. şimdi çok pişmanım.

"Operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı" diyor kısaca, ve bunun harika bir haber mi yoksa korkunç bir haber mi olduğuna karar veremiyorum. İyi çünkü muhtemelen bizim adamımız değil, iki gün önce New Jersey'deydi ve sabotaj yüzünden buraya geldi. Kötü çünkü, şey, o şirket için alışıyor.

Aslında, sadece şirket için alışmıyor; şirketin st kademelerinde. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diyor basitçe ve bana hiçbir şey söylemeden devam ediyor.

"Tanrım, çok konuşkansın," diyorum glerek. O sadece bana bakıyor ve ben yine kıkırdamaya başlıyorum. Bu maskemin bir parçası bile değil, onu baştan çıkarmak için oynadığım rolün bir parçası da değil. Onun hayal kırıklığını komik buluyorum. "Barda çok daha uysaldın." Elimi uzatıp onun kk parmağına

. Çok hafif, hatta iffetli bir dokunuş, ama yine de içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Bu sorun olabilir.

"Dediğim gibi, farklı koşullar," diyor.

"Yani yine benim altın avcısı bir güzel kız olduğumu mu düşünüyorsun?" Onun bunu önemsemeyi beklemiyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde bana sert bir bakış atıyor.

"Artık senin sorunlu olduğunu düşünüyorum ve sorunla uğraşacak vaktim yok."

Gülümsüyorum, çünkü bunu bir ilerleme olarak görüyorum, ama o gözlerini devirip tekrar bakışlarını başka yere çeviriyor. O, odamın bulunduğu resortun diğer tarafına doğru hızlıca yürürken, etrafımızı inceliyorum, daha sonra Rory ile keşfetmek için insanları, yerleri ve şeyleri not alıyorum, sonunda, bol yeşilliklerle çevrili bir dizi Fransız kapıdan güneşli bir alan görüyorum.

"O ne?" diye soruyorum, büyük cam pencerelerden sağa bakarak. Uzakta parıldayan okyanusu ve birkaç sandalye görüyorum ve adımlarım duruyor. Bölge rüya gibi görünüyor ve aniden, orayı görmekten başka bir şey istemiyorum.

"Bir gözetleme noktası," diyor her zamanki gibi açık sözlü bir şekilde ve aramızdaki mesafe açılırken biraz daha yavaşlayarak yürümeye devam ediyor.

"Bakabilir miyiz?" diye soruyorum.

O da durur ve bana sert bir bakışla döner. "Seni odana götürüyorum sanıyordum."

"Yolunuzdan sapmak seni öldürür mü?"

Bana bakıyor, ama sapmanın onu öldüreceğini söylemeden önce, ki bunu söyleyeceğinden eminim, o yönde koşmaya başlıyorum, merakım artarak bir kapıyı itip açıyorum. Alan boş, binanın yan tarafını çevreleyen geniş alanın uzak köşesinde güneşin tadını çıkaran birkaç sandalye var. Bütün alan muhteşem, cam duvarlar plajı ve okyanusu doğrudan görüyor ve otelin inşa edildiği uçurumun dik yamacı hemen aşağıda. Sağda ormanlık bir alan var, broşürlerde gördüğüm birkaç yürüyüş parkuru yaprakların arasından görünüyor. Alan nefes kesici, her yerde çiçek ve yeşilliklerle dolu saksılar ve çiçeklikler var, manzara muhteşem.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, etrafa bakıp yarın Rory ile en az bir saatimizi burada geçireceğimize karar veriyorum, bu sırada hiçbir bilgi alamazsak bile.

"Bu yüzden burayı seçtik," diyor Rowan, isteksizce görünüyor, arkamdan yaklaşıyor ve parlak, kristal berraklığındaki okyanusu işaret ediyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve yüzünde, neden bunu benimle paylaştığını kendisi bile anlayamıyormuş gibi bir şaşkınlık görüyorum.

"Burada kimse yok," diyorum, etrafa bakarak. O omuz silkiyor.

"Burası küçük ve havuzlar ya da diğer çevre alanlarda bulunan olanaklara sahip değil. Bu alanı sıkı bir şekilde izlemek için görevlendirilmiş personel yok, ama ben burayı bu yüzden seviyorum. Daha küçük ama daha etkileyici."

"Hmm," diyorum, onu ve sonra okyanusu izleyerek. "Seni bu tip biri olarak tanımamıştım."

Bu bir laf kalabalığı değil: Onu böyle tahmin etmemiştim ve onun hakkında yanlışlığı her fark ettiğimde biraz daha endişeleniyorum. Ben asla yanılmam. Genellikle birkaç dakikalık sohbetle birinin düşüncelerini, isteklerini ve beğenilerini anlayabilirim.

Ama Rowan tamamen ve tamamen bir istisna gibi görünüyor. "Ne?"

Omuz silkiyorum ve ona şakacı bir gülümseme atıyorum, endişemi çekiciliğimin arkasına saklıyorum. "Sen daha büyük olanın daha iyi olduğunu düşünen bir adamsın. Bu daha büyük değil."

Şimdi bana bakıyor, cevap vermeden önce utanmadan ya da saklamaya çalışmadan yüzümü inceliyor, sesi alçak.

"Ama daha iyi."

Onu incelerken uzun bir an geçiyor. Lanet olsun, çok yakışıklı. Birbirimizle birkaç kez karşılaştığımızda düşündüğümde çok daha yakışıklı. Böyle, gülümseyerek ve en küçük anlarda bile rahat, tamamen farklı görünüyor.

Gözleri, geçen gece boynuma bıraktığı izlerin zar zor görüldüğü yere kayıyor ve gözleri memnuniyetle parlıyor. Bu sabah uçağa bineceğimi bildiğim için izi kapatmadım ve havuza gitmeden önce de unutmuşum, ama şimdi bu yolculuğun geri kalanı gibi bunun da kaderimde olduğunu merak ediyorum. Birkaç gün önce Rowan'la karşılaşmamın sebebi tam da buydu: onun benim bilgi kaynağım olması.

İstmeden bir adım daha yaklaşıyorum.

"Bu kader gibi, değil mi?" diye gülümseyerek soruyorum, saçlarımı omzuma atıp ona hafifçe yaklaşıyorum. "İkimiz de o barda,

sonra ikimiz de buraya gelmek? Doğru yer, doğru zaman." Bana bakar ve içimi bir heyecan kaplar, damarlarımdan zevk ve tatmin akın eder. Kendini gösterdiği kadar etkilenmemiş değildir.

"Senin için doğru yer, doğru zaman diye bir şeyin olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Onun itirafı kalbimi çarptırdı ve ben, bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalışmadan önce, fark edilmeden mümkün olduğunca derin bir nefes almaya zorladım kendimi.

"Belki bir yere gidip bunu konuşmalıyız," diyorum en seksi sesimle. "Bu akşam birlikte akşam yemeği yiyebiliriz."

Kendime, ona sorular sormak, o dış kabuğunu kırıp beni hayatına almaya ikna etmek için daha fazla zaman istediğim için böyle yaptığımı söylüyorum, ama gerçeği biliyorum: Benden tamamen rahatsız görünüyor olmasına rağmen, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Kendime, insanları sevdirmek ihtiyacımı bir kariyere dönüştürdüğüm için zorlukları sevdiğim için böyle yaptığımı söylüyorum. Ama içten içe buna inanmıyorum.

Rowan'ın yüzünü dikkatle izliyorum, aklımdan bir düzine farklı düşünce geçiyor, cevabını beklerken nefesimi tutuyorum, ama sonra düşünülemez olan oluyor.

O uzaklaşıyor.

"Bu olmayacak." Onun duygusuz sözleriyle vücudum donar. "Ben iş için buradayım." Bir adım daha geri çekilir ve onun ya da belki benim için bir arti olarak, biraz acı çekmiş gibi görünür. Sanırım bu küçük bir tesellidir.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye soruyorum.

"Misafirlerle arkadaşlık etmem."

"Şirket politikasına aykırı mı? Teknik olarak bu tesiste çalışmıyorsun, değil mi?" Öyle olsaydı tereddüt etmesini anlardım, ama o başını sallar.

"Hayır, sadece benim kişisel kuralım."

Başımı yana eğip ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"O zaman benim için bir istisna yapabilirsin," diyorum en yumuşak ve ikna edici sesimle. "Sonuçta bizim bir geçmişimiz var." Bir an, çok kısa bir an, yüzünde tereddüt beliriyor, ama sonra kayboluyor.

"Daha çok çabalaman gerekecek, Josie," diye fısıldadı, sesi benimki kadar baştan çıkarıcıydı, ama onunki alçak ve boğuktu ve karnıma çarparak vücuduma sıcaklık yaydı.

"Ne?" Onunla sersemlemişim, haksızca uzun, koyu kirpikleriyle gözlerinde kaybolmuşum.

"Diğer tüm erkekler senin oyununa kanıyor, oltaya geliyorlar. Ben değil." Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, konuşamıyorum, konuşmayı seven biri için bu büyük bir başarı, ama o başını geldiğimiz yere doğru eğdiğinde bir şey eklemeye zaman yok. "Hadi. Yapacak işlerim var. Seni odana götürelim."

Onun tavrına tepki olarak ve zihnimi boşaltmak için başımı sallıyorum ve onun yönüne doğru yürümeye başlıyorum. "Tanrım, sen tam bir..." Ne yazık ki, yerde fark etmediğim küçük bir su birikintisi var ve sandaletlerimle kayıp neredeyse kıcıma düşüyorum.

Ama düşmüyorum.

Çünkü güçlü bir kol belimi sarmış, beni yakalayıp tökezlediğimde bana doğru çeviriyor. Dengemi sağlamak için elim Rowan'ın omzuna uzanıyor. Elimde cildi sıcak ve sert, kalbim hızla atıyor, neredeyse düşeceğim için değil, tamamen başka bir şeyden dolayı. Gözleri yüzümü inceliyor, gözlerimden dudaklarıma inip tekrar yukarı çıkıyor, sonra konuşuyor.

"İyi misin?"

"Sana teşekkürler," diyorum, ve bu sefer kasıtlı olmasa da sesim nefes nefese çıkıyor. Beni çeviriyor, belimin etrafına sardığı kolu sıkılaştırıyor ve beni kendine çekiyor, sonra gözleri bir kez daha dudaklarıma iniyor ve bir an için beni öpecek sanıyorum.

Buna izin verirdim.

Bu, Maven olduğumdan beri kendime koyduğum tüm kurallara aykırıydı, ama şu anda Rowan Fisher'ın beni öpmesine izin verirdim.

"İkiniz iyi misiniz?" diye bir ses duyulur ve o an bozulur. Rowan geri adım atar, eli belimin çıplak derisine kayar ve ben dengemi bulana kadar orada yanar. Sonra benden iki adım uzaklaşır. İstersem uzanıp ona dokunabilirim, ama onun kollarında kaldıktan sonra bu mesafe bana okyanus gibi geliyor.

"Evet," diyorum yeni düşmanım, sadece benim için endişelenen nazık yaşlı kadına. "Ben iyiyim. Sadece kaydım." Ama gözlerim Rowan'dan hiç ayrılmıyor.

"Hadi. Başın daha fazla belaya girmeden odana gidelim," diyor, sözlerinde isteksiz bir sıcaklık var.

O zaman gülümsüyorum, yumuşak, kendimi şımartan bir gülümseme.

"İyi şanslar. Ben belaya bulaşmakta çok iyiyim."

Dudaklarında bir gülümseme belirir, ama beni oradan çıkarıp otele geri götürürken, geldiği kadar çabuk kaybolur. Sessizce tatil köyünden geçeriz, zihnim Rowan'ın kendi düşüncelerine dalmışken, onun kolunun ısısından hala yanan belime takılı kalmıştır.

"Görüşürüz?" diye soruyorum kapımın önünde durduğumuzda. Bana bakıyor ve konuşmak için ağzını açıyor, ama bu kolay bilgi kaynağını kaçıramam. Ona gülümsüyorum, cevabın muhtemelen evet olduğunu bilsem de, tatil köyü büyük olduğu için sınırsız olmadığını da biliyorum. "Umarım."

"Umarım olmaz."

Gözlerimi devirip başımı salladıktan sonra geri çekildim. "Görüşürüz, bebeğim."

Omzunun üzerinden bana bakar, gözleri yanıyor ve onu kızdırdığımı biliyorum. "Görüşürüz, baş belası."

Bir zafer, kesinlikle bir zaferdir.

TEN

JOSIE

Odaya döndükten neredeyse bir saat sonra, kapı nihayet açıldığında odada volta atıyorum. "Neredeydin?" Endişeli bir anne gibi soruyorum ve rahat görünüyor olan Rory içeri girer girmez ona doğru yürüyorum.

"Masajda...?" diye soruyor, açıkça kafası karışmış. "Sana ne yaptığımı söylemiştim. Neden panik atak geçiriyormuş gibi görünüyorsun?"

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Böyle bir zamanda nasıl masaj yaptırabildin?"

"Çünkü burada gerçek misafirler gibi görünmemiz gerekiyor mu? Ve oradaki insanlarla konuşma fırsatı buldum? İlk günün amacı bu değil mi?"

Tabii ki haklı: Böyle bir görevde ilk gün, insanlarla tanışmak, ipucu bulmak ve elimizden geldiğince uyum sağlamakla geçer.

"Evet, ama... Ah!" Ellerimle yüzümü kapatarak söylüyorum. "Panik yapıyorum! Ve sen beni terk ettin!"

"Tamam, dramatik olmayı bırak. Seni terk etmedim. Her şeyi halletmiştin ve ikimiz orada olursak hiçbir şey yapamayacağımızı düşündüm."

"Tamam, aslında yardımına gerçekten ihtiyacım vardı, Rory."

Aniden, yüzündeki eğlenceli şaşkınlık yerini endişeye bıraktı.

"Ne oldu? Bir sorun mu çıktı? Bir şey mi söyledi? Bizim hakkımızda bir şey biliyor mu? Gabriel, şirkette kimse bizim işe alındığımızı bilmediğini söylemişti, ama..."

Endişesini gidermek için başımı salladım. "Hayır, hayır. Öyle değil. Sadece... Onu tanıyorum, Rory."

"Evet, ben de anladım. Gabriel'le konuştum, umursamıyor. Sen kafana takmadığın sürece, bunu halletmek için

bunu daha hızlı halletmek için bağlantılarını kullanmana bir itirazı yok."

Patronumuzu aradığı gerçeği üzerinde bir an durdum ama daha önemli sorunlarımız olduğunu bildiğim için bu konuyu geçiştirmeye karar verdim. Hedeflerimizden birini tanıyan biriyle görevde olsaydım, ben de aynısını yapardım.

"Sadece geçmişimden bir adam burada değil, Rory. O şirket için çalışıyor. Operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı!"

Bu bilgiyi sindirirken başını eğdi. "Operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı mı?" Başımı salladım ve o bilgiyi sindirdikten sonra devam etti. "Sanırım bu, neden onun resort çalışanları listesinde yer almadığını açıklıyor. Neden burada?"

Bunu sorduğunu biliyorum çünkü Annette'den aldığımız liste, karşılaşabileceğimiz tüm çalışanları içeriyordu ve oldukça kapsamlıydı, ancak şirket yönetimi burada olması beklenmediği için listeye dahil edilmemişti ve Annette bunun yerel bir sorun olduğunu düşünüyordu.

Ama o burada.

"Bilmiyorum!" diyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Barda telefonu çaldığında iş için acil bir iş olduğunu söyledi, bu yüzden bizimle aynı nedeni olduğunu varsayıyorum."

O, bu mantıklıymış gibi başını salladıktan sonra bir sonraki sorusunu sordu. "O şüpheli mi?"

"Ben..." Uzun bir süre düşündükten sonra başımı salladım. "İçgüdülerim hayır diyor. Ama..." Görevlerin ilk birkaç gününde tek bir kural vardır.

"Herkes, şüpheli olmadığı kanıtlanana kadar şüphelidir," diye onayladı. "Aynen öyle."

Mantıklı ortağım bir kez daha başını salladı, sonra düşünmeye başladı.

"Tamam, o zaman onu yakından tanımak için onun hakkında bildiklerini kullan. Zaten onunla yatmışsın, onunla biraz zaman geçirmek zor olmamalı. Çok kolay gibi görünüyor."

Bir sonraki itirafımla yüzüm buruşur.

"O..." Utançtan ellerime bakarak iç çekiyorum. "O ilgilenmiyor," diye mırıldanıyorum.

Rory sözlerime yüksek sesle güler, sonra başını sallayarak cevap verir. "Saçmalık."

"Ciddiyim! Teklif ettim! Misafirlerle arkadaşlık etmediğini söyledi." Ellerimi başıma koyarak inlerim.

O da bir an durur, her şeyi net bir şekilde anlar. "Bir dakika, seninle ne sorunu var? Anlamıyorum."

"Ben de!" diyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Ben üniversitedeyken o yüksek lisans yapıyordu ve ben de kendi işimi yürütüyordum, bu yüzden onunla aynı partilere falan gidiyordum."

Üniversitede, arkadaşlarıma yardım etmek için flört etme yeteneğimi kullanarak hemen hemen her erkekten gerçeği öğrenmeye başladım. Bazen, erkek arkadaşlarının baştan çıkarılınca aldatıp aldatmayacağını öğrenmek içindi. Diğerleri, odalarından bir şey çalınıp çalınmadığını öğrenmek ya da en seçkin partilere girmek için benden yardım istiyordu.

Ama kısa sürede arkadaşlarımdan arkadaşları da bana gelip bu iyilikleri yapmamı istedi ve bunun için bana para bile ödedi. Mezun olup FBI akademisine gitmek üzereydim ve yeteneklerimi orada iyi bir amaç için kullanacağımı düşünüyordum ki Gabriel bana reddedemeyeceğim bir teklifle geldi.

Ve şimdi, altı yıl sonra, ben bir Maven oldum.

"Mezun olduktan sonra onu yıllarca görmedim, ama geçen yıl, görevlerim sırasında benimle aynı yerlerde görünmeye başladı."

"Tamam. Tamam," diyor Rory, benim gibi volta atarak, ama çok daha sakın ve yorgun bir şekilde, çünkü işlerin düşündüğünden biraz daha karmaşık olduğunu anlıyor. "Öncelikle, barda çalışırken ona ne iş yaptığını söyledin mi? Ya da önceki konuşmalarınızda?"

Hızla başımı salladım.

"Hayır. Sen biliyorsun. Kimseye işimi söylemem." Böyle bir şeyin olması neredeyse imkansız olsa da, Maven'lar görev aldıkları anda görevlerinin ne olduğunu veya kime atandıklarını kimseye söylemezler. Ben de dahil olmak üzere bazılarımız, kesinlikle gerekli olmadıkça işimizin ne olduğunu kimseye söylemeyiz. "*Seninle tanışmak* gibi şeylere pek girmedik. O bir pislikti, ben de, şey, kendimdim, sonra flört etmeye başladık ve sonra..." Aklım, onun elimi tutup beni ofise çekmesine geri dönüyor.

"Sorun değil. Aslında bu iyi. Bununla çalışabiliriz," diyor Rory, zihni açıkça yeni bir plan üzerinde çalışıyor. Ben hedeflerimizden istediğimizi elde eden ve işleri yapan kişiyim, Rory ise planlayıcı ve organizatör, sürekli olarak eksiklikleri tamamlıyor ve sonraki adımları belirliyor. İyi bir ekibiz ve bu yüzden görevlerde sık sık birlikte çalışıyoruz.

"Yapabilir miyiz?"

"Evet. Önce burada tam olarak ne iş yaptığını bulmalıyız," diyor ve bilgisayarını açıyor. "Adı?"

"Rowan Fisher."

O da başını salladı, sonra bir süre ne yaptığını kimse bilmez bir şekilde sessiz kaldı, ardından yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve ekranı bana çevirdi. Ekranda profesyonel bir vesikalık fotoğraf vardı.

"Bu o!" diyorum heyecanla, onun böyle bir şey yapabildiğinde her zaman etkilenirim.

"Bana sanki bir dahiymişim gibi bakma; sadece Daydream Resorts ve Rowan'ı Google'da aradım," diyor gözlerini devirerek ve ben yine de etkilenmiş bir şekilde omuz silkiyorum. "Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısı," diye fısıldayarak onaylıyor. "Otuz üç yaşında. Şimdiye kadarki en genç başkan yardımcısı."

"Bekâr mı?" diye soruyorum ve bakışları bana dikiliyor. "Ne? Sadece merak ettim."

"Josephine." O anda Rory'nin ciddi olduğunu anlıyorum; tam adı çıkıyor.

"Aurora," diye alay ediyorum. Bakışları devam ediyor ve ben de açıklamadan önce bir kez daha gözlerimi deviriyorum. "Sadece flört ettiğim için suçluluk duymamak için. Hepsi bu."

Bana inanmaz bir bakış attı ve onu suçlayamazdım.

"Tabii tabii." İşine devam ederken onu görmezden geliyor, birkaç kez daha tıklıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet. Gördüğüm kadarıyla bekar. Şirket etkinliklerine bile kimseyi getirmiyor."

İçimde hafif bir sıcaklık hissediyorum ve bunun sadece bir ilişkiye zarar vermemiş olmaktan dolayı mutlu olduğum için olduğunu söylüyorum kendime. Bu işte kendimi suçlu hissettiğim tek an, hedefim mutlu bir ilişkisi olan biri olduğunda ve erkeklerin pislik olduğunu bir kez daha kanıtlamak zorunda kaldığımda.

Düşüncelerime dalmışken, Rory yazmaya devam ediyor, platine yakın sarı saçları omzuna dökülürken, yüzü karışık bir ifadeyle buruşuyor, sonra tekrar netleşiyor.

"Bu yerin en büyük destekçisiydi. Açılış sırasında yayınlanan bir makalede onunla bir röportaj var." Bilgisayarı bana doğru çevirir ve ekranda Rowan'ın tesisin ana cazibe merkezi olan kilometrelerce uzunluktaki el değmemiş kumsalın önünde durduğu bir fotoğraf belirir. Makalenin altındaki yazıyı okumaya başlarım.

Rowan Fisher, Daydream Resorts'un baş savunucusu olduğunu ve bu yeri seçtiğini söylüyor.

"Evden daha uzak, daha çok tatil yeri gibi bir yer istiyorlardı. Ama ben bu yerin bize şans getireceğini biliyordum. Ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Ve şimdi bakın, ne kadar güzel. Hatta mükemmel."

"Bence içgüdün haklı. Onun desteklediği bir yeri sabote edeceğini hayal edemiyorum. Bu, tüm kariyerini tehlikeye atmak olur."

İçimde hissettiğim kafa karıştırıcı rahatlamaya teslim olmayı reddediyorum.

"Herkes şüphelidir, ta ki suçsuz olduğu kanıtlanana kadar," diyorum, daha çok kendime hatırlatmak için. Birini çok erken elersen, bağlamı kaçırsın. Bazen insanlar, derinlemesine araştırmadıkça mantıklı gelmeyen şeyler yaparlar. "Ama en azından, burada olmadığı için yangını kendisi çıkarmış olamaz. Bir suç ortağı olmalı."

Rory başını sallayarak tıklamaya ve yazmaya devam ediyor, muhtemelen üzerinde çalıştığımız her görev için oluşturduğu dosyaya notlar alıyor. "Belki biri ona bir şeyleri yıkmaya çalışıyordur? Ya da bir şeyi kanıtlamak için her şeyi mahvetmek istiyordur?" diye soruyor bir iki saniye sonra.

"Yani, burayı sevmedilerse, bu kötü bir fikir olmazdı."

İkimiz de bu düşüncüyü kafamızda tartarak sessizce oturuyoruz, sonunda Rory sessizliği bozar.

"Tamam, ne olursa olsun, o senden hoşlanıyor. Belki bu iyi bir başlangıç olabilir. Onu pohpohlayıp, senden ne alabileceğini gör."

İç çekip başımı salladım. "Sana söyledim: Bence o böyle bir şeye ilgi duymaz."

"Sana nasıl baktığını gördüm, Josie."

Rory sadece laf olsun diye ya da birini mutlu etmek için konuşan biri olmadığı için içimi bir sıcaklık kaplar. Eğer bana öyle baktığını söylüyorsa, ciddi demektir. Yine de, kafamı karıştırmak istemediğim için omuz silkerim.

"Evet, barda ofiste beni parmaklarken bana ilgi duyduğunu hissettim, ama şimdi akşam yemeğine çıkalım mı diye sorduğumda hayır dedi. Misafirlerle çıkmazmış."

"Her şeyin bir ilki vardır," diyor Rory gülümseyerek, ben de gülüyorum.

"Doğru, ama çabalarımı işe yaramayacak bir şeye harcamak istemiyorum.

Burada sadece iki haftamız var.

Bana inanmamış gibi bakıyor. Ben de pek inanmıyorum ama en iyileriyle bile boy ölçüşebilirim.

"Onu kırabilecek biri varsa, o da sensin."

Derin bir nefes almadan önce ona bakıyorum. "Belki. Ama şu anda kontrol edebileceğimiz şeylere odaklanabilir miyiz? Aday listemizde kimler var?"

Beni değerlendirir gibi bakıyor ve konuyu değiştirmek için çaresiz olduğumu anlamış olmalı ki başını sallayıp listemizi almak için uzanıyor.

"Genel müdür, her şeye erişimi olduğu için bariz bir şüpheli. İşini kaybedebilir, ama belki de daha fazlası vardır," diyor ve ben odada volta atmaya başlıyorum. Hareket halindeyken en iyi çalışırım.

"Ve kıskanç kızıl saçlı kadın. Kim olduğunu ve tatil köyüyle bağlantısını öğrenmek istiyorum."

Rory başını sallar, sonra yazmaya başlar. "Makalede, bir yatırım şirketinin burayı satın almaya çalıştığı, ama Daydream Resorts'un önlem olarak satın aldığı yazıyordu. Ada hiç açık artırmaya çıkmadı. Onları potansiyel şüpheliler listesine eklemeliyiz. Projeyi kim yönetiyordu, biliyor muyuz?"

Birkaç tıklama daha ve istediği bilgiyi bulamadığını gösteren bir yüz ifadesi. Sonunda bana memnun bir gülümseme atıyor. "Horace Greenfeld."

"Tanrım, ne berbat bir isim," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor. Yine de ismi zihnimdeki listeye ekliyorum, listenin uzamasından nefret ediyorum. Böyle bir görevin başında liste her zaman çok ürkütücü görünür, çünkü hemen hemen herkes şüphelidir.

"Diğer olayları da kontrol edip, o da orada olup olmadığını öğrenmeliyiz," diyorum. "Değilse, neredeydi?"

"Resortun tüm çalışanları için bunu yapmalıyız," diyor Rory. "Kimin çalışıp kimin çalışmadığını öğrenmeliyiz." Başımı sallıyorum ve o devam ediyor. "Yangın sırasında kameralar açıkça kurcalanmış, çünkü hepsi yaklaşık on dakika boyunca çalışmamış. Onlara kimlerin erişimi olduğunu öğrenmek istiyorum. Annette, alarmları tetikleyeceği için bize erişim izni vermiyor, ama kendim erişim bulabilirsem sorun olmayacağını söyledi." Rory gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum, çünkü kamera ve bilgisayar sistemlerine girmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. "Siber güvenliklerini test etmek için de harika bir fırsat, sanırım."

Şirket ortamına girdiğimizde bilgisayar ve kameralara erişim izni almamak olağandışı bir durum değildir. Çalışanlar konuşur ve fısıldaşır, bu yüzden işimizi mümkün olduğunca sorunsuz ve gizli bir şekilde yapabilmek için

kimsenin neden burada olduğumuzu bilmemesi daha mantıklıdır. İki rastgele kadına bu tür bir erişim izni vermek alarm zillerini çalabilir.

"Sen bunu yaparken, ben etkinlik takvimine bakıp ilk olarak neye odaklanacağımıza karar vereceğim. Kiralık binayı zaten kontrol ettik.

—Daha sonra bakmak için kendi fotoğraflarını çektin, değil mi?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor. Mümkün olduğunca kendi kanıt dosyalarımızı tutmayı seviyoruz çünkü, tekrar söylüyorum, kimin şüpheli ya da şüphelinin arkadaşı olduğunu asla bilemezsiniz. Bir keresinde, bir kundakçının arkadaşı olan bir itfaiye şefi vardı ve kanıtları gizlemek için fotoğrafları tahrif etmişti. Aldatmanın ne kadar derinlere inebileceğine şaşıracaksınız.

Check-in sırasında bize verilen broşürü alıyorum ve genel müdürün havuzda söylediklerini hatırlayarak, zaman ve fırsatları aramaya başlıyorum.

"Bu akşam tanışma yemeği var. Kesinlikle gitmeliyiz. Yemek teslimatlarında, elimizdeki sorunla ilgili olabilecek birkaç aksaklık oldu. Belki orada bazı çalışanlarla konuşup işimizi halledebiliriz."

Rory başını sallar ve bunu programımıza not eder, sonra benimle birlikte broşürü incelemeye devam eder ve planımızı yapar.

ELEVEN

Mevcut bilgilere göre Daydream Resorts'un şüpheli listesi:

- Daniel, genel müdür
- Jonas, güvenlik şefi
- Tanya, spa müdürü
- Kıskanç kızıl saçlı

TWELVE

JOSIE

Kendimizi topladıktan sonra, Rory ve ben biraz daha keşfe çıkmaya karar verdik ve son birkaç haftadır teslimat sorunları yaşayan daha rahat restoranlardan birinde geç bir öğle yemeği yedik. Yemeklerde veya serviste herhangi bir sorun fark etmedik, ancak genel müdür bir şey sormak için yanına gittiğinde neredeyse ağlamaya başlayan bir hostes ve mutfaktan homurdanma sesleri gelen bir aşçı dikkatimizi çekti.

Ardından, tanışma yemeği ve kokteyl için hazırlanmaya karar verdik ve en güzel Mavens üniformalarımızı giydik, yani seksi elbiseler, kabarık saçlar, seksi makyaj ve çok yüksek topuklu ayakkabılar. Bir hostes bizi karşıladı ve ardından aile tarzı servis ve tanımadık insanlarla tanışmak için tasarlanmış, yaklaşık bir düzine büyük yuvarlak masanın bulunduğu geniş salona götürdü, ancak gece henüz erken olduğu için masaların sadece yarısı doluydu.

Yaklaştığımız masada yaşlı bir adam tek başına oturuyordu ve Rory hafifçe eğilmeden önce eliyle parmaklarımı hafifçe vurdu.

"Eminim bu Horace Greenfeld," diye fısıldadı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Yatırım şirketinden mi?" O başını sallar. "Burada ne işi var?" Bu davanın gerçekten bu kadar basit olabileceğini düşünerek heyecanla kalbim hızla çarpmaya başlar.

Rory omuz silker, ama sonra açıklıyor. "Sosyal medyada birkaç Daydream tatil köyünde çekilmiş fotoğrafları var, yani yenilgiye uğramasına kızgın değil gibi görünüyor. Havacılık şirketleri grubunun başkanı ve bu da en lüks zincirlerden biri."

Burnumu kırıştırarak, bu bilgiyi potansiyel şüpheli olarak hakkında bildiklerimle birleştirmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum, özellikle de

garson bizi onun karşısına, aynı masaya oturttu. Adam telefonuyla meşgul, bu da onu incelemem için iyi bir fırsat. Adam altmışlı yaşlarında ama kıyafetleri, mücevherleri ve saatinden anlaşıldığı kadarıyla kendine çok dikkat ediyor ve pahalı şeylerden hoşlanıyor. Yalnız ama yanındaki koltuk sanki biri yeni kalkmış gibi çekilmiş. Rory'ye bakıyorum, o da başını sallıyor, ben de utangaç bir gülümseme takınıp erkek avcısını devreye sokuyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum, masaya doğru eğilerek. Kafasını telefonundan kaldırıyor. "O bir Patek Philippe Nautilus mu?" Çenemi, yüz bin dolarlık saatin bulunduğu bileğine doğru eğiyorum. Geniş bir gülümsemeyle, gözleri push-up sütyen ve dekolte elbiseyle yüksek ve dolgun göğüslerime kayıyor, vücudu Rory ve bana doğru dönüyor. Gözümün ucuyla, Rory'nin ona utangaçça parmaklarını salladığını ve gülümsediğini görüyorum, ama bakışlarımı önümdeki adamdan ayırmıyorum.

Büyük egoları olan erkekleri kazanmanın önemli bir kısmı, onları odadaki tek kişiymiş gibi hissettirmek ve dikkatini onlardan nadiren başka yere çevirmektir. Tanrı'dan daha fazla parası olan erkekler için, bölünmemiş dikkat başlı başına bir para birimidir.

"Öyle. Çok iyi bir gözün var."

"Ben de koleksiyoncuyum," diyorum ve Gabriel'in geçen yıl Noel hediyesi olarak verdiği, yanıma aldığım için çok mutlu olduğum vintage Cartier saatimi göstermek için bileğimi ona doğru çeviriyorum.

"Oh, çok güzel. Bakabilir miyim?" diye sorar ve elini uzatır. Saatin içinde tüm konuşmayı kaydeden bir ses kayıt cihazı olduğunu bilmiyor. Saatini ona gösterirken, soğuk parmakları bileğimin altındaki narin cildime hafifçe dokunur. "Bu sınırlı üretim, neredeyse hiç yok. Nereden aldın?"

Arkalarına yaslanır, ama parmakları cildimden ayrılmaz. Elimi çekme dürtüsüyle mücadele ederim, içe dönük kişiliğimin yerine flörtöz tarafım devreye girer.

"Memleketimdeki bir rehine dükkanından. Hayatımın en büyük buluntusu."

"Öyle mi? İkiniz yalnız mısınız?" Başımı salladım ve o daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Neden yanıma oturmazsın? Yaklaş! Fazla yer kaplamaya gerek yok, koleksiyonun hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Rory'ye bakıyorum, o tatlı bir gülümsemeyle başını sallıyor ve masada yeni "arkadaşımızın" yanına yaklaşıyoruz.

"Horace."

Ona uzattığı eli tutarak nazikçe salladım. "Josephine. Ama bana Josie diyebilirsin. Bu da arkadaşım Aurora."

Rory'nin beni düzelttiğinden ve ona takma adını söylediğinden eminim, ama Rowan Fisher'ın odaya girip bir masadan önce bir kadına selam verdikten sonra geniş ve zarif bir gülümsemeyle masamıza oturmasını izlediğim için pek dikkatimi veremiyorum.

Misafirle akşam yemeği.

Benimle akşam yemeği yiyemeyeceğini, çünkü bunun arkadaşça davranmak olarak algılanacağını ve onun böyle bir şey yapmayacağını söylemesi ilginç.

Vücudumu rahat tutmaya çalışıyorum, görmezden gelmeye çalıştığım kıskançlığın yüzüme yansımaması için. Kıskançlık, bunu hissetmeye hiç hakkım yok. O benim gibi değil ve ben şu anda başka bir erkeği kazanmaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Horace fark etmez herhalde, saat koleksiyonundan bahsedip duruyor, telefonunu alıp her birini gösteriyor. Yine de, neden burada olduğuma ve görevimin ne olduğuna odaklanmam gerekiyor: bu tesisi sabote eden kişinin kim olduğunu ortaya çıkarmak.

Bu hatırlatma ile Rowan'ın dikkatimi dağıtan düşüncelerini kafamdan atmaya başardım ve otuz dakika sonra onu neredeyse tamamen unuttum. Horace bize sahip olduğu tüm lüks eşyaların fotoğraflarını gösterdi, Rory ve ben her birine hayran hayran bakarak egosunu okşadık.

"Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?" diye sordu, sonunda konuyu bize çevirerek, ve Rory başını salladı.

"Evet. Bu yerin sunduğu her şeyi deneyimlemek için çok heyecanlıyız. Siz?"

Horace başını salladı. "Hayır, hayır. Daydream tatil köylerinin çoğuna gittim, ama burası en sevdiğim."

"Öyle mi? Çok havalı," diyor Rory. "Bunu yapabilmek için ne iş yapıyorsunuz?" Parmaklarıyla sarı saçlarını oynayarak adama ceylan gözleri yapıyor. Adam elbette bu numaraya kanıyor.

"Havacılık sektöründe çalışıyorum," der, sonra bir süre düşünür ve bize küçümseyen bir gülümseme atar. "Yani uçaklarda."

Rory sinirlenerek parmaklarını uyluğuma batırır ve ben acıdan inlememek için dişlerimi sıkarım. Rory bu oyunun bu kısmında pek iyi değildir: göğüslerinden öteye bakamayan, senin beyninde iki beyin hücresi olduğunu düşünen, sana her şeyi bir çocuk gibi açıklamak zorunda olan kibirli erkeklere aptal numarası yapmak. Siber güvenlik alanında yüksek lisansı ve süper bilgisayar kadar güçlü bir beyni olan Rory için bu hiç uygun değil.

Ama ben? Ben buna alışkınım. Hatta bundan besleniyorum: insanların dar görüşlülüğünü onlara karşı kullanmak ve onlardan istediğimi almak için onları manipüle etmek

Bana eşsiz bir zevk veriyor.

"Vay canına, bu harika! Gittiğin diğer yerleri de duymak isterim," diyorum. O bir liste sayıyor, ben de not almaya çalışıyorum, ama Rory ve onun bilgisayar beyni muhtemelen hepsini ezberlemiştir.

"Kendi tatil köyümü açmayı düşünüyorum, bu yüzden iyi olanların nasıl işletildiğini bilmek önemli."

Partnerime bakıyorum, o da bana bir bakış atıyor.

"Aslında bu yer satın alınmadan önce ilgimi çekmişti."

Şokla gözlerim fal taşı gibi açılır ve dudaklarım acıma dolu bir pout oluşturur.

"Oh hayır!"

Ne yazık!"

"Evet, tatil köyü için mükemmel olur diye düşünmüştüm. O saçma yürüyüş parkurları yerine golf sahası yapmayı düşünmüştüm. Tatilde ormana kim gider ki?" O iç geçirip gözlerini devirerek başını sallar. "Yanlış anlama, güzel bir tatil köyü ama benim istediğim gibi olsaydı muhteşem olabilirdi."

"Eminim muhteşem olurdu," diyorum, golften nefret etmeme ve yürüyüş yapmayı sevmeme rağmen.

"Peki, buradaki tüm bu kaos hakkında ne düşünüyorsun? Bir yangın olduğu hakkında bazı söylentiler duyduk?" Rory başını yana eğip parmağıyla saçını çevirerek sorar. Vücudunu öne eğip kollarını göğüslerinin üzerine koyar ve Horace onunla konuşmadan önce gözleri göğüslerine kayar.

"Şey, ben burayı yönetiyor olsaydım böyle bir şey olmazdı, orası kesin." Küçük bir kahkaha atıyorum ve o omuz silkiyor. "Kim bilir? Belki daha da kötüleşir ve burayı elinden çıkarmak için ucuza bana satarlar."

Bacağım hareket etti ve sessiz bir konuşma gibi Rory'nin bacağına dokundu. Horace Greenfeld, imkanları, motivasyonu ve fırsatları lehine olan, kesinlikle şüpheli biriydi.

Ama o omzumun üzerinden bana bakıp yüzünde geniş bir gülümseme belirleyip sesini biraz yükseltince, aklım bir anlığına bu düşünceye takılıp kalıyor. "Aslında, seni beni geçip kazanan adama tanıştırayım. Rowan!" diye sesleniyor ve sırtım kaskatı kesiliyor. Rory masanın altında ayağıyla benim ayağıma çarpıyor, ama bunun sinirden mi yoksa panikten mi olduğunu anlayamıyorum. "Rowan Fisher, dostum. Nasılsın?"

Omzumu çevirip yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol etmeyi reddediyorum, ama buna gerek yok: Onu *hissedebiliyorum*.

Birkaç saniye içinde Rowan arkamda belirir ve eli sandalyemin sırtına konar, daha önce baskın yaptığı pek çok soruşturmayı, birkaç gün önceki olayı hatırlatır. Çok, çok konsantre olursam, ellerini omzumun kıvrımında, sanki alay edercesine cildimi okşadığını hayal edebilirim.

"Horace. Her zamanki gibi tatil köyümüzden birinde sizi görmek ne güzel," diyor derin sesi.

Rory'nin parmakları bacağıma sıkıca tutunur. Beni ayakta tuttuğu için ona minnettarım. Arkama bakmıyorum, parmaklarının boynumun arkasındaki deriyi okşadığını hissettiğimde bile. Muhtemelen kazadır, ama yine de beni inanılmaz derecede endişelendiren bir şekilde sarsıyor.

"Bu güzel bayanlara, burasının gittiğim en sevdiğim Daydream tatil köyü olduğunu söylüyordum. Gelin, gelin, bir dakika oturun." Bir sandalye çekiyor ve Rowan'ın uzaklaşıp masanın etrafından dolaştığını, oturmak yerine tam karşımdaki sandalyenin arkasına ellerini dayadığını hissediyorum. Hangisini daha çok nefret ettiğime karar veremiyorum: arkamda olduğunu hissetmek mi, yoksa ateşli bakışlarının beni yakması mı?

"Ve sen çok yere gittin," diyor alaycı bir tonla. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve her zamanki gibi, ne düşündüğünü anlayamıyorum. Bir erkeğin ne düşündüğünü *her zaman* anlayabildiğim düşünülürse, bu çok rahatsız edici.

Rowan hariç.

Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum, bu sıcaklığın rahatsızlık mu, çekim mi yoksa ikisinin karışımı mı olduğunu anlamaya çalışıyorum ve ona bakarken, orada *kıskançlığın* kaynakıldığını fark ediyorum. Kendini *çok* mutsuz hissettiği bir kıskançlık.

Aslında, loş ışıklı restoran ve barlarda geçirdiğimiz sayısız geceyi düşününce, bu bakışları defalarca gördüm, bir tür mantıksız kıskançlık ve sinirlilik karışımı. Hiç bu kadar net görmemiştim, ama artık fark ettiğim için bununla başa çıkabileceğimi biliyorum.

Geniş bir gülümsemeyle, bu savaşı kazandığımı gösteren bu ince işarete güvenle doluyorum.

"Aynen! Buradaki kadınların başka bir seviyede olması da yardımcı oluyor," diyor Horace, karşımdaki adamı alay etmek için bana mükemmel bir fırsat veriyor.

"Sen de öyle düşünmüyor musun, Rowan? Daydream Resorts'un tüm tesislerinde edindiğin deneyime göre, buradaki konuklar daha mı güzel?"

Masada ona bakarken uzun dakikalar geçiyor. Gözleri yüzümde, saçlarımda ve masanın üstünden görebildiği vücudumda dolaşırken, sanki sonsuzluk gibi geliyor, ama odanın etrafına bakmıyor, dikkatini Rory'ye veya yakınındaki diğer güzel kadınlara hiç yöneltmiyor. Nefesim kesiliyor, kalbim duruyor, ama vücudumu rahat ve gevşek tutmaya zorluyorum.

"Burada görülecek çok güzellik var," diyor sonunda. Başka biri söylese, bunu reddetme, duygularımı incitmemek için bir yol olarak algıladım, ama şu anda Rowan'ın gözlerine bakıyorum, tüm dikkati üzerimde ve biliyorum. Bunun sessiz bir itiraf olduğunu *biliyorum*.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Horace, Rowan ve bana bakarak sorar. Nazıkçe gülümser ve başımı sallar.

"Hudson City'de aynı çevrelerde takılıyoruz." Rowan'ın dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Burada misafirle akşam yemeği mi yiyorsun?" diye soruyorum.

Bakışları benden Horace'a kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor ve sinsî bir gülümseme beliriyor. "Evet. Sen de yeni bir arkadaş edinmişsin galiba."

Yine çok ince, neredeyse fark edilmez, ama en ufak bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor. İçimde de bir ateş yanıyor, kaçınılmaz bir şekilde karnıma yerleşiyor.

"Horace'a tesadüfen rastladık ve o da yemek yerken bize eşlik etti," diyorum, önümdeki yarısı yenmiş tabağı işaret ederek. "Bize saat koleksiyonunu gösteriyor ve uçakların nasıl çalıştığını anlatıyor."

"Horace'ı oldukça iyi tanıdığım için, senin tipin olduğunu söyleyebilirim."

Bunu alay etmek için söylüyor ve tüm çabalarımın rağmen, bu beni çok sinirlendiriyor. Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o bir şey söylemeden, mükemmel manikürlü bir el Rowan'ın koluna konuyor ve dikkatini akşam yemeği yediği orta yaşlı sarışın kadına çeviriyor.

"Rowan, hayatım, bunu yapmak istemem ama on dakika sonra spa randevum var."

"Tabii," der Rowan, ona dönerek, sonunda bakışlarımızı ayırır. "Seni eşlik edeyim mi?"

İçimde, daha önce hiç yaşamadığım, görev başındayken hiç yaşamak istemediğim çirkin bir kıskançlık filizlenir. Kadın başını hayır anlamında sallayınca bu duygu biraz hafifler.

kadın başını hayır anlamında sallayınca hafifledi.

"Oh, hayır, ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Benimle akşam yemeğine çıktığın için teşekkür ederim." Gülümsemesi yapmacık ve tatlıdır, ama Rowan'ın gözleri onun arkasından bakmak yerine, sanki beni değerlendirircesine bana dönünce, sinirim daha da artar. Yüzünde zaferin parıltısı belirir.

"Ben ofisime döneyim," der, masamıza başını sallayarak. "Seni tekrar görmek güzeldi, Rory, Horace."

Bana veda etmemesini fark ettim ve bu beni rahatsız etti. Rory masanın altında ayağıma tekme attı ve bana "*lanet olası işini yap*" der gibi baktı, çünkü her şeye rağmen ikimiz de biliyoruz ki Rowan'ı kırabilirsem, o mükemmel bir bilgi kaynağı olur.

"Aslında tuvalete gitmem lazım ve benim yön duygumun ne kadar kötü olduğunu bilirsin. Bana yolu gösterir misin?" diye sorarak ayağa kalkıyorum.

Rowan, açıkça memnun etmesi gereken yüksek bahisli müşterisine bakıyor, sonra isteksizce başını sallıyor. "Tabii. Önden buyur," diyor ve dişlerini sıkarak bana ilerlemem için elini uzatıyor. Kulak mesafesinin dışına çıktığımızda, sanki kendini tutamıyormuş gibi, eli belime dokunuyor, o kadar hafif ki tüm vücudumda hissedebiliyorum.

"Yani onunla akşam yemeğine çıkabiliyorsun ama benimle çıkamıyorsun? Anladığım kadarıyla o da bir misafir," diyorum, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, ve ona baktığımda pişman oluyorum. Bana bakarken dudaklarında küstah bir gülümseme var.

"Kıskançlık mı hissediyorum, Bayan Montgomery?" Soyadımı nereden bildiğini merak ediyorum. Otele giriş yaparken mi öğrendi, yoksa başka bir yerde karşılaştığımızda bir tanıdığına mı sordu? Üniversitede hiç ciddi bir sohbetimiz olmadı, o kadar uzun süredir tanıdığını sanmıyorum.

"Eğer öyleyse, ne yapacaksınız?"

Restorandan çıkıp çok daha sessiz ve boş bir koridora adım attığımızda, benim alaycı sözlerim üzerine adımları yavaşlar ve sonra bana tamamen dönerek yüzünü bana çevirir.

Bir an için beni öpecek sandım.

Bir an için, beni öpeceğini umuyorum ve dua ediyorum. Beni kendine çekip, vücudunu vücuduma bastırmasını.

Ama sonra gözlerini kırıyor ve sanki bu düşüncüyü kafasından silmek istercesine başını sallıyor. "Planlı değildi. Patronum uğrayıp merhaba dememi istedi, ben de uğradığımda akşam yemeğine kalmamı istedi. Kocasını yönetim kurulunda olduğu için reddedemedim." Gerçekten basit bir açıklama, ama aynı zamanda yatıştırıcı gibi de geliyor. Sanki duygularımı incitmemem için paylaşıyor gibi. Ayrıca bana hiçbir açıklama yapma *yükümlülüğü* olmadığı da bir gerçek.

. O konuşmadan önce birbirimize bakarken, bu gerçek kafamda dönüp duruyor. "Ya sen?"

"Ben mi?" diye soruyorum,
gerçekten şaşkın. "Sen ve Horace.
Çok samimi görünüyordunuz."

Omuz silkiyorum, gülümsememek için uğraşıyorum. "İlginç birisi. Ayrıca birçok şey hakkında çok bilgili gibi görünüyor."

Rowan yaklaşıp, ben de sırtım duvara dayanana kadar geri çekilirim. Vücudu, barda hatırladığım gibi, muhtemelen gergin olmam gerekse de *hoşuma giden* bir şekilde benimkinin üzerinde yükselir. Bana hiç dokunmasa da, ondan dalgalar halinde yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Sende bir şey var," diye fısıldadı, nefesi dudaklarımda oynuyordu.

"Sinir bozucu derecede güzel olduğum için mi?" diye soruyorum, kendi sözlerim o kadar kısık çıkıyor ki neredeyse duymuyorum, ama o duyuyor.

"Evet. Ve dikkat dağınık, ama demek istediğim o değil." Beni dikkat dağınık ve güzel bulması hoşuma gidiyor, ama o tekrar konuşmadan önce flörtöz bir cevap verecek vaktim yok. "Bir sırrın var, Josie Montgomery. Ve ben onu öğreneceğim."

Kalbim hızla atıyor, bahaneler ve açıklamalar bulmaya çalışıyorum, ama her zamanki gibi en basit cevap en iyisi.

"Ne tür bir sır saklayabilirim ki?" diye fısıldadım.

"Hiçbir fikrim yok, ama bu beni delirtiyor. Sen çok güzelsin, komiksin. Akıllısın ve kimseden lafını kesmezsin. Yine de, zamanını pisliklerle geçirmeyi tercih ediyorsun. Seni her gördüğümde, Hudson City'nin en güzel restoranlarında, ilginç çekmeyen zengin erkeklerle birliktesin. Sen..."

Kalbim heyecan ve tehlike duygusuyla çarpıyor, hem çok fazla soru sorduğu için hem de benim hakkımda bu kadar çok not aldığı için. Onu ve düşüncelerini durdurmak için sözünü kesiyorum.

"Çıktığım erkeklerle ilgilenmediğimi kim söyledi?"

Sorumla birlikte gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal alıyor, gözleri vücudumda yakıcı bir şekilde dolaşıyor.

"Vücudun bana bilmem gereken her şeyi söylüyor." Birkaç santim yaklaşıyor, göğüslerim göğsüne hafifçe değiyor ve ona doğru eğilme isteğiyle mücadele ediyorum. "Yüzün? Yüzün hep aynı: onun söylediği her kelimeye çok dikkatli dinliyormuş gibi görünüyorsun, ama vücudun hiç umursamıyor. Vücudun sanki bir yönetim kurulu toplantısındaymışsın, not alıyormuşsun gibi görünüyor." Başını biraz geriye eğiyor

ve sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine beni süzer, sonra bana gülümser. "Şu anki gibi değil. Şu anki vücudun? İlgileniyor. Söylediğim her kelimeye kulak kesilmiş. Kendini vermiş."

Onun söylediklerine karşı çıkmak için ondan uzaklaşmak için kendimi zor tutuyorum, ama bu sadece onun haklı olduğunu kanıtlar ve o bu konuda *çok iyi olduğu* için bu küçük hareketi kesinlikle fark eder. Beni okumakta ustadır. Hareketlerimdeki ve beden dilimdeki en ufak değişiklikleri benim kadar iyi analiz edebilen başka kimseyi tanımadım ve şu anda bunun canımı sıkan bir şey mi yoksa hayatımın en büyük tahrir edici şeyi mi olduğunu anlayamıyorum. *Hiç* kimse benim kurduğum karmaşık duvarların ötesini görememişti; hiç kimse benim görmelerine izin verdiklerimin ötesini görememişti.

Rowan'a kadar.

"Bu yüzden seni dışarıda gördüğümde hep şaşıyorum. Kendini göstermeye çalışıyorsun, flört ediyorsun, göğüslerini öne çıkarıyorsun, birlikte olduğun kişinin dikkatini dağıtıyorsun. Ama hepsi bu kadar: *kendini gösteriyorsun*. Kendi zevkin için orada değilsin."

"Benim zevklerimden ne anlarsın ki, Rowan?" diye soruyorum, sesime bile yansıtmak istemediğim flörtöz bir fısıltıyla.

Sonra, sanki benim de bunu söyleyeceğimi umuyormuş gibi, geniş ve aldatıcı bir gülümsemeyle gülümser.

"İkimiz de senin zevkine ne kadar duyarlı olduğumu biliyoruz, bebeğim." Onun ateşli bakışları altında aniden kuruyan dudaklarımı yalarım.

"Bununla ne yapacaksın?" diye fısıldarım. "Benim isteklerimi ve ihtiyaçlarımı bu kadar iyi bildiğin halde?" Sorunun amacını bilmiyorum, ama yine de soruyorum.

O geri adım atmadan önce, sanki üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi tavırları değişince kalbim sıkışıyor ve soğuk hava onun az önce bulunduğu yeri dolduruyor. Kafasını sallar, özenle taranmış, kalın, koyu saçlarını eliyle tarar ve cevap vermeden önce küçük bir tutam saçını alnına düşürür.

"Hiçbir şey."

Yüzümde hayal kırıklığının belli olmasını engellemeye çalışıyorum, burada *iş* için olduğumu kendime hatırlatıyorum. Buraya bir sorunu çözmek için geldim, operasyon müdürünün başkan yardımcısıyla flört etmek için değil.

"O zaman sanırım bana sürekli rastlayıp yüzünde o kıskanç küçük kaşlarını çatmaya devam edeceksin," derim ve tuvaleti kullanmak bahanesiyle buraya geldiğimi unutarak restoranın girişine doğru geri adım atarım.

Rowan'ın kaşları benim sözlerimle çatıldı.

"Benim kıskanç bir kaş çatmam yok."

Ona acıyarak gülümserim. "Böyle düşünmen çok tatlı," derim omuz silkerek ve dudaklarımda bir gülümsemeyle kapıya doğru iki adım daha geri çekilirim. "Görüşürüz, Rowan."

"Benim bir şey yapmazsam görmezsin," diye homurdanıyor.

Gülerek tamamen arkanı dönüp bir daha bakmadan restorana giriyorum. Soğukkanlı davranmaya çalışsam da biraz sinirli ve telaşlı bir şekilde masama geri dönüyorum. Oturduğumda Rory bana bir bakış atıyor, çenem sıkı ama sahte bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Rowan yok mu?" diye sordu Horace. Başımı salladım.

"Hayır, parti bozucu olup işe gitmek zorunda kaldı," diye somurtuyorum.

"O çocuk. Hep çalışıyor, hiç eğlenmiyor." Geniş bir gülümsemeyle arkalarına yaslanır. "Peki ya ben? Ben tam tersiyim. Hep eğleniyorum, çok az çalışıyorum. İşimi çoktan yaptım."

Kırpiklerimi kırıştırıp bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sinirli bir ses bizi keser.

"Gençlerle oynamayı bitirdin mi, Horace?" sarışın, orta yaşlı bir kadın Rory ve bana burun kıvrarak sorar. Horace bu kaba hareketi açıkça fark etmez.

"Oh, Regina! Çok geç kaldın. Hanımlar, yeni arkadaşım Regina ile tanıştınız mı?" Kadın Rory'den bana bakar ve bizi ilginç bulmaz. "Buraya geldiğimde tanıştım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, beni tanımadan bile açıkça sevmeyen birine verebileceğim en samimi gülümsemeyle.

"O bir yazar," diyor Horace ve bu gece Rory ve benimle flört etmesine rağmen, bu kadından hoşlandığı açık. Bu diyalog neredeyse sevimli bile.

"Oh, çok ilginç. Yazılarını nerede okuyabiliriz?" Rory, Regina'nın da karşılık verdiği yumuşak bir gülümsemeyle sorar, ancak Regina'nın gülümsemesi rahatsız ve gergindir.

"Ah, bilirsin. Biraz şurada, biraz burada." Gözlerimi, zaten bana bakan Rory'ye çeviriyorum, zihnimiz aynı sayfada. İşimiz hakkında konuşmaktan özenle kaçınan insanlar olarak, başkalarının da aynı şeyi yaptığını fark etmek kolaydır. "Neyse, Horace, gidelim. Çok yorgunum." Sesinde beni neredeyse öğürten bir mırıldanma var ve Rory'ye baktığımda, o da kendi yüzündeki acı ifadesini gizlemeye çalışıyor. "Beni odama götürür müsün?"

Horace ise ona tamamen hayran olmuş gibi görünüyor ve hızla ayağa kalkıyor.

"Tabii ki. Sizinle tanışmak çok güzeldi, kızlar. Eminim tekrar görüşürüz," diyor. Kabul ediyoruz ve vedalaşıp onların birlikte çıkmasını izliyoruz.

"Şüpheli," diyor Rory alçak sesle ve ben de başımı sallayarak Horace ve Regina'nın isimlerini telefonuna yazıyor. "Tamam, gidelim. Araştırmamız var." İkimiz de ayağa kalkıp restorandan çıkıyoruz ve topladığımız bilgilerden memnun olsam da midemde bir düğüm var.

"Rowan'la ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye soruyor boş asansöre binerken.

Küçük çantama dalmadan önce ona hızlıca bakıyorum, bir şey arıyormuş gibi yapıyorum.

"Hiçbir şey."

"Saçmalık. Sen giderken senden kaçmak ve aynı anda kıyafetlerini yırtmak istiyor gibi görünüyordu."

"Giysilerimi yırtmadı." "Yani senden kaçtı mı?"

Omuz silkiyorum, hala gözlerinden kaçınıyorum. "Sana söyledim Rory. Benden hoşlanmıyor."

İnanmazcasına küçük bir homurtu çıkarır ve başını sallar. "Tabii, ilgisi yok."

Ve onunla tartışacak halim de yok. Çünkü, tüm bu gelgitlere rağmen, Rowan'ın benden hoşlandığı çok açık. Ama bu ilginin bir bedeli olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

THIRTEEN

Mevcut bilgilere göre Daydream Resorts'un şüpheli listesi:

- Daniel, genel müdür
- Jonas, güvenlik şefi
- Tanya, spa müdürü
- Horace Greenfeld
- Kıskanç kızıl saçlı
- Regina (yazar mı?? TABİİ Kİ)

FOURTEEN

JOSIE

Ertesi sabah, tatil köyünden ana havuzun sabah kapalı olacağına dair bir uyarı ile uyandım. Gabriel ile biraz tartıştıktan sonra, birinin şeffaf bulaşık deterjanı şişesini klor şişesiyle değiştirerek sabunlu bir karışıklık yarattığına karar verdim. Sözde habersiz bir çalışan, etiketleri kontrol etmeden her zamanki gibi ana havuza döktü ve şimdi havuz boşaltılmalı, durulanmalı ve yeniden dengelenmeli, yani bugün nerede olacağımızı çok iyi biliyorum.

"Rory, kalkmalısın," güneş tamamen doğduktan sonra en nazik sesimle söylüyorum. Saat sekiz ve arkadaşımın sabahları erken kalkmadığını bildiğim için uyumasına izin vermeye çalıştım, ama yapmamız gereken işler var.

"Aman Tanrım, çok erken," diye inliyor Rory, yatağından bir yastık alıp yüzüne örtüyor, sanki kendini boğmak istermiş gibi.

Onun abartılı tavırlarına gülerek perdeleri açtım. "Saat sekiz." "Aynen. Çok erken. Çalışmadan önce bize cennette *bir sabah* bile veremezler miydi? bize bir sabah cenneti veremezler miydi?" Sözlerine rağmen, oturup esnedi ve bana eğlenceli bir gülümsemeyle baktı.

"Lana ve Demi'nin uğraştıklarından daha iyi," diyorum, başka bir davayla uğraşan meslektaşlarımızdan bahsederek. "Canavar kamyon yarışı pistine atandıklarını duydun mu?"

O gülerek başını sallar. "Açıkçası, bunu tamamen hayal edebiliyorum. Lana bazen gerçekten çılgına dönüyor." Rory esner ve yatak başındaki masaya uzanarak gözlüklerini alır.

"Yeni bir gelişme var." Bu onu neşelendirir. "Öyle mi?"

Başımı sallarım. "Biri havuzun klor şişesini köpük sabun şişesiyle değiştirmiş. Dökülen çalışan şişenin üzerinde yazanlara dikkat etmemiş, normal miktarda dökmüş ve sonra jetler ve filtreler çalışmaya başlayınca ortalık felakete dönmüş."

"Aman Tanrım," diyor Rory gözlerini kocaman açarak.

"Görünüşe göre, çılgın köpük partilerinden biri gibiymiş."

Bu yeni gelişmeyi düşünmeden önce, zihninde canlanan görüntüye gülüyor.

"Sence havuzcu bizim adam mı?" Omuz silkiyorum.

"Yani, herkes şüpheli, ama anladığım kadarıyla adam kendini kaybetmiş, böyle bir hata yaptığı için çok üzgün."

"Dürüst bir hata olabilir mi? Aynı odada mı tutuluyorlar?"

"Araştırmam, havuz ekipmanlarının ve bakım malzemelerinin sadece bu tür eşyaların saklandığı bir havuz evinde tutulduğunu gösteriyor. Banyo sabunları ise tesisin içindeki bir malzeme dolabında olur, yani biri onu dışarıya çıkarmış olmalı. Bu tür tesislerin genellikle sipariş ettiği birkaç ticari markayı araştırdım ve dürüst olmak gerekirse, şişeler şaşırtıcı derecede birbirine benziyor. Özellikle karanlıkta ve kas hafızasıyla hareket ediyorsan, çok geç olana kadar fark etmemek zor olmaz. Ama odaya yanlış şeyi koyan kişi fark etmiş olması daha olası."

Rory başını salladıktan sonra yataktan kalkıp banyoya gitti ve dişlerini fırçalamaya başladı.

"Bu izlenebilir bir şey mi? Tedarik odalarına girmek için tarama yapmaları gerekiyor mu?"

Kafamı sallarım. "Hayır, ama Annette'e göre, kağıtla giriş-çıkış sistemi var ve yöneticiler her iki haftada bir bilgisayarda envanter yapıp her şeyin stokta olup olmadığını kontrol ediyorlar. Ama küçük ihtiyaçlar için zaman kazanmak için sadece isimleri ve eşyaları not alıyorlar. Çoğu kişinin bunları görmezden geldiğini duysam şaşırmam. İhtiyacın olanı alıp kaçmak varken bu çok fazla iş."

Rory başını sallıyor. "Kamera var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Fark etmediler, ama havuz evine bakan kamera yaklaşık dört gündür 24 saat boyunca aynı görüntüyü tekrarlıyor. Her an bir şey olabilirdi ve kimse fark etmezdi."

"Yani biri kameraları hackliyor mu?" diye sorar Rory, sesinde bir parça sinirlilik vardır çünkü kendisi henüz bunu başaramamıştır. Dün gece itibariyle, hedefe çok yaklaşmıştır ama şaşırtıcı derecede güçlü sistemi aşmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardır.

Omuz silkiyorum, onu kızdırmak istemiyorum. "Öyle görünüyor. Bu da sistemlere sızma konusunda yetenekli oldukları anlamına geliyor." Derin bir nefes alıp tükürüyor, diş fırçasını durulayıp bana dönüyor.

"Yani bugün havuza gidiyoruz gibi görünüyor? Oraya bir şekilde girip bir şeyler görebilir miyiz diye bakmak ve hatta havuz evine dinleme cihazı yerleştirmek isterim. Diğer malzeme dolaplarını da dinlemeliyiz, çünkü malzemeye ilgili sorun yaşamamız ilk kez olmuyor. Kim olursa olsun, güvenlik kameralarıyla ilgili becerileri var, bu yüzden bizim de becerilerimiz olmalı." Gülümserim, kırmızı bikinimi alıp başımı sallıyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum. O havuz bugün kapalı, ama bu diğerinde daha fazla personel ve misafir olacağı anlamına gelir. Erken gidip şezlong kapmak istiyorum. Gidelim."

Bir saat sonra, havuz kenarında uzanmış, etrafımızdaki insanları gözlemliyoruz. Birkaç misafir şikayetlerini dile getiriyor ve ekstra personel onları memnun etmek için ellerinden geleni yapıyor, ama bugün biz daha çok personel arasındaki etkileşimlere odaklanmış durumdayız. İkimiz de elimizde kitap var, ama ikimiz de okumuyoruz. Bunun yerine, daha yakından incelemek isteyebileceğimiz çalışanları gözlüyoruz. Hangileri birbirlerine şikayet ediyor, hangileri stresli görünüyor ve hangileri, varsa, kaosun tadını çıkarıyor?

"Kesinlikle sevişiyorlar," diyorum alçak sesle, gözlerimi sağımızdaki gruptan ayırmadan. Dört çalışan var, biri ilk gün gördüğümüz kıvil saçlı kadın, diğeri ise genel müdür Daniel.

"Ne?"

"Kıvil saçlı ve Daniel." İzlemeye devam ediyorum. "Ve onun bundan memnun olduğunu sanmıyorum," diyorum grubun üçüncü üyesine, gözlerini kıvil saçlı ve Daniel'e doğru çevirip duran adama. O daha genç, daha küçük ve sanırım peyzajcı üniforması giyiyor.

"Kıvil saçlı, seninle flört ederken kızgın görünen adamla aynı kişi mi?"

Ben başımı salladım, onun şimdi Rowan olduğunu anladığım adamla biraz fazla samimi olduğunu söylemedim.

Önemli değil, diyorum kendime. O önemli değil. Burada yapmamız gereken bir iş var.

"İlginç," diyor Rory ve bakmasam da partnerimin bana dik dik baktığını hissediyorum ve bir an için bu *ilginçliğin* şüphelilerimizle mi yoksa benim tepkimle mi ilgili olduğunu merak ediyorum.

"Hedefimiz temizlenmiş gibi görünüyor," diyorum alçak sesle, konuyu değiştirmeye çalışarak, gruptaki dördüncü kişinin havuz evinin yanında duran kadın olduğunu fark ettiğimde.

Rory başını sallar ve kitabını kenara koyar, havluyla örtülü sandalyenin üzerine bırakır ve havuz çantasını alır, omzuna asar. Ben de onu takip ederim, ama kendi çantamı bırakırım. Başkalarına, iki arkadaş tuvalete gidiyormuş gibi görünür, ama ben o çantada Rory'nin havuz evine dinleme cihazı kurmak için gerekli ekipmanların olduğunu biliyorum.

Planımız basit: Ben havuz kenarındaki bara bir içki içmeye gideceğim, bu bar havuz evini mükemmel bir şekilde görebiliyor. Orada, gerekirse Rory içeri girerken veya işini bitirirken dikkatleri başka yöne çekebilecek kadar yakın olacağım. Bir saatten fazladır odayı izliyorum, şu anda içeride kimse olmadığını biliyorum.

Yavaşça yürüyor, havuz evini gözetliyor ve şüphe çekmemek için sohbet ediyoruz. Sonra Rory'ye "tuvalete gidiyorum" derken, ona bir içki alacağımı söylüyorum. Tuvalete gitmek yerine sola dönüyor ve havuz evine giriyor. Bir bar taburesine oturuyorum ve barmen gelmeden önce telefonumu çıkarıp onunla oynuyormuş gibi yapıyorum.

"Merhaba," diyor, dudaklarında geniş bir gülümsemeyle. "Ne alırsınız?"

Başımı kaldırdığımda, tatil köyünde birkaç kez gördüğümüz çalışanlardan biri olduğunu fark ettim. Genç olmasına rağmen yakışıklıydı ve yanından geçtiğimizde hep göğüslerime bakıyordu. Hemen maskem takıp, başımı sallayarak yüzüme geniş, aptalca bir gülümseme takındım.

"Kararsızım. Arkadaşımı bekliyorum, bu arada bir içki alayım dedim," derim, ufak bir yalan söyleyerek. "O her zaman en son hazır olan kişidir."

Tekrar başını salladı, gözleri göğüslerime kaydıkdan sonra tekrar yüzüme döndü. Buraya kadar gelmişken, ondan bir şeyler öğrenebilir miyim diye bir bakayım. Başımı yana eğdim, ipeksi saçlarım omuzlarımın etrafına perdeleri gibi düştü ve ona geniş, anlamlı bir gülümseme attım. O da kızardı ve etrafına bakındı.

"Ne düşünüyorsun? Bana biraz ipucu ver, sana özel bir şey yapayım."

"Düşünüyorum..." diyorum, parmağım dudaklarımı okşuyor, o da bu hareketi takip ediyor. "Meyveli bir şey. Süslü ve tropikal."

"Dondurulmuş mu?"

"Tabii," diyorum gülümseyerek.

Barın arkasına geçip blender'a bir şeyler koyuyor. "Ne kadar kalacaksın?"

"İki hafta," diyorum hüzünlü bir bakışla. "Keşke daha uzun olsaydı."

Çilekleri içine atarken başını kaldırıyor, sonra blenderın kapağını kapatıp çalıştırıyor. "Henüz bir aktivite yaptın mı? Gezi falan?"

Omuz silkiyorum. "Çılgınca bir şey yok, sadece kokteyl hazırlayıp uzandık. Buraya birkaç gün önce geldik ve seçenekleri keşfediyoruz. En sevdiğin gezi neresi? Eğlenmeyi seven birine benziyorsun."

"Ben, şey," diye kekeleydi, yanakları kızardı. "Stand-up paddleboard'ları çok sevdim, ama şu anda yoklar."

"Ah, tabii," diyorum masum bir ifadeyle ve hafifçe kaşlarımı çatarak. "Yangın." O başını sallıyor ve ben ekliyorum, "O neydi öyle?" Bana içkimi dolduruyor, romlu pembe bir kokteyl, üzerine krem şanti ekleyip bana uzatıyor. Ona küçük bir gülümseme atıyorum, uzanıp koluna dokunuyorum. "Dedikodu duymak için can atıyorum!"

Birinin dinliyor olabileceğinden endişelenmiş gibi sağa sola bakıyor ve bir an için, ahlak sınırını aştığım için tanıdık bir suçluluk duygusu beni sarıyor, ama o konuşmaya başlayınca bu duyguyu unutuyorum. Sonra ön kolunu bara dayıyor. Ben de ona doğru eğiliyorum, havuz evini görüş alanımda tutarak, onun cevabını gerçekten merakla bekliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, kimse tam olarak emin değil, ama kundakçılık olduğundan eminler." Sesi alçaldı. "Olaydan beş dakika önce biri tatil köyündeki tüm kameraları kapatmış."

Sanki bu benim için yeni bir bilgiymiş gibi gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Olamaz!" diyorum heyecanla. "Bu sık olur mu? Kameraların kapatılması?"

O başını salladı. "Hayır, anladığım kadarıyla burası oldukça iyi korunuyor. Her şeyi görüyorlar. Burada çalışan biri olduğunu düşünüyoruz."

"Burada mı? Aman Tanrım." Gözlerimi kocaman açıp masum bir ifade takındım, sanki bunu ilk kez duyuyormuşum gibi, ve o da buna kanarak hararetle başını salladı. "Ne düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkti, ama gözlerinin tekrar kayması beni daha da eğilmeye itti, bu sefer gerçekten ilgileniyordum.

"Eskiden kiralık kulübeyi işleten Jeff'in, onu gezilere göndermeleri için yalvardığını duydum. Ve şimdi kulübe yıkıldı, tahmin et onu nereye tayin ettiler?"

Nefesimi tutarak, biraz şok olmuş bir şekilde kıkırdarım. "Olamaz!"

"Evet. Çılgınca, değil mi? Bu işi riske atarak böyle bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum. Hepimizin burada hayatı oldukça iyi. Böyle bir işi mahvetmeyi hayal bile edemiyorum."

İçkimin tadına bakarak uzun bir yudum alıyorum.

"İşini seviyor musun?" diye soruyorum, gerçekten merakla. Çalışanların morali böyle bir konuda önemli bir faktör olabilir, ancak burada çalışanların mutsuz olduğunu görmedim.

"Oh, evet. Harika sosyal haklar... her zaman dışarıda olmak... misafirlerle doğrudan çalışıyorsan iyi bahşişler. Muhteşem kadınlar..." diyor, rahatladıkça dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirliyor. "Kim şikayet eder ki?"

Ona flörtöz bir gülümseme atıyorum ve Rory'nin içeri girmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini düşünmeye çalışıyorum. Rory'nin eline geçen planlara göre, onun çıkmayı planladığı arka kapı var, ama işi bittiğinde buradan çıkıp benimle buluşması gerekiyor. Eşyalarını düzgünce yerleştirmesi genellikle beş ila on dakika sürer. Bitirmesine daha birkaç dakika var.

Konuşmaya devam etmek için ağzımı açtığımda tanıdık bir ses duydum.

"Çalışıyor musun?" diye sorar ses. Önümdeki çocuk şokunu ve paniğini gizlemez, dik durur ve yüzü solgunlaşır. Panik benim de, çünkü Rory hala havuz evinde ve şimdi Rowan Fisher, ben işimi yapmaya çalışırken yine buraya gelmiş.

"Oh, Bay Fisher. Çok üzgünüm efendim, o..."

"Oh, Rowan, seni görmek ne güzel," normalden çok daha yüksek sesle söylüyorum, ama umarım Rory bileğimdeki telsizden beni duyar. "Sadece onu rahatsız ediyordum. O yanlış bir şey yapmadı. Aslında, çok ketumdu. Ondan ilginç sırlar öğrenmeye çalışıyordum, ama tek kelime bile etmedi."

Rowan'ın başı eğilir, çenesi hiç de seksi olmaması gereken bir şekilde sıkışır. "Neden sır arıyorsun?"

Sanki aptalca bir soruymuş gibi gözlerimi devirdim. "Neden sır aramayayım ki? Ben bir kıyım. Sırları öğrenmeyi seviyorum." Yaklaşarak, sesimi alçaltıp komplo kurar gibi konuştum. "Benimle paylaşabileceğin ilginç sırların var mı, Rowan?"

Yanımda durmak için yer değiştirir ve ben havuz evine doğrudan bakma isteğine direnirim, onu takip etmek için yan görüşümü kullanmak zorunda kalırım. Rowan her şeyi fark eder ve şu anda şüphe uyandırmamam gerekir.

"Sırlarını kimseyle paylaşmam," diyor alçak sesle, bu bir meydan okumaydı. Biraz eğilip, taburede vücudumu ona doğru çeviriyorum, başımı yukarı kaldırıp bana bakan ona bakıyorum.

Zihnimin onayı olmadan vücudum ısınır. Bana bakışında, benim ona bakışında, benim otururken onun ayakta duruşunda bir şey var... Zihnimi, Rory'nin bir görevi varken olmaması gereken uygunsuz yerlere götürüyor. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, tabureye oturur, ama bu benim kirli zihnime yardımcı olmaz, bacaklarını açıp ayaklarını ayak dayama yerine koyduğunda, pantolonunun kumaşı kalın baldırlarında gerildiğinde.

"Eminim seni birkaç kelime söylemeye ikna edebilirim," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse boğuk çıkıyor. Boğazı bu sözle titriyor ve bir an için onu görüyorum: arzu dolu bir bakış.

"İşine dön," diyor Rowan barmene, alçak ve boğuk bir sesle, gözlerini benden ayırmadan. O kadar yakın ki nefesini tenimde hissedebiliyorum ve içimi kaplayan titremeye mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, Rowan'ın bakışlarını da tutarak. Bir şey mırıldanıyor ama kalbim heyecandan çarparken kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

"Senin için biraz genç değil mi?" diye soruyor Rowan.

Kaşlarımı kaldırıp başımı eğiyorum. "Anlamadım?"

"O çocuk. Biraz genç. Ve kesinlikle senin normalde tercih ettiğin gelir grubunda değil."

"Bana ve birlikte vakit geçirdiğim insanlara gerçekten çok dikkat ediyorsun, değil mi?"

Dili dişlerinin üzerinde gezer ve gözleri öfkeyle parlar.

"Bu seni deli ediyor mu?" diye soruyorum, uzanıp gömleğinin yakasına dokunarak düzeltir gibi yapıyorum. "Asla sen olmaman mı?"

Sesim kendi kulaklarıma bile düşük ve seksi geliyor ve ilk kez, ona olan etkimin gerçek zamanlı olarak görüyorum. Normalde sakladığı gardı bir an için düşüyor ve her şeyi görebiliyorum.

Onun derisinin altına o kadar girmişim ki, bundan kesinlikle nefret ediyor.

"Hiç de değil."

"Kendine öyle söylemeye devam et, ama ikimiz de biliyor ki sen benden hoşlanıyorsun, Rowan, ve ne yapacağını bilmiyorsun." Çenesi sıkışıyor ve sözlerimi doğrulayan vücut dilindeki her küçük değişikliği okuyorum. "Yine de mesafenin korumaya çalışsan iyi olur." Sandalyeye geri yaslanıyorum, dudaklarımda şakacı, alaycı bir gülümseme var. "Benim gibi bir kızla başa çıkamazsın," diyorum alçak sesle ve hala maskem takılı, *şehvetli casus* görünüşümü koruyor olsam da, birdenbire maske takmış gibi hissetmiyorum. Kendim gibi hissediyorum, bir erkekle flört eden şakacı, seksi bir kadın gibi, ama bu sefer gizli bir amaç yok.

Sadece onun kıvranışını izlemek ve onunla olan bu karşılıklı oyunun heyecanını yaşamak istiyorum. Kurt gibi bir gülümseme dudaklarından geçince bu heyecan daha da artıyor.

"Oh, seninle gayet iyi başa çıkabilirim,
Josie." "Bu bir tehdit mi?" diye gülerek soruyorum. "Bu bir söz."

Vücudum onun sözleriyle, sözlerinin uyandırdığı görüntülerle, loş bir ofisin anılarıyla ve ellerinin üzerimde hissettiğim dokunuşuyla canlanıyor.

Tam o anda, telefonum Rory'den olabilecek bir sesle çalar ve gözlerimi ondan ayırıp bakmak zorunda kalırım.

Rory: Hey, kızım! Güneş kremi sürmemiz lazım!

Bu bir şifre, başka biri ekranıma bakarsa diye, ama ben bunun onun görevini tamamladığı anlamına geldiğini biliyorum. Onunla havuzda buluşup, eşyalarımızı toplayıp odaya gidip iletimin başarılı olup olmadığını kontrol edeceğiz. Yine de acele etmiyorum, birkaç dakika daha kalıp Rowan'ın çekiciliğinin tadını çıkarıyorum. İçkimin tadını çıkararak uzun bir yudum alıyorum, romun tatlılığını ve hafif yakıcılığını hissediyorum, sonra bardağı masaya koyuyorum.

Bana bir an daha baktıktan sonra, sanki kendi iradesine karşı gelerek, "Sende bir şey var..." dedi.

Elini uzatıp başparmağıyla üst dudağımı okşadı, vücudumda bir ürperti hissettim, bacaklarımda arasında bir ürperti. "...tam orada." Geri çekildiğinde, başparmağının ucunda küçük bir krem şanti lekesi vardı.

Bir an tereddüt ettikten sonra, *siktir et* dedim. Elini uzattım ve parmaklarımı bileğine doladım. Gözlerini gözlerime kilitleyerek

elini kendime doğru çekerim.

Sonra o başparmağını ağzıma alıp, gerekenden çok daha özenle tatlı kremayı dilimle yaladım. Kahretsin, onun için yaptığım şov *beni* bile tahrik etti.

En azından kendime öyle söylüyorum. Hepsi bir gösteri, onu kazanmak, aramızdaki oyunu kazanmak için hazırladığım büyük bir plan. Ondan istediğimi almak için, her zamanki gibi erkek avcısı. Bileğini bıraktığımda, eli yanmış gibi kucağına düşüyor, ama gözleri hala bana dikilmiş. Bacaklarım jöle gibi titriyor, yavaşça içkimi alıp ayağa kalkıyorum.

"Peki, ben çıkmam gerek. Arkadaşım beni bekliyor," diyorum, sesim neredeyse duyulmuyor. Uzun bir sessizlik geçiyor, bana bakıyor, sonra konuşuyor.

"O zaman gitmelisin," diyor. Tek kelime etmeden uzaklaşmaya başlıyorum, Rory'nin beni beklediği yere doğru ilerliyorum, ama her adımında gözlerinin beni yaktığını hissediyorum. Bu sefer, son anda ona bakmamak için verdiğim mücadeleyi kaybediyorum.

Ama mutluyum çünkü omzumun üzerinden ona baktığımda, onun gerçekten de tüm bu süre boyunca kıcıma baktığını gördüğümde, ona geniş bir gülümseme atıyorum ve yanaklarında kızarıklığın son bir kez daha belirmesini izleme ayrıcalığına erişiyorum.

FIFTEEN

ROWAN

Ofisime döndüğümde e-postalarımı kontrol etmiyorum.

Cevapsız aramalarımı bakmıyorum.

Hayır.

Bunun yerine, güvenlik sistemine giriş yapıp Josie'yi havuzda buluyorum. Ve sonra onu izliyorum. Onu, vücudundan söküp atmak istediğim o lanet olası minik mayoyla arkadaşıyla sohbet ederken ve gülerken izliyorum ve oraya gidip onu odama sürüklemek için beni tüketen dürtüye direniyorum.

O havuz kenarından odasına gittiğinde, banyoya girip mastürbasyon yapıyorum, pembe dudaklarının benim sikimi sardığını hayal ediyorum.

İşte o zaman bu haftanın çok daha kötüye gittiğini kendime itiraf ediyorum.

SIXTEEN

JOSIE

Rory'ye geri döndüğümde, odaya gidip rapor vermeden önce havuzda biraz takılıyoruz. Orada, barmenden duyduğumu ona anlatıyorum, dosyalarımıza yeni bir şüpheli ve notlar ekliyorum, o da yerleştirdiği dinleme cihazının düzgün çalıştığını onaylıyor. Ayrıca Rowan'ı tekrar gördüğümü ve her soruşturma yapmaya çalıştığımda ortaya çıktığını da ona anlattım, ancak ikimiz de bunun ne anlama geldiğini veya bunu lehimize kullanıp kullanamayacağımızı bilmiyorduk, sadece gözümüzü üzerinde tutmamız gerektiğini biliyorduk. Gecenin geri kalanında odada kaldık, Rory sistemlere girmeye çalışmaya devam etti ve rezervasyon sistemi gibi bazı küçük şeyleri başardı.

O gece yüzümü temizledikten sonra yıkarken, ön kapı çalındı. Yüzümü kurulamadan önce aynadan partnerime biraz şaşkın bir bakış attım ve kapıyı araladım. Otel üniforması giymiş, on dokuz ya da yirmi yaşlarında genç bir adam, elinde bir kutu ile sıkılmış bir ifadeyle duruyordu.

"Merhaba, Bayan Montgomery için bir teslimatım var," diyor çalışan ve ben başımı hafifçe eğiyorum.

"Benim." Tek kelime etmeden kutuyu bana doğru itti. "Uh, teşekkür ederim," dedim, kutuyu alıp nazıkçe kabul ettim. Çalışan başını sallayıp yarı yürekli bir gülümseme attı ve ben bahşiş vermeyi düşünmeden koridordan uzaklaştı.

Odaya geri girip kapıyı arkamdan gürültüyle kapatıyorum. Rory kutunun üstündeki kartı alır ve ben bir şey söylemeden kanepeye oturur. O kartı okurken, ağır kutuyu elimde tutarak yanına oturuyorum.

"Seni bulmuşum galiba," diyor Rory, sesinde şaşkınlık var.
Kartı elinden alıp gözlerimle hızlıca okuduktan sonra, kelimelerin sıcaklığının beni sarmasına izin veriyorum.

J-

şooAs fiAe I /ovnb pov a/1ec aff,

-

Görünüşe göre Rowan, benim cazibeme sandığım kadar bağışık değil. "Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Rory, düşüncelerimi bölerek.
kartı birkaç saniye daha izledikten sonra cevap veriyorum.

"Barda, gitmeden önce numaramı istedi. Hayır dedim. Onun güçlü bir adam olduğunu, beni gerçekten istiyorsa bulabileceğini söyledim."

Rory'nin dudakları gülümsemeyle seğirdi. "Bu tam Josie'nin yapacağı bir şey."

Gülümsemeyle karşılık verdikten sonra bakışlarımı kucağımdaki kutuya çeviriyorum. Kutunun kapağını açıyorum ve barda içtiği viski şişesini görüyorum. Bu manzarayı görünce karnımda kelebeklerin kanat çırpması gibi hissettiğim duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Rory, benden önce kutunun içindeki küçük kartı fark ediyor, onu alıp yüksek sesle okuyor.

"Geçen sefer tadı hoşuna gitmiş gibi göründü de." Bana bakar, yine şaşkın, ama vücudum o birkaç kelimeye arzuyla tepki veriyor. "Onunla oynuyor muydun? Sen bu tür şeyleri sevmezsin."

Öpüştüğümüzdeki tadını hatırlıyorum ve amım kasılır.

Oh, mahvoldum. Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık hissettiğimde bu farkındalık daha da netleşir.

"Barda içti. Sevmediğimi söyledim ama beni öptüğünde..." Durup yutkunuyorum. "Beni öptüğünde, tadını beğenip beğenmediğimi sordu. Dudaklarında."

Etkilenmiş bir şekilde alçak bir ısıık çaldıktan sonra kutu kapağını kullanarak kendini havalandırdı.

Kartı kahve masasının üzerine koyduğu yerden alıp, kalın krem rengi kartona yazılmış kelimeleri okudum. İçgüdüsel olarak bunun

hediye dükkanındaki bir çalışan ya da asistan tarafından yazılmadığını biliyorum. Rowan zaman ayırıp kendisi yazmış.

"Bu, seninle ilgilenmediği anlamına mı geliyor?" diye sordu

Rory gülerek. Gülmekten kendimi alamadım.

"Bir misafirle samimi olacağı için benimle akşam yemeğine çıkamayacağını söyledi. Ama akşam yemeğinde açıkça kıskançtı. Barda da öyle. Ve şimdi de bu." Rory sessizliği bozmadan önce, bu yeni bilgiyi onun hakkında önceden bildiğimiz bilgilerle bağdaştırmaya çalışırken bir an sessizlik olur.

"Birdenbire bir şişe alkolü çekici bulmam garip mi?" diye sorar Rory.

"Ondan mı? Hayır." Bir kutu kenara koyup kanepeye geri uzanarak içimden iç çekiyorum.

"İşte bu. O bizim içimizdeki adam," Rory, benim düşüncelerimin içinde kaybolduğum bir dakika sonra diyor. Aklım hâlâ Rowan'ın gözlerinin vücudumun her kıvrımını yiyip bitirmesine, sesinin alçalmaya başlamasına — yarı tehdit, yarı vaat — ve vücudumun buna bir kalp atışında tepki vermesine takılıp kalmış durumda. Onu şaşırtarak başparmağını ağzıma aldığım da gözlerinde parlayan ateş. O etrafımdayken nabzımın biraz hızlanması, onun beni *sevmesini istemem*.

Son kısım en endişe verici olanı.

Erkekler beni o şekilde etkilemez. Hissettiğim şehveti her zaman kontrol altında tutarım. Arzulanan benim. Birini *arzulayan* ben değilim. Tabii ki benim de arzu ve ihtiyaç duyduğum anlar yok değil: Elbette var. Ama bunlar *benim* şartlarımla olur.

"Ne?" diye soruyorum, hala şaşkınlık içinde ve kendimi mantığa sığdırmaya çalışarak. "O Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısı, Josie. Herkes hakkında her şeyi bilir.

Bize faydalı olabilir. O bizim bağlantımız. Senin hedefin *o*." Kalbim panikle bir an durur.

"Bilmiyorum..." diye başlıyorum, bu düşünce beni tedirgin ediyor.

"Bak, ya ona odaklanacağız ve o da o olacak, sonra da bu sorunu hemen çözeceğiz..." Tartışmak için ağzımı açtım, arkadaşşıma ikimizin de onun olmadığını bildiğimizi söylemek için, ama o gülümsedi, başını salladı ve sözümü keserek devam etti. "Ya da onu bilgi kaynağı olarak kullanabilir ve onunla birlikte olup sonunda yatabilirsin." Sözleri üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Affedersin..."

"En son ne zaman seviştin?" "Bu ne demek..."

"Josephine."

Tam adım duyunca burnumu kırıstırıyorum. Onun için hatırlamaya çalışıyorum, ama ne yazık ki hatırlayamıyorum.

"Üç gün önce beni boşalttı," diyorum, soruyu açıkça kaçırarak. Bana, onun mükemmel bir şekilde öğrendiği, "*aptal olma*" bakışını atıyor.

"İkimiz de bunun sana yetmediğini biliyoruz. Mutlu olmak için birkaç ayda bir penetrasyona ihtiyacın var ve uzun zamandır bunu yapmadık."

"Ne dedin?!" diye soruyorum, oturarak.

"Yanılıyorum de." Ona sert bir bakış attım, ama ne yazık ki yanılmıyordu. Seksten zevk alıyordum ve uzun zamandır yapmamıştım. Yanılmadığı için, tavrımı değiştirdim.

"Sen sevmiyor musun?" O hemen başını sallar.

"Hayır. Düzenli olarak kendim yapıyorum. Erkekler beni rahatsız ediyor. Sen erkeklerin kanıyla besleniyorsun." Yüksek sesle gülerim ve bir kez daha kanepeye uzanırım. "Ama Rowan senin için en iyi parti olurdu," diye ısrar eder.

"Sen delisin." Yine de bu fikir cazip ve zihnimin bu fikre hemen karşı çıkmaması beni biraz endişelendirmeli.

Ama neden endişeleneyim ki? O çekici ve şu anda üzerinde çalıştığım davada uzman. Ona yaklaşmak, başka bir görevde yapacağım şeyin aynısı. Bunu kendime hatırlatmam lazım.

"Ama bu sorun olmaz mı? Herkesle flört edip onunla bir şey başlatmaya çalışırsam?"

"Geçmişte hiç sorun olmadı." Bana bakıyor, sonra sesi yumuşuyor. "Başka herhangi bir durumda, onun gibi bir adam senden hoşlanıyordu; ona yaklaşmak, onu daha iyi tanımak için oyun oynardın," diyor Rory, benim düşüncelerimi tekrarlıyor ve bunu onun sesinden duymak, bir şekilde daha mantıklı geliyor.

"Tamam..." diyorum yavaşça, sonra başımı sallıyorum. "Tamam. Evet.

Mantıklı." "Ona yaklaşmalısın. Ya da *daha da yakın*."

"Söylemesi kolay, yapması zor. Zaten bana şüpheyile bakıyor. Bir yerlere gitmeye başlarsam, şüphelenir. Onu yalnız başıma yakalamak için bir bahane bulmalıyım, sorgulamadan onunla konuşabileceğim bir bahane."

"Yürüyüş gezileri onun fikri değil miydi? Makalede, burayı kısmen bu nedenle seçtiği yazıyordu ve Horace, buranın golf sahasına dönüştürülmemesine üzüldüğünü söylemişti." Başımı sallıyorum. "Acaba o gezilere, fitness derslerine gidiyor mu? Konuklar tek başlarına dışarı çıkamazlar

ve o kurallara uyan birine benzemese de, belki de güvenlik kurallarının üstünde olduğunu düşünüyor."

"Zararı olmaz," diyorum, her halükarda yürüyüşün hem kafamı boşaltmak hem de farklı geziler hakkında bilgi almak için iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum, özellikle de barmen Jeff hakkında söylediklerini düşününce. Rory bilgisayarına gidiyor, muhtemelen rezervasyon sistemine giriyor, neredeyse efsanevi bir şekilde klavyeye basıyor, sonra bana bakıp gülümsüyor.

"Balık, balık, dileğimiz gerçekleşti. Sanki casus tanrılar bize gülümsedi: yarın sabahki yürüyüşte bir yer daha açıldı ve ne tesadüf, Rowan Fisher listede."

"Yarın yürüyüşe çıkacağım galiba," diyorum gülümseyerek, midemde biriken gerginliği bastırmaya çalışarak. Eğer görmezden gelirsem, geçer gider.

Değil mi?

SEVENTEEN

Mevcut bilgilere göre Daydream tatil köyleri için şüpheli listesi:

- Daniel, genel müdür
- Jonas, güvenlik şefi
- Tanya, spa müdürü
- Jeff, kiralama ve geziler
- Horace Greenfeld
- Kıskanç kızıl saçlı
- Regina (yazar mı?? TABİİ Kİ)

EIGHTEEN

ROWAN

Bu sabah zaten kötü bir ruh halindeydim, ama güzel bir yürüyüşün bunu düzeltmesini umuyordum. Burayı sadece yürüyüş gezileri yapmak için seçmişim ve her geldiğimde en az bir tane rezervasyon yapmaya çalışıyorum. Bu, sadece temiz hava almak için değil, aynı zamanda çeşitli etkinlikleri de izlemek için harika bir fırsat gibi görünüyordu. Ancak, buluşma noktasına vardığımda, daha iyi bilmeme rağmen çıkarmak istediğim açık mavi bir spor kıyafeti giymiş, yüksek at kuyruklu kalın siyah saçları ve diğer konuklarla sohbet ederken dudaklarında geniş bir gülümseme olan tanıdık kıvrımları gördüm.

Josie'nin zihnimi, hatta sikimi karıştırmadan, dikkatimi asıl meselemden uzaklaştırmadan tek bir gün geçirmek istiyorum. Ama bu günlerde bunun çok fazla olduğunu düşünüyorum. Ayrıca *Horace* ile de sohbet ediyor. Onunla, kendi rakip tatil köyünü kurma ve bunun yerine Daydream'e yatırım yapma konusundaki saçma kararından vazgeçtiği için artık çok daha fazla uğraşmam gerekeceğini yeni öğrendim.

Bir an için geri dönüp işe erken başlamak istiyorum, ama Sheila beni fark edip adımı söylüyor, bu yüzden katılmaktan başka seçeneğim yok.

"Rowan, evlat," diyor Horace geniş bir gülümsemeyle ve ben bu adamın bana *evlat* demesine tepki vermemek için tüm gücümle mücadele ediyorum. Bütün hafta boyunca etrafında dolaştığı kadın, onların çevresinde duruyor ve Gene Michaels'a hayranlık duymuyormuş gibi davranıyor.

Gene, dün gece Leo'dan aldığım telefonu hatırlatıyor. Leo, bir ipucunun daha sızdırıldığını söylemişti, ama neyse ki fotoğraf yoktu. Yapabileceğimizin sınırlı olduğunu anlasa da, bu konunun

en kısa sürede çözülmesini istediğini açıkça belirtti, sanki benim başımda yeterince sorun yokmuş gibi.

"Günaydın, Horace. Seni burada göreceğimi beklemiyordum," diyerek adama elimi uzatıp tokalaştım.

"Şey, buradaki küçük bir kuş, senin yürüyüşlerine çok heyecanlandığını söyledi, ben de bir deneyeyim dedim."

"Çok seveceksin Horace, güven bana. Hava yürüyüş için mükemmel," diyor Josie gülümseyerek ve haklı da. Hava biraz bulutlu, bu yüzden hava normalden biraz daha serin, özellikle de güneş henüz tam olarak doğmamışken.

Ben başka bir şey söyleyemeden, gezinin sorumlusu Jeff konuşmaya başlar ve yola çıkmadan önce kuralları ve talimatları anlatır. Grubun arkasına geçip yalnızmış gibi davranmak istesem de, kendimi Horace ve Josie'nin arasında yürürken buluyorum.

"Hala buranın golf sahası olmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Sen de öyle düşünmüyor musun, Josie?" Horace yürüyüşe başladıktan birkaç dakika sonra diyor. Her adımda buraya gelmediğime pişman oluyorum; Josie ve Horace durmadan konuşurken, huzurlu ve sakin bir yürüyüş yapma umudum çoktan yok oldu.

Josie, memnun bir gülümsemeyle ormanı çevreleyen ağaçlara bakıyor ve başını sallıyor.

"Katılmıyorum, Horace. Ormanı seviyorum. Yürüyüşü seviyorum. Ayrıca, farklı bir kitleyi çekiyor. Golf sahası her yerde bulunur ve alınma ama golf çoğunlukla ağ kurmak isteyen zengin erkekler içindir. Burası, yeni müşteriler bulmaya çalışmak için değil, özel biriyle doğanın tadını çıkarmak için bir yer." Omuzlarını silkiyor ve bir kez daha gülümsüyor. Onu ağlarına aldığını anlayabiliyorum. Horace, sanki dünyanın işleyişini açıklayan bir dahiymiş gibi onu izliyor. "Ayrıca, seksi kızlar yürüyüşü sever. Golf biraz sıkıcı ve sıkıcıdır, ayrıca country kulübü kuralları nedeniyle kıyafetler çok daha kısıtlayıcıdır."

Horace'ın bazı golf kulüpleri gibi kısa etekler veya dekolte bluzlar hakkında tartışmayacağını söylemek üzereydim, ama yüksek sesle kahkahayı bırakıp elini omzuma vurunca kendimi durdurdum.

"Sanırım Rowan bu yüzden büyük paralar kazanıyor. Pazarı benden çok daha iyi anlıyor." Gözleri Josie'nin üzerinde dolaşıyor ve gülümsemeden önce parmaklarım kendiliğinden sıkılıyor. "Ve sen kesinlikle burada istediğimiz pazarsın."

"Tabii, tüm arkadaşlarıma burayı anlatacağım, orası kesin," diyor, bir şekilde doğru şeyi söylemeyi başarak.

gözleri bana kayıp komplo kurar gibi gülümsediğinde, acaba bana *yardım etmek* için mi yapıyor diye merak ettim.

Ama neden bunu yapsın ki?

"Umarım hepsi de senin kadar genç ve güzeldir," diyor ve nedense, yaşlı adamı patikadan itmek için içimi kaplayan bir istek duyuyorum.

"Horace," diye sesleniyor Regina, ben kendimi tutamadan, on metre kadar ileriden.

Horace küçük bir gülümsemeyle başını sallar ve kadına selam verir. "Kadın arkadaşımın yanına gitmeliyim," der. "Kızımız Josie'ye gösterdiğim ilgiden biraz kıskanıyor. Buradan sen devralırsın, değil mi Rowan?"

Başımı sallıyorum. "Evet, onu yakaladım," diyorum ona hareket etmeden önce, ondan kurtulduğum için minnettar olarak, hala Josie'ye öfkeyle bakan Regina'ya yetişmek için hızını biraz artırmasını izliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum birkaç dakikalık sessizliğin ardından, yokuş yukarı ilerlerken, gözlerimi Josie'nin bakışlarından kaçınmak ve adımlarıma dikkat etmek için ayaklarıma dikmiş halde. "Beni savunmana gerek yoktu."

"Savunmadım," diyor. "Sadece golf sahasının aptalca olduğunu düşünüyorum. Buraya bak, ne kadar güzel. Bütün bunları aptal bir golf sahası için yıkmak mı? İğrenç. Ve bencilce, yürüyüş yapmayı seviyorum."

Bir an geçiyor ve düşünmeden konuşuyorum. "Bunu beklemiyordum."

Bana baktı, başını değerlendircesine yana eğdi. "Neden?"

Omuz silkiyorum ama yine de cevap veriyorum. "Senin tarzın değil gibi." Neden onun *tarzının* ne olduğuna bu kadar takıldığımı bilmiyorum, ama giderek daha çok fark ediyorum ki, ben tam da öyle: Josie'ye, sevdikleri şeylere, sevmediklerine, yaptıklarına ve birlikte olduğu kişilere takılmış durumdayım. Son zamanlarda, düşünmem ve endişelenmem gereken çok şey olmasına rağmen, aklımda sadece o var. "Sürprizlerle dolu birine benziyorsun."

"Öyle olması gerekiyor." Gülümsüyor, dik yokuştan nefes nefese kalmış. "İnsanları tetikte tutmayı, beni hafife almalarını seviyorum. Hayat daha eğlenceli oluyor."

"Bende başarılı oluyorsun. Seninle ilgili ne olacağını asla bilemiyorum." Söylemek istediğimden daha fazla gerçeği söylüyorum, ama o bana memnun bir gülümsemeyle baktığında doğru cevap bu gibi geliyor. "Demek yürüyüş yapıyorsun. Lüks tatillere gidiyorsun."

lüks tatillere çıkıyorsun. Sana zaman ayırmaya layık olmayan pisliklerden bedava içki alıyorsun."

Bana küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Senin gibi pislikler mi demek istiyorsun?"

Kendimi tutamıyorum: beni yakaladı, çünkü ben de ona bedava içki ısmarlattığı pisliklerden biriydim. Gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Evet. Benim gibi pislikler. Peki, başka ne yapıyorsun? Ne iş yapıyorsun?"

"Sosyal medyada mikro influencer'ım. Hayatımla ilgili fotoğraflar çekip videolar çekiyorum ve paylaşıyorum. Markalarla yaptığım anlaşmalardan ve benzeri şeylerden para kazanıyorum."

Bu doğru, Hudson City ve çeşitli lüks mekanlarda çekilmiş fotoğraflarını sosyal medyada bulduğumda öğrendiğim bir şey, ama yine de pek uymuyor. Onu zengin ve güçlü bir adam bulup pahalı hayat tarzını finanse ettirmek isteyen bir altın avcısı olarak aşağılamama rağmen, onu tanıdıkça buna inanmam azalıyor.

Ona yakışmıyor, nedense. Güzel şeyleri sevdiğini biliyorum, ama içimden bir ses, ona hediye edilmesini değil, kendi çabasıyla kazanmayı sevdiğini söylüyor.

"Beğendin mi?" diye soruyorum, anlamaya çalışarak, ve o gülümsüyor.

"Evet, çok eğlenceli. Kendi programımı kendim yapıyorum, süslenip fotoğraflarımı çekiyorum ve bunu yaparak para kazanıyorum. Markalar bana bedava ürünler gönderiyor. Böyle seyahatlere çıkabiliyorum ve bunları iş gideri olarak yazabiliyorum çünkü içerik üretiyorum." Sanırım bu, böyle bir yere gelmeyi nasıl karşılayabildiğini açıklıyor.

"Ve bununla geçiniyor musun?" Kafamda tam olarak oturtamıyorum.

"Kendime yetiyorum."

"Bu... bu etkileyici," diyorum ve o omuz silkiyor. O anda, kendisi hakkında konuşmaktan rahatsız olduğunu fark ettim, bu da dikkat etmem gereken bir başka uyarı işareti, ama tüm çabalarımın rağmen ona karşı hiçbirini kullanamıyorum.

"Yani, senin gibi değil," diyor, dikkatimi dağıtarak. "Ben mi?"

"Daydream'in şimdiye kadarki en genç operasyon başkan yardımcısı. Bu çok daha etkileyici."

Kaşlarım karışır, çünkü ona işimi söylemişimdir ama başka hiçbir şey söylememiştim. "Bunu nasıl bildin?"

Ve kısa bir an için onu görüyorum: panik. Beni Google'da ararken yakaladığım için utanç ya da gerginlik değil, ama o... ne? Yakalandı mı?

Geldiği kadar çabuk kayboldu, taktığı o güzel, sersem maskenin altına saklandı, o kadar sahte ki taktığında beni gerçekten sinirlendiriyor. Randevularında taktığı maske, benimle yüz yüze geldiğinde birkaç kez eridiğini gördüğüm maske, o gece barda bir kenara bıraktığı maske.

Josie ve farklı ifadelerini bu kadar fark etmemem gerekirdi, ama gerçek şu ki, altı yıl önce beni reddettiğinden beri bu kadına ilgi duyuyorum, Stephen Jones beni onunla randevusuna davet ettiğinden beri, o çekip gittiğinde ve bana gerçek yüzünü gösterdiğinden beri, bu kadının karşıma çıkan ilk kadın olduğunu ve asla geri adım atmadığını fark ettiğinden beri Josephine Montgomery'ye takıntılıyım.

O günden beri her karşılaştığımızda durum daha da kötüleşti, ama takıntım, onun benim adımları inlemesi ile doruğa ulaştı. O, beni etkilemek, benimle çıkmak ve beni kendine bağlamak için her şeyi yapan diğer kadınlara hiç benzemiyor, bu yüzden ona aşık olmaktan kendimi alamıyorum.

Ama bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.

"Oh, Horace dün gece ne kadar harika olduğunu durmadan anlatıyordu."

Yalan söylediğinde gamzeleri görünmüyor.

Onu Hudson City'de üçüncü kez gördüğümde fark ettim, o zaman Jerry Callahan'la birlikteydi, Daydream'in eski yatırımcısı, şirketinden zimmetine para geçirmekle suçlanmadan önce. Bana tanıştığımıza sevindiğini söyledi, Jerry'ye bunun ilk tanışmamız olduğunu inandırdı.

Beni alay ederken, baştan çıkarırken, benimle dalga geçerken, sol yanağındaki o gamze derinleşiyor. Onu ilk gördüğüm andan beri, ideal olarak onun içine girmişken, başparmağımla o gamzeyi okşamak istiyorum.

"Bu kadar kariyer merdivenini tırmanmakla, flört etmeye pek vaktin olmamıştır herhalde.

"Çıkıyorum," diye onayladım.

"Bu tavrını açıklıyor. Sevişmemek bir erkeği acımasız yapar."

Başımı ona çevirip gülümsüyorum. O bana bakmıyor, yani onun profilini ve dudaklarında beliren küçük bir gülümsemeyi görüyorum.

"Asla seks yapmadım demedim Josephine. Sadece flört etmiyorum dedim." Cevap verirken yüzündeki değişiklikleri izlemeye devam ediyorum ve gördüğüm şey beni hayal kırıklığına uğratmıyor: çenesinin hafifçe gerilmesi, omuzlarının geriye kayması, nefesini merkezine toplama hareketi... *Kıskançlığın* en ufak bir belirtisi.

"Belki denemelisin. Birkaç randevu, berbat tavırlarına iyi gelebilir."

"Daha önemli önceliklerim var. Flört etmek benim yaşam tarzıma uymuyor."

Bunu saçma bulmuş gibi öfkeyle güldü. "Öncelikler mi?"

Ne tür önceliklerin olabilir ki? Yaşıtlarından daha iyi durumdasın, bence kendini biraz ön plana almanın bir sakıncası yok."

Önümüzde, Horace'ın grubun önünde Jeff'le yüksek sesle konuştuğu yere ve Gene ile kız arkadaşının alçak sesle, samimi bir şekilde konuştuğu yere bakıyorum ve nedense açıklıyorum.

"Patronuma çok şey borçluyum. Üniversitede stajyerken o benim patronumdu ve bende bir şey gördü. Orada yeni başladığımda beni kanatları altına aldı. Bende, benim bile görmediğim bir şey gördü. Beni eğitti, yanında çalışmama izin verdi. Lanet olsun, MBA yapmak için okula geri dönmemin sebebi o. Yönetim kuruluna, bunun *şirketin* geleceği için bir yatırım olduğunu söyleyerek masrafları karşılamalarını istedi."

"Senin geleceğin mi?" diye sordu, açıklığa kavuşturmak için, ve ben, anılara dalmış bir şekilde başımı salladım.

"Bu yüzden, önemsiz şeylerle zamanımı boşa harcamayı sevmiyorum. Cuma geceleri akşam yemeği randevuları ve düzenli hafta sonu kaçamakları için vaktim yok. Programım çok yoğun ve sakın bir hafta planlasam bile, bir şeyler çıkar ve aniden bir tatil köyüne gitmeye hazır olmam gerekir. Ne yazık ki, birçok kadın zengin ve güçlü bir erkeğe bağlanma fikrini sevse de, gerçekte bunu istemiyor."

Son birkaç yıldır flört etmeye çalıştım ama hiç iyi gitmedi. Her zaman tartışma ve "bu ilişki yürümeyecek" mesajıyla sona erdi. Sonuçta, ilk buluşmada açıkça belirtmeme rağmen, kadınlar benim işimi bir kadına tercih etmemi istemiyor gibi görünüyor.

"Bu delilik," diyor Josie uzun bir sessizlikten sonra alçak sesle, ben de ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Senin tutkunun ve çalışkanlığın seni sen yapan şey olduğunu bilmeleri gerek. Çekici olan bu: para değil."

Güç değil. Azim." Bana bakmıyor, uzaklara dalmış, ama ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Başarılı bir erkeğin en seksi yanı, sahip oldukları değil, onlara nasıl sahip olduklarıdır. Sıkı çalışma, kararlılık." Başını sallar, dudaklarında küçük, anlamlı bir gülümseme belirir. "Güç ve servete sahip olanlar, ama aynı zamanda bolca zamanı olanlar? Ya öyle doğmuşlar ya da çaba sarf etmeden bunu hak ettiklerini düşünmüşler. *Bu* seksi değil. Bazı insanların bunu nasıl göremediğini, kariyere ilgi duyup motivasyona ilgi duymadığını anlamıyorum."

Onun bariz kafa karışıklığı ve hafif bir sinirlilik karışımıyla onu izlerken sessiz kalıyorum ve bir kez daha ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu kadın da kim?

Ve neden bu kadar mükemmel? Ve nasıl

hala bekâr?

"Anlamıyorum," diyorum inanmaz bir gülümsemeyle. "Neyi anlamıyorsun?"

İstemedim, kafamda dolaşan her şeyi itiraf ediyorum, bir süredir düşündüğüm ama onunla vakit geçirdikten sonra daha belirgin hale gelen düşüncelerimi.

"Sen mükemmelsin. Güzel ve komiksin, deli gibi zekisin, bunu saklasan da, aptal kadın rolünü oynasan da. İstedğin her erkeği elde edebilirsin. Böyle bir yerde iki hafta kalacak kadar para kazandığın belli, ama yine de sürekli, ikimizin de bildiği gibi, senin için çok aşağıda olan pisliklerle çıkıyorsun. Bu mantıklı değil."

Sonunda bana dönerek, konuşmadan önce bir anlığına beni içine alarak yürüdük.

"Senin teorin ne?" diye sordu, kafamı daha da karıştırarak.

"Benim teorim mi?"

"Sen benim söylediğimden başka biri olduğuma ikna olmuş gibisin. Senin teorin ne?"

Bir şey sakladığını inkar etmediğini fark ettim. Yine de başımı sallayıp ona dürüstçe cevap verdim.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse Josie? Bu beni delirtiyor."

Gülümsemesi genişler. "Yani, beni düşünmeden duramadığını itiraf ediyorsun?"

Onunla her zaman bu noktaya geliyoruz, benim ondan hoşlandığımı itiraf etmemi istiyor, ki bu noktada ikimiz de bunun farkındayız.

"Kesinlikle hayır," yalan söylüyorum.

Sanki bunu bekliyormuş gibi gülümsemesi daha da genişledi. "Önemli değil, dün gece gönderdiğin hediye senin için yeterliydi. Bu arada, çok teşekkür ederim. Yeni en sevdiğim içki oldu."

Ona barda içtiğim viskiyi gönderme aptallığını neredeyse unutuyordum, öpüştüğümüzde dudaklarımda olan viskiyi, ona sonunda onu bulduğumu hatırlatan bir notla birlikte.

"Belki bu akşam birlikte içmeliyiz."

Josie'nin tadını çıkarabileceğim düşünceleriyle, hava ile ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası içimi kapladı.

Ama bu çok kötü bir fikir.

"Sana söyledim: Buraya misafirlerle dostluk kurmaya gelmedim," diyorum, kendi kulaklarıma bile hayal kırıklığı dolu gelen bir iç çekişle.

Başımı yana eğip bana gülümsüyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, ama gülümsemesi genişleyince, yanlış bir seçim yaptığımı, bir şekilde onun küstahlığına kendimi hazırladığımı anlıyorum.

"O zaman burada ne yapıyorsun, benimle sohbet ediyorsun?" "Ne?"

"Burada büyük bir grup var. Benimle durmak zorunda değilsin."

Onun sözleri yüzünden çenem gerildi, bir kez daha haklı olduğunu kanıtladığını, bu kavgamızı kazandığını fark ettim.

"İnkarın çok sevimli, Rowan. Kendine bunu söylemeye devam et."

Bu, Gene ve kız arkadaşını gözetim altında tutmam gerektiğini, sızıntılara rağmen iyi vakit geçirdiklerinden emin olmam gerektiğini ve ona fazla ilgi gösteren biri olup olmadığını takip etmem gerektiğini hatırlatıyor. Gelecekte maaşım üzerinde etkisi olacak olan Horace ile sohbet edebilirim, hatta yangından önce vardiyadaki son kişi olan Jeff ile konuşabilirim.

Bunun yerine, burada Josie ile işim ve aşk hayatım hakkında sohbet ediyor ve onun bir kez daha kafamı karıştırmasına izin veriyorum. Bir an için, yüzünde pes etmiş bir başarı izi görüyorum, sanki dikkatimi başka yöne çekmek onun amacıymış gibi, bu onun istediği şey olmasa da, ama bu iz ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor ve onunla oyun oynamak için vaktim yok.

"Haklısın," diyorum açıkça. Sonra adımlarımı hızlandırıp yaşlı rock yıldızının bulunduğu grubun önüne geçiyorum. Gene ve daha sonra Horace ile sohbet etsem de, onun grubun önüne geçip her adımında kıçının hareketlerini izleyebildiğim için minnettar olduğumu inkar edemiyorum.

Otuz dakika sonra mola veriyoruz; Jeff, otelin konukları için hazırladığı atıştırma lıkları dağıtıyor ve sonra Josie'nin hemen yanındaki aıklıkta bir ağaç kütüğüne oturuyor. Bu süreyi çoğunlukla Gene ile konuşarak geçiriyorum. Neyse ki Gene, tatil köyünden çok etkilenmiş ve karşılaştığımız sorunları anlıyor gibi görünüyor. Bu otuz dakikayı, grubun içinde neredeyse hiç çaba harcamadan dolaşan, neredeyse herkesle sohbet edip gülen, gittiği her yerde arkadaşlar edinen Josie'yi izleyerek geçiriyorum.

Bundan nefret ettim.

Onun bu yönünü kendime gösterememekten nefret ediyordum, kendimi onunla oyalamaktan nefret ediyordum, oysa şu anda tek istediğim şey, kendimi Josie'nin oyalamasına izin vermektir.

Ve şimdi, ben beş metre uzaktan dinlerken, o benim çalışanımla flört ediyor.

"Bu gezileri seviyor musun?" diye soruyor ona.

O da ona gülümsüyor, bir çalışanın misafire gülümsediğı gibi değil, bir erkeğin pantolonunu çıkarmak istediğı bir kadına gülümsediğı gibi, ve ben araya girmemek için kendimi zorla kurumuş granola barımı yemeye zorluyorum.

"Oh, evet. Bu işin en sevdiğim kısmı." "Burada başka ne yaparsın?"

Eli boynunun arkasına uzanır ve kaşır. "Haftada birkaç kez kiralık kulübede çalışıyordum, ama..."

Kız ona küçük bir yüz buruşturma yapar. "Oh, duydum. Ne oldu?"

Aklım, onu tatil köyünde, uyarı bandının arkasında bulduğum ve kiralık kulübenin kalıntılarını keşfettiğim ana geri dönüyor.

"Kimse tam olarak bilmiyor. Kameralar bozuldu ve sonra kiralık kulübe yok oldu." Elleri havayı üfler gibi bir hareket yaptı. "Gitti."

"Bu çok çılgınca. Sence kaza mıydı?" Omuzlarını silkti.

"Kim bilir?"

"Ama *sen* ne *düşünüyorsun*?" diye sordu güzel bir gülümsemeyle, eğilip koluna hafifçe dokunarak.

İstmeden, sessizce homurdandım, ama o duydu ve başını bana doğru çevirdi. Bir şeyi anlamaya çalışır gibi başını biraz eğdi — beni anlamaya çalışır gibi — ama Josie'nin beni çözmesinden bıkmıştım.

"Sanırım yürüyüşümüze devam etmeliyiz," diyorum, ayağa kalkıp onların oturduğu yere doğru yürürken, gözlerimi Jeff'ten ayırmadan ve Josie'nin bana attığı bakışlardan kaçınarak.

"Oh, evet, tabii," diyor Jeff, saatine bakarak, ayarladığı on dakikalık zamanlayıcıda hala iki dakika kaldığını görüyor. "Tamam millet, gidelim."

O, Jeff'in yanında grubun önünde durmuş, onunla sohbet ediyor ve Jeff ona sanki güneş ışığı gibi gülümsüyor. Ellerim yumruk haline geldiği için kramp girmeye başlıyor.

Kafamı boşaltmak için çıktığım bu yürüyüş, kafamı daha da karıştırdı ve bu yürüyüşün bir an önce bitmesini istiyorum ki ofisime dönüp oteli sabote eden kişiyi bulup bu adadan defolup gidebileyim.

Günün geri kalanını zihnimde planlarken, olay gerçekleşiyor.

Josie'nin, diğer yerlere göre biraz daha yapraklarla kaplı bir patika parçasının üzerine adım attığını ve anında dengesini kaybettiğini izliyorum. Tökezliyor, ayakkabısı sanki bir şeyin üzerinde yuvarlanıyormuş gibi görünüyor ve patikadan düşmeden önce ayağını yere basması imkansız hale geliyor. Düşerken şok olmuş bir nefes alma sesi duyuluyor. Jeff de düşüyor ve yere çarptığında acı dolu bir çığlık atıyor.

Ama Josie'nin toprağa yığılmasını ve gözlerinin donuklaşmasını izlerken bunu neredeyse fark etmiyorum. Bir anda, misafirleri hızla iterek yanına koşuyorum ve ona bakmak için acele ediyorum.

"Josie!" İnsanlar kenara çekilip bana yol açarken bağıriyorum. *Ona ulaşmam lazım.* O yavaşça dirseklerine dayanarak hareket ederken, aklımdan geçen tek şey bu. Dizlerimin üzerine çökmeden önce, üzerine düştüğü dağınıklığı önlüyorum.

Kolunu omzunun altına sokarak, yavaşça oturmasına yardım ediyorum. "Kahretsin, Josie. İyi misin?" Hafif sersemlemiş gözlerine bakarken, kalbim panik ve endişeyle çarpıyor.

"Ben... Evet. Sanırım," diyor, sesi titriyor. Kafasını vurmuş gibi görünmüyor, ama her şey çok hızlı oldu, emin değilim.

Beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol etmek için gözlerine baktım, ama bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Ben lanet olası bir iş adamıyım, doktor değil, ama şu anda ona yardım edemediğim için hayatımda yaptığım her seçimden pişmanlık duyuyorum.

"Emin misin? Kaç parmağımı gösteriyorum?" diye soruyorum. Grup, ağlamaya devam eden Jeff'in etrafını sarmış, *kırık olduğunu söyleyen* fısıltılar kulağıma geliyor, ama ben sadece Josie'ye bakarak iki parmağımı kaldırıyorum.

"Yedi," diyor kendinden emin bir şekilde ve kalbim yerin dibine çöküyor.

"Siktir," diye fısıldayarak cebimdeki telefona uzanıyorum. "Kafanı çarpmış olmalısın. Ben..."

O gülerek başını sallar ve benim yardımım olmadan tamamen oturur, düşerken kendini tuttuğunu düşündüğüm bileğini büker. Biraz yüzünü buruşturur, ben de elini tutup parmaklarımla şişlik olup olmadığını kontrol etmek için cildini okşarım ama bir şey bulamam. Yine de onun sıcak elini bırakmam, kendi elimle sararım.

"Şaka yapıyorum," diyor. "İki parmağın havada kalmıştı."

İnlerim ve gözlerimi kapatırım, başım öfke ve rahatlamanın karışımıyla sarsılırken aşağıya düşer.

O iyi.

İyi, çünkü hala benimle dalga geçiyor.

"Sevimli olma," diye mırıldanıyorum, elimi at kuyruğundan kaçan saç telini alıp kulağının arkasına koyuyorum.

"Beni sevimli mi buluyorsun?"

Gülümsüyorum çünkü kendimi tutamıyorum. Muhtemelen adrenalin, onun iyi olduğuna dair rahatlatma hissi beni yumuşatıyor. Bu durumda bile, beni alay etmek ve kızdırmak için kendini tutamıyor.

Ve sanırım artık bunu gerçekten çok sevdiğimi itiraf etmenin zamanı geldi.

"Bence kendini sevimli buluyorsun," diyorum, çünkü onun bu davranışlarını görmezden gelirim *biz* olmazız. Biraz daha doğruluyor, sanki iyi olup olmadığını kontrol eder gibi bileğini ve ayak bileklerini esnetmeye devam ediyor.

"Çünkü ben sevimliyim. Benim hakkımda ne düşündüğün daha çok umurumda."

Kırık bir yer olmadığını gördükten sonra bileğini bırakıyorum ve elimi çenesine götürüp yüzünü bana doğru çevirerek göz bebeklerinin büyümüş olup olmadığını kontrol ediyorum.

Ya da en azından kendimi buna inandırmaya çalışıyorum.

"Evet, Josie. Seni sevimli buluyorum, ama bunu zaten biliyordun."

Gülümsedi, gülümsemesi onu düşerken gördüğümde göğsümde sıkışan şeyi hafifletiyordu. İstemeden başparmağım

ve o da dokunuşuma doğru eğildi. "Kafamı vurmadım. Ben... Sanırım iyiyim. Ama Jeff..."

Ona bakmaya çalışıyor, ama ben çenesini tutarak bana bakmasını sağlıyorum.

"Şu anda Jeff umurumda değil. Senin iyi olup olmadığını önemsiyorum."

Gözleri yumuşar, dudaklarında eşleşen bir gülümseme belirir ve eli yanağıma konar. "Söz veriyorum, tamamen iyiyim. Sadece biraz nefesim kesildi," der zayıf bir gülümsemeyle. "Yürüyorduysam önüme bakmalıydım."

Çenem sıkılaşıyor, çünkü ikimiz de o kaygan yere düşmesinin dikkatsizliğinden kaynaklanmadığını biliyoruz. Hele ki onu bırakıp düştüğü yere gittiğimde daha da emin olurum. Elimle yaprakları ve toprağı kenara çekince, gerçek suçluyu görürüm.

Yere kazılmış sığ bir metal tavada yaklaşık iki düzine cam bilye var. Yapraklar kaldırılmadıkça bunu görmesi imkansızdı, ama bu patika her zaman yapraklarla dolu olduğu için bu da imkansız görünüyordu.

Ve sonra geç de olsa, bu yerin bir kez daha sabote edildiğine tanık olduğumu fark ettim, bu sefer gerçek zamanlı olarak.

* * *

"Onu kontrol ettiniz mi?" Jeff'i sedyeye yerleştirirken sağlık görevlilerine bir kez daha soruyorum. Belli ki bir yeri kırılmış ve uygun tedavi için ana adaya götürülmesi gerekiyor, ama benim çalışmam olmasına rağmen umurumda bile değil. Tek umursadığım şey Josie. Josie, kendi isteği dışında beni onu yürüyüşün başlangıç noktasına kadar taşımama izin verdi, onu oturtuğum sandalyede tüm bu süre boyunca oturdu ve misafirler, çalışanlar ve sağlık görevlileriyle konuşurken onu kontrol etmek için her geldiğimde beni eğlendirdi.

"Rowan, ben iyiyim. MR çekilmedikçe yapabilecekleri başka bir şey yok," diyor Josie gülerek, ayağa kalkıp bana doğru yürüyerek. Ona MR çekirmek için gerekli işlemleri düşünüyorum ve o da bunu fark etmiş olmalı ki başını sallayıp bir kez daha gülüyor.

"Hayır. Herhangi bir tıbbi müdahaleye ihtiyacım yok, Rowan. Ben iyiyim. Gerçekten." İç çekerek onu kucaklayıp, onu kendime çekip, bana karşı hissederek onun iyi olduğuna kendimi ikna etmek için içimi kaplayan arzuyla mücadele ediyorum. "Gerçekten, ben iyiyim. Sadece düştüm."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp vererek kendimi gerçeğe döndürmeye çalışıyorum. "En azından sana bir şeyler vermek isterdim."

"Spa'da ücretsiz hizmet olarak özür olarak." O başını sallar. "Gerek yok." Ben inlerim. "Lütfen, telafi etmeme izin ver."

Sözlerim içtendi, ama Josie'nin dudaklarının kıvrılması ve gözlerinin yaramazca parlamasıyla onun gayet iyi olduğunu anladım. Aniden, *ona kendimi affettirmek için yapabileceğim* onca şey aklıma geldi.

"Kahvaltı," diye fısıldadı.

"Ne?" diye soruyorum, kafam hala kırışik çarşaflar ve yumuşak teninde.

"Benimle kahvaltı yap. Saat neredeyse on oldu."

Ormanlık alandan çıkmak ve tüm misafirlerle ilgilenmek biraz zaman aldı, ama saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Onun hakkında anlamadığım bir şey varken, içgüdülerimin buradaki her şeyle bağlantılı olduğunu bildiğim bir şey varken, ondan uzak duracağıma kendime söz vermiştim. Ama sonra düştü ve o panik göğsüme çöktü, sağduyumu bir kenara itti.

Onunla bir yemek yemenin ne zararı olabilir ki?

"Hadi ama. Beni kahvaltıya götür, beni bu kadar kötü yaralamak gibi büyük bir hatayı tamamen affedeceğim," diyor şakacı bir gülümsemeyle.

"Tamam," diyorum iç çekerek ve telefonumu çıkarıp birini aramak için tuşlara basıyorum.

NINETEEN

ROWAN

Tam bir aptal olduğum için, Josie'yi muhtemelen brunch yapan misafirlerle dolu altı restorandan birine götürmedim. Bunun yerine Sutton'ı aradım ve sahil kulübelerinden birinde özel bir yemek ayarlamasını istedim. Kendime, benim gözetimimde yaralandığı için bunu hak ettiğini ve ben bu kadar yargılayıcı bir pislik olmasaydım, muhtemelen Jeff'in yanına geçmek yerine benimle konuşmaya devam edeceğini söylüyorum.

Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Aksi takdirde, asistanımın bir sonraki fırsatta bana vereceğı acı verici sorguya neden katlanayım ki? Özel kahvaltı ve Sutton'ın odasına gönderdiğim pahalı viski şişesi arasında, onun sorularının olduğunu biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, cevapları da bilmiyorum.

Hoşuma gitse de gitmese de, Josie beni meraklandırıyor. Sadece güzel, eğlenceli ve hiçbir kadının sahip olmadığı bir şekilde kafa karıştırıcı olduğu için değil, bir sır sakladığı için ve ben bu tür şeyleri kolayca unutacak bir adam değilim. Özellikle de bir felaketin hemen ardından tatil köyüme gelip, o günden beri her sabotajın yakınında olduğu için.

"Bunu sık yapar mısın?" Josie, önümüze devasa tabaklarda taze meyve, waffle ve pastırma servis edildikten sonra soruyor. Elinde buzlu kahve tutuyor, pipetle kendi zevkine göre karıştırdıktan sonra uzun bir yudum alıyor.

"Neyi?" diye soruyorum, bilmiyormuş gibi ve tüm bu zaman boyunca ağzını izlememişim gibi davranarak.

"Lüks özel kahvaltılar mı? Bu yerin avantajlarından yararlanmak mı? Sen öyle birine benzemiyorsun." Omuz silkiyorum, sonra ona yarı yalan söylüyorum.

"Bilmiyorum. Çok değil, ama hiç de değil." Çünkü buna yakın bir şey yaptığım tek zaman, önemli bir müşteri veya potansiyel bir yatırımcıya yemek ısmarlayıp şarap ikram ettiğim zamandı. En iyi çabalarımın rağmen aklımdan çıkaramadığım bir kadına özür dilemek için değil. O zaman bana uzanmış, tişörtümün kolunun bittiği yeri okşayarak tişörtümü yukarı çekmiş ve kolumdaki dövmeleleri daha fazla göstermişti.

"Bunlar çok seksi," dedi gülümseyerek, her birine bakarak. "Neden yaptırdın? Ve neden buraya?"

Parmakları ateşli tenimde hafifçe dans ederken odaklanmakta zorlanıyorum, ama boğazımı temizleyip yine de cevap veriyorum.

"Arkadaş baskısı," dedim ve içimi ısıtan neşeli kahkahasını duyunca, o sesi tekrar duymak isteyerek kendimi tutamadım. "Bu ilk dövmem, üniversitedeyken ani bir karardı." Parmakları, uğur getirmesi için yaptırdığım geleneksel tarzda bir at nalı dövmeyi izledi.

"Peki bunlar?" Parmakları diğer dövmelelerin üzerinde geziniyor: bir kırlangıç, bir deniz yıldızı, 777 ve bir zar. Umarım kolumun iç kısmına bakmaz, orada eski bir yazı ile telefonumun şifresi yazıyor. Bunun anlamını sormasını istemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu neden yaptırdığımı hala bilmiyorum.

"İlki yaptıktan sonra büyük bir burs kazandım ve bunun bir işaret olduğuna karar verdim. Ondan sonra her önemli olaydan sonra bir dövme daha yaptırdım."

Onlara gülümsedi ve elini geri çekti. "Ama saklayamayacak kadar aşağıya yapma."

Omuz silkiyorum. "Profilinde bu kısmı çok iyi yazmışsın," diyorum.

Kafasını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak, cildimizi okşayan ılık esintiye kapılır. "Henüz plaja çıkmadım ama burası çok güzel. Ortak alanlara girerken telefonları bırakmak zorunda olmayı da çok sevdim. Daha farkında olmayı sağlıyor."

"Öyle umuyoruz," diyorum. Bunun nispeten yeni bir kural olduğunu, "ortak alanlarda telefon yasak" kuralının izinsiz sızıntıları önlemek için eklendiğini veya kendi telefonumun yanımda olduğunu, acil bir durum olması ihtimaline karşı zil sesini yüksek tuttuğumu söylemiyorum.

Aniden, son ne zaman kapattığımı merak ediyorum.

Daha da önemlisi, en son ne zaman kasıtlı olarak çalışmadım?

Bunu gerçekten hatırlayamadığım gerçeği beni tüm gücüyle vuruyor ve ilk kez, Annette'in kendime zaman ayırmam gerektiği konusundaki sürekli düşüncelerinin aslında bir gerçeklik payı olup olmadığını merak ediyorum.

"Stresli görünüyorsun," diyor gülerek ve ben kendi düşüncelerime dalmış, hayatımı düşünürken dalgaların vurduğu mavi okyanusa bakarken fark ediyorum.

Kafamı sallayıp iç çekerek odaklanmaya çalışıyorum. Yanımdaki muhteşem esmer kadının gözlerime takılmasıyla odaklanmam daha da zorlaşıyor. Kadın bir çilek koparıp ısıyor. "Üzgünüm. Berbat bir arkadaşım. Tatil köyündeki karışıklıklar yüzünden kafam çok karışık. Burada bile kendimi rahat bırakamıyorum."

Zihnim, kendimi zorlayarak temizlemeden önce, bu özel kabinada stresi yeterince azaltacak şeyler yapabileceğim şeylere kayıyor. Bir misafirle birlikte kabinada ereksiyon olmak, şu anki sorunlarıma kesinlikle yardımcı olmaz.

O konuşmadan önce bir anlık sessizlik olur. "Neden?"

Soruyu anlamadan ona dönüp baktım, ama o bana bakmıyordu bile.

"Neden?"

"Neden bu kadar baskı altındasın?" Sanki dünyada hiçbir şeyi umurunda değilmiş gibi sandalyeye yaslanıp okyanusa bakıyor. Koyu renk saçları saç tokasından çıkmış, omzunun üzerine dökülmüş, uzun boynu dudaklarımı çağırıyor, egzersiz kıyafeti her bir kıvrımını sararak vücudunu ortaya çıkarıyor.

Bu muhtemelen onu gördüğüm en flörtöz hali, ama bir şekilde aynı zamanda en güzel, en çekici hali. Kafamdaki düşünceleri silkelemek için başımı sallıyorum, çünkü bir kadınla uğraşacak kadar sorunum var, hele *bu* kadınla.

Cevap verecek bir yol bulamadan, başını bana çeviriyor, o geniş yeşil gözleri beni sabitleyerek açılıyor ve bu kez yumuşak ve empati dolu bir sesle konuşuyor. "Ne kadar baskı altındasın, Rowan?" Sonra çok garip, çok yumuşak bir şey yapıyor ve beni şaşırtıyor.

Elini kaldırıp uzanarak benim elimi tutar ve sıkıca sıkar.

Bunun Florida'nın sıcağından mı, dün gece pek uyuyamadığımdan mı, kaotik bir sabah geçirdiğimden mi, bana bu kadar nazıkçe dokunmasından mı, yoksa sadece Josie'nin her zamanki gibi beni etkilemesinden mi olduğunu bilmiyorum, ama yine de cevap veriyorum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

"Bu yerde bir şeyler dönüyor." Sözlerim sessiz ama elini benimkine daha sıkı sıkıyor, bu yüzden beni duyduğunu biliyorum. "Küçük şeyler, aptalca şeyler, ama gittikçe kötüleşiyorlar. Önce yangın, şimdi de yürüyüş yolunda bu yaralanma." Bir an bekliyorum, sonra sözler dökülmeye devam ediyor, her biri içimdeki bir şeyi hafifletiyor, sanki bu yükün bir parçasını Josie'ye vererek onu hafifletiyormuşum gibi.

"Eğer çözemezsem, başım belaya girecek. Daydream hiyerarşisindeki bazı kişiler bu yeri istemiyordu. Yeterince lüks değil, yeterince seçkin değil, ama ben bu yerin cazibesini gördüm ve ısrar ettim. Ve şimdi..." Derin bir nefes alıyorum, ama ciğerlerime yeterince girmiyor gibi hissediyorum. "Yangın raporunda kundaklama olduğu yazıyor. Biri kasten çıkarmış. Eşyalar kayboluyor ve ipuçları sızmaya devam ediyor, bu da elbette büyük bir gizlilik sorunu." Şimdi saçmalıyorum, ama sonunda bunu birinin ayaklarına bırakmak, beni ezip geçen tüm bu yükü paylaşmak iyi geliyor.

"İpuçları mı?"

"Ünlüler. Burada oldukları ve kiminle birlikte oldukları. Burası yalnızlık yeri olması gerekiyordu. Buraya gelip kameralardan uzaklaşabilecekleri bir yer, ama biri bu bilgileri basına sızdırıyor." Dün gece Leo'dan aldığım telefonu hatırlayarak iç çekiyorum. Müşterilerinin mahremiyetini sağlamak için ne yaptığımızı soruyordu. Leo, tesisimizin güvenilir olmadığına karar verirse, bu sabotaj olayı hiç önemi kalmaz. İstersen en sessiz fısıltıyla bile bir işi mahvedebilir.

"Peki, sızıntı kim?" diye sordu bana bakarak.

Gülümsüyorum ve bu gülümseme içten geliyor, onun yanında bunu giderek daha fazla fark ediyorum. "Bilsem, sorun olmazdı, değil mi?"

O da gülümser ve başını yana eğirir. Hafif bir rüzgar eser ve birkaç saç teli yüzünün önüne düşer. Çantasından bir toka alır, ellerini kaldırır ve saçlarını başının üstüne toplayarak karıştırır.

Kendimi, kollarını kaldırdığında dikleşen göğüslerine, ya da tam altında, tam kalçalarına doğru genişleyen, ağız sulandıran beline bakmamak için zorluyorum.

Eğer bir tipim olsaydı, o Josie olurdu.

Ama yok, çünkü bir tipim olması ilişkilere yol açar ve şu anda ilişkiler için zamanım yok.

"Sadece bu yer mi?" diye soruyor ve ben kaşlarımı çatarak, kafamda onun kıvrımları ve kendi arzularıyla boğuşurken şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Ne?"

Koyu renkli bir saç teli yerinden kayar ve onu kulağının arkasına sıkıştırır. Onun her hareketini yoğun bir şekilde izleyerek büyülenmiş gibiyim.

"Sızıntılar sadece bu yerden mi geliyor?"

Bir an tereddüt ettikten sonra başımı sallıyorum, çünkü *Fan Magazine*, portföyümüzdeki tatil köylerinde yaşanan olaylarla ilgili en az dört özel haber yaptı. Asla bu kadar açık konuşmam, ama Josie benden bilgi almakta doğuştan yetenekli gibi görünüyor.

"Hayır. Dört tane daha var."

O da mantıklıymış gibi başını salladı.

"Yani buradaki olaylarla bir ilgisi yok mu?" "Neden bu kadar meraklısın?"

Omuzlarını kayıtsızca silkiyor, sonra dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "İyi dedikoduları severim. Kulak misafiri olmayı severim. Çay, gizemler ve iyi, ilginç hikayeleri severim."

Bir an için, onun hakkında bildiklerimle örtüşen sözleri zihnimde donar.

Bu bir muhabirin söyleyeceği bir şey.

Sızıntı kaynağımın karşısında mı oturuyorum acaba? Diğer yerleri ziyaret ettiğinden bahsetti mi diye konuşmalarımızı hatırlamaya çalışıyorum, ama tam olarak hatırlayamıyorum. Yine de masama döndüğümde bunu araştırmak için not alıyorum. "Eminim öyledir," diyorum gülerek, konuyu geçiştirmeye çalışarak.

"Bu ne anlama geliyor?"

Kırılmış gibi sormuyor, sadece basit bir soru.

"Ne zaman sana rastlasam, biriyle konuşuyorsun, ondan bir sır öğrenmeye çalışıyorsun." Bu güvenli bir cevap gibi görünüyor ve o endişelenmiş gibi görünmeyince, haklı olduğumu düşünüyorum. Bunun yerine omuzlarını silkiyor, dirseklerini masaya koyuyor ve bana sinsi bir gülümsemeyle bakıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor omuz silkerek ve aldatıcı bir gülümsemeyle. Bir anlık sessizlik geçtikten sonra tekrar konuşuyor. "Yarın akşam partiye gidiyor musun?"

Kafamı sallarım. "O parti misafirler için."

"Oh, eminim operasyon müdür yardımcısı gelebilir. Seni orada görmek isterim." Bana yaklaşır, kolu koluma değerek. Kollarını kaldırır, saçlarını açar ve omuzlarına dökülür. Gözlerim bu harekete, saçlarının bronz tenine düşüşüne ve

bazı saç tellerinin göğüslerinin arasına düşmesini izler. Derin bir nefes alır, göğüsleri yükselir ve alçalır, ve bir kez daha gözlerim onları takip eder.

Bu kasıtlı bir hareket.

Sağduyumun bir köşesinde, bunun kasıtlı olduğunu, dikkatimi dağıtmak için yaptığı bir numara olduğunu biliyorum, ama umursamıyorum.

"Çok güzel bir elbise getirdim," diyor, sesi flörtöz bir fısıltı gibi. Onun büyüüne kapıldım ve o da bunu biliyor.

"Öyle mi?" diyorum ve gözlerim saçlarından ve göğüslerinden dudaklarına kayıyor. Pembe dili dışarı çıkıyor, alt dudağını ısıtıp ısıtıyor ve başını sallıyor. Tek düşünebildiğim, o dilin geçen gün başparmağımda hissettiği his ve başka yerlerde nasıl hissedebileceği.

İçgüdüsel olarak uzanıyorum, elim göğüslerinin arasındaki saç tutamına doğru hareket ediyor, tam o anda duruyorum, kesinlikle çizgiyi aştığımı fark ediyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve Josie'nin gözlerindeki alaycı bakış kayboluyor, yerine dolgun, aralık dudaklar, geniş gözler ve benim vücudumda da yankılanan inkar edilemez bir istek geliyor.

"Bana dokunabilirsin, Rowan," diye fısıldadı ve sözleri doğrudan sikime gitti.

Yapmamalıyım.

Zaten kafamda yeterince karmaşık şeyler var, şu anda yeterince sorunum var. Bu yığına, benim içime girmeye kararlı görünen güzel bir kadını, bir misafiri eklememe gerek yok.

Ama parmaklarımı onun teninde hissetmek istiyorum.

Onun sıcaklığını, yumuşaklığını hissetmek, nefesinin kesilmesini duymak istiyorum. Bu, her şeyi tüketen bir arzu, bir dikkat dağınıklığı haline geliyor ve bunu yatıştırabilecek tek kişinin o olduğunu biliyorum.

Elim, saçlarına dokunmadan önce bir kez daha hareket etti ve nefes alıştı durdu, ikimizin de hissettiği havadaki vaat tarafından boğuldu. Parmaklarım saçlarını omuzlarının arkasına iterken cildine dokunduğunda, sikim kıpırdadı. *Lanet parmaklarımın cildine dokunmasından.*

Elim tekrar boynuna doğru hareket edip oradaki cildini okşadığında, başparmağım onun atan nabzını bastırıyor. Sınırları bulanıklaştırmamam için tüm nedenler aklımdan siliniyor. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmamam için tek bir neden bile bulamıyorum.

"Beni öpebilirsin," diye fısıldadı, o geniş yeşil gözleri neredeyse bana teklifini kabul etmem için yalvarıyor gibiydi. Titrek bir kahkaha attım, başparmağım boynunda kaymaya başladı.

"Seni öpmek, aklıma gelebilecek en kötü fikir," diye fısıldıyorum. "Neden peki?" Durmam gerek, ama Josie etrafta olduğunda her zaman olduğu gibi Josie etrafta olduğunda olduğu gibi, kendimi tutamıyorum.

"Çünkü hayatım zaten berbat ve sen kaostan beslenen bir kadın gibi görünüyorsun."

Bunun üzerine gülümser. Bazıları sözlerimden rahatsız olabilir, ama Josie değil. Hayır, o bunu bir iltifat olarak algılıyor. Hatta bir meydan okuma.

"Ama yaşamak için en iyi yol budur. Spontane. Kaotik. Hayat, düzenli ve tertipli olmak için çok kısa."

Bu, hayatımın da tam olarak böyle olduğunu ve bir süredir böyle olduğunu hatırlatıyor: düzenli, tertipli ve tamamen sıkıcı. Boş. O gece barda onunla birlikteyken, varlığının farkında olmadığım bir boşluğun doldurulmaya başladığını hissettim ve onu bir kez daha yakınımda hissedince, bunu tekrarlamak için çaresizce can atıyorum.

Ama daha başka bir şey olmadan, telefonum çalıyor ve birkaç gün içinde ikinci kez buna sinirleniyorum. Bunun nereye varacağını bilmiyorum ve zihnimde canlandırdığım düzinelerce görüntü hepsi berbat fikirler, ama her birinin tadını sonuna kadar çıkaracağımı kendime inandıramıyorum.

"Bunları buraya getirmememiz gerektiğini sanıyordum," diyor Josie, ben uzaklaşırken, ayağa kalkarken. Josie yakınımdayken her zamanki gibi, geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Patron benim. Kuralları ben koyarım, ben bozarım."

"Acaba kaç tanesini çiğnersin, Rowan?" diye fısıldıyor ve kendi çantasını alıp ayağa kalkıyor.

"On beş dakikaya toplantım var. Alarm çaldı."

"İş çağırıyormuş, sanırım. Kahvaltı için teşekkürler, Rowan."

Ve ben kendimi hazırlayamadan, öne eğilir, parmak uçlarına yükselir ve yanağıma bir öpücük kondurur. O bana şeytani bir gülümsemeyle bakarken, ben orada afallamış bir şekilde dururum. Sonra o, kalçalarını sallayarak uzaklaşır, o kışım gözlerimin hedefi olur. Birkaç metre ötede, omzunun üzerinden bana bakmak için dönünce, yine gülümser ve bir kez daha kışına baktığımı fark ettiğini onaylar.

Tamamen mahvoldum.

TWENTY

JOSIE

Sonraki bir buçuk gün olaylı geçmez ve kaotik sabahımız ve samimi kahvaltımızın ardından Rowan beni görmemek için elinden geleni yapar. Aslında, kahvaltından sonra onu bütün gün görmem, ertesi gün de görmem. Şüpheli listemizi daha da daraltmaya çalışırken de bir engelden diğerine takılıp kalıyoruz.

Bu yüzden bu akşamki kokteyl partisi çok önemli: çalışanlarla kaynaşmak ve onları iş başında izlemek için harika bir fırsat. İkimiz de Mavens'ın resmi kıyafetlerini giymişiz ve ben akşam için dramatik dumanlı göz makyajımı bitirirken, Rory küçük masada oturmuş bağlantılar bulmaya çalışarak düşüncelerini ve fikirlerini not almaya devam ediyor.

"Başka bir sızıntı daha var," diyor Rory, kulağının arkasına bir kalem koymuş, telefonunda bir şeyler arıyor. "Gene'in yeni kız arkadaşına güneş kremi sürdüğü söyleniyor. Neyse ki fotoğraf yok, ama bizim buraya geldiğimiz gün çekilmiş gibi görünüyor."

"Aynı gün, Regina Reynolds'ı telefonuyla gördük." Bunu düşünceli bir şekilde düşünüyorum. Kendi içgüdülerim var, ama yine de Rory'ye soruyorum. "Sence o bizim aradığımız kişi olabilir mi?"

Bir an düşündükten sonra başını sallayarak benim düşüncelerimi doğruladı. "Regina mı? Hayır."

Rory'nin hacklemesinden Regina'nın muhtemelen sızıntı kaynağı olduğunu zaten belirlemiştik; başka tatil köylerine gitmemişt, bu yüzden henüz tam olarak emin olamıyoruz. Ama sabotajdan sorumlu o değil.

"Verilere bak. Sızıntılar çok uzun süredir devam ediyor ve birden fazla tatil köyünü kapsıyor. Burada olan her ne ise, merkezi bir sorun. Sızıntı bir sorun,

yanlış anlama. Ama bu bizim görevimizle ilgili bir sorun değil. Sorun sadece aynı anda burada ortaya çıktı."

Düşünerek başımı eğiyorum. "Tamam, mantıklı. Sızıntılar ne zaman başladı? Bir yıl önce mi?"

O da tekrar başını salladı. "Annette ve benim araştırmalarım göre, geçen yılın Eylül ayında. O zamandan beri dört tatil köyünde sızıntı oldu, nerede olduğu konusunda bir mantık yok, ama sanırım ona kimin nerede olacağına dair bilgi veren üst düzey birisi var." Bana bir bakış attı, kelimelere gerek kalmadan anlayabildiğim bir soru, ben de cevap olarak başımı salladım.

"Hayır, hayır. Rowan olamaz."

Bana inanmaz bir bakış atıyor, ama daha fazla bilgi istiyor, böylece açıklayabileyim. Birbirimizin içgüdülerini asla yargılamayız, ama birbirimizden bunları açıklamamızı bekleriz.

"Sana söyledim, kahvaltıda onu konuşturdum. Sızıntılar yüzünden stresli ve kendini kötü hissettirmek için bana anlatıyor gibi değil. Sızan bilgileri ağzından kaçırdığı için şok olmuş gibiydi." İçgüdülerim, onun ağzından kaçırdığı bilgi yüzünden kahvaltıda beri onu görmediğimi söylüyor. Çok meşgul olduğu için değil, benim yanımda kendini çok rahat hissettiğini fark ettiği için.

"Katılıyorum," diyor, beni biraz şaşırtarak. "Sadece her zaman aynı sayfada olduğumuzdan emin olmam lazım."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ve Rowan hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim.

"Tamam, peki şimdi ne yapacağız? Jeff, öngörülebilir bir gelecekte listeden çıktı," diyorum, bacağı kırık gezi çalışanı hakkında. Eğer o bizim adamımız olsaydı, duyduğuma göre ameliyat gerektirecek şekilde kasten kendini yaralamazdı.

"Sonra, çalışanlardan bilgi almaya çalışacağım. Adamımız tatil köyünde çalışıyor galiba. Horace en kolay ve en bariz şüpheli, ama içimden bir ses onun olmadığını söylüyor." İkimiz de bu meslekte içgüdülerine güvenmenin işin yarısı olduğunu biliyoruz. "O kadar uğraşacak birine benzemiyor. Ama onu da listeden çıkarmak istiyorum, bu yüzden onunla daha fazla ilgilenmek iyi olur."

Kabul ederek başımı sallıyorum. "Onu erkenden elersek listemiz temizlenir. Bu akşam kokteyl partisine katılacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Dün kahvaltıda ona rastlamış olabilirim, rastlamamış da olabilirim. Senin benimle birlikte olmadığını görünce çok hayal kırıklığına uğradı, ama ona bu akşam gelmeye çalışacağımızı söyledim."

Gülümser ve başımı sallarım.

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem," diyorum, havaya bolca parfüm sıkıp bulutun içinden geçerek ayakkabılarımı giyip partiye inmek için çıkıyorum.

"Bir içki alıp barmenle konuşacağım," diyor Rory, kokteyl saatinin yapıldığı balo salonuna girerken ve ben başımı sallıyorum. Barmenler her şeyi görür, bu yüzden birini kendi tarafına çekebilirsen, her zaman yararına olur.

Etrafa bakınıp bir hedef ararken, Horace ve Regina'yı gördüğümde gözlerim daralır.

Rory'ye döndüm. O, kalçalarından genişleyen ve uyluklarının ortasına kadar uzanan muhteşem, açık yeşil bir elbise giymişti. Sarı saçları sırtında düz bir perde gibi dalgalanıyordu. Elbisem straplez, her yeri dar ve saçlarımla harika uyum sağlayan güzel bir yanık turuncu renginde. Saçlarım gevşek dalgalar halinde, makyajım ise dumanlı gözler ve kırmızı dudaklar. Esasen, tam bir erkek avcısı modundayım.

"Ben burada kalacağım galiba. Sonra etrafta dolaşp bir şey yakalayabilir miyim diye bakacağım." Bir an şaşkın bir ifadeyle bana baktıktan sonra başını salladı, benim yöntemlerimi sorgulamadı, tıpkı benim onun yöntemlerini sorgulamadığım gibi, ve ayrıldık.

Girişte biraz dolaştım, daha önce gördüğüm birkaç konuğa gülümseyerek ve başımı sallayarak selam verdim.

O sırada Regina'nın Horace'a partinin içine geçmesi için eliyle işaret ettiğini, bir dakika beklemesi için parmağını kaldırıp başını kadınlar tuvaletine doğru eğdiğini görüyorum. Horace başını sallayıp ana salona doğru ilerliyor.

Regina ima edildiği gibi banyoya gitmez. Bunun yerine, geri adım atar ve benim de milyonlarca kez yaptığım gibi çantasını karıştırır. Aslında bir şey aramıyor. Karıştırırken başını kaldırır, gözlemler, koridora ve partiye bakar, sonra lobiye gözetler. Bu, benim de milyonlarca kez yaptığım bir harekettir; dikkat çekmeden etrafı gözlemlmeye ve dikkat çekmeden kayda değer bir şey bulmaya çalışmak.

dikkat çekmeden kayda değer bir şey bulmaya çalışmak için yaptığım bir harekettir.

Yanımdan geçen Horace'a gülümsüyorum, o da başını sallayarak selam veriyor, sonra Daniel tarafından çekiliyor, belli ki yüksek bahisli misafire ortalığı gezdirmek istiyor. Regina'nın gözleri randevusuna kilitlenmiş gibi görünüyor, ama ben gerçeği biliyorum. Durduğum yerden, Gene ve yeni kız arkadaşı Jenny'nin partiye yaklaşırken gözlerinin onlara kilitlendiğini görebiliyorum ve Regina'nın onların arkadan geldiğini bildiğini ve onlara bir kez daha bakmak için bir bahane aradığını anlıyorum. Jenny, görevliye geniş bir gülümsemeyle teşekkür eder ve içkiyi reddederek kokteyl partisine girer.

Regina, elbisesine uyan parlak mavi çantasına uzanıp telefonunu çıkararak ekrana dokunduktan sonra çantasına geri koyup omuzlarını geriye atarak ve geniş bir gülümsemeyle partinin girişine doğru ilerlerken midem bulanıyor. Bu, özenle hazırladığı yüzünü geri takması gereken sahte bir gülümseme değil, *işi iyi yaptığını gösteren* bir gülümseme. *Görev tamamlandı.*

Hoşuma gitmiyor.

Hiç hoşuma gitmiyor. Ve ne yazık ki bunun, onun başkalarının mahremiyetini ihlal etmesi veya bu mekanın kurallarını çiğnemesiyle hiçbir ilgisi yok.

Benim için tam bir dehşet ve inkar konusu olsa da, bunun dün Rowan ile yaptığım konuşma ve onun itiraf ettiğinde yüzündeki endişeli ifadeyle ilgisi var. Onun yorgunluğunun neredeyse gözle görülür şekilde ona yapıştığı, basın sızıntılarından bahsederken omuzlarının çöktüğü ve tüm çabalarına rağmen sorunu çözemediği ile ilgili. Ve en çok da, bunu hafifletmeye çalışmak için içimden gelen ani dürtüden korkuyorum.

Belki bu küçük bir şekilde yardımcı olabilirim. Bu, görevimize yardımcı olmayacak ve tatil köyünde sorun çıkaran kişiyi durdurmayacak, ama bunun havayı temizlemeye yardımcı olacağına kendimi ikna etmeye başladım — soruşturmamızı bulanıklaştıran bir şey eksilecek.

Regina'nın rahatça hareket ederek lobide nazikçe dolaşan bir tepside içecek almasını izliyorum. Sonunda ana salona giriyor.

"Üzgünüm hanımefendi, kokteyl partisinde çanta kabul edilmiyor," diyor kapıdaki görevli, "Telefon ve çanta yasaktır!" yazan altın yaldızlı tabelayı işaret ederek.

"Pardon?" diye soruyor Regina alaycı bir şekilde. Görevli, bu tepkiye alışık olduğu belli olan, yumuşak ve özür diler bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Daha iyi bir deneyim sunmak için, balo salonuna kişisel eşyaların getirilmemesini rica ediyoruz."

"Ama... Ama..." Regina, bir istisna için bahane bulmaya çalışırken, "Ama içinde ilaçlarım var" der. Regina, çantasını göğsüne kaldırır ve ben bu bariz yalana gözlerimi deviririm. Tanrım, bazı insanlar gerçeği çarpıtmakta hiç iyi değil.

"Her zaman yanınızda bulundurmanız gereken hayat kurtaran ilaçlar varsa, bunlar dosyanızda kayıtlı olmalıydı," diye endişeyle soran görevli, yanında duran tableti birkaç kez tıklar. "Bir bakayım..."

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyor kadın. "O değil..." Gene ve Jenny'nin kaybolduğu odaya ve etrafına bakarken bir kez daha iç çekiyor. "Hayat kurtaran bir ilaç değil. Sadece gaz hapları."

Görevli, ona yine çok nazik ve anlayışlı bir bakış atar.

"Peki, o çantada herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bizden isteyebilirsiniz ya da partiden çıkıp şuradaki odadan alabilirsiniz." İnsanların bütün gece eşyalarını bıraktıkları yeri gösterir.

"Kimsenin bir şey çalmayacağından nasıl emin olabilirim?" diye sorar, ilgimi daha da çekerek. Acaba orada kimsenin bulmasını istemediği ne saklıyor olabilir?

"Orada her açıdan video kaydı var. İçinde çok değerli bir şey mi var? Onu alıp, hiçbir misafirin erişemeyeceği bir kasaya koyabiliriz."

"Hayır, hayır," diyor, biraz fazla hızlı ve doğal olmayan bir şekilde. "Ben..." Odadan yüksek bir kahkaha duyulmadan önce gitmeyi düşünüyor gibi görünüyor, sonra iç çekiyor. "Eşyalarımı odama koyacağım." Sonra gardıroba doğru fırlıyor.

Partinin girişinde durmuş, pencerelerden birinden okyanus manzarasının tadını çıkarıyormuş gibi yapıyorum, ama aslında arkamdaki camda yansıyan görüntüsünü izleyerek ne zaman çıkacağını takip ediyorum. Sonunda çıkıyor, biraz isteksiz görünüyor ama odanın içinde onu karşılayan Horace'a gülümsüyor. Horace koluna girip onu partiye götürüyor.

Rory içeride ve Regina'nın girdiğini görünce ona dikkat edeceğini biliyorum, bu yüzden onu partiye kadar takip etmek yerine çanta odasına doğru yöneliyorum.

odasına

Onlar gözden kaybolduktan sonra, bana bakan biri var mı diye bakmak için bir şey unutmuşum gibi bir hareket yapıp çanta odasına doğru ilerliyorum. Hiçbir tantana olmadan ve içeride bir şey unuttuğuma dair bir kanıt olmadan içeri girmeye izin verilince biraz şaşırıyorum. Sonra odaya bakıyorum, sanki çantamı arıyormuş gibi, ama aslında Regina'nın çantasını arıyorum ve odada kimse var mı ya da yakında biri girecek mi diye bakıyorum.

Orada tek kişi, çantasını odanın en arka köşesine bırakmak için yer arayan bir kadın. O da odanın etrafına bakıyor, ben de mavi çantayı aramak için odayı tararken bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Birkaç saniye sonra kadın dışarı çıkar ve mavi çantayı görünce rahat bir nefes alırım. Çantaya yaklaşırken, güvenlik kameralarına yakalanmamak için olabildiğince doğal davranmaya çalışır ve sütyen askımın arasına sıkıştırdığım telefonuma dikkatlice uzanırım.

Sonra Regina'nın çantasını karıştırmaya başlıyorum. Telefonu en üstte duruyor ve hızlıca alıyorum, umarım o da sıradan bir şifre kullanan insanlardandır. Bir, iki, üç, dört, beş, altı... Hayal kırıklığına uğrayarak denediğim şifreler işe yaramıyor, ama 1-1-1-1-1-1 işe yarayınca gülümsüyorum ve en son ekranına, notlar uygulamasına açıyorum. Hemen fotoğraf çekmeye başlıyorum. En son notta "*J içmiyor, hamile mi?*" yazıyor, bu beni mide bulandırıyor. Bu pislik sadece insanların mahremiyetini ihlal etmekle kalmıyor, aynı zamanda zavallı kadını bu şekilde spekülasyonlara maruz bırakıyor. Ünlülerin yer aldığı her görev, her zaman karışık duygular uyandırır, çünkü bir yandan ünlülerin dramlarını izlemekten büyük keyif alırken, diğer yandan kendi özel hayatımın bu şekilde sergilenmesini, her hareketimin bu şekilde incelenmesini hayal edemiyorum.

Notlarını incelerken, birkaç gün önce çiftin havuzda güneşlenirken, adamın kadına güneş kremi sürdüğünü yazdığını görüyorum.

Bingo. O bizim sızıntı kaynağımız, en azından bu konum için.

Odaya bakınıp gelen misafir var mı diye dinledikten sonra cüzdanını çaldım. İçinde Regina Sands adında bir kimlik vardı. Bize verdiği isim bu değildi ama çok da uzak bir isim değildi. Arama alanımızı sızıntıların olduğu tarihte Regina adında misafirlere genişletirsek ne buluruz acaba? Hızlıca bir fotoğrafını çekip cüzdana geri koyduktan sonra aramaya devam ettim.

İşte o anda büyük ikramiyeyi kazanıyorum: Cüzdanının kıvrımları arasına özenle yerleştirilmiş, *Fan*

*Magazine'*de bir editörün iletişim bilgilerinin yazılı olduğu bir kartviz

Telefonumu sütyenime geri koymadan önce son bir fotoğraf çekiyorum, sonra her şeyi kapatıp çantayı yerine asıyorum, dik durup kendi başıma yaptığım işi takdir ederek gülümsüyorum. Sabotajın suçlusunu tam olarak belirleyememiş olabilirim, ama ünlülerin bilgilerinin sızdırılmasının kaynağını buldum. Müşteriye bir şey verebilmek iyi hissettiriyor.

Topuklu ayakkabılarımı denemek ve partiye gidip biraz sohbet etmek üzereyken, odayı tanıdık bir derin ses doldurdu.

TWENTY-ONE

ROWAN

Bu gece kokteyl partisine gelmeyi planlamıyordum. Aslında, Josie'den elimden geldiğince uzak durmaya çalışıyordum, ama bir şekilde kendimi balo salonunun bulunduğu resortun o tarafına doğru yürürken buldum. Kokteyl partisi, resortta her hafta düzenlenen bir etkinliktir. Konuklar, bu partide şık giyinip diğer konuklarla tanışabilir, eğlenebilir ve dışarı çıkmadan önce biraz vakit geçirebilirler.

Ama bunun gerçek anlamının Josie'nin dikkat çekmek için giydiğı muhteşem bir elbiseyle orada olacağı ve tüm gözlerin onun üzerinde olacağı olduğunu biliyorum. Josie'yi görmek için oraya gittiğimi itiraf etmenin çok ötesindeyim, ama kendime bunun nedeninin onun kısa süre önce incinmiş olması ve iyi olduğundan emin olmak istemem olduğunu söylüyorum. Yani, şu anda bu tatil köyünün en üst düzey çalışanı olarak, değerli bir müşterinin iyi muamele görmesini sağlamak benim görevim.

Bildiğim kadarıyla dava açabilir. Değil mi? Değil mi?

Gerçek şu ki, Josie Montgomery'nin yaptığı her şey tamamen ve tamamen kafamı karıştırıyor. Onunla her karşılaştığımda, sinirli veya hayal kırıklığına uğramış olarak ayrılısam da, aynı zamanda biraz daha hafiflemiş hissediyorum, sanki resortta sorunlar başlamadan çok önce içimde biriken bir tür baskıyı, onunla yaptığımız şakalaşmalar hafifletiyormuş gibi.

Bu lanet sabotajlara daha fazla odaklanmam, bunları kimin ve neden yaptığını bulmaya çalışmam gerektiğini biliyorum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü bir sonuca varamıyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve hiçbir şey birbiriyle uyuşmuyor. Aklıma gelen tek mantıklı açıklama, suçlunun bu tatil köyünün batmasını isteyen biri olduğu. Horace Greenfield iyi bir seçenek olabilir, çünkü ilk sorun ortaya çıktığı sırada, yaklaşık iki hafta önce buraya giriş yapmış.

ve ben ona daha yüksek bir teklif vermeden önce burayı kendine ayırmaya en yakın kişi olduğu için. Ne yazık ki, tüm sabotajlar sırasında onun burada olduğu gerçeği dışında, onu bu olayla ilişkilendirecek gerçek bir kanıt bulamıyorum.

Ancak, bunu yapmak için nereden fırsat bulduğunu veya sahada kimin yardımcılığına başvurduğunu bulmaya çalışmak yerine, kokteyl partisine doğru yürürken, gözlerimi yanık turuncu elbiseli bir kadına dikiyorum. Koyu renk saçları sırtına dökölüyor ve konukların kokteyl partisinde daha iyi vakit geçirebilmeleri için çantalarını bıraktıkları odaya doğru ilerlerken kalçaları sallanıyor. Hors d'oeuvres hakkında bir sorusu olan bir çalışan tarafından durduruluyorum, ama odada onu arıyorum. Serbest kaldığımda, sonunda odaya doğru ilerliyorum ve Josie dışında kimsenin olmadığını görüyorum.

Neredeyse günahkar denebilecek turuncu bir elbise giymiş, bu mesafeden bile her kıvrımını mükemmel bir şekilde sararak, mavi bir el çantasını kapatıp duvara dizilmiş düzinelerce kanca birine asıyor.

"Elbisen çok güzel," diyorum ve vücudu sarsılıyor. Dönüp beni gördüğünde, yeşil gözleri genişlemiş ve paniklemiş durumda. Nadiren gardını indirdiği bu anda, her zaman taktığı bomba gibi maskenin ardında *gerçek* Josie'yi görebiliyorum. Biraz aptalca, kesinlikle hala flörtöz, ama şimdi, bir parça gerginlik var. Belki *utangaçlık* bile. İçimdeki ego bunun benim burada olmamdan kaynaklandığını düşünmek istiyor, ama içgüdülerim bunun öyle olmadığını söylüyor. Bu, hala tam olarak tanımlayamadığım, tamamen farklı bir şey.

"Oh, hey, Rowan. Seni burada görmek ne güzel," diyor.

Josie, poker suratının çok iyi olduğunu düşünüyor, ama gerçek şu ki, onun her duygusunu kendi duygularım gibi okuyabiliyorum.

"Burada çalışıyorum," diyorum, kapı eşiğine yaslanarak onu izlemeye devam ediyorum. Gülümsüyor ve omuz silkiyor, sonra maskesinin yerine oturduğunu görüyorum, yine o ateşli hali.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, odaya birkaç adım girip ona yaklaşarak. Parti tam hızında, bu yüzden konuklar odaya sık sık uğramıyor, bunun için minnettarım. Josie'yi kendime ait hissetmek hoşuma gidiyor, özellikle de bunu hiç beklemediği zamanlarda.

"Ben, şey." Kendisinin taşıyacağı türden bir çanta gibi görünmeyen çantasının askısını kaldırıyor, tabii ben not almıyorum. Turuncu elbisesinin yanında parlak mavi rengi de göze çarpıyor. Kadın modasından pek anlamam ama pek uymuyor. "Partiye çanta sokamayacağımızı söylediler. Benimkini buraya bıraktım." Uzun bir süre ona bakıyorum

sonra birkaç adım ona doğru ilerleyerek aramızda sadece birkaç adım kalana kadar.

"Öyle mi?" O başını salladı, pembe rujlu dudaklarını yaladı ve gözlerim uzun uzun orada kaldı, sonra kapıdan uzaklaşıp odaya birkaç adım attım. "Ne arıyordun?"

"Oh, bilirsin. Bir şey kaybolur diye, eşyalarımın nerede olduğunu tam olarak bilmek istedim.

"Oda oldukça iyi korunuyor. Endişelenmene gerek yok." Bana bir adım yaklaşarak ateşli bir gülümsemeyle bakıyor ve onun bir oyun oynadığını, dikkatimi dağıtmak istediğini çok iyi bilmeme rağmen, onun yanında net düşünemiyorum.

"Evet, ama tedbirli olmakta fayda var. Bu, artık benden kaçmayacağın anlamına mı geliyor?" der ve uzanıp gömleğimin yakasına dokunur. Böylece aramızda neredeyse hiç boşluk kalmaz ve ona hafifçe aşağı bakmak zorunda kalırım.

Bunu olması gerekenden çok daha fazla seviyorum.

"Senden kaçmıyordum," diyorum, yarı yalan. Onu öğleden sonra o sıradan restoranda görmüştüm ve Josie'nin dikkatimi dağıtmasındansa ofisime oda servisi çağırmanın daha iyi bir seçenek olduğuna karar vermiştim. Ama bu sadece iyi zaman yönetimi, kaçmak değildi.

Bu noktada kendi yalanlarıma bile inanmıyorum.

"Yani beni tamamen itici bulmuyorsun?" diye soruyor, sesi penisimde hissettiğim seksi bir fısıltı gibi.

Uzaklaşmalıyım.

İş ilişkimizi profesyonel tutmalıyım.

Ama kulübeden gelen sözleri kafamda yankılanıp duruyor: *Bana dokunabilirsin, Rowan. Beni öpebilirsin.* Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum ve o bu hareketi açık bir hayranlıkla izliyor.

"O ofiste, seni hiç de itici bulmadığımı açıkça belirtmiştim." Sesim kendi kulaklarıma bile düşük geliyor ve bu, onda bir titreme yaratıyor. Bu titremeyi büyük bir memnuniyetle izliyorum.

"Ama şimdi..." Söylemediği soruyu kafasını eğerek sorar.

"Ama şimdi misafirsin ve burada olan bitenle başım yeterince dolu."

Sonra gülümsüyor. "Yine de buradasın. Benimle." Sözleri fısıltı gibi çıkıyor ve onun mu yoksa benim mi hareket ettiğimi bilmiyorum, ama aramızdaki mesafe azalıyor, yine de birbirimize dokunmuyoruz.

"Sanki evren seni yoluma çıkarıyor gibi hissediyorum," diyorum.

Dudaklarından hafif bir kahkaha kaçır ve sıcak nefesinin esintisi boynumdaki cildimi okşar.

"Bunu bir ceza gibi söylüyorsun," diyor.

Kafamı salladım ve sonunda, en azından kendime, bunun bir ceza olmadığını kabul ettim. Tam tersi.

"Dünyayı dolaştım, ama senin gibi birine hiç rastlamadım," diyorum, sesim istediğimden daha alçak ve boğuk çıkıyor.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," diyor boğuk bir kahkaha ile.

Aklımın izni olmadan elini tutup onu kendime çekiyorum. Sendeliyor ama bana tutunuyor. Elleri göğsüme düşerken tüm vücudu benimkine yapışıyor. Topuklu ayakkabılarla bile kısa boylu ve ona bakmak için başımı eğmem gerekiyor. Çenesini kaldırıp bana bakıyor. Tereddüt etmeden elleri göğsümden yukarı kayıyor, boynuma doğru ilerlerken yanık izleri bırakıyor, parmakları saçlarıma giriyor, tırnakları kafa derimi çiziyor.

Bu kadın tehlikeli ve bunun farkında. Ama ben bunu umursamıyorum. "İyi. Bir tane vardı."

Sonra düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum. Kolumu beline doluyorum, vücudunu kendime doğru çekiyorum. Diğer elim sırtına doğru kayıyor, çıplak tenine dokunuyor, sonra uzun, yumuşak saçlarına dolanarak başını istediğim yere getiriyorum. Sonra başımı eğiyorum, dudaklarım onun dudaklarına eriyor.

Hiç tereddüt yok, duraksama ya da belirsizlik yok; bunun yerine, elleri boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor, dudakları bir nefesle açılıyor. Bu fırsatı değerlendirip dilimi aralarına kaydırıyorum ve o da beni hevesle içeri alıyor, parmakları boynuma sıkıca yapışıyor. Dilim onun diline değdiğinde, onu tadarken yumuşak bir inilti çıkıyor.

Hatırladığımdan bile daha iyi.

Tamamen tatlı şeker ve baharat, tıpkı kadının kendisi gibi, ve onu omzuma atıp yukarıya odama götürmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, vücutlarımızı değiştiriyorum, onu duvara bastırıp ağzını yalarken ona sürtünüyorum. Onun dokunuşuyla çoktan sertleşmişim ve o bunu hissedince, başka bir seksi ses çıkar, kalçaları benimkilere yaklaşır. Ben de inleyerek, bir elimi kalçasına götürür ve onu düzeltirim, bacağımlı bacaklarının arasına sokarım, onu derin öpmeye devam ederken ipeksi elbisesi biraz yukarı kayar, dillerimiz birbirine dolanır.

Hiçbir şeyi fazla düşünmüyör. Bunun yerine kalçaları hareket etmeye başlıyor, bana sürtünüyor ve bu sefer içimden gelen inilti göğsümün derinliklerinden geliyor. Dudaklarım boynuna iniyor ve elimi kalçasına koyarak onu bana doğru çekiyorum, ona rehberlik ediyorum, ihtiyacı olanı alması için cesaretlendiriyorum. İhtiyacım ve arzumla aklımı kaçırmış durumdayım, dudaklarından çıkan sessiz inlemeler ve sikimdeki zonklama beni daha da tahrik ediyor. Boşaldığında nasıl ses çıkardığını hatırlıyorum ve onu tekrar duymak istiyorum.

Tam o anda, ikimizin de halka açık bir yerde rahat hissedemeyeceği bir noktaya gelmeden önce, odayı sessiz kıkırdamalar doldurur ve başka birinin burada olduğunu fark edince vücudum onun vücuduna karşı gerilir. Az önce yaptığım şeyin, az önce yaptığımız *şeyin* gerçekliği üzerime çöküyor. Az önce bir misafiri odada duvara bastırıp, sikimi ona sürttüm ve onu öperken inlettim. Bu büyük bir hata ve muhtemelen Daydream'de çalışmaya başladığımda imzaladığım uzun sözleşmenin bir maddesini ihlal ediyor, ama umurumda bile değil.

Sonunda ona bakmaya cesaretimi topladığımda, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

Utanç ya da mahcubiyet belirtisi yok. Lanet olası kadın.

"Partiye gitmem gerek," diye fısıldadı, sesi kısılmıştı.

Bir anlığına gözlerimi ondan ayırıp saatime bakıyorum ve yirmi dakika sonra katılmam gereken bir toplantı olduğunu hatırlıyorum. Harekete geçmeden önce başımı sallayıp, geri adım atmadan önce ayaklarının sağlam durduğundan emin oluyorum.

"Bunu tekrar yapmalıyız. Yakında." "Hayır," diyorum kararlı bir şekilde.

"Anlamadım?" diye gülerek soruyor.

"Bu bir anlık bir hataydı. Sana söyledim, senin aradığın şeyle ilgilenecek ne zamanım ne de yerim var."

"Benim bir şey aradığımı varsayman çok saçma."

Ona bakıyorum ve bu işi başından kesmem gerektiğine karar veriyorum. Bir kez ve sonsuza kadar. Çünkü Josie Montgomery'nin önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca kafamı karıştırmasına izin veremem. Buraya tek bir amaçla geldim, o da bu tatil köyünde *neler* olup bittiğini anlamak. Bunun yerine, onu özel kahvaltılara götürüyor, bir çalışan bacağına kırınca ona koşuyor ve onu vestiyere kadar takip ediyorum.

"Sanmıyorum..." diye itiraz etmeye başlıyorum ama o beni duymazdan geliyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, tehlikeli, güzel ve tamamen keskin bir gülümsemeyle konuşmaya devam ediyor.

"Biliyorsun, gerçekten umursamayan gergin bir iş adamını çok iyi oynuyorsun, ama ben senin diğer tarafını daha çok seviyorum."

"Diğer tarafımı mı?" diye soruyorum, sormamam gerektiğini bilmeme rağmen.

"Emir veren tarafın. Sessiz, talepkar." Dudaklarını yalar, sonra tadı hoşuna gitmiş gibi mırıldanır. "Beni iyi hissettiren tarafın." Kendimi tutmak ve sikimi düzeltmek için içimden gelen dürtüyle savaşıyorum, çünkü bu çok bariz olur, ama onun gözleri ve alaycı gülümsemesi yine de oraya kayar, her şeyi biliyor. Kapıya doğru bir adım atar, gözleri hala üzerimde, dudaklarında şakacı bir gülümseme. "Görüşürüz, Rowan," diyor, utangaç ve o alaycı ses tonuyla, nefret etmek istediğim ama kendimde bulamadığım.

"Sonra görüşürüz, Troublemaker," diye düşünmeden söylüyorum, ona zihnimde taktığım ismi kullanarak. Gözleri zevkle parlıyor, sonra göz kırpmıyor, dönüp kapıdan çıkıyor.

Uzun bir süre orada durup, onun çıktığı kapıya bakıyorum, tamamen sersemlemiş, her zamanki gibi beni terk etmiş gibi, ancak başka biri içeri girdiğinde hayal aleminden çıkıyorum. O zaman onun taşıdığı çantaya dönüyorum. Mavi bir çanta ve turuncu bir elbise pek uyumlu değil, bu yüzden iki kez düşünmeden, onun karıştırdığı çantayı açıp cüzdanı çıkarıyorum ve sahibini bulmak için bakıyorum.

Yalan söylemeyeceğim: Ehliyetle Gene Michaels'ın yeni kız arkadaşının adı olan Jenny'yi görmeyi bekliyorum, ama görmüyorum. Onun yerine, Horace'ın yanındaki kadını görüyorum. Josie'nin bu kadına neden ilgi duyduğunu anlamaya çalışarak bir an bakıyorum, sonra çantaya geri koyuyorum, çünkü kimsenin operasyon müdür yardımcısının misafirlerin çantalarını karıştırdığını görmesini istemiyorum.

Onunla yüzleşebilir, partiye girip burada ne halt ettiğini sorabilirdim, çünkü içimden bir ses bunun güneşin ve kumun tadını çıkarmak için olmadığını söylüyordu.

Ama yapmıyorum. Kendimi çok iyi tanıyorum. Yaparsam, onu omzuma atıp odama götürmek gibi aptalca ve düşüncesiz bir karar verebilirim, onun *Fan Magazine*'e bilgi sızdıran gazeteci olma ihtimalini hiçe sayarak. Bunun yerine ofisime dönüp işime devam ediyorum.

Ama o gece, dünyanın öbür ucundaki tatil köyleriyle iki toplantı daha yaptıktan sonra, zihnim hâlâ karışık ve bunun tek suçlusu o koyu saçlı güzel kız.

TWENTY-TWO

JOSIE

Rory'ye öpücükten hemen bahsetmedim, nasıl yaklaşacağımı bilemedim. Duş alırken Rory'nin bir fırsat bulup nihayet tatil köyünün kameralarına giriş yapması işimize yaradı, yani farklı canlı yayınları karıştırıp nelere erişebildiğimizi araştırıyoruz. Daha önce kaydedilmiş videolara erişemedi ama bu kesinlikle doğru yönde atılmış bir adım.

Rahat pijamalarımızla yatağında otururken, Rory bulduklarımızı, kimlerle konuştuğumuzu ve şu anki şüphelileri içeren günlük raporumuzu yazıyor. Gabriel yarın sabah raporu inceleyecek, düzenleyecek ve sansürlenmiş bir versiyonunu müşteriye gönderecek. Raporda öncelikle şu anki şüphelilerimize ve onları daraltmak için kullandığımız nedenlere ve yöntemlere odaklanacak.

O bunu yaparken, ben de Rory'ye gardıropta olanları ve öğrendiklerimi nasıl anlatacağımı düşünmeye çalışıyorum.

"Gabriel'den yeni bir mesaj var galiba," diyor Rory, e-postasını okuduktan sonra bir satırı yüksek sesle okuyor. "Annette, en son şüpheli listeni gördükten sonra sana şu bilgiyi iletmek istedi: Horace Greenfeld, Daydream Resorts'un çok büyük bir hissesini satın almış. Kendi zincirini kurmak yerine onların zincirine yatırım yapmaya karar verdiği için, onun kaybı onların kazancı olmuş gibi görünüyor."

Rory'ye merakla bakıyorum. "Yani artık şüpheli değil mi?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Öyle görünüyor. İşini bitirdikten sonra satın aldığı şeyi değersizleştirmek isteyeceğini sanmıyorum. Önceden, evet, daha ucuz olurdu, ama artık değil."

"En azından onu bir kenara bırakabiliriz. Açıkça yalan söylediği bir durum ortaya çıkarsa, onu geri getiririz, ama şimdilik

endişelenecek yeterince şey var."

Onaylayarak başımı salladım, sonra derin bir nefes aldım, bunun mükemmel bir geçiş olduğunu biliyordum. Ancak cesaretimi toplayamadan, Rory bilgisayarından dönerek bana annelik ifadesiyle baktı.

"Hey, Josie?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Evet?" diye sorarım.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

En iyisi aptal rolü oynamak olduğuna karar verdim. "Ne?"

"Sen ortadan kayboldun, sonra geri geri yirmi dakika sonra, neredeyse

dudakların dağınık, kendi kendine ıslık *çalarak*."

Çenem açılır. "Rujumun dağınık olduğunu söylemedin!" diye bağırarak üzereyim, ama o gülümsüyor.

"Rujun her yere bulaşmış değildi, sadece neredeyse bitmişti."

İnlerim ve başımı ellerimin arasına alırım. Dudak kalemi getirmeliydim *getirmeliydim*; o tamamen öpücük geçirmez. Ama aklıma gelmedi, çünkü ben böyle şeyler yapmam.

İşimi yaparım.

Flört ederim, alay ederim, ima ederim, koluna dokunurum ve dekoltemi gösteririm, ama o çizgiyi asla aşmam. Asla işleri bulanıklaştırmam çünkü bu işte odaklanman kesinlikle kesin olmalı.

Başımı kaldırdığımda, hala bana bakıyor, sanki öfkeli bir ergen gibi, bir öpücük izi yakalanmış gibi, anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam. Öyleyse..." Derken, derin bir nefes alıp, gardirop odasındaki o çok ateşli anı hatırlıyorum. Kokteyl partisine gittiğimden beri bu konuyu düşünmek için kendime fazla zaman ayırmadım, sonra da kamera yayınları nedeniyle uzun bir ara verdik, ama şimdi zamanım var... Yine de partnerime bir açıklama borçluyum, bu yüzden devam ediyorum. "Horace ve Regina'nın bize doğru geldiğini gördüm, Gene ve Jenny de oradaydı. Regina, Horace'a partiye girmesini işaret etti ve tuvalete gittiğini söyledi, ama bu açıkça yalandı çünkü bir köşede durup Gene ve Jenny'yi izledi, sonra telefonuna bir şey yazdı. Hemen sonra partiye girmek istedi, ama..."

"Çantalar içeriye alınmıyordu," diye devam etti Rory.

"Aynen öyle. O da çantasını çanta odasına bıraktı ve ben de... araştırmaya gittim." Gözleri fal taşı gibi açılır ve ben aceleyle açıklamaya başlarım. "Odadaki kimse yoktu, yemin ederim. Ama bunu buldum," derim ve telefonuma uzanıp çektiğim fotoğrafları ona göstermek için ekranı kaydırırım.

"Kahretsin. *Demek* sızıntı o." Başımı sallıyorum. "Bunları Gabriel'e gönderdin mi?" Hayır anlamında başımı sallıyorum ve o fotoğrafları kendine gönderirken izliyorum. "Günlük rapora ekleyeceğim," diyor ve odanın diğer ucundaki bilgisayarına doğru ilerliyor. "Devam et," diyor.

İç çekiyorum. "Sonra Rowan geldi."

Vücudu hareketsizleşir ve bana bakar. "Onun dikkatini dağıttın mı?"

"Denedim," dedim, sonra o kaşlarını kaldırıncı yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Flört etmeye çalıştım ama o benim cazibeme karşı bağışık, Rory."

O, burnundan bir kahkaha atar. "Hayır, değil."

"Evet, öyle!" diyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Bu yüzden onu öpmek zorunda kaldım. Odada olmamla ilgili çok fazla soru sormasını engellemek için!"

"*Onu öptün* mü?" diye sordu, sonunda yazmayı bırakıp bana baktı. Yüzünde *şoktan* çok hayranlık vardı. Benim böyle biri olmadığımı biliyordu: Hedeflerimi öpmem. Şüphelileri öpmem. İpuçlarını öpmem. Ben sadece laf çakarım, icraata geçmem, sadece flört ederim, o kadar.

"Beni soruşturma yaparken yakaladı! Onu öpmek dikkatini dağıtmak içindi."

"Tanrım, Josie!" diyor, azarlamaktan çok gülüyor. "Yani seni onun çantasını karıştırırken mi yakaladı?" Omuz silktim.

"Sanmıyorum. Ona benim çantam olduğunu söyledim. Parlak maviydi, ama o bir erkek. Benim olmadığımı fark etmeyecektir." Omuz silkerken, olanları bir kez daha hatırlayarak başka yere bakıyorum. "Önemli değil. Benden *hoşlanmıyor*. O... bağışık."

Uzun bir süre bakakaldıktan sonra başını salladı, bilgisayarına döndü ve e-postayı yazmaya devam etti, sonra da gönder tuşuna bastı. Telefonum yeni bir mesaj geldiğini bildirdi. Mesajın bana da gönderildiğini biliyordum, ama kontrol edemedim çünkü o bana dönüp dikkatle bakıyordu.

"Bunu çok severek söylüyorum Jose," diye başlıyor ve içim burkuluyor çünkü böyle bir cümleye ancak, paylaşmaya çalıştığı gerçeği tamamen inkar edeceğimi düşündüğünde başlıyor. "Ama o adam sana çok aşık ve gördüğüm kadarıyla, *uzun zamandır* öyle. *Üniversiteden beri*, uzun zamandır."

Gözlerimi devirip başımı sallayarak onu gülerek geçiştiriyorum. "O erkek avcılarını seviyor. Josie'yi sevmiyor." Ben gülüyorum ama Rory gülmüyor, yerine dudaklarını hafifçe bükerek bana hüzünlü bir bakış atıyor.

"Tanrım, kendine bunu yapmandan bıktım artık."

"Ne?"

Ayağa kalkar, kanepeye doğru yürür ve görmek istemediğim bir yüzle yanıma oturur, sonra içini çekip elimi tutar.

"Seni her şeyden çok seviyorum. En iyi arkadaşım, hayat arkadaşım, sana hayatımı emanet ederim, kelimenin tam anlamıyla. Bunu biliyorsun. O yüzden bunu söylediğimde, bunu dünyadaki tüm sevgimle söylediğimi bilmeni istiyorum."

Onun karakterine uymayan, duygusal sözlerine yüzümü buruşturuyorum. "Söyleyeceğin şeyin hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum."

"İlk başta hoşuna gitmeyebilir, ama sonunda, her zamanki gibi, benim bir dahi olduğumu ve her zaman en iyisini bildiğimi anlayacaksın. Senin en büyük düşmanın sensin, Josie," dedi yumuşak bir sesle.

"Hepsi aynı, Rory. Erkekler benim çekiciliğimi seviyor: flört etmeyi, vücudumu, paketi seviyorlar. Gerçekliği sevmiyorlar. İşimin diğer insanlarla, genellikle erkeklerle flört etmek olduğunu kesinlikle sevmiyorlar. Durmadan çalışmamı sevmiyorlar. Bazen ulaşılamaz olmamı sevmiyorlar." Günlerce devam edebilirim, ama bu onun ilk kez duyduğu sözler değil.

"Doğru kişi duyacaktır."

"Oh, doğru kişi Rowan, sanırım?" diye gülerek soruyorum, karnımdaki heyecanı görmezden gelerek.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyor ve dürüstçe cevap veriyor. "Bildiğim tek şey, ondan hoşlandığın. Bildiğim tek şey, kendi deneyimlerine ve insanların en kötü yanlarını görmene rağmen, bir ilişki istediğin. Bildiğim tek şey, dört yıldır birlikte çalıştığımız süre boyunca hiç kimseyle çıkmadığın."

Konuyu değiştirmek için gözlerimi deviriyorum. "Bu, tencere dibi kara, kapak kapak kara *değil mi?*"

Kendinden emin bir şekilde başını sallar. "Hayır." Cevabına kaşlarımı kaldırıyorum ve o devam eder. "Ben erkek *istemiyorum*. Vibratörlerim, elim ve işim beni inanılmaz mutlu ediyor. Sen insanlarla iyi geçinen birisin. Sen birini istiyorsun, Josie."

Dudaklarımı büküyorum, onun sözleriyle göğsümde kabaran duyguları sevmiyorum.

En iyi arkadaşım, her ne kadar inek ve içe dönük olsa da ve görmek istemediği herkesi kalın duvarlarıyla dışarıda tutsa da, yumuşak bir ruha sahiptir. Bana bakmaya devam eder, sonra iç çeker ve bana yumuşak bir gülümseme atar.

"Ama sonunda bulacaksın. Doğru kişi kendini kanıtladığında," diyor. "O zamana kadar, burayı kim mahvediyor bulalım."

Gülümserim ve işe koyulmadan önce konuyu değiştirdiği için minnettarlıkla başımı sallarım.

Bir saat sonra, Rory hala güvenlik sisteminin arka tarafına gizlice girmeye çalışırken, ben canlı yayınlardan canlı yayınlara geçerek dikkatimi çekecek bir şey bulmaya çalışıyor ve dayanılmaz bir sıkıntıya kapılmamaya çalışıyorum.

"Buldum," diye fısıldadı Rory ve heyecanla vücudum titredi. "Gerçekten mi?"

O başını sallar ve ekrana bakmaya devam eder. "Evet. Sanırım buluta girebilirim, ama güvenlik odasına girmem lazım."

Heyecanım artarken aynı zamanda sakinleşiyorum. "Güvenlik odası mı?" diye soruyorum.

O da başını sallar ve bana geniş bir gülümseme atar. "Yarın gözcü olmak ister misin?"

TWENTY-THREE

ROWAN

"Berbat görünüyorsun," diyor Annette ertesi sabah erken saatlerde haftalık görüşmemizde. Dikkatimi vermekte zorlanıyorum. Dün gece o vestiyerden çıktığımdan beri sadece iki şey düşünebiliyorum: Josie'nin dudakları ve karıştırdığı çanta.

"Ne?"

"Berbat görünüyorsun," diye tekrarlıyor.

"Şu anda sabotajları giderek tehlikeli ve gürültülü hale gelen biriyle uğraşıyoruz ve kim olduğunu ya da neden yaptığını anlayamıyorum. Bunu bilirken nasıl rahat uyuyabilirim ki?"

Bana baktı, sonra başını salladı. "Hayır, o değil. Sen... Suçlu görünüyorsun."

"Suçlu mu?" diye soruyorum, kalbim suçlu *olduğum* için deli gibi atıyor. Dün gece halka açık bir yerde bir misafiri duvara itip bacağını bacağıma sürtmeye zorladım. Bizi kimse engellemeseydi onu o şekilde boşaltacaktım.

"Aslında," diye başlıyorum, sonra iç çekip yüzümü ellerimle kapıyorum. Annette'e olanları anlatmak *istemiyordum*, ama anlatmam gerektiğini biliyorum. "Aslında seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Oh?" Gözleri panikle büyüdü. "Rowan, sakın bana istifa ettiğini söyleme. Seni tutmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Bu beni biraz gülümsetir ve baskıyı biraz hafifletir.

"Hayır, ama bir dahaki sefere zam istediğimde bunu aklımda tutacağım." Gözlerini deviriyor ama devam etmiyor, ben de devam ediyorum. "Biliyorum..." Her zamanki gibi en uygun kelimeleri seçmeye çalışırken tereddüt ediyorum, ama Josie hayatıma girdiğinden beri

, bu becerim kaybolmuş gibi. "Resort çalışanları için hazırlanan el kitabında, konuklarla arkadaşlık kurmanın davranış kurallarına aykırı olduğunu biliyorum."

Annette'in yüzünde küçük bir gülümseme belirir, ama kollarını göğsünde kavuşturup geriye yaslanınca kaybolur. "Tamam."

"Bunun üst yönetim ve tatil köyü misafirleri üzerinde nasıl bir etkisi olduğu tam olarak net değil," diyorum alçak sesle, çünkü birçok el kitabını okudum ve bunun benim için de geçerli olup olmadığını tam olarak anlayamadım. "Ama eğer öyleyse, size şu anda tatil köyünde bulunan bir misafirin eski bir tanıdığım olduğunu ve bizim... şey, yeniden bir araya geldiğimizi açıklamam gerekir."

"Tanıdığınız mı?"

Başımı sallayıp açıklıyorum. "Evet. MBA için okula döndüğümde aynı üniversiteye gitmiştik ve o Hudson City'de yaşıyor. Buraya gelmeden önceki gün bir barda karşılaştık ve ertesi gün tatil köyüne gelip kalmaya karar verdi."

"Yani siz... ne? Onunla çıkıyor musunuz?"

"Yani, henüz pek vaktimiz olmadı..." Bu konuyu uzatmanın doğru olmayacağına karar verip konuyu değiştiriyorum. "Sürekli karşılaşıyoruz, bu yüzden tesise geldiğimden beri onunla biraz zaman geçirdim. Dün gece biz, şey..." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve kızardığımı bildiğim için köşedeki küçük ekranda kendi yüzümü görmekten kaçınıyorum. "Dün gece öpüştük."

Annette başını sallar. "Adı ne?"

Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadığım için kaşlarım çatıldı ama yine de ona söyledim.

"Josie. Josephine Montgomery." "Josie."

Güzel isim."

"Evet. Şey... başım belada mı?" "Ne?"

"Kovulacak mıyım? Onun misafir olduğunu biliyorum, ama..." Onun kahkahası odayı doldurunca, lafımı kesiyorum.

"Kovulmadın. Aslında, dürüst olmak gerekirse, rahatladım." "Ne?"

"Tanrım, Rowan. Tek yaptığın çalışmak. En son ne zaman kendine zaman ayırdın?"

"Ben..." diye başlıyorum ama o başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Bu işi bu kadar hızlı büyüttüğün için seninle gurur duyuyorum. Kararlılığın açıkça karşılığını verdi. Senin çalışkanlığını her zaman takdir ve hayranlıkla izledim

alışkanlığını her zaman takdir ve hayranlıkla karşıladım, ama aynı zamanda uzun süre burada kalmanı istiyorum. Hayatını işine adayıp kendini yakarsan, istifa edip Don Draper gibi bir meditasyon topluluğuna katılırsın ve bir daha senden haber alamayız."

"Bence bu biraz..."

"ok çalışıyorsun, Rowan. Kendini erken mezara sokacaksın. Başarını biraz tadını ıkarmalısın."

"Bu şirketin şimdiye kadarki en genç operasyon başkan yardımcısı benim. Bunu oturup hiçbir şey yapmadan elde etmedim."

"Peki tüm bunlar ne için?"

Bu sözler beni durdurur; vücudum sarsılır. "Pardon?"

"Bütün bunlar ne için? Kendini bu kadar yıpratarak ne için çalışıyorsun?"

"Ben..." Cevap veremediğimi fark edince tereddüt ediyorum.

"Sadece düşünmen için soruyorum. Eğer tüm bunları sadece egon için yapıyorsan, umarım istediğini elde edersin, ama bu pek sana göre değil. Başarıyı seviyorsun, ama övünmeyi sevmiyorsun. Peki tüm bunlar ne için?"

"Ben..." diyorum, kafam karışmış. "Bana yaptığın yatırımın karşılığını aldığından emin olmak istiyorum. Sana borçluyum. Beni desteklemeseydin, asla bu noktaya gelemezdim."

Konuşmadan önce bir sessizlik oluyor. "Bu yüzden mi sosyal hayatın yok? Bana kendini kanıtlamak mı istiyorsun?"

"Sosyal hayatım var," diyorum, ama diğer kısmı inkar etmiyorum.

"Müşterilerle akşam yemekleri sayılmaz, bunu sen de biliyorsun. Rowan. Ben..." Sanki bu konu ona çok ağır geliyormuş gibi iini çekiyor. "Döndüğünde, bana en iyi şekilde çalışmak ve hayatını yaşamaktan başka bir şey borçlu olduğunu düşündüğün bu konuyu konuşmamız gerek." Sessizlik hattı dolduruyor, sonra devam ediyor. "Hayır, Rowan, bir misafirle daha önce bir ilişkin olduğu ve bu ilişkiye göre davrandığın için seni kovmayacağım. Hatta, onun burada kaldığı süre içinde onunla vakit geirmeni istiyorum. Yürüyüş, akşam yemeği, spa tedavisi, ne olursa. Ama *kendin için* bir şeyler yap."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o başını salladı.

"Duymak istemiyorum. Israr ediyorum." Onun ses tonuna gözlerimi devirdim. "Başka bir toplantım var, ama gitmeden önce son bir şey daha var."

"Evet?" diye soruyorum.

"nllerin sızdırdığı bilgi bulundu." Kalbim bir an durdu.

"Sızıntı bulundu mu? Bununla başlayamazdın, değil mi?" diye soruyorum ve o gülüyor.

"Başka işlerimiz vardı. Ama evet, dün gece geç saatlerde bir isim geldi ve o kişinin onlar olduğunu doğrulayabildik," diye onayladı Annette. "Tesislerden çıkarıldılar ve tüm tatil köylerinde ve dost olduğum birkaç rakip tesisin kara listesine alındılar. Bu tür davranışlara karşı bir önlem almamız gerektiği konusunda hepimiz hemfikiriz."

Aklım karışık, ama içimi kaplayan rahatlama hissini inkar edemiyorum.

"Kimdi?" diye merakla soruyorum.

"Bir..." Cevap vermeden önce telefonun diğer ucunda bir tıklama sesi duyuluyor. "Regina Sands, ama tesiste Regina Reynolds adıyla kalıyordu. İlk adı, diğer tüm sızıntılarla ilgili konaklamalarla eşleşiyor." İsim aklımda takılıyor, ama daha önemli soruları sormak için bir anlığına bir kenara bırakıyorum.

"Resorttaki sorunların sorumlusu o mu?"

Bir iç çekiş duyuyorum ve o cevap vermeden cevabı biliyorum. "Maalesef, karşılaştığımız sorunlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Müşterilerimizin sırlarını ifşa ederek iyi para kazanıyorsa, bu tatil köylerinin zarar görmesini istemesinin bir neden göremiyorum. Bildiğim kadarıyla, bilgileri popüler bir ünlü seyahat planlayıcısından almış."

"Hmm," diye mırıldandım, zihnim fazla mesai yapıyordu. "Bekle, o Horace ile çok fazla zaman geçiriyor..."

Annette yine iç çekiyor.

"Biliyorum. Güven bana, biliyorum. Horace'ın kendisine ilgi gösteren herkese ilgi göstermesi sadece bir tesadüf gibi görünüyor."

"Hadi ama Annette, o..."

"Eğer ayrılmadan üç gün önce şirkete yatırım yapmasaydı, sana hak verirdim. Ya da bu sorunla uğraştığımız haberi duyulup hisselerimize yansımış olsaydı ve *o zaman* hisseleri satın alsaydı, anlardım. Ama bu sabah onunla konuştuğumda, bizim kontrolümüz dışındaki sorunlara rağmen şirkete katıldığından mutlu olduğunu ve daha da önemlisi sana inandığını söyledi."

Özellikle son zamanlarda Horace Greenfeld'den nefret ettiğim için gurur duymamak için kendimi zor tutuyorum, bunun Josie ile flört etmesiyle *hiçbir* ilgisi *olmadığını* kendime söylüyorum.

Aklımda onun adı varken, bir kenara attığım o rahatsız edici gerçek yeniden su yüzüne çıkıyor.

Regina Reynolds. Regina Sands. Bu ismi yakın zamanda görmüştüm. Dün geceki kokteyl partisinde.

Josie'yi birinin çantasını karıştırırken bulduğum yerde... *Regina'nın* çantasını. Onu yakaladığımda, cazibesi ve dudaklarıyla dikkatimi başarıyla dağıttı.

Ya eğer... Aklım, iki ile ikiyi birleştirmeye çalışırken, dört yapamadan dönüp duruyor. Son zamanlarda, onunla tanıştığım geçen yılı düşünüyordum ve damarlarıma korku salan bir örüntü fark ettim: Geçen yıl çıktığı sekiz erkekten altı tanesi bir tür skandalla karşı karşıya kalmıştı. Zimmete para geçirme, aldatma, karmaşık bir boşanma. Eğer araştırırsam, bu skandallar onun onlarla çıktığı zamanlara ne kadar yakın olur?

Bir an için Josie'nin bir tür gazeteci olabileceğini, belki de sızıntının kaynağı olabileceğini düşündüm. Kendisinin mikro influencer olduğunu söyledi, bunu kendi araştırmamla doğrulayabildim. Ancak bu, ünlülerin bulunabileceği özel mekanlara erişim sağlamak için mükemmel bir örtbas olurdu.

Ama şimdi...

Şimdi daha da kafam karıştı.

Telefonun diğer ucunda bir telefon çalıyor ve Annette iç çekiyor. "Kapatmam gerek, Rowan. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Dinlen ve kendine iyi bak. Sesin çok kötü."

Onun sürekli tekrarladığı sözlerle gülerek başımı salladım ve Josie'yi kafamdan atmaya çalıştım.

"Tamam," derim dalgın dalgın, Annette telefonu kapatırken lobide dönerek. Telefonumu cebime koyup, temiz hava almak ve zihnimi boşaltmak için ofisimin balkonuna çıkarım. Ne yazık ki, havuz terasının önündeki verandaya bakarken kendimi daha da dağınık bulurum. Güneş, parlak siyah saçlara vuruyor, sanki bana ve sadece bana şarkı söylüyormuş gibi gözlerim anında o yöne kayıyor ve kalın at kuyruğunun sahibi dönünce, Josie ve Rory'yi görünce bu teorim doğrulanıyor. Birbirlerine fısıldaşıyorlar, sanki bir şey arıyormuş gibi başlarını sağa sola çeviriyorlar, sonra Rory başını sallıyor ve sol tarafa, görüş alanımdan çıkıyorlar.

Düşünmeden balkon kapısını kapatıp lobideki ofisime doğru çıkıyorum.

Oraya vardığımda, koyu renk saçlı ve şeytani kıvrımları olan birini arıyorum. Onu görmeyince, onu ve Rory'nin başını gördüğüm yöne dönüyorum ve o yan koridordan yavaşça ilerlerken onu neredeyse kaçırıyorum. Burası çoğunlukla çalışanların kullandığı bir koridor, sadece bir depo, kontrol odası ve dinlenme odasının yan girişi var, bu yüzden onun burada olması için hiçbir neden yok, ama onu bulmanın heyecanı beni o kadar sarmış ki, zihnimi fazla dağıtmıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sessiz koridorda tek ses benim sesim. Panikle vücudu titriyor, sonra bana doğru dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, gergin.

"Oh, merhaba, Rowan," diyor, yüzüne maske gibi düşen gülümsemeye.

"Ne yapıyorsun, Josie?"

"Ben mi?" diye soruyor, elini göğsüne koyarak.

"Evet, sen. Koridorda başka kimse yok."

Bunu doğrulamak için etrafına bakıyor ve vücudu biraz gevşiyor. "Ben... şey... daha fazla havlu arıyordum. Su döktüm ve benimkiler ıslandı."

"Resepsiyonu arayabilirdin," diyorum, aramızdaki mesafeyi iki adım kadar kapatarak.

"Oh, kimseyi rahatsız etmek istemedim."

"Yani sen... havlu aramak için otelimde dolaşıyor musun?" Başını yana eğdi ve alaycı bir cevap vereceğini anladım.

"Senin otelin mi? Buranın sahibi olduğumu bilmiyordum. Çok lüks. Tatil köyünün bu tarafında ne işin var? İşin yok mu?"

"Konuyu değiştirme, Josie." Bir adım daha yaklaşıyorum ve kendime onun oyununa gelmeye hazır olduğum için yaptığımı söylüyorum ama vücudumun ona çekilen bir mıknatıs gibi, temas için çaresizce onu istediğini inkar edemiyorum.

"Ama değiştirebileceğim çok daha iyi konular var."

Onun benim aletimi okşadığını hissediyorum ve bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Odan başka bir kulede. Neden bu tarafta havlu arıyorsun?"

Yüzünde bir anlık gerginlik belirir, ama hemen geçer ve gülümser. "Aaa, nerede kaldığımı hatırladın mı?"

Bana kirpiklerini kırıştırıyor ve içimde bir şey kırılıyor. Bir adım daha ileri atıyorum, o da bir adım geri çekiliyor, bu şekilde devam ediyoruz, ta ki sırtı duvara dayanana kadar. Ellerim yüzünün iki yanındaki duvara dayanıyor, ona dokunmuyorum ama onu hapsetmiş gibi.

O, zihnimi bulanıklaştırıp her şeyi sorgulamama neden olma konusunda uzmandır, ama şimdi bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum. Beni kasten kafamı karıştırıp dikkatimi dağıtıyor ve nedenini öğrenmek için can atıyorum.

"Bu senin işin mi?" diye soruyorum, yaklaşarak onu yerinde sabitliyorum. "Başını beladan kurtarmak için cazibeni mi kullanıyorsun? Flört edip saçlarını savurup kirpiklerini kırıştırarak, gözüne kestirdiğin zavallı herifin ne yaptığını unutturana kadar mı?"

Geniş bir gülümsemeyle, içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum.

Josephine Montgomery'nin burada ne işi olduğunu bilmiyorum, ama içimden bir ses bunun Keys'in manzarasını görmek için olmadığını söylüyor.

Ona bir daha öpüşmeyeceğimizi söyledim, ama içimden bir ses, bunu söylerken yalan söylediğimi biliyordu. Josie'yi nefes almaktan daha çok öpmeye ihtiyacım var.

"Senin üzerinde cazibem işe yaramıyor," diye fısıldadı. "Hiçbir zaman yaramadı."

"Bu kadar kör olduğunu fark etmemiştim," diye aynı yumuşaklıkla cevap veriyorum. Dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor ve ben eğilip dudaklarımı boynundaki nabzına bastırıyorum, dudaklarımın altında atışını hissediyorum. "Altı yıl önce beni reddettiğinden beri senin cazibene kapıldım."

Sözlerim üzerine vücudu kasılır, ama kendimi ona fazla kaptırmamaya, dikkatimin dağılmamasına özen gösteririm. Onun dikkatini dağıtıp bir şey itiraf etmesini bekliyorum. *Herhangi bir şey.*

"Biliyor musun, bu sabah patronum sızıntının kaynağının bulunduğunu söyledi." Vücudu hareketsiz kalır ve içimdeki bir ses, haklı olduğumu söyler; onun bu olayla bir ilgisi var.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye fısıldadı, ilgisiz görünmeye çalışarak ama başaramadan.

Tereddüt etmeden kartlarımı açtım.

"Çünkü bir şey bildiğini düşünüyorum, Josie."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diyor çok çabuk.

O zaman gülümserim ve başparmağımla genellikle o lanet olası gamzenin olduğu yeri okşarım. "İyi bir yalancısın, bunu kabul ediyorum. Çoğu insan bunu fark etmez. Ama ben bir yıldır seni izliyorum, her anını takıntılı bir şekilde. Saçlarını savurmanı izliyorum, neyin gerçek neyin yalan olduğunu inceliyorum. Ne bildiğini bilmiyorum, ama bir şey biliyorsun. Sadece

ne olduğunu anlayamıyorum. Buraya sadece güneşlenmek ve manzara seyretmek için gelmediğini biliyorum."

Elimi kaydırıp yanağını avuçlarım, başparmağım dolgun alt dudağını okşar ve dilini dışarı çıkararak beni tatmaya başladığında gözlerim oraya odaklanır. Onda yarattığı etkiyi ondan saklamak için iniltiyi geri yutarım. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, onun da gözleri aynı anda bana dönmüştür.

"Öp beni, Rowan," diye fısıldadı, sözlerinde bir yalvarış vardı. Konunun birdenbire değişmesi karşısında kaşlarım karışarak çatıldı, ama sonra elleri kalktı, biri boynumu kavradı, diğeri yanağımı tuttu.

"Ne?"

"Öp beni. Tanrım, tek düşünebildiğim bu. Lütfen. Öp beni."

Onun sözlerini, sözlerindeki ihtiyacı ve arzuyu sindirirken, onun samimi olup olmadığını anlamaya çalışırken uzun bir an geçer. Samimi olduğuna karar veriyorum, tek düşünebildiği şeyin bu olduğu konusunda samimi.

Ama içimden bir ses bunun da başka bir dikkat dağıtma taktiği, oynadığı oyunun bir başka hamlesi olduğunu söylüyor, bu yüzden başımı hafifçe sallıyorum.

"Burada ne yaptığını anlayana kadar seni bir daha öpmeyeceğim, Josie."

Bana hiçbir şey bilmediğini söylemesini bekliyorum.

Bana deli olduğumu, uydurduğumu söylemesini bekliyorum.

Kendi tarzında dikkatimi dağıtma gücünü kullanıp konuyu bir kez daha değiştirmesini bekliyorum.

Ama yapmıyor.

Bunun yerine
gülümsüyor.

"O zaman bir dahaki karşılaşmamızda bu dansa devam etmek zorunda kalacağız," diyor.

Kafamı sallayarak, katılmadığımı belirtirim. "Sanmıyorum."

Telefonu çalıyor ve gülümsüyor; nedense memnun görünüyor. Sonra kolumun altından geçip benden uzaklaşıyor ve koridora doğru yürüyor. Birkaç metre uzaklaştığında omzunun üzerinden bana bakıp gülümsüyor.

"Bir dahaki sefere beni duvara sıkıştırdığında, sözünü tutmaya hazır olmanı umarım, Rowan. Alay etmekten bıktım."

Sonra gitti.

TWENTY-FOUR

Mevcut bilgilere göre Daydream Resorts'un şüpheli listesi:

- Daniel, genel müdür
- Jonas, güvenlik şefi
- Tanya, spa müdürü

TWENTY-FIVE

ROWAN

Josie'ye, burada ne yaptığını söylemeden onu öpmeyeceğimi söyledikten sonra, kafamı daha fazla karıştırmaması için ondan uzak duracağıma yemin ettim. Dün onu ve arkadaşını koruda gördüğümde, onu koridorda bulduktan sonra, plaj kabinelerine gitmedim ve bugün öğle yemeğinde bir konukla flört ettiğini gördüğümde de onları rahatsız etmedim. Daha resmi bir restoranda erken akşam yemeğine giderken yine mini bir elbise giydiğinde ve odasına dönerken bir içki içmek için durduğunda da ona rastlamak için bir bahane bulamadım.

Ona olan ihtiyacımı tatil köyünün güvenlik kamerası görüntüleri ile gidermeyi başardım. İyi ya da kötü, onu izlemek benim için bir alışkanlık haline geldi. Bazıları buna hastalık diyebilir. Josie'nin bacağıma tırmanmaya çalışırken çıkardığı inlemeleri duymayalı neredeyse üç gün oldu ve itiraf etmeliyim ki, Dante'nin ofisinde orgazm olurken adımı inlemesi bile bu kadar tahrik edici değildi.

Koridorda bana öpücük için yalvardığından bu yana bir buçuk gün geçti ve ben onu reddettim. Bunun benim irademin bir kanıtı ve takıntım ve dikkat dağınıklığının bir dönüm noktası olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi, bu akşam dışarı çıkıp çıkmadığını görmek için canlı kameraları gezerken, bunun sadece farklı bir forma dönüştüğünü fark ettim.

En azından bu şekilde ona, onun ağına ne kadar derinden kapıldığımı göstermiyorum.

Bu gerekçe bile, ne kadar berbat durumda olduğumun bir başka örneği. Ama bu tatil köyünde neler olduğunu anlayana kadar, onun dikkatimi dağıttığına izin veremem.

Şu anda bir telefon görüşmesi yapıyorum, birinin rakamlar, marjlar ve rezervasyonlar hakkında saçmalamalarını dinliyorum, normalde çoktan ezberlemiş olacağım şeyler, ama umurumda bile değil.

Hayır, bunun yerine, onun nerede olabileceğini bulmak için feed'leri karıştırıyorum.

bul

ma "Ve dördüncü çeyrekte öngörüyoruz ki..."

ya İşte o anda gördüm: Josie, çalışanlar partisinde.

çal Josie'n 'un elinde 'da kolunda bir adamlar yönet

ışı

yor

um

peyzaj, başı geriye eğilmiş ve yayın sessiz olmasına rağmen kahkahasını duyabiliyorum. O başka bir şey söylüyor ve o da bir adım yaklaşıyor, her zamanki gibi flört ediyor. Bir parçam, yüzündeki seksi bakışın benimle konuşurkenkinden farklı olduğunu fark ediyor, ama yine de umursamış gibi görünmek için yeterince odaklanamıyorum.

Keşke içimi kaplayan öfkenin, bir çalışan toplantısında misafir olması nedeniyle olduğunu söyleyebilseydim, ama söyleyemem. Hiç de bile.

"Üzgünüm, gitmem gerek. Notları e-postayla gönderir misin ve benden bir şey istersen haber verir misin?" diyerek onun konuşmasını kesiyorum. Bu davranışımın hiç bana göre olmadığı için toplantıdaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu ve herkesin şaşırdığını biliyorum, ama umurumda değil. Gözlerim, Josie'nin duyamadığım müziğe göre sallanan vücudunun olduğu yayında ve o odadaki her erkeğin onu izlediğini biliyorum.

"Tabii, elbette. Ben..."

Ama geri kalanını duyamıyorum, çünkü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalkıyorum, odamdan çıkıp koridordan asansöre doğru ilerliyorum, bu gece çalışanlar partisi orada yapılıyor. Çalışanların moralini yükseltmek için ayda bir kez falan bu tür partiler düzenliyoruz.

Odaya girdiğimde, gürültü ve kaos hakimdir, kahkahalar ve sohbetler odayı doldurur, müzik yüksek sesle çalar ve kimse sessizce girdiğimi fark etmez.

Josie hariç kimse. Sanki bilinçaltında bana doğru çekiliyor, sanki ona karşı hissettiğim açıklayamadığım çekiciliği o da hissediyor, sanki onu her odada, her an bulabilirmişim gibi. Kalçaları mutfak personelinden birinin kasıklarına değiyor, o ise kalçalarını ona sürtüyor, adamın elleri kalçalarının üzerinde ama dokunmuyor, şükürler olsun. Çenesinin sıkıldığını hissediyorum, giydiği küçük tişörtün içinde sütyen olmadığını fark ediyorum.

O anda bana gülümsüyor. Sanki burada olduğumu, onu izlediğimi, kıskandığımı bilmekten bir tür tatmin duyuyormuş gibi gülümsüyor. Onu bulmak için ne kadar uğraştığımı bir şekilde biliyor mu acaba?

Şarkı biter, o ayağa kalkar, dans partnerine dönüp teşekkür eder ve geçici dans pistinden uzaklaşır, bana yaklaşıırken adımlarında bir canlılık vardır.

"Vay canına, seni burada göreceğimi hiç beklemiyordum,

Rowan." "Burada ne yapıyorsun, Josie?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir personel partisi. Sen personel değilsin."

Sanki hiç önemi yokmuş gibi omuz silkiyor. "Davet edildim."

"Yani davet edilmek için flört ettin mi diyorsun?" Tatlı bir

gülümsemeyle "Sana ne bundan?"

Çenemi sıkıyorum çünkü umurumda olmamalı. Hiç umurumda değil, ama her lanet seferinde onun dikkatini başka bir erkeğe çevirdiğini düşündüğümde, kendimi çok öfkeli hissediyorum. Yıllardır böyle, ama şimdi o benim tatil köyümde ve bunu görmezden gelmem imkansız, bu durum daha da kötüleşti.

"Biliyorsun, bana ilgi gösterildiğinde hep telaşlanıp kıskanıyorsun. Hayran davranışı gibi," diye cevap veremeden, kirpiklerini kırıştırarak bana bir adım yaklaşıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmak, vücudunu bana bastırmak, dudaklarımı dudaklarına değdirmek, bu lanet odadaki herkese onun benim olduğunu söylemek çok da zor olmazdı.

Ama oynadığımız bu oyunda, şimdi bitirmek istemediğim bir şey var. Flört etmek, alay etmek, baştan çıkarmak ve kışkırtmak, itip çekmek. Bunu çok seviyorum.

"İnan bana, Troublemaker, kıskanmıyorum," diyorum başımı hafifçe sallayarak ve onun gülümsemesi yayılıyor, sesi alçak ve şehvetli oluyor.

"Oh, ama kıskanıyorsun. İkimiz de biliyoruz. Aylardır kıskanıyorsun, çünkü o hiç sen olmadın, değil mi? Bu yüzden beni ne kadar çok istediğini inkar ediyorsun."

Bana bir adım daha yaklaşıyor, dokunmuyor ama vücut ısını hissedebilecek kadar yakın.

"Neye inanmak istiyorsan, Josie."

"Hmm. Göreceğiz, değil mi?" diyor. Tam o sırada müzik başlıyor ve odada onaylayan sesler yükseliyor, bir düzine kadar insan dans etmek için odanın ortasına doğru ilerliyor. Tam o sırada Rory gelip Josie'yi tutup ortasına çekiyor. Ama Josie omzunun üzerinden baktığında gülümsemesi kötü bir hal almış ve ben bir savaş başlattığımı anlıyorum.

On dakika sonra, muhtemelen ofisimde işimi halletmem gerekirken, hala çalışanların toplantısında oturuyorum. Ama kendimi toparlayamıyorum

bulamıyorum, bunun yerine duvara yaslanıp onu izliyorum. Geçici dans pisti dolmuş, insanlar birbirine yapışmış, Josie ve Rory ise tüm zamanlarını birbirlerine yapışık, gülerек ve eğlenerek geçiriyorlar. Bununla başa çıkabilirim.

Josie'nin arkadaşıyla iyi vakit geçirmesini izleyebilirim, gözleri ara sıra odada beni arıyor ve bulduğunda gülümsüyor.

Bir şey bana, Josie'yi kendine bağlayacak kadar şanslı biri olsa bile, onun bu flörtöz tarafını kabul etmek zorunda kalacağını söylüyor ve o anda, bununla başa çıkabileceğimi anlıyorum. Onun vahşi halini kaldırabilirim.

—flört, kaos—sonunda odada aradığı gözlerim olduğu sürece.

Ta ki bir çift el kalçalarına uzanıp onu Rory'den uzaklaştırıp bir erkeğin göğsüne çekene kadar. Onu yemek servisinde çalışan Dax olarak tanıyorum ve Josie'nin gözlerinde hızlıca beliren paniği de fark ediyorum. Neredeyse araya girmek için hareket ediyorum, ama o tekrar odaya bakıp beni görünce gerginliğim yok oluyor. Bana suçladığı kıskançlık alevleniyor ve o, omzunun üzerinden arkasındaki adama bakmadan önce gülümsüyor. O adama doğru hareket etmeye devam ediyor ve adam da ona bakıyor.

Sonra gözleri bana dönüyor ve birlikte hareket etmeye başlıyorlar, kalçaları müziğin ritmine göre sallanıyor, vücutları uyum içinde hareket ediyor. Dudaklarındaki gülümseme, ne yaptığını anladığını gösteren bir gülümseme ve ben çenemi sıkma, ona bir şey belli etme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bunun yerine, duvara yaslanıp, kaşlarımı kaldırarak ona meydan okurcasına bakıyorum. O başını sallıyor ve gülümsemesi büyüyor, sonra bir elini onun kalçasındaki elinin üzerine koyuyor, diğer elini yukarı ve geriye doğru hareket ettirerek onun boynunu kavıyor. Kalçaları onun kalçalarına baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor ve ben onun samimi olduğunu, o kıcıyla bu dansı gerçekten zevk aldığını düşünürdüm, ama gözleri bana gerçeği söylüyor.

Bu bir alay. Bir sataşma. Bir test. Bir meydan okuma.

Gel beni al. Beni kazan. Beni istediğini kanıtla. İsteddiğini al.

Aklım, sağduyuma rağmen, Josie'nin yarattığı fırtınayı da eklemeye yetecek kadar sorunum olduğunu bilmeme rağmen, tam da bunu yapmam için bana bağırıyor. Sonuçta ben buraya iş için geldim, eğlenmek için değil.

Ama ikisini aynı anda yapabilirsin, değil mi? Aklım bana bunu hatırlatıyor. Dün Annette ile yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum, benim için endişelendiğini, hayatımın olmadığını, dengemin olmadığını söylemişti.

Ve en önemlisi, bu tatil köyünün felaketine rağmen, geçen hafta Josie ile tartışırken hatırlayabildiğimden daha fazla eğlendim.

Dax'ın dudaklarını onun boynuna bastırıldığını izlerken, kararım la mücadele ederken düşüncelere dalmışım. Aşırı bir şey değil, sadece dudakların cilde hafifçe değmesi, ama bu içimde bir şeyi tetikliyor, kendimi tutan son ipi koparıyor.

Siktir et.

Oynadığımız bu oyunu siktir et.

Mesafemi korumayı siktir et.

Sakladığı sırrı siktir et.

Tanrım, şimdi mi? Bu işi siktir et, eğer bu beni bu kadar vahşi ve dizginlenemez hissettiren ilk kadını kaybetmek anlamına geliyorsa.

Duvar dan itip, dans pistinin ortasında duran Josie'ye doğru ilerledim. Kalçaları Dax'a sürtünmeye devam ediyordu, ben yaklaşırken kıvrılıyor ve hareket ediyordu, ama sanki kazandığını biliyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hey, Dax, Bayan Montgomery ile biraz konuşabilir miyim?"

Hareketini tamamen durdurur, geri çekilir ve ellerini havaya kaldırır. "Tabii ki hayır, Bay Fisher. Özür dilerim, onun misafir olduğunu biliyorum, ama..."

Başımı salladım, çalışanların katıldığı etkinliklere misafirlerin giremeyeceğini defalarca belirtmiş olmamıza rağmen tartışacak havada değildim.

"Sorun değil. Hadi, Josie." Ona doğru gelmesini beklerken, o hareket etmez. Bunun yerine, Dax'ın yanında durur, kollarını göğsünde kavuşturur, sanki ebeveynleri eğlencesini mahvetmiş gibi huysuz bir çocuk gibi.

Onu başka bir odaya sürükleyip dizimin üstüne yatırıp şaplak atmak istiyorum.

"Josephine," diyorum, çenemi sıkarak.

O, bana bakmaya devam eder, sonunda içini çekip bana doğru yürür. Dokunacak kadar yaklaştığında, omzunun üzerinden bana bakar ve gülümser.

"İki dakika, Dax. Sonra bana bir dans borçlusun."

Dax gülümsememek için uğraşır ama sonunda Josie'nin elini tutmadan önce başını sallar.

"Gidelim," diyorum, sözlerim derin bir hırıltıya dönüşüyor, onu omzuma atma isteğini zorla bastırıyorum.

"Rowan..." diye başlar ama onu dans pistinden çekip uzaklaştırırken durur. Aklım yakınlarda boş oda seçeneklerini gözden geçirir. Yüksek toplu ayakkabılarla birkaç kez sendeler, sonra kolumu beline dolayıp

ve yanıma çekiyorum. Bana değen sıcaklığı, bizi takip eden düzinelerce bakışa neredeyse değer.

"Rowan," sessiz bir koridora girdiğimizde tekrar denedi, ama ben akıl sağlığımın son damlasıyla dayanıyordum. Bu koridorun sonunda boş bir ofis vardı ve oraya ulaşmam gerekiyordu.

"Henüz değil," diyorum dişlerimi sıkarak, elimi cebime sokup kapıyı açacak olan evrensel anahtar kartını ararken. Kartı okuttuğumda kilit tatmin edici bir ses çıkararak açılıyor ve ben kapıyı hızla açıp Josie'yi içeri çekip kapıyı kapatıyorum.

Sonra onu duvarın karşısına itiyorum, artık buna engel olacak hiçbir neden yok. Bu his, onu tek başına hissetmek, onun benim olması, sadece bu an için de olsa, içimde bir şeyi sakinleştiriyor. O anda gülümsemesi genişliyor ve kurnazca, sanki her şeyi kazanmış gibi.

"Kıskanmadın, ha?"

Kendi gülümsememi engelleyemeden başımı sallıyorum. "Hiç bile." "Sen tam bir yalancısın," diyor gülerek.

Ona, yumuşak, dolgun pembe dudaklarına, iri ceylan gözlerine, çenesinin hafifçe yukarı kalkmış, ne olacağını bekleyen haline bakıyorum.

Ama onun sınırı aşmasını istiyorum. Bu oyunumuzda kendi küçük zaferimi kazanmak istiyorum.

"Öp beni,"

emrediyorum.

"Anlamadım?"

"Öp beni." Sonra ona daha fazlasını veriyorum, bir tür itiraf. "Çünkü eğer ilk pes eden ben olursam, sanırım asla durmayabilirim."

Sözüm üzerine vücudunun titrediğini hissediyorum ve bana baktığında, istediğimi yapacağını düşünüyorum. Ta ki gülümsemesi kadar.

"Kıskandın mı?" Sesi fısıltı kadar yumuşak. "Ne?"

"Kıskandın mı? O adamla dans ederken beni kıskandın mı?"

Bir anlık sessizlik oluyor ve içimden bunun aramızdaki dönüm noktası olduğunu biliyorum. Ya gerçeği itiraf edip onu kazanacağım ya da yalan söyleyip onu kaybedeceğim.

Ve Josie'yi kaybetmek istemiyorum.

"Seni o lanet CCTV'de onunla flört ederken izlerken, hiç kimseyi bu kadar vurmak istememiştim. Seni o kadar çok kaybettim ki, seni takip ediyorum, sessiz kamera görüntülerinde senin en ufak bir parça bile bulmak için uğraşıyorum."

Nefesi kesilir, gözleri genişler ve panikle yüzüme bakar, ben de kapıya dayadığım elimi kaldırıp saçlarını kulağının arkasına atarım. Bu hareketim naziktir, o anda hissettiklerimle tam bir tezat oluşturur.

"Haklıydın," itiraf ettim. "Seni, ikimizin de hak etmediğini bildiğimiz bir pisliğin karşısında otururken gördüğüm her seferinde, süslenmiş, güzel ve kendi iyiliğin için fazla çekici olduğunda, o kişi ben olmadığım için sinirleniyordum. Evet. Bu gece kıskandım. Yürüyüşte ve havuz barında Jeff'i kıskandım, Horace'la flört ederken seni kıskandım, benimle olmayan biriyle dışarıda gördüğüm her an kıskandım. Bunu mu söylememi istiyorsun? Bu..."

Ama aniden, öfkem sona erdi, kesildi. Çünkü o anda beni öpüyordu.

Nedense, bu öpücük gardıropta olduğumuz zamankinden daha tatlı, Dante'nin ofisinde olduğumuz zamankinden daha ateşli, çünkü bu sefer kontrol onda. Parmakları saçlarımda, beni kendine çekmek için sıkıca tutuyor, ben de onun enerjisine uyum sağlamak için eğilip onu yutarcasına öpüyorum. Uzun, ateşli anlar boyunca öyle öpüşüyoruz, sonra dili dudaklarımdan üzerinde kayıyor ve ben kontrolü ele alıyorum, bir elimle çenesini tutup onu istediğim yerde tutuyorum. Kalçaları hareket etmeye başlıyor, benim için çoktan sertleşmiş olan yere sürtünüyor ve ben elimi çenesinden kalçasına kaydırıp onu daha da kendime çekiyorum.

Dudakları boynumdan aşağıya doğru iner, tadar, yalar ve emer, her öpücük doğrudan sikime gider.

"Derin bir sırrımı açığa vurana kadar beni bir daha öpmeyeceksin sanmıştım," diye fısıldadı kulağıma, ve ben kendi tehdidimi tamamen unutmuş olduğuma gülerek.

"Şu anda CIA'de olsan bile umurumda değil Josie, seni tatma vaadi beni boğarken umurumda değil."

Sözlerime inleyerek karşılık verir ve dudaklarımdan memnun bir gülümseme yayılır.

Ve o anda, bunun doğru olduğunu anlıyorum: Kim olduğu ya da burada ne yaptığı umurumda değil, çünkü içimden bir ses, onun benimle ya da otelimle uğraşmak için burada olmadığını söylüyor. Neden burada olduğunu bilmiyorum, ama şu anda umurumda bile değil.

TWENTY-SIX

JOSIE

Her şey Rowan'ı öpmemle başladı, ama şimdi o da inkar edilemez bir şekilde *beni* öpüyor.

"Kırılacağımı biliyordum," diye inliyorum, dudakları dudaklarımda dolaşırken, dili beni tatarken, zihnimi bulanıklaştırıp sağduyumu bulanıklaştıran bir şekilde aç ve çılgınca. Sadece o ve ben ve onun teninin benim tenimde hissi var. Elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor, eteğimi yukarı çekmek için. Beni burada, bu duvara karşı becerecek mi diye merak ediyorum.

Buna izin verirdim. Şu anda mı? *Kesinlikle* izin verirdim.

"Sen çok yaramaz bir çocuksun," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldıyorum, amım kasılırken, Rowan Fisher'ın *bana yapabileceği* onca şey aklımdan geçiyor.

Sonunda öpücükten çekilip gözlerime bakıyor, dudaklarında geniş bir gülümseme var. "Ne istersem."

Kalbim bir an durdu.

Bu tür erkekler genellikle beni etkilemez. Ego ve kibirle dolu erkekler. Sadece bir sırtışla her kadını elde edebileceklerini sanan erkekler. Bu yüzden Rowan'ı tanıdığımdan beri ona olan çekiciliğim beni şaşırtıyordu, ama birden anladım.

O, *herhangi* bir kadını elde edebileceğini düşünüyor. *Beni* elde edebileceğini düşünüyor.

Ve bu her şeyi değiştiriyor.

Ben esprili bir cevap veremeden, elleri hareket ediyor, dizleri bükülüyor ve beni kaldırıp, görebildiğim kadarıyla nispeten boş bir ofisten odanın ortasındaki masaya doğru ilerliyor.

beni masanın en ucuna oturtuyor, sonra ellerini kullanarak beni yerine oturtuyor ve eteğimi yukarı çekiyor.

"Bu... bu, benden kaçmayı ve bana deli gibi aşık olmadığını iddia etmeyi bıraktığın anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, o boynuma öpücükler yağdırırken, eteğim belime kadar toplanmış durumda. Yaklaşıyor, vücudu benimkine değişiyor. Aramızda sadece onun pantolonu ve benim iç çamaşırım var. Bir kahkaha atıyor, sadece benimle konuşurken duyduğum o dolu, özgür kahkaha.

"Evet. Sanırım öyle. Sonuçta bunun bir anlamı yok." Dudakları boynumdan aşağıya doğru inerken, eli uyluğumdan yukarıya doğru kayar, başparmağı ıslak külotumun kasık kısmına dokunur. O bunu yaparken ikimiz de aynı anda inleriz. "Sana karşı koyamıyorum."

"Benim tuzağıma düştün," diye fısıldadım, elim boynuna gidip yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Memnuniyetle."

Bir şey söylemek, tartışmak ya da alay etmek istiyorum ama yapamıyorum çünkü eli uyluklarımdan yukarı çıkıyor, sonra iç çamaşırımın içine giriyor, eliyle amımı kavıyor ve aklımdan tüm mantıklı düşünceleri silip süpürüyor. Kalçalarım ona doğru kıvrılıyor, bir şeye, herhangi bir şeye çaresizce ihtiyaç duyuyorum ama o beni öylece tutuyor.

"Çünkü seni böyle tuttuğumda," diye fısıldadı, eli bana doğru gerildi. "Sen tamamen benimsin." Parmağı merkezimden kayarak girişime bastırdı ama daha ileri gitmedi.

"Rowan," diye fısıldıyorum, ama o iki kalın parmağını içime soktuğunda başka bir şey söyleyemiyorum. Zevkle inerken gözlerim kapanıyor.

"Çok ıslaksın," diye boğuk bir sesle söyler, parmaklarını geri çekip o ıslaklığı kullanarak klitorisimi daireler çizerek okşar. "Kimin için ıslandın?"

"Sen, tanrım, sik beni. Sen."

O kıkırdar ve itirafımın ödülünü, bu sefer daha sert bir şekilde parmaklarını tekrar içeri sokarak ve G noktama doğru kıvrarak alır. Yüksek sesle inerken başım göğsüne düşer. Serbest eliyle saçımı çeker, ben yukarı bakana kadar çekmeye devam eder ve acıdan bir inilti daha koparır.

"Sessiz ol, sorun çıkaran," diye düşük sesle homurdanıyor. "Yoksa durmak zorunda kalacağım."

Başımı sallıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, bakışlarım muhtemelen çaresiz. Parmakları içimde hareket etmeye devam ediyor, şimdi yavaş, rahat bir tempoda, sanki tüm zamanı onda gibi, sanki ona muhtaç ve çaresiz değilmişim gibi. "Dışarıda bir sürü

İçeride bir misafiri parmakladığımı bilmelerini istemem."

Onu sıkıca sararım ve dudaklarının gülümsediğini fark ederim.

"Senin yaramaz bir kız olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyor, parmaklarını büküyor ve boğazımdan küçük bir inilti çıkarken gözlerim kapanıyor. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Herkesin burada sana ne yaptığımı bilmesini?"

Zevk arttıkça ihtiyacım daha da artıyor. Dudakları kendini tutamıyormuş gibi boynumda dolaşırken, başparmağı yavaşça ve nazikçe şişmiş klitorisimi okşamaya başlıyor.

"Rowan," diye fısıldayarak
yalvarıyorum. "Neye ihtiyacın
var?"

Dudaklarımı yalayıp seçenekleri tartıyorum, ama sonunda gerçeği söylüyorum. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Nasıl?" Bir titreme beni sarar. "Nasıl ihtiyacın var bana, bebeğim?"

"Beni sikmeni istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum, kalçalarım onun parmaklarına doğru hareket ediyor, eli hala iç çamaşırımın içinde. Dudaklarından derin, acı dolu bir inilti çıkıyor ve alnım omzuna düşüyor.

"İçine ilk girdiğimde sana yapmak istediğim her şey için vaktimiz yok, Josephine."

Hıçkırık gibi bir ses çıkarırım ve başka bir durumda bundan utanırdım. Ama şu anda değil. Rowan'ın parmakları içimdeyken, bana bu kadar müstehcen konuşurken değil.

"Ama," diyor ve tek kelimelik sözün vaat ettiği şey karşısında vücudum donuyor. "Ama uslu bir kız olup sessiz kalmayı kabul edersen, bu güzel amcığı senin için yalarım." Başparmağı klitorisimin etrafında daireler çiziyor.

"Evet," diye fısıldadım çılgınca, kalçalarım kalktı, parmakları daha derine girdi. "Evet, evet, lütfen. Uslu olacağım."

Sözlerime boğuk bir ses çıkarır ve ben parmaklarını sıkıca kavrarım, sonra uyarı vermeden dizlerinin üzerine çökünce neredeyse çığlık atarım, parmakları amımdan ve külotumdan ayrılır, loş ışıktaki ıslaklığımla parıldar, sonra başparmağıyla tangamın ortasını yana çeker. Sonra orada durur, amımın önünde diz çöker, beni içine alır. Dudaklarında bir gülümseme yayılır.

"Oh, bununla yavaşça uğraşabileceğim zaman çok seveceğim," diye kendine saygıyla fısıldadı, sonra parmağını amımdan şişmiş

sinir demetine doğru kaydıldı. İşaret parmağı ve orta parmağıyla beni ayırırken onu izledim ve beni gördüğünde, en seksi, en memnun iç çekişini bıraktı. Nefesi merkezime çarptı ve ben sıkılaştım, vücudum beni doldurması için bir şey istiyordu. "Tanrım, çok güzelsin."

"Sana ihtiyacım var..." diye başlıyorum, yalvarmaktan korkmadan, ama o başını sallıyor ve parmağını içime sokmadan önce.

"Ne sevdiğini, neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum. Seni senden daha iyi tanıyorum ve daha önce hiç içine girmedim bile."

Başparmağı külotumu daha da aşağı çekerek büyük eliyle uyluğumu kavrar ve kumaşın cildime değmesi, zevki bir şekilde artırır. Ama bu yeni gelişmeye odaklanamıyorum, çünkü başı alçalıyor ve dilini düzleştirip girişinden klitorisime kadar gezdiriyor. Beni tattığında derin bir homurtu çıkarır, titreşimler beni sarsar ve beni titretir. Ama bacağıma sıkıca tutunması beni yerinde tutar, parmak uçları yumuşak tenime batar.

Dili içime kayarken ve ben inerken, nefes almaya çalışırken başım omuzlarıma düşer. Zevk yıldırımlar gibi vurur, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Tekrar hareket ederim, vücuduma bakarak eteğimin kalçalarıma kadar sıyrıldığını, tangamın başparmağıyla yana çekildiğini, elinin geri kalanının uyluklarımı açık tuttuğunu, parmakları içimde pompalarken ağzının beni işlediğini görürüm.

Zevk her şeyi tüketiyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey, o kadar mükemmel ve ustaca ki, sanki yüzlerce kadına yüzlerce kez yapmış gibi değil, sanki tam olarak *vücudumun ne istediğini* öğrenmiş gibi. Sanki neye ihtiyacım olduğunu, neyi arzuladığımı ve bana nasıl vereceğini biliyormuş gibi.

Bana ne yaptığını biliyormuş gibi klitorisimin etrafında gülümsüyor ve sonra parmaklarını kıvrıyor. Dili klitorisimin üzerinde hızlı ve hafifçe hareket ediyor ve bunun çok büyük olacağını biliyorum, hissedebiliyorum. Bu, nadiren hissedilen türden bir orgazm, vücudunu aynı anda sıcak ve soğukla yıkayan, vücudunu titretiren türden.

Ve o bana bunu yaşatacağını biliyor. Parmaklarıyla beni sikmeye devam ederken gözleri gözlerime kilitleniyor ve neredeyse talebini *duyabiliyorum*.

Boşal Josie. Benim için boşal.

Ama o, oynadığım her oyunu kazanmayı sevdiğimi unutuyor, özellikle de onunla oynadıklarımı.

Kendimi masada tutmak için kullandığım ellerimden birini kaldırıp, onun başının arkasına götürüyorum ve onu yerinde tutuyorum, sonra kalçalarımı sallayarak ihtiyacım olanı alıyorum. "Beni boşalt, Rowan," diyorum.

Ve o benim amıma inleyerek, klitorisimi daha güçlü emişiyle ve parmaklarının daha derin itişleriyle karışan titreşimlerle, tam da bunu yapıyor. Başım geriye düşerken dudaklarımı ısıyorum, kalçalarım onun sert itişleriyle aynı ritimde hareket ediyor ve ben boşalırken, hatırlayabildiğim en yoğun orgazma ulaşıyorum, onun adını haykırmamak için her türlü çabayı gösterirken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

Yavaşça kendime geliyorum, keskin zevk yumuşak dalgalara dönüşüyor, o dilini kullanarak beni temizlemeye devam ediyor, parmaklarını içimden çıkarıyor ve dudaklarında memnun bir gülümsemeyle vücudumun uzunluğuna bakıyor.

İyi iş çıkardığını *biliyor*.

Yavaşça ayağa kalkar, bacaklarımın arasına geçer ve ıslak parmaklarını ağzımın yakınına getirir. Gözlerini bana dikerek öne eğilirim, ıslak parmaklarını temizlerken neredeyse boğazımın derinliklerine kadar alırım. Sert bir nefes verir, parmaklarını çekmeden önce kalçalarını bana sürtmeye başlar.

Kötü bir gülümsemeyle, "Sıra sende?" diyorum.

Kararsız görünüyor. "Bunun için gerçekten vaktimiz yok. Yakında birinin yokluğunu fark edecekler."

Kafamı salladım, sonra masadan kayarak ayağa kalktım. "Çabuk yaparım. Sonuçta, ödeşmemiz gerek." Gülümsedim, o da bana gülümsedi.

Telefonum çalıyor, Rory olduğunu biliyorum ama yine de cevap vermiyorum. Muhtemelen benden bir bilgi almak ya da iyi olduğumu kontrol etmek için arıyor. Bekleyebilecek bir şey değil.

Telefonuma gitmek yerine dizlerimin üzerine çöküp, ona geniş gözlerle ve şeytani bir gülümsemeyle baktım. "Çabuk halledebilirsin, değil mi?" diye sordum.

Eli hareket etti, yanağımı avuçladı, başparmağı saygıyla gamzamın üzerinde dolaştıktan sonra saçlarıma dolandı.

"Sen bu halinle mi? Tamam, çabuk yaparım."

O zaman gülümsüyorum. Elim onun fermuarının üzerine gidiyor, ama tam o anda, çok tanıdık bir zil sesi odayı dolduruyor.

"Siktir," diyor.

"Cevaplaman gerekmeyen bir şey olduğunu söyle."

Cebine uzanıp bakar, acı ve dehşetle gözlerini kapatır. "Siktir."

"Ne?" diye soruyorum, hala dizlerimin üstünde ona bakarak. Bana bakar ve gözlerini kapatır.

"Hayatımda hiç bu lanet işi aldığım için bu kadar pişman olmamıştım."

"Ne oldu, Rowan?"

Eli dirseğıme uzanır ve beni kendine doğru çeker, güçlü koluyla bana sarılır ve derin bir öpücük verir. Az önce orgazm olmama rağmen, karnımda o arzuyu bir kez daha hissediyorum.

"İş acil. Gitmeliyim," diye inleyerek söylüyor. "Acil mi?"

Acaba bu yüzden mi benim telefonum çalışıyor... Rory bu yüzden mi bana ulaşmaya çalışıyor?

"Seni tanıyorsam, er ya da geç öğrenirsin."

Bu sözler hoşuma gitmedi, diye düşünüyorum. Bu, beni anladığı anlamına mı geliyor?

Bir el saçımı kulağımanın arkasına itti. "Küçük baş belası, her zaman kendini sorunların ortasında bulur."

Onun açıklamasıyla vücudum biraz gevşedi, dudaklarını bu sefer yumuşak ve nazıkçe dudaklarıma bastırdığında ise daha da gevşedi.

"Bir dahaki sefere," diyor. "Bir dahaki sefere, telefonlarımız odanın dışında kilitli olacak. Kesinti yok."

Gülerek başımı sallıyorum. "Anlaştık."

Gözleri arzu ile parlıyor ve bunu tartışacağımı mı sandığını merak ediyorum. Sanırım oynadığımız bu oyunda, benim de bu taktiğı kullanmam gerekirdi, ama artık bıktım. Oyundan bıktım, onu istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım, ona vermemek için bahaneler uydurmaktan bıktım.

Karmaşık ve dağınık bir durum, ama bu neyse, işe yaramasını istiyorum.

"Yarın. Kahvaltıda."

"Yarın mı?" diye gülümseyerek soruyorum.

"Evet. Tabii bu dünyanın sonu değilse." Telefonu kaldırır, telefon tekrar çalmaya başlar ve o güler. "O zaman seninle kahvaltı yapmak istiyorum."

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle açılır ve lanet olsun, bu kadar hafif hissettiğimi en son ne zaman hissettiğimi bilmiyorum, bu odadan çıktığım anda başka bir fırtına beni bekliyor olsa da.

"Tamam," diye fısıldıyorum. Beni kendine çekiyor, dudaklarımdan bir nefes çıkıyor ve sonra uzun, derin ama hızlı bir öpücük veriyor.

Ve onun yanında odadan çıkarken, keyfimi kaçıran tek şey cebimde çaldığım anahtar kartı yüzünden duyduğum suçluluk duygusu.

TWENTY-SEVEN

JOSIE

"Ne oluyor?" diye soruyorum odaya girerken, partnerimin bilgisayar başında olduğunu fark ediyorum. Sessiz ofiste bir dakika yalnız kalıp kıyafetlerimi düzeltiyorum ve itiraf etmeliyim ki, kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafa bakınıyorum, ama burası kullanılmayan bir ofis gibi görünüyor ve hiçbir şey yok. Bunu doğruladıktan sonra odadan çıkıp doğrudan süitimize dönüyorum.

"Çok şey," diyor Rory gülümseyerek. "Odaların birinde hırsızlık olmuş."

Onun sözlerini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? *Hırsızlık mı?*"

"Sen kaybolduktan kısa bir süre sonra ben de kayboldum. Parti yapılan odanın yanındaki personel odasına dinleme cihazı yerleştirdim, çünkü orada yakalanırsam sarhoş ve kaybolmuş gibi davranabileceğimi düşündüm. Tanrıya şükür ki öyle yapmışım, çünkü bir alarm verilmiş olmalı ki parti dağıldı. Birkaç çalışan odaya gidip dedikodu yapmaya başladı. Anladığım kadarıyla, odası soyulan kişi, otelin müdavimi olan zengin bir müşteriydi." Sanki söyleyeceği şey çok önemliymiş gibi duraksadı ve ben de kendimi hazırladım. "Ve kameralar beş dakika boyunca çalışmadı."

"Yangın gibi," diye fısıldadım, Rory'nin yanındaki kanepenin koluna oturarak, gecenin heyecanı yavaş yavaş sönüyordu. "Yani planlı mıydı?"

Kafasını sallar. "Kameraların çalışmaması bu sefer planlı değildi."

Gözlerim bir kez daha büyüdü. "Yani bunu biri kasten mi yaptı?"

Omuzlarını silkiyor. "Sadece dinlenme odasında ve havuz evinde duyduğum şeyleri söylüyorum. Saldırı sırasında kamera önceki görüntüleri beş dakika boyunca tekrar göstermiş, bu yüzden güvenlik fark etmemiş."

"Çalışanlar havuz evinde bunu mu konuşuyor?"

"Evet, bakım ekibi gece görevlerini yaparken dedikodu yapıyordu."

Rory'nin oraya dinleme cihazı yerleştirme kararından ilk kez değil, yine minnettarım.

"Dinlenme odalarına daha fazla yerleştirmeliyiz," diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. Rory başını salladı, ama ikimiz de bunun o kadar kolay olsaydı çoktan yapardık. Güvenlik kontrol odasına girdiğinde, Rowan'ın ortaya çıkmasıyla neredeyse kimliğimiz açığa çıkıyordu. Onun dikkatini başka yöne çekebildim, ama bir şeyler döndüğünü bildiği açık, sadece henüz ne olduğunu çözemedi. Şimdilik böyle kalmasını istiyorum.

"Polis telsizlerinde odadan hiçbir şey alınmadığı söyleniyor, ama bunu doğrulayamıyorum."

"Hiçbir şey alınmamış mı?" diye soruyorum, kafam karışmış. "Yüksek bahisli bir müşteri olduğunu söylemiştin." "Evet. Net serveti arkasında bir sürü sıfır olan bir teknoloji meraklısı."

"Orada en azından biraz para eden *bir şey* olmalıydı. Neden hiçbir şey almadılar?"

Omuz silkiyor. "Benim tahminim, bu sadece sabotaj. Büyük resimde, organizasyonun itibarını, güvenliğini ve güvenini sarsmaktan başka bir şey yapmaya çalışmıyorlar."

Bir kısmım önemli bir şeyi kaçırdığımızı bilsem de, bu mantıklı geldiği için başımı sallıyorum. Henüz göremiyorum.

"Kameralar bozuldu ve bu sefer planlı değildi. Bununla bir ilgisi olan kişinin güvenlik ofisinden biri olduğunu varsayabiliriz, değil mi?"

"Bence ya güvenlikten biri ya da bir suç ortağı var. Başka neden böyle bir şey olsun ki? Kameraları bu şekilde devre dışı bırakabilecek tek kişi, beceri ve deneyime sahip biri olabilir. *Ben* henüz bunu yapabileceğimi sanmıyorum. O görüntülere ulaşmak bir haftamı aldı."

"Onları ve o odaya erişimi olan herkesi biraz tanımak istiyorum. O odaya son kırk sekiz saat içinde kimlerin girdiğini görebilir miyiz?"

"Benden başka mı?" Rory gülerek sorar, ben de gülümserim ama o yine de başını sallar. "Evet, bunu araştırıyorum, ayrıca kapatılıp tekrar açılmasını sağlayan kodları da bulmaya çalışıyorum. Gerçek zamanlı mıydı yoksa programlanmış bir döngü müydü emin değilim."

Başımı sallıyorum.

"Ben bunu yaparken, sana olanları anlat," diye talimat verir. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam seni sürükledikten sonra."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Birden utangaç hissediyorum, bu benim karakterime hiç uymayan bir şey. Kendime bunun daha önce hiç yapmadığım bir şey olduğu için olduğunu söylüyorum, iş sırasında bir olaya karıştığım için, ama içten içe bunun *Rowan*'la ilgili olduğunu biliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Rory beni baştan aşağı süzer, sonra geniş bir gülümsemeyle başını sallar, parmakları bir robot gibi klavyede hareket etmeye devam eder.

"Sevişmiş misin?"

"Hayır," diyorum, parmaklarım kolyeme gidip onunla oynayarak dikkatimi başka yere çekmeye çalışıyorum.

Sonunda yazmayı bırakıp beni incelemeye devam ediyor, kızının yalanını yakalamaya çalışan bir anne gibi.

"Evet, *sonunda* birini becerdin gibi görünmüyorsun. Ama sende... bir şey var." Gözlerinden kaçmanın onu daha da şüphelendireceğini bildiğim için bakmaya devam ediyorum ve sonunda gülümsüyor. "Seni boşalttı mı? Seni yaladı mı?" Yanaklarım kızarıyor. "Tanrım, bu işte çok iyiyim." Gülerek bilgisayar ekranına dönüyor. "Hâlâ ondan haber yok mu?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, o da SOS çağrısı aldı ve ben iyiliğini ödeyemeden gitmek zorunda kaldı."

"İyi miydi?"

Başımı sallıyorum. "*Çok* iyiydi, Rory. Yasak olması gereken kadar iyiydi."

O da gülümser ve zihnim son birkaç saate ve *Rowan*'la gerçekten ilerleme kaydettiğimizi hissettiğim anlara gider. Bana karşı hala şüpheli olduğu açık, ama sanırım bunu aşılıyor. Ama bu beni çok garip bir duruma sokuyor, midem düğümleniyor.

Rory bana bakmaya devam ediyor, yüzümü okuduktan sonra kaşlarını çatıyor. "Ne oldu? İyi geçti sanmıştım?"

"Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum, bunu söylemeye neredeyse *utanarak*.

"Sonunda itiraf edebildiğine sevindim," diyor Rory gülerek. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, o da gözlerini deviriyor. "*Hadi ama*. Aptal değilim. Başından beri inkar ediyordun. Randevularını mahveden yakışıklı, zengin adamdan şikayet etmeye başladığın gün, bir şeyler olduğunu anlamıştım. Evren, ikinizin bu kadar zaman kaybetmesinden bıkmış ve sizi aynı adaya atarak bir araya getirmiş."

Çok mantıklı olan en iyi arkadaşımın evren ve kader gibi konuları tartışmasını duymak garip geliyor.

"Ben sadece... Her şeyi netleştirmek istiyorum. Şu anda iş, o ve... Bilmiyorum. Ona yalan söylemek beni gerçekten rahatsız ediyor, ama kim olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu onunla paylaşmak istemiyorum, en azından şimdilik. Ayrıca, Annette ona bir nedenden dolayı söylemedi ve biz buna saygı duymalıyız. Ama onda bir şey görüyorum ve bu şekilde başlamaktan hoşlanmıyorum."

Ama aynı zamanda bunun yapılması gerektiğini de biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, Rowan'la önümüzdeki bir hafta kadar süren ilişkiden daha fazlasını istiyorsam, hayatımın *her zaman* ona kapalı kalacak kısımları olacak. Bunu kabul etmeliyim. Bu yüzden bu kadar uzun süre bekar kaldım: erkekler bu işi kabul etmiyor, özellikle de erkeklerle flört etmek ve sır saklamak gerektiğinde. Mavens'ta çalışmaya başladığımda birkaç erkek arkadaşım oldu, ama hepsi kalp kırıklığı ve felaketle sonuçlandı.

O zamandan beri, işleri basit tuttum: ara sıra seks yapmak için birini bulup, ihtiyacımı giderdim ama onları uzak tutmaya çalıştım. Bu çok iyi işledi, ama birdenbire, bu durumun bilinçaltımda bile sakladığım belirgin bir yalnızlık hissi yaratmaya başladı ve bunu görmezden gelmem imkansız hale geldi.

Birine ihtiyacım var ve bunu Rowan'dan istediğimi anlamaya başlıyorum. "Eğer o doğru kişi ise, bunu sorun etmez," diyor Rory yumuşak bir sesle ve ben başımı sallıyorum

haklı olduğunu biliyorum. Bu kadar sevdiğim kariyerimi bir *erkek* için bırakmayacağım. Bir süre sessizlikten sonra tekrar konuşuyor. "Gabriel'e söylemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

İç çekip başımı sallıyorum. "Evet." Pencereden kıyıya çarpan mavi suları izliyorum ve ilk kez değil, gerçek bir tatilde olmak istediğimi diliyorum. Tanrım, bu görevden sonra belki de öyle yapacağım. "Bu yarın yapabileceğin bir iş, değil mi? Bu gece, konuyu değiştirsek olmaz mı? Benim çökmekte olan aşk hayatım yerine davadan bahsedelim, tabii buna aşk hayatı denebilirse? Aslında," diyorum, aldığım şeyi hatırlayarak. "Sana bir hediye aldım," diyorum küçük bir gülümsemeyle, anahtar kartını havada sallayarak, Rowan'dan çaldığım için içimi kaplayan suçluluk duygusunu bir kez daha görmezden gelmeye çalışarak.

"Hadi canım," diyor Rory geniş bir gülümsemeyle, uzanarak kartı almaya çalışıyor. Omuz silkiyorum. "Bunu nereden aldın?"

Cevap vermeden önce hatırladığım şey yüzüme yansıyor.

"Rowan'dan çaldım. O... şey sırasında cebinden düştü, sen de biliyorsun, ben de fark etmeden eşyalarımın arasına, sonra da cebime attım."

Bana hayranlıkla bakıyor, sonra kartı inceliyor. "Bu evrensel mi? Ona özel mi? Bununla herhangi bir odaya girebilir misin?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Garip görünmeden ayrıntıları sormadım."

"Sorun değil, bunu kullanarak öğrenebilirim." Ekipmanlarla dolu valizini karıştırır ve kredi kartı okuyucuya benzeyen bir şey bulur. Cihazı bilgisayara takar, anahtar kartını alır, yeni bir ekran açar ve kartı cihaza taramadan önce yazmaya başlar. O sihrini yaparken sabırla otururum ve birkaç dakika sonra ekrana gözlerini kısarak bakar ve geniş bir gülümsemeyle bana bakar.

"Josie, bize ne kadar büyük bir iyilik yaptığının farkında değilsin. Bu sayede tüm sisteme girebileceğim."

"Bu... iyi bir şey mi?" diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi, çünkü Rory'yi hiç anlayamam.

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Evet, bu iyi bir şey. Bu sayede, geçmişte ve şu anda tüm çalışanların anahtar kartlarının tüm kart giriş ve çıkışlarını görebiliriz. Bazıları kişilere veya hesap numaralarına atanmış, ancak bu tür genel kartlar belirli bir kişiye bağlı değil gibi görünüyor."

"Güvenliklerinde bir açık var gibi," diye mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor.

"Güven bana, Annette için tüm zayıf yönlerini ve bunları nasıl düzeltebileceğimizi içeren bir dosya hazırladım bile."

zayıf yönleri ve bunları nasıl düzeltebileceğimiz hakkında bir dosya oluşturdum."

"Tabii ki vardır," diyorum gülümseyerek. "Sen titiz birisin." Birkaç dakika önce hissettiğim ağırlık hafiflemeye başlıyor. Daha dik oturup bir defter ve kalem alıp not almaya başlıyorum. "Tamam, bu gece verimli geçti. Ana listemize resmi olarak güvenlik personeli eklememiz gerekiyor. Başka ne var?"

"Partide birkaç şey öğrendim," diyor Rory. "Birincisi, peyzajcı çocuk Carter, zil zurna sarhoştı ve dinleyen herkese bir sürü şey anlattı."

"Dur tahmin edeyim, sen de kulak kesildin, değil mi?"

Gururla gülümsüyor. "Tabii ki. Görünüşe göre Tanya'ya işi o bulmuş ve Daniel'la birlikte olarak her şeyi mahvediyor gibi hissediyor."

"Yani, aralarında bir şey olduğunu doğruladık mı?"

O başını salladı ve aklıma havuzdaki kıskanç kız geldi. Onun kim olduğunu bir an önce bulmalıyız, özellikle de Daniel tatil köyündeki başka bir çalışanla da birlikteyse. "Neden bunu umursasın ki

? Ve bu neden onun işini mahvetmesi anlamına gelsin ki? Çalışan el kitabında iş arkadaşlarıyla ilişki kurmakla ilgili bir şey görmedim, ama genel müdürün çalışanlarla ilişki kurmasının iyi bir şey olmadığını tahmin ediyorum, ama bu daha çok onun için geçerli, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama bana Daniel'ın tatil köyünün en büyük çapkını olduğunu, sürekli flört edip kalp kırdığını da söyledi."

Omuz silkiyorum. "Bunu tahmin edebilirdim," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

"Ayrıca, geçen gün hostesin ağlamasının sebebi, şefle çıkıyorlardı ve ayrıldılar. Ne yazık ki Daniel onu başka bir restorana transfer etmedi, bu yüzden bütün gün onun yanında çalışmak zorunda kalıyor."

"Vay canına, zor bir durum," diye mırıldanıyorum. "Ama bence bu ikisini de şüpheli yapmaz. Tabii kadının Daniel'e kızgın olup onu kötü göstermek istemesi dışında. Ama eski sevgilinin yanında çalışmak zorunda olduğun için bu kadar uğraşmak biraz fazla değil mi?"

"Katılıyorum, ama elimizde olması iyi olur."

Tekrar başımı salladım.

"Partide kim yoktu?" diye soruyorum, defteri çevirip gördüğümüz tüm kişilerin isimlerini yazıyorum. Orada çok fazla insanla tanıştık; personeli tanımak için mükemmel bir yerdi. Yine de, biz oradayken başka bir sabotajın olacağını tam olarak öngöremezdik.

Her birimiz isimleri saymaya başlıyoruz ve Rory, yeni arkadaşlarıyla selfie çekiyormuş gibi yaparak telefonunda çektiği fotoğrafları sıralamaya başlıyor, ardından her birini kontrol ederek partiden önce ve sonra nerede olduklarını bulmaya çalışıyoruz. Sonra, görev başındaki tüm resort çalışanlarının listesini çıkarıyoruz ve yeni erişimimiz sayesinde kameralardan hepsini takip ediyoruz. Çalışanların ve partide olmayanların üçüncü bir listesi var, ancak bunların hiçbirisi ana şüpheli listemizle örtüşmüyor. Yine de, onları takip etmek için ikincil listemize ekliyoruz.

"Spa'ya gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," diyorum.

"Ah, bu iş ne fedakarlık," diyor Rory gülümseyerek, ben de ona gülümsüyorum.

"Orada kiminle konuşabileceğimize bakmak istiyorum. Belki Tanya hakkında bir şeyler öğrenebiliriz?"

O da başını sallar. "Orada dinlenme odasını da bulmaya çalışalım, dinleme cihazı takabilir miyiz diye bakalım." Gülümsemeden önce klavyeye tıklamaya başlar. "Bitti. Yarın saat üçte iki spa randevusu aldım."

"Harika," diyorum gülümseyerek, omzunun üzerinden diğer etkinliklere bakarak. "Öğlen Pilates dersine gideceğim."

"Öyle mi?"

"Dans ettiğim adam ders veriyor ve beni oradan uzaklaştırmadan önce çok konuşkandı." Gülümsüyoruz. "Onu biraz tanıyıp, ne bildiğini ve işinde nasıl davrandığını öğrenmek istiyorum."

O da başını sallar. "Tamam, harika. Bu konuyu biraz daha araştırmak istiyorum," der Rory, anahtar kartını kaldırarak, "bu gece, ama erken yatmak istersen, benim için sorun yok."

"Hayır, hayır," dedim başımı sallayarak, biriktirdiğimiz kağıt ve fotoğraf dosyasına uzanarak. "Bunlara bakmaya devam edeceğim, bir şey bulabilir miyim diye."

Rowan ve profesyonel ile geçirdiğim zamanın etkisiyle adrenalin dolmuşken nasıl uyuyabilirim ki?

"Yaklaştık," diye fısıldadı Rory.

Haklı olduğunu bildiğim için gülümsedim.

TWENTY-EIGHT

Mevcut bilgilere göre Daydream Resorts şüpheli listesi:

- Daniel, genel müdür
- Jonas, güvenlik şefi
- Tanya, spa müdürü
- Kıskanç kızıl saçlı
- Tüm güvenlik personeli

TWENTY-NINE

ROWAN

Ertesi sabah, Jacob Barlow'un bize kötü bir yorum yazmaması, hatta süitine girilmesinden sonra bizi dava etmemesi için uğraşmakla ve raporun düzenlendiğinden emin olmak için yerel polisle konuşmakla geçiyor. Ayrıca, daha önce yaşadığımız sorunları not ettiklerini de teyit etmek istedim: sabotajı yapanı bulduğumuzda, kesinlikle tüm yasal yollara başvuracağım.

Bu da ne yazık ki, istediğim gibi Josie ile kahvaltı yapamayacağım anlamına geliyor; bunun yerine, özür olarak odasına bir kahvaltı tabağı ve onun numarasını henüz almadığımı belirten bir not gönderiyorum. Normalde, işim için planlarımı iptal etmek beni rahatsız etmez, çünkü kariyerim her zaman öncelikli olmuştur. Ancak, Josie hayatıma girdiğinden beri giderek daha fazla olan bu durumdan dolayı, normal bir işim olmasını ya da en azından daha sağlıklı bir iş-yaşam dengesi olmasını diliyorum.

Bu durum, kendime söylediğimden çok daha derin bir ilişki içinde olduğumu fark etmemi sağladı — sadece son bir haftadır değil, son bir yıldır. Yine de, kafamdaki o çizgiyi nihayet aşmak, onun planlarının umurumda olmadığını, sadece onu istediğimi itiraf etmek, sonunda kendime karşı dürüst olmama neden oldu. Bu farkındalık, onu başka biriyle dans ederken görmekten duyduğum öfkeyle birleşince, ondan uzak durmanın hiçbir anlamı olmadığı sonucuna vardım. Neden rol yapayım ki?

Son bir buçuk haftadır ondan uzak durmaya çalıştım ve dün gece onu Dax'ın kollarında görünce bir şey kırıldı.

Siktir et ahlakı.

"Doğru" olanın canı cehenneme.

İşin ve görünmez bir hedefe ulaşmak için odaklanmak zorunda olmanın canı cehenneme, çünkü bununla asla gerçekten mutlu olamayacağımı anlamaya başlıyorum.

Dün gece, Josie'yi kollarımda tutarken, hayatımdaki hiçbir mesleki başarıda hissetmediğim kadar tatmin oldum. Dahası, bugün bir ara onu görmek için zaman ayırmayı, onu bir köşeye çekip nefesini kesecek kadar öpmeyi planladığımı bilmek, beni her zamankinden daha üretken olmaya ve günün işlerini erken bitirmeye itti, yani bugün yapmam gereken tek şey birkaç telefon görüşmesi.

Görünüşte takıntılı bir adam gibi, bu görüşmelerden birindeyken bir sekme açık tutuyorum ve Josie ile Rory'nin oda numarasını takip ediyorum, böylece restoranlardan birine girip girmediklerini veya bardan bir şey sipariş edip etmediklerini görebilirim. Onunla buluşmak için zaman bulana kadar kameraları açıp onu izlemek niyetindeyim.

Pazarlama yöneticilerinden biri, bence gereksiz bir haftalık yönetim kurulu toplantısında sıkıcı bir konuşma yaparken, o sekme bir uyarı sesi çıkarır: Rory ve Josie, tesisteki daha rahat restoranlardan birinde öğle yemeği için yer ayırttı.

Öğle yemeği. Saati ve programımı kontrol ediyorum, saatin on bir olduğunu ve bir sonraki görüşmem saat birde olduğunu fark ediyorum.

Öğle yemeğini atlayabilirim, değil mi?

Sonuçta herkes yemek yemeli. Ayrıca, bu fırsatı restoranı tanımak, çalışanlarla biraz sohbet etmek ve nasıl olduklarını görmek için kullanabilirim. Her şey bu kadar yoğunken, çeşitli yerlerde zaman geçirmemek neredeyse imkansız. Değil mi?

"Hey, bir işim çıktı, çıkmam gerek," diyorum, birinin son golf maçının uzun uzun anlatıldığı sohbeti keserek. "Son dakika öğle yemeği planım çıktı."

Annette, muhtemelen gerçek niyetimi anladığından, bana yumuşak bir gülümsemeyle hafifçe başını salladı.

"Ama en iyi kısma gelmiştim!" Jeff Dower, istediği kadar sahte olmayan bir hayal kırıklığı içeren iniltiyle söylüyor.

"Sonunda hayatına kavuşuyor, bırak adam yaşasın," diyor Annette. "Git, Rowan. İki saat boyunca seni internette görmek bile istemiyorum."

Josie'ye gittiğimi nasıl bildiğini sormuyorum; bunun yerine, geçen hafta hiçbir şeyin mantıklı olmadığını ve belki de her şeyi olduğu gibi kabul etmem gerektiğini kabul ediyorum.

Belki de denge böyle bir şeydir. Herkese veda edip bilgisayarımı kapatıyorum ve çıkıyorum. Birkaç dakika sonra restorana giriyorum, hostese bile uğramıyorum.

Salonu taradığımda, onu omuzlarına bağlanmış küçük fiyonklar ve başına takmış bir güneş gözlüğüyle, küçük sarı bir sundress giymiş bir masada otururken görüyorum. Rory onun karşısında oturuyor, Daniel masaya yaslanmış. Az önce bir şaka yapmış gibi görünüyor, çünkü Rory'nin başı geriye eğilmiş, bir eli göğsüne gitmiş ve dudaklarından kahkahalar çıkıyor.

Ama bu gerçek değil.

Dün gece beni Josephine Montgomery konusunda uzman mı yaptı, yoksa bu yeteneğim hep mi vardı, bilmiyorum, ama ses tonunda sahte bir şey var. Bir süre daha sahneyi izliyorum ve ilk kez değil, yine görüyorum: Her şey ters. Bir tür taktik, onu kazanmak, güzelliğini kullanarak bir şey elde etmek... ama ne?

Josie'nin ne oyunu oynadığını hâlâ anlamış değilim. Çirkin bir an için, benimle de oynayıp oynamadığını merak ediyorum, ama bunu düşünmek bile istemediğim için kafamdan atıyorum.

Josie'nin bir tür gizli görevi veya hedefi olduğu açık, ama içimden bir ses, onun planlarında bir engel olduğumu, her şeyi mahveden bir şey olduğumu söylüyor, tıpkı onun benim işime konsantre olmamı engellediği gibi. Sanırım son yirmi dört saat içinde bunu sevmeye başladım, bir tür boktan ama eşit şartlarda olduğumuzu sevmeye başladım.

Yanlarına gidip konuşmalarını keserek, yumuşak, sıcak sırtına elimi koydum. Vücudu sıçradı ve omzunun üzerinden bana baktı, bakışlarında endişe vardı ama sonra daha yumuşak bir ifadeye dönüştü. Daha tatlı. Orada olduğum için yüzünü kaplayan bir tür mutluluk.

"Rowan. Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyor gülümseyerek, vücudunu bana biraz daha çevirerek.

"Hey, Daniel. Bay ve Bayan Barlow'un yeni odasına çıkıp her şeyden tamamen memnun olduklarını, herhangi bir ihtiyaç veya endişeleri olmadığını kontrol edebilir misin? Ne isterlerse, tüm konaklamaları boyunca bizden. Ve düzenli olarak kontrol ettiğinden emin olmanı istiyorum. Dün gecedен sonra, kalan konaklamalarının rüya gibi geçmesini sağlamalıyız." Daniel çenesini sıkarak ve Josie'ye, daha doğrusu göğüslerine bakar, sonra bakışları bana döner ve başını sallar.

"Anlaşıldı. Hanımlar, sonra görüşürüz." Josie, Daniel arkasını dönüp uzaklaşırken parmaklarını ona salladı, ben de masayı işaret ettim.

"Oturabilir miyim?"

"Buraya mı?" Rory şüpheyle sorar ve ben tereddüt ederim. "Yani, ben..."

Gülerek başını sallar. "Hayır, sadece şaşırdım. Kızımdan kaçmak için olimpik bir spor yapıyordun," der Rory, geniş bir gülümsemeyle ve başını Josie'ye doğru eğerek. "Tabii ki dün gece hariç."

Onların kız kıza konuşmalar yaptığını biliyorum. Açıkçası, birbirlerine çok yakın oldukları için bu beklenen bir şey, ama yine de dün gece olanları hatırlayınca yanaklarım kızarıyor ve kanım kaynıyor.

Josie bana bunu yapıyor, beni aşık ve sürekli ereksiyon halinde bir ergen gibi hissettiriyor.

"Rory, dur! Onu korkutup kaçıracaksın!" Josie yanındaki sandalyeyi çekip, koltuğu okşayarak "Bizimle birlikte yemek yersen çok seviniriz" dedi.

"Üzgünüm, üzgünüm; o çok kolaylaştırıyor! Şuna bak! Kızarıyor," derken ben oturdum.

"Hadi, nazik ol." Sonra bana döner. "Ee, burada ne yapıyorsun?" diye sorar Josie, ben de gülümseyerek koltuğuma yaslanırım.

"Masamdan biraz uzaklaşayım dedim. Temiz hava alayım. Senin öğle yemeğine çıktığını gördüm, ben de uğrayayım dedim."

Josie gülümser, sonra Rory'ye bakar. "Görünüşe göre beni CCTV'den izliyor. Ne yaptığımı görmekten hoşlanıyor."

Rory gürlültülü bir kahkaha attı. "Oh, o da sana ve bana çok yakışır."

Josie ona şaşkın şaşkın bakar, sonra bana döner. "Sen... izin mi alacaksın?" diye sorar, kaşlarını çatarak. "Sana pek yakışmayacak."

"Öyle, ama bence çok geç kalmıştım," diyorum gülümseyerek, sonra iç çekiyorum. "Ayrıca, dün partiden önce patronumla konuştum. Senin hakkında konuştuk." Kaşları kalkar, hiçbir şey söylemeden bir soru sorar ve bir an için bir şey gördüğümü sanırım — endişe mi? Ama sonra muhtemelen patronumun bunu onaylamayacağından endişelendiğini anlarım ve hemen açıklığa kavuştururum.

"Üst yönetim ile misafirlerin samimi olması biraz gri bir alan. Teknik olarak çalışanlar için söz konusu bile olamaz, ama ben aslında resort çalışanı değilim. Önce ona danışmak istedim..."

"Ve...?"

Kendimi küçümseyen bir gülümsemeye ona bakıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, benim tam bir robot olmadığımı öğrenince rahatladı sanırım. Beni ekip toplantısından attı ve bugünkü toplantım bitene kadar geri gelmememi söyledi."

Josie yüksek sesle güldü, başını geriye attı ve koyu renk saçları parlak dalgalar halinde döküldü.

"Yani misafirle yatmana bir şey demedi mi?" Rory kaşlarını kaldırarak sorar.

"Rory!" Josie arkadaşını azarladı, yanaklarında güzel bir pembe kızarıklık belirdi ve boynuna ve göğsüne doğru yayıldı. Şu anda bunun ne kadar aşağıya indiğini görebilmek için çok şey verirdim.

"Ne?" Rory, sanki bu, pek tanımadığı birine sorulacak garip bir soru değilmiş gibi omuz silker.

"Birincisi, daha sevişmedik bile," der Josie, ona ciddi bir bakış atarak.

"Peki bu kimin suçu?" diye sorar Rory ve ikisinin tartışmasını izlemek oldukça eğlencelidir.

Gülümseyerek arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve çok kısa, çılgın bir an için bunu gerçekten sevebileceğimi düşünüyorum. Josie ve arkadaşıyla vakit geçirmek, onların tartışmalarını izlemek, onun tartışma ihtiyacının sadece benimle sınırlı olmadığını fark etmemi sağladı. Uyum sağlama hissi, baskı hissetmeden eğlenme hissi içime işliyor ve bunun bana ne kadar yabancı geldiği bir an için beni endişelendiriyor.

Durmadan çalışarak kaçındığım şey bu mu? Göğsümdeki bu hafif, baskı hissetmediğim duygu mu? Yoksa bu Josie'ye özgü bir tepki mi?

"Lanet olası evren mi?" diyor Josie, ellerini havada sallayarak. "Kim bilir? Şahsen, dünyanın bizden nefret ettiğini ve bizim zina yapmamızı istemediğini düşünmeye başlıyorum."

"Zina mı?" diye soruyorum boğuk bir kahkaha ile.

"Bu doğru terim, Rowan," diyor Rory, sanki ben aptalmışım gibi ciddi bir tavırla.

Sadece başımı sallayıp gözlerimi genişletiyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum, bu da "*buna dokunmuyorum*" anlamına gelen evrensel bir işaret.

"Ee? O sorun etmedi mi? Patronun?"

"Yani, ona zina planlarından bahsetmedim, ama seninle benim aramda bir sorun olmadığını söyledi..." Annette'in nasıl ifade ettiğini düşünmeye çalışıyorum ve "birlikte zaman geçirmek" ifadesine varıyorum.

"Evet, o kısmı kendine saklasan iyi olur," diyor Josie, koluna hafifçe vurarak. Ona gülümsüyorum, sonra bir kolunu omzuna atıyorum ve diğer elimle sandalyesini kendime yaklaştırıp saçlarına bir öpücük konduruyorum, tam o sırada garson gelip ne istediğimizi soruyor.

"Rowan, erkek kardeşin var mı?" Rory, öğle yemeği siparişlerimizi verdikten sonra soruyor.

"Yok mu?" diye soruyorum, cevap vermekten çok sormak için.

"Kahretsin," diye mırıldanır Rory ve Josie güler. "Kız kardeşin var mı?"

Kafamı sallarım. "Tek çocuğum."

"Nerede büyüdün?" diye sorar. "Güney Jersey'de, Ashford adında küçük bir kasabada."

Josie başını sallar ve Rory kafasında çok iyi notlar alıyormuş gibi görünür.

"Neden bu bir sorgulama gibi geliyor?" diye gülerek soruyorum.

"Yani, biraz öyle. O benim en iyi arkadaşım ve onun mutluluğunu her şeyden çok önemsiyorum. Ve erkekler..." Tüm erkeklerden hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar ve birlikte çalıştığım erkekleri tanıdığım için onu tamamen suçlayamam.

"Haklısın. Tamam, sonra ne olacak?"

"Ailenle aran iyi mi?"

Bir kadından diğerine bakıyorum, aniden gerginleşiyorum. "Hayır dersem, olumsuz olarak işaretlenecek mi?"

Birbirlerine bakıyorlar, Josie cevap vermeden önce aralarında sessiz bir konuşma geçiyor.

"Bir nedeni var mı?"

Başımı sağa eğip itiraf ediyorum. "Evet ve hayır. Ben, 'yapmaları gereken' şey olduğu için geç yaşta çocuk sahibi olan iki ebeveynin tek çocuğuyum. Çalışmayı ve seyahat etmeyi seviyorlar ve burada olduğum için minnettarım ama muhtemelen çocuk sahibi olmamalıydılar. Ben evden ayrıldıktan sonra evi satıp seyahate çıktılar. Yılda birkaç kez görüşüyoruz."

"Bu yüzden mi patronunla bu kadar yakınımısın?"

"Patronuna yakın mısın?" diye sorar Rory.

"O benim için daha çok bir akıl hocası," yanlış anlamadan önce düzeltiyorum. "Ama... evet? Sanırım? Kariyerimde çok önemli bir rol oynadı ve onunla çok şey paylaşıyorum. O olmasaydı şu anda bulunduğum yerde olmazdım."

Josie ve Rory birbirlerine bakıyorlar, sessiz bir konuşma geçiyor, sonra Rory başını sallıyor ve Josie gülümsüyor. Rory sandalyesine yerleşip içkisini alıp uzun bir yudum aldığıında, ilk sorgulama turunu geçtiğini anlıyorum. Sonra Josie'ye dönüyorum.

"Peki... sen?"

"Bana mı?" diye sorar.

"Ailenle yakın mısın?"

Josie omuz silker. "Yeterince yakın. Tatillerde ve doğum günlerinde, yılda birkaç kez akşam yemeğinde, ama iki eyalet uzakta yaşıyorlar, o yüzden çok sık görüşmüyoruz. Ben çok seyahat ediyorum, tabii ki, ve onlar..." Devam etmeden önce bir an tereddüt eder. "İşimi anlamıyorlar."

"Etkileyici iş mi?"

Bir an gözlerini kırptırdı, sonra gereğinden fazla hızlı bir şekilde başını salladı. "Evet. Aynen öyle. Onlar için gerçek bir iş değil."

Cevabı dürüst, ama bir tuhaflık var, tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

"Tamam, bu kadar sorgulama yeter," diye eklerim, sorgulamayı başlatan Rory. "En sevdiğin Daydream tatil köyü hangisi, Rowan? Josie ve ben yakında başka bir taneye gitmek istiyoruz." Cevap vermeden önce, çoğu Josie ve benim birlikte bir tatil köyünde olduğumuzu, ikimizin de çalışmadığını gösteren fikirler aklımdan geçer.

Sonraki bir saat sohbet ederek geçiriyoruz ve kadınları daha yakından tanımaya devam ediyorum. Rory, arkadaşının sırlarını anlatmaktan çok mutlu, örneğin Josie'nin dartta harika olduğunu ve barlarda erkekleri dart oynayarak paralarını aldığını, bir keresinde Atlas Oaks konserinde sahne arkasına gizlice girmiş ve bu yüzden hala solistin karısıyla iletişim halinde olduğunu anlatıyor.

"Sonra nereye gidiyorsunuz?" diye soruyorum, tabaklarımız kaldırılırken.

"Havuz kenarında uzanacağım, çünkü bronzluğum çok eksik," diyor Rory memnun bir iç çekişle. Bu kız çılgın ve gerçekten bir şeyler yapmak istiyor. Sonra saat üçte acil bir randevumuz var."

"Öyle mi?" Josie gözlerini devirdi.

"Plajda yoga dersine gidiyorum. Lanet olası bir maraton koşmuyorum."

"Ne zaman?" diye soruyorum, bir sonraki toplantımdan önce onunla ne kadar zaman geçirebileceğimi düşünmeye çalışarak.

"Bir," diyor. Saatile bakıyorum, 12:30 olduğunu görüyorum.

"Seni götürebilirim," diyorum gülümseyerek, buradan öğleden sonra yoga derslerinin yapıldığı plaja kadar olan yolun karanlık köşelerini düşünerek.

"Ne centilmen," diyor.

Rory gözlerini devirerek, aklımdan geçenleri çoktan anlamış gibi görünüyor. "Evet, seni köşeye çekip ellemeye çalışan gerçek bir centilmen." Rory gülüyor ve ben gerçekten bu kadar belli miyim diye merak ediyorum.

"Rory," diyor Josie gözlerini kocaman açarak ve Rory gülüyor.

Josie benimle dalga geçmeyi seviyor olabilir, ama Rory de Josie'yle dalga geçmeyi seviyor ve bunu izlemek eğlenceli. O anda, onun benimle dalga geçmesi, dürtmesi, alay etmesi, belki de başından beri bana ilgi duyduğu ya da en azından dostça davrandığı için olduğunu anlıyorum. Bu sadece onun kendine özgü tuhaf sevgi gösterme şekli.

"Tamam, tamam," diyor Rory, ayağa kalkıp çantasını omzuna asarak. "Ben gidiyorum. İkiniz iyi eğlenin."

Sonra sadece Josie ve ben kalıyoruz.

THIRTY

ROWAN

"Rory için üzgünüm, beni çok korur," diyor Josie restorandan çıktıktan sonra.

"Önemli değil." Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Hoşuma gitti. Belli ki seni önemsiyor. Bu iyi bir şey," diyorum, içtenlikle.

Gülümser ve açıklamaya başlar. "Genelde hoşlandığım birini sorguya çekme fırsatı bulamıyor, sanırım bu fırsatı kaçırmadım."

"Çünkü onları ona götürmekten kaçınıyorsun?" Yürürken aramızda sessizlik hakim. Plaja giden daha sakın yolu, çoğunlukla çalışanların kullandığı yolu seçip sola dönerken ona bakıyorum. Dudaklarını ısırtıyor, ne söyleyeceğini düşünüyor. "Yoksa...?"

"Rory'ye götürebileceğim kimse yoktu. En azından uzun zamandır yoktu." Benim kaşlarım çatılırken, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir.

"Gerçekten yok mu?"

"Ben pek..." Bir itirafta bulunacakmış gibi gözlerini kapatır ve ben onu sakinleştirmek için elini sıkarım. "Ben pek çıkmıyorum. Arkadaşlarıma tanıtmak isteyeceğim kadar zamanımı harcamaya değer birini henüz bulamadım."

"Seni sürekli randevularda görüyorum," dedim ve yüzünün düşmesiyle hemen pişman oldum.

Kahretsin. Bu konuyu açmayı bırakmalıyım, onu başka erkeklerle gördüğüm sayısız kez yüzüne vurmamalıyım. Bu önemli değil, üstelik beni hiç ilgilendirmez. O zamanlar o benim değildi; aramızda hiçbir şey yoktu

ve o bir yetişkin, istediğini yapabilir. Tartışmak için ağzımı açtım ama o sözümü kesti.

"Onlar..." der, uzaklara bakarak derin bir nefes alır ve devam eder. "O randevular görüldüğü gibi değil."

Bir parçam *ne* olduklarını merak ediyor, ama sormuyorum. Beni ilgilendirmez, diye hatırlatıyorum kendime.

"Hayatında ne yaptığın ya da kiminle çıktığın önemli değil. Şu anda benimle buradasın ve benim için önemli olan tek şey bu," diyorum ona. Bunu en başından söylemeliydim, ama ikimiz de benim hem aptal hem de pislik olduğum konusunda hemfikiriz.

Yüzünde rahatlama belirir ve bana gülümser. O anda, sözlerimin doğru olduğunu anlarım: Josie'nin ne sakladığını, ne sırları olduğunu umursamıyorum, yeter ki benim yanımda olsun ve şu anda olduğu gibi bana gülümsesin. Gülümsemesine karşılık verip elini sıkarak yürümeye devam ederiz.

"Demek işten izin alıp bizimle öğle yemeğine geldin," diyor Josie, sessizliği bozarak. Sesinden memnun ve bu durumdan biraz eğlenmiş gibi geliyor.

"Evet." Düşüncelerimi toparlamak için bir an durup, sonra ekliyorum: "Bunun için suçluluk duyacağımı sanmıştım, ama duymuyorum. Dünya dönmeye devam etti, her şeyi tek tek denetlemediğim için işler alt üst olmadı." "Hayatta çalışmaktan daha önemli şeyler olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Hayatta daha fazlasının, şu anda elimi tutup bana gülümsemek olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Neden bu kadar şaşkınsın?" diye gülerek soruyor.

"Çünkü öyleyim." Ben de gülerek omuz silkiyorum. "Sanırım bunu daha önce hiç söylememiştim. İşimi seviyorum."

"Ama..."

"Ama aklımdan çıkaramadığım bir esmer var ve iş yerindeyken tek düşünebildiğim onunla daha fazla zaman geçirmek."

"Kulağa harika birine benziyor."

"Öyle," diyorum. "Ona çıkma teklif etmek istiyorum ama sonradan onun numarasını bile almadığımı fark ettim." Kafasını çeviriyor, onu bırakacağım plajın girişine yaklaşırken adımlarımız yavaşlıyor.

"Belki ona sormalısın," diyor. "Denedin mi?" Gülümsayarak başımı sallıyorum.

Sadece Josie ve ben olduğumuzda ne kadar hafif hissettiğim, bana öyle baktığında dünyamın yanıp yıkıldığını ve hiçbir şeyin anlam ifade etmediğini unuttuğum inanılmaz. Bir an için dünya Josie, gülümsemesi ve yaydığı sıcaklık etrafında dönüyor.

Durup elini tutup onu kollarıma çekiyorum. Göğsüme çarptığında küçük bir "oof!" sesi çıkarıyor, ama kolları anında boynuma dolanıyor, çıplak tenime değen sıcak parmakları içimde bir arzu dalgası yaratıyor.

Tanrım, bu kadına o kadar aşığım ki, tek bir dokunuşun bana yaptığı şey buysa ben

i bu "Numaranı alabilir miyim, Josephine?"

hale Bir şekilde, gülümsemesi genişliyor, çok sevdiğim gamzesi derinleşiyor.

geti

riyo

rsa,

bu

kad

ına

sırl

O telefonu cebimden çıkarmak için eğilmeden önce başını sallar. Telefonu alır, ekranı kilidini açmak için yüzüme yaklaştırır, sonra bana kaşlarını kaldırır.

Neden tereddüt ettiğini, neden istediğim gibi numarasını girmedikçe anlamam biraz zaman aldı: benim telefonumu kullanabileceğinden emin olmak istiyordu. Onu hareket ettirmeden önce belindeki kolunu sıkılaştırıyorum, onu çekip gizli bir boşluğa sokuyorum ve sırtını duvara dayayana kadar döndürüyorum. Gözlerimi ona diktiğimde gözleri fal taşı gibi açılıyor, söyleyeceğim şeyi sadece duymakla kalmayıp anladığından emin olmak istiyorum.

"Josie, istediğin zaman telefonuma bakabilirsin. On, yirmi dört, on sekiz."

"Ne?"

"Telefonumun şifresi. On, yirmi dört, on sekiz." Dudakları aralanır ve ben onun bu bakışını öpmek için kendimi zor tutarım. "Sana güveniyorum, Troublemaker."

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirir, belki de sakladığı sırrı bildiğim için duyduğu suçluluktur, ama hemen kaybolur ve dudaklarında geniş, içten bir gülümseme yayılır. Parmak uçlarına yükselir, dudaklarıma yumuşak, hızlı bir öpücük kondurur, sonra dikkatini telefonuma çevirir ve kendine bir mesaj gönderir. Telefonuna yeni bir mesaj geldiğini belirten ses çıkarır, sonra telefonu cebime geri koyar.

Bana gülümsediğinde, kalan azıcık kararlılığım da eriyip gider ve başımı eğip dudaklarımı dudaklarına bastırırım. Anında elleri yukarı kayar, ensemdeki saçlarıma dolanır ve yüzümü kendine yaklaştırarak öpücüğü derinleştirir.

Bunu yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Ama onu öperken, vücudu hareket ediyor ve benimki de öyle, ve bir şekilde, son zamanlarda giderek daha sık yaptığım gibi, uyluklarım bacaklarının arasına giriyor ve onun sıcaklığına bastırılıyorum

onun sıcaklığına bastırılıyorum, onu ve benim tenimi ayıran sadece bir çift dar spandex şort var. Nefes nefese bir ses dudaklarından çıkıyor ve ben ona sürtünürken doğrudan sikime doğru geliyor.

Onu etrafımda hissetmeye o kadar çaresizim ki, yakında bir telefonum olmasına ve onun da dersine gitmesi gerekmesine rağmen. Geri çekilmek için hareket ediyorum, omuzlarımdaki kafamın şortumdakinden daha fazla kontrolü ele aldığından emin olmak için. Bir şey yapamayız. Şu anda olmaz, diyorum kendime.

Ama sonra benden uzaklaşıyor, önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve bana bakıyor.

Bu görüntüyü ilk kez görmüyorum. İkinci kez bile değil. Ama gözlerinde bu kadar kararlı bir bakış görmemiştim. Kısa pantolonumun içinde sikim sertleşiyor ve o, ipeksi kumaşın üzerinden sikimi avuçlayarak gülümsüyor. O bunu yaparken ben de zevkten sessizce inliyorum.

"Bu sefer sıra sende," diye fısıldadı.

"Josie," diye inliyorum, ama o şortumun fermuarını açıp parmaklarını iç çamaşırımın beline sokup sikim serbest kalana kadar aşağı çekince sözlerim kesiliyor. Lastik testislerimin altında kalıyor ve ek bir baskı yaratarak başka bir iniltiyi bastırmama neden oluyor. Ama eli sikimi kavrayıp pompaladığında bu çabam boşa gidiyor. Ağzım açık kalır, onun geniş gözlerini, memnun gülümsemesini ve küçük elinin başıma doğru ilerlerken biraz sıkıp çevirdiğini izlerim. Sanki tam olarak neyi sevdiğimi biliyor gibidir.

"Ne yapıyorsun, Josie?" diye soruyorum, etrafa bakınıyorum. Bu köşe karanlık ve uzak bir yer; gerçekten, kimsenin buraya gelmesi için bir neden yok, ama o, misafirlerin bu tür şeylere pek aldırmadığını defalarca kanıtlamıştı. Sırtım girişe dönük, bu yüzden biri bizi görse bile onu engellemiş olurum. Yine de umursamıyorum, özellikle de onun sıcak, ıslak dili penisimin ucuna değdiğinde. Özellikle de yumuşak dudakları onu sararak emdiğinde.

Bir patlama sesiyle bırakıp bana gülümsüyor. "Ne düşünüyorsun?" "Ben..." diye başlıyorum, ama sonra yavaşça, penisimin santim santim ağzına girmesini izledim. Bu sırada göğsümden hava çıktı ve ağzının sıcaklığı testislerimi sıkıştırdı.

Gözleri genişlemiş, benimkilere kilitlenmiş. Sonra hareket etmeye başlıyor, yukarı aşağı sallanıyor, penisim boğazının derinliklerine kayıyor, sonra ucu emdiğinde geri çıkıyor. Elim, onun başının arkasına gidip, onun bana yaptığı gibi onu yönlendirmek için duruyor. Baskı yapmıyorum, yapmak istesem de, bu anı bozmak istemiyorum

, özellikle de **b u n u** ilk kez yaptığımız için.

Ama Josie'nin her zamanki gibi, bana bakıyor ve ne istediğimi anlıyor.

Eli elime uzanıyor, tutuyor ve parmaklarımı at kuyruğuna doluyor, ağzını benim uzunluğumun üzerinde hareket ettirmeye devam ediyor. Parmaklarımı saçlarına doluyor ve çekmemi sağlıyor. "*Siktir, Josie,*" dişlerimi sıkarak boğuk bir sesle söylüyorum, sikim ağzında seğiriyor ve o da elinden geldiğince beni emmeye devam ediyor, gülümsüyor. Bana ulaşmayı seviyor, bunu sadece o yapabiliyor.

"Bunu mu istiyorsun, bebeğim?" diye soruyorum, alçak ve boğuk bir sesle. "Yüzünü sikmemi ve saçını çekmemi mi istiyorsun?"

Bana küçük bir baş sallama ve onaylayan bir iniltiyle cevap veriyor, bunu duymaktan çok hissediyorum. Boğuk bir ses çıkararak onun istediğini yapıyorum, saçlarını yumruğumun etrafına sarıp çekiyorum, tutuşumu kullanarak kafasını istediğim gibi yönlendiriyorum, ona nasıl hoşuma gittiğini gösteriyorum. Sırtı kavisleniyor, dolgun dudakları iniltiyi bastırıyor, gözleri zevkten biraz kapanıyor.

Eminim şu anda elimi bacaklarının arasına sokarsam, onu sıırıslıklam bulurdum. Dengede kalmak için elini kalçama koyarken emmeye devam ediyor, baş sallanıyor, hareketleriyle sütyenin içindeki göğüsleri zıplıyor.

"Üstünü indir," diyorum, onu ilk kez görmek için sabırsızlanıyorum. Hiç hayal kırıklığına uğramıyorum: dolgun göğüsler, oynamak, emmek, sıkmak istediğim sıkı pembe meme uçları. Şu anda biraz meşgulüm, ama o...

"Ben senin yüzünü sikerken onlarla oyna," diyorum ve o benim sikimin üzerinde inerken elini göğsüne götürüyor, avuçlayıp meme ucunu sertçe sıkıyor, parmakları arasında yuvarlıyor. Bunu yaparken inliyor, dili şimdi benim sikimin alt kısmında şiddetle hareket ediyor.

Bu manzara muhteşem.

"Tanrım, göğüslerinde spermimi görmek istiyorum," diye neredeyse kendime fısıldayarak homurdandım, saçlarını tutan elim sıkılaşıyor ondan bir kez daha boğuk bir ses çıkardı. O da benim kadar bundan zevk alıyordu ve ihtiyaçtan kalçalarının kıpırdadığını görebiliyordum. Onun açıkça tahrik olması beni daha da tahrik ediyor, bu insanlık tarihinin en acımasız döngüsü. Sonra geri çekiliyor ve topuklarının üzerine oturuyor, sanki istediğimi vermek için her şeyi yapar gibi göğüslerini birbirine yaklaştırıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, pembe dudakları beni emmekten şişmiş ve bu anıyı ölene kadar

lanet olasıca ölene kadar saklayacağımı biliyorum. Elim, onun tükürüğüyle ıslanmış sikime gidiyor ve onu pompalıyorum. O da sanki istiyor gibi mırıldanıyor ve dudaklarını büzüyor. Göğsüne boşalmamı *istiyor*.

Sonra gülümser ve başımı sallar. "Hayır, hayır, burada olmaz. Bu sefer olmaz, seni temizlemenin bir yolu yok."

O *dudaklarını büzüyor*. Kadın *dudaklarını büzüyor* ve ben dişlerimi sıkarak orgazmı geciktirirken orgazmım yaklaşıyor. Serbest elimin başparmağı ağzına gidiyor, alt dudağını çekerek ağzını açmasını sağlıyorum. "Hayır, senin için sorun yoksa buraya boşalacağım. O da aynı derecede güzel olacak."

Güzelce başını sallar, önümde diz çökerken kıvranır. Çaresizdir, onu daha önce de bu halde görmüştüm, ama bu sefer farklıdır. Boşalmak için çaresiz değildir; *benim* boşalmam için çaresizdir.

Tereddüt etmeden elimi tekrar saçlarına götürüyorum, başını sikime doğru çekip yüzünü bir kez daha sikiyorum. "Boşaldığımda," diyorum nefes nefese. "Tut, duydun mu? Dilinde spermimi görmek istiyorum, Josephine."

Gözleri büyür ve başını sallar, işte bu beni dişlerimi sıkıp, ağzına boşalırken yüksek bir iniltiyi bastırmaya zorlar. Zevk o kadar yoğun, o kadar tüketici ki, tek yapabildiğim onun geniş gözlerini, dudaklarının beni saran halini izlemek ve bizi sonunda birbirimize kavuşturan evrene şükretmek.

Kendime gelince, ağzından çekiliyorum. "Göster bana."

Ağzını açıyor ve orada görüyorum, dilinde biriken spermimi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Derin bir homurtu çıkarıyorum ve onun da aynı şeyi yapmaya çalıştığını görüyorum. Bu kadının her anlamda benim için yaratıldığına, özellikle de benim zevkimden neredeyse benim kadar zevk aldığı bu anda, tüm kalbimle inanıyorum.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diyorum, parmağımı yanağından aşağıya doğru okşayarak, sonra elimi boğazına dolayarak. "Yut şimdi, bebeğim. Hissetmeme izin ver."

O da yutar ve avucumun altında boğaz kaslarının çalışarak beni yuttuğunu hissediyorum.

Sonunda, pantolonuma geri giriyorum, ben bunu yaparken onun dizlerinin üzerinde kalmasına çok memnun olarak, sonra eğilip onu ayağa kaldırıyorum. Elim göğsüne koyup, avucumda sıcak ağırlığını hissedip meme ucunu çimdiklemeden duramıyorum, sonra sütyenini düzeltiyorum. Bir dahaki sefere, dudaklarımı oraya koyacağım

dudaklarımı oraya koyacağım. Bir dahaki sefere, tüm zamanımız bize ait olacak, bizi rahatsız edecek hiçbir şey olmayacak. Bu arada, bir adım atıp onu duvara yaslayıp dudaklarımı dudaklarına yaklaştırayım.

"Beni öpmek zorunda değilsin," diye fısıldadı dudaklarıma, ben onu öpmeden önce.

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış.

"Ağzıma boşaldın, Rowan. Beni öpmeni beklemiyorum."

Utanç dolu bir kahkaha, onun daha önce birlikte olduğu pislikler hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve onu silme ihtiyacı beni ele geçiriyor. Son bir kez, elim at kuyruğuna gidiyor, onu tutuyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce yüzünü istediğim yere getiriyorum. Hafif bir öpücük değil, ona hissettiklerimi, bana verdikleri için duyduğum minnettarlığı ve daha fazlasını istediğimi anlatan derin bir öpücük. Dilimi ağzına soktum, orada karışan tatları tattım ve öpücüğe inleyerek daha da derinleştirdim. Elleri boynumu kavradı ve uzun bir süre öyle kaldık, sonra sonunda geri çekildim ve alnımı alnına dayadım.

"Dilinde kendimin tadını almak benim için büyük bir onur, Josie. Oraya nasıl geldiğini, bana o kadar güvendiğini bilmek? Bu benim için her şey demek." Gözleri yumuşar ve doğru şeyi söylediğimi anlarım.

Bir süre sonra elim kalçalarına kayar, parmaklarım şortunun kenarını okşar. Onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyorum.

"Benim için vaktimiz yok," diye başını sallayarak ve hafifçe gülümseyerek fısıldadı.

Saatime bakıyorum ve dersinin başlamasına sadece birkaç dakika kaldığını görüyorum. Öğretmenler derslere geç gelen misafirleri kabul etmemelidir, ancak ben rica edersem istisna yapabilirler.

"Zaman ayırırım," diyorum ama o başını sallar.

"Hayır. Hayır, ben beklerim. Beklemem daha iyi olur. Ayrıca, aramızdaki denge hala bozuk. Üçte bir oran olamaz."

Dudaklarım boynuna değdiğinde, yukarı çıkmadan önce bir titreme onu sarar ve kulağına fısıldarım.

"Eğer bana kalsaydı, bu oran çılgınca dengesiz olmaya devam ederdi, Josie. Seni altımda çıplak hale getirdiğimde, o kadar çok boşalacaksın ki sayısını bile kaybedersin." Nefesi kesilir ve kalçalarımı ona doğru iterim, sadece bu sözle bile sikim tekrar sertleşmeye başlar. "Ancak o zaman," derim, dudaklarım boynunda aşağı doğru inerken, ona özgü Josie

kokuyu içime çekerek. "Sadece seni bir düzine kez boşalttıktan sonra, sonunda güzel amina girip bir düzine daha boşalmanı sağlayacağım."

"Oh tanrım," diye fısıldadı.

Aniden, onu bekletmenin, beklentiği uzatmanın değeri anlıyorum. Yine de, bunu çok fazla uzatmayı planlamıyorum.

"Gizli bir göreve kaçıp telefonlarımızı başka bir odaya atmamak için seni yatağa bağlamak zorunda kalsam bile." Vücudu biraz gerilir ve ben alçak, gürleyen bir kahkaha atarım, sonra dilimi boynunun derisi üzerinde gezdiririm. "Neden bunu seveceğini hissediyorum? Seni bağlayıp, istediğimi yapana kadar bırakmayacağımı."

"Çünkü hoşuma gider," diyor. "Bu gece?"

Aklımdan programımı geçirdim ve bu gece yeni tatil köyü için müfettişlerle olan toplantımı hatırlayarak yenilgiye uğramış bir nefes verdim. Bugün tüm toplantıları atlamak istesem de, bu toplantı açılış için planları aksatmamak açısından özellikle önemliydi.

"Bu gece meşgulüm. Kaçırmam gereken bir telefon var." Hayal kırıklığını boynuna üfledikten sonra geri çekilip gözlerine baktım. "Ama yarın gece. Sen ve ben, bütün gece. Karşılıklı tatmin. Defalarca."

Başını kaldırdı, ağır gözleriyle bana baktı ve konuşmaya başladı. "En azından önce beni yemeğe çıkarmalısın," dedi alaycı bir tonla.

Gülümserim, her küçük şeyde benimle tartışmamasını hiç beklemediğim için onu seviyorum. Tabii, onun yüzünü siktiğim zamanlar hariç. O zamanlar talimatları oldukça iyi uyguluyor gibi görünüyor.

"Akşam yemeği?"

"Tatlı?" O tekrar

gülümser.

"Tatlı bana yeter," diye fısıldadı. "İlk turdan sonra akşam yemeği sipariş edebiliriz."

Onun alaycı sözlerine karşı boğuk bir ses çıkarmadan duramıyorum ve o kıkırdıyor.

"Tatlı. Yarın saat altı. Rory'ye odana dönmeyeceğini söyle."

"Randevumuz var," diye fısıldıyor ve ben geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. O da beni taklit edip göğsüme itiyor. "Ama şimdi benim yoga dersim var, senin de sıkıcı bir telefon görüşmen."

Haklı olduğunu bilerek iç çekiyorum, sonra uzaklaşıp elini tutup onu sürüklediğim oyuktan çıkarıyorum ve yarın akşama kadar dakikaları saymaya başlıyorum.

THIRTY-ONE

JOSIE

"Bu tedavi mi daha rahatlatıcıydı, yoksa dün Rowan'ın seni yalaması mı?" Rory, tuz peelingi tedavimizden sonra spa soyunma odasından çıkarken sorar, omuzlarımıza astığımız çantalarımızla güzel ve parlak görünüyoruz.

Çantalar, spa'nın malzeme odasına gizlice girmek için gerekiyordu.

Bu sefer, sadece ses dinleme cihazı değil, video kamera da yerleştirmek için yeterli zamanımız vardı. Suçlumuz kamera görüntülerini sorunsuz bir şekilde bozabildiğinden, kendi oyunumuzu da geliştirmemiz gerektiğine karar verdik.

"Aman Tanrım, sen çok saçmasın," diyorum abartılı bir göz devirmeyle ve omzuna hafifçe iterek.

"Cevap vermeyecek misin? Sanırım bu, onun o kadar iyi olmadığı anlamına geliyor..."

Rowan'ın yeteneklerini savunmaya hazırlanırken, sesi duyuyoruz.

Bağırışlar.

"İmdat! Yardım edin!"

Rory ve ben birbirimize hızlıca bakıyoruz ve sonra seslerin geldiği yöne koşuyoruz. Suçluyu bulmamız otuz saniye bile sürmüyor. Yüzünde panik ifadesiyle sauna'yı işaret eden orta yaşlı bir kadın. "İçeride biri sıkışmış! Klavye arızalı ve onu dışarı çıkarmıyor! Çok sıcak, sanırım."

Sauna penceresine bakıyoruz, bir kadının eli buğulu cama vuruyor.

Anında kapıya koşuyorum, çekip itiyorum ve belki sadece sıkışmıştır diye umuyorum, ama içimden bir ses aksini söylüyor. Böyle tesadüfler

böyle bir davada olmaz. Bu kasıtlı bir şey ve görünüşe göre adamımız giderek daha tehlikeli hale geliyor.

"911'i ara," diyorum Rory'ye, acil durum kapatma düğmesi var mı diye saunanın etrafında dolaşırken. Var, ama lanet olsun, kablosu kesilmiş. Fişe bakıp elektriği kesmek için çekmeyi düşünüyorum, ama kapı kilitli kalır mı, yoksa bir kilit açma mekanizması tetiklenir mi bilmiyorum. Ve kilitli kalırsa, makineye tekrar elektrik verildiğinde nasıl çalışacağı da bilmiyorum. Zamanın çok önemli olduğu durumlarda çok fazla değişken var.

"Ne oluyor?" Daydream Resorts polo tişörtlü bir kadın endişeli bir şekilde yaklaşarak soruyor.

"İçeride biri sıkışmış," diye telaşla bulduğumuz kadın ona haber veriyor. "Çok sıcak ve sanırım yaralanacak."

"Acil durdurma düğmesi sıkışmış," derim, telefonu hala kulağında olan Rory'ye. O da bu bilgiyi telefondaki operatöre iletir.

"Oraya girmek için bir yol var mı?" diye soruyorum, kapının yanında bir anahtar kartı okuma cihazı olduğunu fark ederek. Kartımı takip uyup uymadığını deniyorum, uyuyor ama makine doğru kart tipi olmadığını belirten bir bip sesi çıkarıyor.

"Bir geçici anahtar var," diyor çalışan. "Daha üst düzey birini bulmamız gerekiyor; onların anahtar kartlarında geçici anahtar var."

"Sizde yok mu?" diye soruyorum, başımı onun belindeki rozetlikteki karta doğru eğerek. O da gerçekten üzgün bir ifadeyle başını sallıyor.

"Ben temizlik görevlisiyim. Çamaşırları almaya gelmiştim. Burada çalışan biri doğru erişim hakkına sahip olmalı." Etrafına bakıyor ve bizim gibi, yakınlarda kimseyi bulamıyor. Ama nasıl? Normalde bu alanda bir düzine kadar insan varken bu nasıl olabilir? Sanki aklımı okumuş gibi cevap veriyor. "Bugün Çarşamba. Bu saatlerde çok yoğun olmadığında haftalık toplantılarını yaparlar. Şu anda spa'nın karşısındalar."

"Nerede olduklarını biliyor musun?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Git birini çağır."

Hemen." Rory'ye dönüyorum, o da telefonunu kulağından çekiyor.

"Ambulans ve itfaiye yolda, ama başka bir adadan geliyorlar," diyor panik içinde.

"Resortun güvenliğini çağır. Onların her şeyi geçersiz kılan kendi kartları olmalı," diyorum ve o da başını sallayarak numarayı çabucak bulup arıyor, ben de çantamı karıştırıyorum. Bu sabah kartı iki kez kullandık

kameraların bir daha ne zaman devre dışı kalacağını izlemek için personel odalarına yerleştirdik, ama şu anda Rowan'dan bunu aldığım için minnettarım. Kartın bende olduğunu ortaya çıkaracağı için kullanmak istemiyorum, ama affedilebilir ya da en azından açıklanabilir bir suç olduğunu varsayacağım ve sauna tuş takımına doğru ilerleyip kartı okutuyorum.

Ekranın aydınlanmasını ve ışığın yeşile dönerek talebin geçerli olduğunu göstermeden önce bilgisayarın tepkisini beklerken nefesimi tutuyorum. Ekranda sıcaklığı artır, sıcaklığı azalt gibi seçenekler beliriyor ve ardından kilidi aç seçeneğini görüyorum. Düğmeye hızlıca basıyorum ve kapının kilidinin açıldığını duyduğumda içimi rahatlık kaplıyor, kadın kapıyı açarken mekanik bir ses duyuluyor. Misafir kızarmış ve terliyor, dışarıya çıkan sıcak hava dalgasını hissettiğimde, özellikle kapana kısılmış olduğu için paniğe kapılmışsa, içeride ne kadar korkunç hissetmiş olabileceğini düşünerek kendimi kötü hissediyorum. Onu köşedeki kanepeye götürmeden önce, adımlarını sabitlemek için ona tutunuyorum.

"Biri ona su getirsin. Küçük yudumlarla." Kadına dönerek, "Hemen yardım geliyor" diyorum.

Tam o anda, gür bir ses duyulur ve tüm vücudum donar. "Burada ne oluyor?" Tanıdık bir ses sorar.

Rowan'ın sesi.

Bize ilk yardım eden kişi, tabii ki o olmalıydı.

"Biri saunaya kilitlenmiş," diyor ilk gelen kadın, kapıyı kırmaya çalıştığımız yerde hafifçe çınlayan kapıyı işaret ederek. "Kapı kilitliydi ve çok sıcaktı, kimse onu dışarı çıkaramadı."

"Nasıl kilitlenmişti?" diye sordu Rowan, çünkü ekipmanda güvenlik protokolleri olduğundan emindim.

"Bir tel kesilmiş," diyorum, endorfin salgısından nefesim sonunda düzelmeye başlıyor. Ancak ellerim yine titriyor ve bunun o kadına yardım etmekle ilgisi yok. Rowan'ın yüzündeki şüpheli bakışlarla ilgisi var.

"Neden buradasın? İyi misin?" diye soruyor. Yüzünde şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifade var ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Rory kadının sakinleşmesine yardım ediyor, bayılmaması ve çok hızlı içmemesi için dikkat ediyor, ama kadın yine de cevap veriyor.

"Temizlik randevumuz vardı, öğleden sonra sana söylemiştik. Gürültüyü duyunca yardım etmek için buraya geldik."

Bakışları Rory'ye kayıyor, ama sonra diğerkadın, yardımcı olmaya çalışarak ve muhtemelen kendi endorfin patlamasını yaşarken, ekliyor

"Tanrıya şükür, onlar bunu nasıl geçersiz kılacaklarını biliyorlar. Onu kurtardılar."
Sözleri vücudumu donduruyor ve Rowan'ın başı tekrar bana dönüyor.

ban

a "Kurtardılar mı?" diye sorar, gözleri bana dikilmiş. Ben cevap veremedim diğer kadın cevaplar.

"O evrensel evrensel anahtar kartı ve kullanılmış kullanmak kullanarak açmak kapıyıkapıyı

Temizlik görevlileri bunu geçersiz kılacak bir anahtar yoktu. Tanrım, keşke bu kadın susar.

"Ama sen yaptın?" Rowan sordu, gözleri bana dikilmişti. Yine, bu benim damarlarıma yayılan bir panik hissi uyandırdı.

İşte korktuğum an. Rowan'ın olayları birleştirmeye başladığı, bazı şeylerin tutarsız olduğunu fark etmeye başladığı an. "Doğru zamanda doğru yerde" olmanın verdiği eğlence ne zaman çok şüpheli hale gelmeye başlar? Bir şey sakladığımı bildiğini, bir şeyden şüphelendiğini söyledi, ama şu anda bu ihtiyatlı şüphe, eğlenceli olmaktan çıkıp endişe verici hale gelebilir. Şu anda, onun bir numaralı şüphelisi ben olabilirim. İş ve eğlenceyi karıştırmanın, kimliğimi açığa çıkarma sınırına geldiği an. Sadece benim kimliğimi değil, Rory'ninkini de.

Ama yine de yalan söyleyemem. Şimdi değil. Bu konuda değil. Ona değil.

Zihnim suçluluk duygusuyla giderek daha fazla tüketilirken, aramızdaki tüm küçük beyaz yalanları ortadan kaldırmak istediğimde, geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

"Ben..." Derin bir nefes alıp, gözleri de bana bakan Rory'ye bakıyorum. Bana ince, neredeyse fark edilmeyecek bir baş sallama yapıyor, ne söyleyeceğime güveni olduğunu, her şeyin yoluna gireceğine inandığını söylüyor. Bu beni hiç de rahatlatmasa da, damarlarımdaki paniği biraz dindiriyor, makul bir cevap bulmam için yeterli. "Dün yanlışlıkla aldım. O anda fark etmemişim, ama bu sabah çantama attım ve unuttum, aldığımı sana söylemeyi unuttum."

"Yani spa'dayken bir sorun çıktığında benim anahtar kartım sende miydi?" Çenesi sıkı, ve o anda anlıyorum — bana inanmıyor. "İlginç bir zamanlama, değil mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ben..." diye başlıyorum, ama Daniel ve kıskanç kızıl saçlı kadın odaya girerken odaya başka sesler de giriyor. O anda onun yaka kartını görüyorum: Tanya, spa müdürü. Ayrıca gömleğinin eğri olduğunu ve Daniel'in pantolonunun fermuarının açık olduğunu fark ediyorum.

Bu kanıtlar kafamda dönüyor. Bu onları şüpheli listesinden çıkarır mı? Sabotaj sırasında açıkça başka şeylerle meşgullerdi. Ya da belki de bu mükemmel bir örtbas planıydı, her biri diğerinin nerede olduğunu biliyordu.

Rowan'ın gözlerinin benden hiç ayrılmaması, bana inanamayan bakışları ve... lanet olsun. *Acı.*

Buradan çıkmam lazım. Rory'nin yanına, odama dönmem lazım, neden burada olduğumu hatırlamalı ve karışık duygularımın yoluma çıkmasına izin vermemeliyim.

"Ben... şey," diye başlıyor.

"Bunu siz halledin. Ben odama döneceğim..." Onu kesiyorum ama Rowan sözümü kesiyor.

"Burada kalacaksın. Konuşmamız gerek."

Cevap verirken ona bakmıyorum bile; içimde çok fazla çelişkili duygu var. "Sanmıyorum..."

"Kal. Burada. Josephine."

Onun sözleriyle vücudum donar ve yüzümden kan çekilir. Bu mu? Kimliğim mi ortaya çıktı? Bu daha önce hiç olmamıştı. Belki de bu yüzden görevdeyken kimseyle ilişki kurmamamız gerekiyordu.

Rowan ona döner. "Rory, sen gidebilirsin."

Damarlarım buz gibi olur, ama o gülümser.

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver; ben de onlarla birlikteydim. İfade vermemi isterlerse, veririm."

Rowan'ın omuzları biraz gevşer. Neredeyse fark edilmez, ama yine de olur ve o da başını sallar.

"Teşekkürler. Bir şey gerekirse haber veririm."

Neredeyse bir saat sonra, kadın temel bakım ve gözlem için hastaneye gidiyor, ama iyi görünüyor ve ben de gergin bir şekilde onu takip ediyorum.

Rowan ofisine gitti. Benden kalmamı istediğinden beri, sadece onu takip etmemi istemek dışında benimle konuşmadı. Çoğu zaman bir köşede durup, ona ne söyleyeceğimi ve bu karışıklıktan nasıl kurtulacağımı düşünerek panikledim. Yine de zamanım boşa gitmedi: Reaksiyonları ve yüz ifadeleri izleyerek, gözlerin nereye kaydığını takip ederek zihnimde birçok not aldım. Daniel, başka bir misafirin yaralanması fikrine tamamen yıkılmış görünüyordu, sadece misafire değil, Rowan'a da bolca özür diliyordu. Tanya ise başka bir şekilde perişan görünüyordu. Neredeyse panik halindeydi. Her geçen dakika ve bunun bir kaza olmadığına dair kanıtlar arttıkça, yüzü daha da soluyordu ve sanki bir cevap beklermişçesine telefonunu kontrol etmeye devam ediyordu.

O da bu işin içinde mi? O bizim adamımız mı? Belki de acil bir durum olduğunda Daniel'ı oyalamak, ona ulaşmayı zorlaştırmak için onun yanına gitmiştir.

Ama bunun sebebi ne olabilir?

Ve neden kendi departmanını kullanmaya devam etsin ki? Eğer tüm tesisi mahvetmeye çalışıyorsa, neden spa ile uğraşmaya devam etsin? Bunun kendisini hedef haline getireceğini fark etmesi gerekirdi.

Ama Rowan'ın ofisine girdiğimizde, balkonu ve arkasında muhteşem bir okyanus manzarası olan bu muhteşem odaya girdiğimizde, başka bir şey düşünemiyorum. Ne yazık ki, sanki açıklaması gereken bir çocukmuşum gibi bana öyle bakarken, manzarayı izleyemiyorum.

"Orada ne yapıyordun, Josie?" diye soruyor, sonunda sessizliği bozarak masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Çenesi sıkı ve öğleden sonra yüzünde görmeye başladığım neşe tamamen kaybolmuş.

"Söyledim ya. Temizlik işimi bitirmişt看. Çıkmak üzereydik..."

"Eğer sana bu kadar bağlı olmasaydım, uzun zamandır tatil köyünü saran sorunların en azından bir kısmının arkasında senin olup olmadığını merak etmeye başlayabilirdim."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. Bunun olacağını biliyordum. Rowan zeki ve dikkatli biridir. Ama yine de, bu suçlamayı yüksek sesle duymak midemi bulandırıyor.

Sanırım kendimi, bu görevin son birkaç gününü atlatabilirse, herhangi bir soru sorulmadan davayı kapatabilirim her şeyin yoluna gireceğine ikna etmişim. Ama bu açıkça hayalperestlikti. Sonuçta bu iki ucu keskin bir kılıç: Rowan'a, dikkatli olması ve

, bir şeyleri fark edişinden... ama şimdi bu özenliliği bana zarar veriyor.

"Ben değildim, bana inanmalısın, Rowan. Cidden," diye fısıldıyorum. Hareket etmiyor. Nefes almıyor. Gözlerini kırpıyor. Ve hareket ettiğinde, bir sonraki sözlerini söylemek için, alçak ve duygusuz bir sesle. Hatta robot gibi.

"Neden oradaydın? Randevun saat üçteydi, ama geldiğimde saat neredeyse altındı. Bir ameliyat üç saat sürmez, Josie. Neden bir sorun olduğunda neredeyse her yerde sen varsın? Neden seni olmaması gereken yerlerde bulup duruyorum?"

"Ben..."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar ve bahanelerimi dinlemek istemeden sözümü keser, biraz eğilir.

"Bir şey biliyorsun. Biliyorum. Ne olduğunu ya da senin bununla ne ilginin olduğunu bilmiyorum, ama bir şey biliyorsun. Burada olanlar hakkında bir şey biliyorsun ve saklıyorsun."

İtiraz etmek istiyorum ama yapamıyorum, başımı sallıyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Barda buluşmak planlı mıydı?"

Bu sözler kalbimi burktu.

"Hayır," dedim, hızlı ve kararlı bir şekilde. "Hayır, Rowan. Planlı değildi. Ben tesadüfen barda bulunuyordum, sen de oradaydın."

En azından buna inanıyormuş gibi başını sallıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Geldiği gibi çabucak geçip gidiyor.

"Peki ya burada? Senin burada olman ne olacak?"

Cevap vermeden önce nasıl cevap vereceğime karar vermek için ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum.

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu. Ne iş yaptığını bilmiyordum, çalıştığın yeri hiç bilmiyordum. Hem, bu tatil köyüne geleceğini nereden bilebilirdim ki?" Buraya bir neden için geldiğimi inkar etmiyorum.

"Burada biriyle çalışıyorsan, yangın haberini duyunca buraya geleceğimi tahmin edebilirdin."

Onun düşünce tarzını anlayabiliyorum, gerçekten, çünkü onun yerinde olsam, ben de aynı bağlantıları kurardım. Ama onun bunu yapmamasını istiyorum. Araştırmayı bırakmasını, aramayı bırakmasını istiyorum. Bir sonraki cümleyi söylerken gözlerim kocaman ve yalvarır bir halde.

"Bana güvenmen gerekiyor, Rowan. Şu anda söyleyemem, ama söyleyebildiğim anda söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Bu, görevde olsun ya da olmasın, şimdiye kadar kimseye vermediğim en büyük söz. Hiç kimseye, geçici olarak görüştüğüm ya da birlikte olduğum birine işimden bahsetmedim, ama Rowan ikisi de değil.

Son birkaç gündür yavaş yavaş kabullendiğim sonuç bu. Sonunda, bir şans vermek istediğim, tüm erkeklerin yalancı ve aldatıcı olmadığını bana kanıtlamak istediğim bir adam buldum ve şimdi, sevdiğim bu iş yüzünden, daha başlamadan her şeyi mahvetmiş olabilirim.

Sonra konuyu değiştiriyor ve kalbim deli gibi atıyor.

"Anahtar kartımı nereden buldun?" diye soruyor, sesi alçak ve aldatıcı bir şekilde sakın. O anda sakın olmaktan çok uzağım.

"Ben... ben... ben..." Ne söyleyeceğimi, kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilemeden kekeliyorum. "Dün eşyalarımın arasında buldum. Geçen gün düşünmeden almış olmalıyım, bilmiyorum Rowan. Yemin ederim, sadece şans eseri oldu. Buraya geldim çünkü burada olabileceğini düşündüm ve..."

"Mutlu bir tesadüf," diyor alaycı bir gülümsemeyle, sözlerine inanmıyor. "Demek önceki gece partideydin... O da beni oyalama planının bir parçası mıydı? Beni kıskandırıp dikkatimi dağıtmak için mi? Yoksa suç ortağınla birlikte mi yaptın?" Suçluluk duygusu bir kez daha midemi sardı. "Bu öğleden sonra başka bir şey çaldın mı? Rory'nin bir sonraki sabotaj için hazırlık yapmasına izin verdin, benim dikkatimin senin ağzında olacağını bilerek?"

Sözleri hedefine ulaştığında gözlerim fal taşı gibi açıldı, sözleri içimi derinden yaraladı. Onun yerinde olsam ben de aynı sonuca varırdım, ama bu suçlamaları duymak canımı yakıyordu.

"Rowan, bunu sorduğuna inanamıyorum. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Başka ne düşünebilirdim ki, Josie? Suç mahallinde, çalınan anahtar kartım sendeydi. Bazen bir artı bir, iki eder."

"Ve bazen işler görüldüğü gibi değildir," diyorum, sesim titriyor, ellerim yanımda. "Rowan, ben yapmadım. Nasıl görüldüğünü biliyorum, ama ben yapmadım. Bana inanmalısın."

"Hayır, inanmıyorum." Yüzünde aniden bir hüznün belirir, ama hemen öfkeyle bastırılır. "Sana inanmak zorunda değilim."

Bu elbette doğru. Bana inanmak zorunda değil. Ve gerçekten de inanmamalı. Ama tanrım, inanmasını umuyordum.

"Rowan..." diye başlıyorum, sesim titriyor, ama o başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Bak, yapmam gereken işler var," der, başını masasına doğru eğerek. "Odana git. Ama uzaklaşma, sana soru sormamız gerekebilir."

Ona uzun uzun bakıyorum, keşke her şey farklı olsaydı, keşke ona her şeyi anlatabilseydim, ama bu işin bir parçası. Rory ve Gabriel'le konuşmadan her şeyi anlatırsam, işimi kaybedebilirim. Davayı mahvedebilirim. Değer verdiğim insanların güvenini kaybedebilirim.

Bu yüzden başımı sallayıp arkamı dönerek, bu konuyu halletmek için beni çağırmasını umuyorum.

Ama sesini duymuyorum.

Odama doğru yürürken, görevin gerçek niteliğini saklamış olsam da, sahip olabileceğimiz her şeyi mahvetmiş olabileceğimi fark ediyorum.

THIRTY-TWO

JOSIE

Odamıza vardığımda berbat durumdayım, kapıyı açana kadar gözlerimden akan yaşları zorlukla tutuyorum. Kapıyı açtığımda, Rory masada otururken kalkmış, etrafına notlar saçılmış, kapı arkamdan kapanana kadar bekliyor. Vücudum artık ayakta duramıyor, kapıya yaslanıyorum ve ilk gözyaşının sonunda akmasına izin veriyorum.

"Ah, tatlım," diyor Rory, nadiren kullandığı tatlı, yumuşak sesiyle, yanıma gelip beni kollarına alıyor. "O kadar mı kötü?"

"Bana güvenmiyor," diye omzuna ağlayarak söylüyorum. "Ve tabii ki güvenmemeli, ama ben güvenmesini istiyorum. Bana güvenmesini ve bunu çözmeme izin vermesini istiyorum, sonra ona her şeyi anlatabilirim. Ama o çok inatçı ve tabii ki onu anlıyorum, çünkü ben de kendime inanmazdım, ama... Lanet olsun!"

Yavaşça beni yatağa götürdü ve ben onun yanına, kenarına oturdum. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım ve sonra öğleden sonramın geri kalanını ve en önemlisi, ben oradan ayrılmadan önce Rowan'ın bana attığı bakışı anlattım.

On dakika sonra, Rory'ye her şeyi anlatmıştım: sağlık görevlileri kadına yardım ederken gördüklerimi, polis rapor tutmaya geldiğinde olanları, çalışanların tepkilerini, Daniel ve Tanya'nın birlikte olduklarının kesinleşmiş gibi görünmesini ve en önemlisi, Rowan'la olanları.

"Gabriel'i aramalısın," diyor Rory, yüzü yumuşak ama ciddi. "Bunu konuştuğumuzu biliyorum, onunla bir şey başlatman hakkında, ama işler karışıyor ve kimliğimiz açığa çıkabilir. Şüphelenmeye başladı." Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Onunla ne yapacağın sana kalmış. Ama işimizi etkilerlerse..." Diye ekledi. "İnsanlar zarar görüyor, Josie.

Havuzda baloncuklar ya da teslimatların gecikmesi gibi aptalca şeyler, sadece misafirlerin deneyimini ya da kârı etkileyen şeyler olduğunda sorun yok. Ama şimdi birinin zarar göreceği birçok vaka ile karşı karşıyayız."

O haklı olduğunu bildiğim için başımı salladım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşarır. En son ne zaman ağladığımı bilmiyorum: ağlamak bana göre bir şey değil ve erkek kardeşler ve bekar bir babayla büyümek, ağlamanın genellikle alay konusu olacağı anlamına geliyordu.

Ama boğazımdaki o acı sadece bundan kaynaklanmıyor, bunu biliyorum.

"Gabriel'i ara," diyor yumuşak bir sesle. "Ben havuza gidip oturacağım, bir şey görebilecek miyim diye bakacağım. Akşam yemeğinde görüşürüz" diyor ve saatine bakıyor

— "bir saat sonra?"

O eşyalarını toplarken ve kapıdan çıkarken ben başımı sallayıp telefonuma ve ekrandaki isme bakıyorum. Sonunda derin bir nefes alıp aramayı başlatıyorum.

Gizemli adam cevap vermeden önce telefon iki kez çaldı.

"Montgomery," tanıdık derin ses diyor ve gerginliğime rağmen sakinleşiyorum. Gabriel eski bir arkadaş gibi, tüm varlığımla güvenebileceğim biri gibi geliyor ve bunun bu işte mecbur olduğum için olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda ona karşı dürüst olabileceğimi de hissediyorum, ki bu kesinlikle özenle oluşturulmuş bir maske, çünkü bu işin büyük bir kısmı birlikte çalıştığımız insanlara güvenmeye dayanıyor.

"Selam Gabriel," diyorum, hafif bir iç çekerek.

"Bu şeref neye borçluyum?" Genellikle görevlerde Gabriel'i arayan Rory'dir. Ben genellikle oyunlarını oynayıp insanları kazanırken, Rory arka planda çalışır ve ilk temas kurmayı kolaylaştırır.

"Bir şey oldu," diye itiraf ediyorum sessizce. "Mm-hmm," diyor.

Gabriel, asla kızmayan, sadece hayal kırıklığına uğrayan bir baba gibidir, bu da ona kötü bir şey itiraf etmek zorunda kaldığınızda her şeyi daha da kötü hale getirir. Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemem ve böyle bir talihsizlik tam da bunu hissettiriyor. Görevlerimde hiç kimliğimin açığa çıkmasına bu kadar yaklaşmamıştım.

Rowan'a kadar.

"Dinleme cihazı yerleştirirken bir sabotaja rastladık ve düzeltmek için koştuk. Konuklar için tehlike oluşturunuyordu ve kendi haline bırakamazdık, bu yüzden Rory ve ben müdahale etme kararı aldık."

"Tamam," diyor, açıkça anlıyor ama bana açıklamam için zaman tanıyor. Devam etmeden önce bir hamle yapıyorum.

"Kimse ciddi şekilde yaralanmadan bunu durdurabilmemizin nedeni, evrensel anahtarlardan birini çalmış olmam." Sessizlik hakim olur ve ben açıklamaya devam ederim. "Onu çaldım..." Baştan ayağa kızarıyorum ve bunun bir video görüşmesi olmadığına şükrederim. "Rowan'la yakınlaşıırken."

"Geçmişinden tanıdığın Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısı," diyor Gabriel, soru değil, bir ifade olarak.

O göremeyecek olsa da başımı salladım ve konuşmaya başladım. "Evet. Anahtarı aldığım için mutluyum çünkü misafirin güvenliğini sağladı, ama aynı zamanda..."

Yine boşluğu o doldurur. "Bazı sorular doğurdu."

"O, işleri hallederken benim kalmamı istedi ve polisle her şey halledildikten sonra beni ofisine çağırıp bazı sorular sordu. O... o bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Buraya tatile gelmediğimizi biliyor. Bir süredir biliyordu ama önemsemedi çünkü bunun aptalca ya da önemsiz bir şey olduğunu düşündü. Ancak biri yaralandığında, anahtar tam anlamıyla benim elimdeydi. Bana güvenmediğini söyledi. Ona duymak istediği şeyi söylemedim ve bana güvenmediğini söyleyerek gitmemi söyledi." Bu anı, gerçekte yaşananlar kadar acı verici, ama onun ihanete uğramış yüzünü görmek neredeyse en acı verici şey. "Ben sadece..." Sesim titriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım..."

"Çok yaklaştın," diye tahmin ediyor, ben yüksek sesle söylemeden önce, ki bu sanırım bir rahatlama.

"İsteyerek yapmadım," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Öyle oldu. O iyi bir adam ve onu seviyorum, ama... kaçınılmazdı. Her zaman olacağı, kaçınılmaz bir şeydi."

"Randevularında sana çarpan kişi o, değil mi? Stephen Jones'la dışarıdayken yanında oturan kişi?"

O beni göremese de başımı sallıyorum. Güvenlik ve iş güvenliği için görevlerde olan her şeyi Gabriel'e anlatırız, bu yüzden Rowan bu noktada birkaç son raporuma girmiştir.

"Belki..." diye başlıyorum, birkaç gündür kalbimde yatan düşüncüyü düşünerek, bu göreve kendimi daha da bağlarken. Sınırları bulanıklaştırıp gri alanlara adım attıkça, daha çok merak ediyorum... "Belki bu iş için doğru kişi ben değilim," diyorum alçak sesle. "Belki destek çağırmalısın, bakarsın..."

"Seni gerçekten sinir ediyor, değil mi?" Gabriel gülerek sorar ve beni keser, ben de donakalırım.

"Ne? Rowan mı? Hayır."

"O kadar uzak ki, kendini sorgulamaya başladın. İyi ya da kötü, normalde sahip olduğun sağlam değerleri bir kenara itecek kadar uzak."

Onun doğru olduğunu bildiğim sözleri midemi bulandırıyor.

"Bence bilmen gereken iki şey var: Birincisi, müvekkilin bana, son zamanlarda Bay Fisher'ın ona sizin ilişkinizden bahsettiğini söyledi.

— İlişki bu bağlamda çok büyük ve korkutucu bir kelime gibi geliyor. "Sen teorik olarak bir misafir olduğun için onun karşı çıkacağından endişelenmiş. O karşı çıkmamış ve onu ilişkisini sürdürmesi için cesaretlendirmiş." En azından Rowan'ın bana anlattıklarından bunu biliyordum. "Ona Mavens'taki rolünü veya neden o mülkte bulunduğunu söylememiş."

İçimde bir karışık duygu, hem tedirginlik hem de rahatlama.

"İkincisi, bu bilgiye dayanarak, Annette ve ben, rolünüzü Bay Fisher'a anlatmanızın en iyisi olacağı konusunda hemfikiriz. Anladığım kadarıyla, Aurora hala tatil köyünün iç iletişim sistemine ve ona önemli bir avantaj sağlayabilecek bazı kaydedilmiş bulut verilerine erişemiyor. Kaynakları birleştirmek en iyi eylem planı olabilir."

İçimde endişe ve rahatlama karışımı bir duygu dalgası yayılıyor. Bunu dört saat önce bilseydim çok iyi olurdu. Yine de bu, Rory'yi ifşa etmek anlamına geliyor ve bu konuda pek rahat değilim.

"Ama—"

"Tabii ki, Aurora'yı da ifşa etmiş olacağın için önce onunla konuşmanı istiyorum, ama onun da sorun etmeyeceğini düşünüyorum."

Bir an düşündükten sonra derin bir nefes alıp şöyle dedim: "Gabriel, bilmeni isterim ki bu iş benim için çok önemli. Görev başındayken asla kimseyle ilişkiye girmeyeceğim." Kendimi savunma ihtiyacı hissettim. "Bu..."

"Farklı. Biliyorum. Ve her adımda beni bilgilendirdiğin için aramızda bir sorun yok."

"Ama ya..." Ne söyleyeceğimi ya da bir şey söylemeli miyim diye tereddüt ediyorum. "Ya..."

"Ya daha da ileri giderse?" diye sorarak benim sorumu cevaplıyor. Cevap vermiyorum ama o benim cevabımı zaten biliyor. "O zaman daha da ileri gider, Josie."

"Ama... bu iş..." Gizli. Benim için önemli. *Benim bir parçam.* "Biriyle birlikte olursam bu iş karmaşıklaşır, değil mi?"

"Bu iş senin hayatın olmamalı. Hayatının bir parçası olmalı."

"Hayatım değil."

"En son ne zaman randevun oldu?" diye soruyor.

"Bu çok kişisel bir soru," diyorum, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Sen, Aurora, Demetria veya Alanna'nın adet döngünüzün ayrıntılarını anlattığınız iş görüşmelerinde bulundum."

Gözlerimi devirdim, kısmen herkesin tam isimlerinin kullanılmasına tepki olarak. "Çünkü bazı işler ayın belirli zamanlarında daha verimli oluyor! Yumurtlama döneminde göğüslerim çılgına dönüyor ve Demi adet dönemi yaklaşıncaya şeytana dönüyor. PMS döneminde bir köpekbalığını bile yenemez, bunu hepimiz biliyoruz. Bu..."

"Evet, evet, evet, temel biyoloji. Sadece söylüyorum. Ayrıca sen ve Aurora'nın tükürmek mi yutmak mı diye konuştuğunuzu duydum."

Tepki vermemeye çalışıyorum, ama yutmaktan bahsedilmesi bile bana Rowan'la geçirdiğim öğleden sonrayı hatırlatıyor.

Gerçekten bittim, değil mi?

"Bu yüzden, bu görevden önceki son randevunu sormamın yerinde olduğunu düşünüyorum," diye devam ediyor.

İç çekiyorum, sonra düşünüyorum, iş için olmayan son randevumu hatırlayamıyorum. Üç yıl mı? Dört mü?

"Şey..." diye başlıyorum, hem hatırlayamadığım için hem de bunun konuyla ne ilgisi olduğunu bilmediğim için kaşlarımı çatıyorum. "Hayır mı? Ama bu iş yüzünden bu çok karmaşık. Kimseye söyleyemem..."

"Bu hiç bir zaman kural olmadı."

"Pardon? Çok net talimatlarımız var..."

"Sözleşmen, bana danışmadan kimseye söyleyemeyeceğini söylüyor. Ama aslında, değer verdiğin, güvendiğin insanlara söyleyebilirsin. Onlardan gizlilik sözleşmesi imzalamalarını istiyorum, bu bazı insanlar için anlaşmayı bozacak bir şart, ama siz kadınların sonsuza kadar bekar kalmanızı beklemiyorum." Bu beni tamamen şaşırttı, ama o konuşmaya devam etti. "Ama Rowan Fisher gibi bir erkeğin gizlilik sözleşmesini sadece anlamakla kalmayıp, takdir edeceğini de varsayıyorum."

Bu gerçeği kabul ederek küçük bir kahkaha attım.

"Bu iş, insanların, özellikle erkeklerin en boktan yanlarını görmeni sağlıyor," diyorum, ilişkilerden kaçınmamın gerçek nedeni bu.

Gabriel'i göremiyorum ama yemin ederim ki omuz silktiğini duyabiliyorum.

"Hayatın riski bu değil mi? Kendini adayacak kadar sevdiğin birini bulmak, sonra da seni incitmeyeceğine güvenmek. Senin gibi içgüdüleri olan biri olarak, her zaman doğru seçimi yapacağını biliyorum."

"Yani bana onu bulup her şeyi anlatmamı ve sonra da hala benden ho lanmasını ummamı mı söylüyorsun?"

Gabriel gülümsedi.

"Sana içgüdülerine g venmeni söylüyorum, Josephine. Harika içgüdülerin var, bu yüzden seni i e aldım. Sadece i teyken onlara g veniyorsun. I  dışında da güvenmeyi dene. Ona g venmeseydin, seni ve kariyerini saygı duyacağını d   nmeseydin, onunla bu kadar yakınl  mazdın bile. Sana doğruyu söylediğine inanmayacağı ihtimaline kızmazdın. Bu kadar kafan karı mazdı." O görmesin diye dudaklarımı alaycı bir şekilde kaldırdım, ama o g rm    gibi güldü. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Ya duymak istemiyorsa?" diye soruyorum gergin bir fısıltıyla. "Bu ilk adım, değil mi? Denemek?"

" imdi mi?" diye soruyorum gergin bir şekilde ve Gabriel gülüyor. Adam gülüyor.

"Yani, onu yeni terk ettiğini düşünürsek, belki biraz zaman vermelisin. Bir gece uyu, nasıl söyleyeceğine karar ver ve Rory ile konu . Ama yakında. Bu konuyu uzatma."

Burnumu kırı tırıp bir sonraki sorumu soruyorum, sanki patronumdan ziyade ergen kızına    t veren bir ebeveynle konu uyormu um gibi hissediyorum. "Ne... Ne diyeceğim?"

Yumuşak, nazik bir i   eki le cevap verir. "Bu tamamen sana kalmış, Maven. Eğer rahat hissediyorsan, ona istediğini söyleyebilirsin. Görev bittiğinde,  irket hakkında bilgilendirilecek zaten."

I  çekip başımı salladım. "Tamam. Teşekkürler, Gabriel. Yani kovulmadım mı?" "Hayır, kovulmadın, Maven."

"Tamam. Teşekkürler, Gabriel." "Ne zaman istersen, Josephine."

Sonra telefon kapandı. Telefonu kapatırken, bir şekilde hem daha çelişkili hem de daha kendinden emin hissederek, Gabriel'in gizlice romantik birisi olup olmadığını merak ettim.

THIRTY-THREE

ROWAN

O yalan söylüyor.

Onda bir işaret var ve sanırım kendisi bile farkında değil, ama yalan söylediğinde her seferinde gördüğüm bir düzine kadar işaret var ve o *yalan söylüyor*.

Ne hakkında olduğunu bilmiyorum, ama öğreneceğim.

Josie'nin benden uzaklaşmasına izin verirken tek düşündüğüm buydu, gözlerinde acı ve panik belirmişti. Bu bakış acı vericiydi, ama aynı zamanda onun gitmesi gerektiğini de biliyordum, geri alamayacağım bir şey söylemeden önce düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden, hayatımın en uzun günü gibi geçen bir günün ardından, güneş doğmadan ofisime geldim. O gün, ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışan çok sayıda gazeteci, polis memuru ve dedektifle konuştum. Sauna üreticisiyle konuştum, sorunun kabloların saunanın çalışmasına engel olmayacak şekilde kesilmiş olması olduğunu söyledi. Bu herkesin bildiği bir şey değil; bunu yapmak için hangi kabloyu kesmesi gerektiğini tam olarak bilmek gerekiyor.

Bu noktada, burada kimseye güvenmiyorum. Herkes benim için şüpheli, herkes daha fazla soruşturulmayı hak ediyor ve kimseye tamamen güvenilemez. Bu yüzden, tüm gün toplantılara hazırlanmam gerekirken, masamda oturmuş son iki haftanın tüm güvenlik kamera kayıtlarını inceliyorum. Adamımız kaçınılması gereken noktaları biliyor gibi görünüyor ve kaçınamadıkları durumlarda sistemimize girip kayıtları bozabiliyorlar. Ama *her şeyi* yakalayacak kadar iyi olmadıklarına inanmak zorundayım, bu yüzden bir şey bulmak için mümkün olduğunca çok zaman harcayarak kayıtların her bir dakikasını izlemeye karar verdim. Herhangi bir şey.

Dün spa'da olanlardan başlayalım.

Zaman damgasına göre, tedavilerinin bitmesinden bir saat geçmişti, ancak Josie ve Rory hala spa alanında bulunuyorlardı. Tam o sırada ana lobiye girdiler ve etrafa bakınarak, "Sadece Personel" yazan bir malzeme odasına girmeden önce kimse olup olmadığını kontrol ediyor gibiydiler. Josie kapıyı denedi ama açamadı, sonra çantasından bir şey çıkardı: bir anahtar kart. Son taramaları kontrol edersem, onun *benim* anahtar kartım olduğunu göreceğime eminim. Kapı açılır ve etrafına bakmadan içeri girer. Onu çanta odasında yakaladığım geceye benzer şekilde, telefonunu çıkarır ve çıkış kağıdı olduğunu düşündüğüm şeyi ve odadaki malzemeleri fotoğraflar. Rory hızla içeri girer ve Josie ön tarafta nöbet tutar gibi dururken kameraların yakalayamadığı bir şey yapar.

Bu, onu koridorda bulduğum ve ne yaptığını söylemediği zamanı hatırlatıyor.

Ne yapıyor? Görüldüğü gibi düşünürsem, bir tür sabotaj planladığını ve Rory ile birlikte aradığımız suçluların onlar olduğunu söyleyebilirim, ama bu mantıklı gelmiyor. İçgüdülerim bunu gerçek olarak kabul etmiyor.

Özellikle de bir şey duyup saunaya doğru hareket etmeye başladığında. Kameraları değiştirip onun odaya girmesini izliyorum, önündeki sorunu araştırırken yüzündeki gerçek paniği görüyorum ve sanki son çareymiş gibi çantasından anahtar kartını çıkarıp saunayı açıyor.

Panik ve endişeli görünüyor, ama Rory ile birlikte sakin ve soğukkanlı bir şekilde içeri atlamaları, sanki daha önce de böyle acil durumlarla karşılaşmışlar gibi, bana bunun basit bir tesadüf olmadığını söylüyor.

O anda, onu gördüğüm tüm yerlerin ve bunların tatil köyünde onun gelişinden önce ve sonra meydana gelen olaylarla kaç tanesinin örtüştüğünün bir listesini yapmaya başlıyorum.

O, kiralık kulübe yıkıldıktan sonra gelmişti, ama onu tatil köyüne geldiği ilk gün orada buldum, etrafı inceliyordu. Araştırma mı yapıyordu? Bir şey mi arıyordu? Bana bir kaplumbağa gördüğü için oraya gittiğini ve fotoğrafını çekmek için yürüdüğünü söyledi, ama bu mantıklı gelmiyor.

Sonra ana havuzun bulaşık deterjanıyla dolduğu gün havuz evinin yakınında benimle birlikteydi.

Ve tabii ki, yürüyüş gezisinde kayıp düştü.

Aklım çalışmaya başladı, küçük ayrıntıları hatırladım, örneğin kaynağı bulunmadan bir gün önce ona sızıntılardan bahsetmiştim, o da çanta kontrol odasında çantalarını karıştırıyordu. Ona bunun beni

stresli olduğumu söyledim ve ertesi gün o... sorunu çözdü? Ama nasıl? Benden başka kime söylemiş olabilir?

Belli ki gözümden bir şey kaçıyor ve bunu bulmaya kararlıyım, ama parçalar yerine oturmaya başladıkça zihnim karışıyor, bir zaman çizelgesi anlam kazanmaya başlıyor ama aynı zamanda hiç anlam da yok. O geceki güvenlik kamerası görüntülerine geçtim ve Josie'nin içeri girmesini görmek için hızlıca ileri sardım. Etrafına bakındı, bir kadının çıkmasını izledi, sonra mavi çantaya doğru gitti ve çantayı açtı. Çantayı karıştırdı, sonra sütyeninden telefonunu çıkardı ve fotoğraflar çekti. Sanki düşüncelerini doğrulayan bir şey bulmuş gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı, sonra her şeyi çantaya geri koyduktan sonra panik içinde kaçtı.

İçeri girdiğim için biliyorum, ama kameradan izlemeden duramıyorum; tüm etkileşim orada, bana doğru yavaşça yürüyüşü, benimle dalga geçmesi, sonra beni öpmeye ikna etmesi. Onun benimle oynadığını söylemek yanlış geliyor, olanlara uygun olmayan bir sıfat, ama kesinlikle dikkatimi *dağıtıyordu*. Ve dikkatim dağınıktı. Kafam, birbirimize rastladığımız anları tekrar tekrar yaşıyor ve Rory'yi beklerken onu barda gördüğüm ana geliyor. Tarihleri ve saatleri hatırlamaya çalışıyorum, sonra onu bara doğru yürürken görüyorum. Onun geldiği yeri görmek için başka bir kameraya geçiyorum ve kalbim duruyor.

Rory'nin Josie ile yürüdüğünü, sonra havuz evine doğru uzaklaştığını, Josie'nin ise bara doğru ilerleyip oturduğunu ve havuz evini dikkatle izlediğini görüyorum.

Kafam allak bulluk.

Neden Regina'nın çantasını karıştırıyordu? Rory neden havuz evindeydi ve neden bir şey olduğunda hep her yerde karşımıza çıkıyorlar? Ne oluyor lan? Sabotajların asıl nedeni onlar değil, o zaman ne olabilir?

Aniden, aklıma bir anı geldi.

Yangından sonra sorumlu kişiyi bulmaya gelmeyi teklif ettiğimde Annette, "Ben hallederim" demişti. *Bir araştırma şirketi tuttuğunu söylemişti*. Kim olduğunu sormadım çünkü genellikle bu tür işleri bizim için Wilde Security yapar.

Ama... ya yanlışmışsam? Ya onlar değilse? İşte o zaman araştırmaya başladım.

Aurora Daniels, Josephine Montgomery ile birlikte Cuma günü geldi ve seyahat bir gün önceden satın alınmış ve rezerve edilmişti. Bu, çok sık gördüğümüz bir şey değil

ama tamamen beklenmedik bir şey de değildi. Kullanılan kredi kartı Aurora Daniels'ın iş kartıydı. Asıl şirketin başka bir şirkete ait bir paravan şirket olması nedeniyle, muhtemelen bilmemem veya erişmemem gereken kanalları araştırmam gerekti. Her bir paravan şirketi bir saat boyunca araştırdıktan sonra, gerçek şirketin adını buldum.

Maven Investigations LLC.

Bu soyut iş hakkında bir web sitesi, sosyal medya hesabı veya bilgi bulunmamakla birlikte, birkaç forum gönderisi var ve kısa sürede parçalar yerine oturmaya başlıyor.

En acil ihtiyaçlarınız için gizli cevaplar bulan muhteşem kadınlar.

Sonra yorumları inceledim.

Kocamın nafaka ödememek için mal varlığını sakladığını kanıtlamak için Mavens'i tuttum.

Bir çalışanın para çaldığını araştırmak için Mavens'i tuttum.

Mavens, rakibimin çalışanlarımdan bilgi aldığını keşfetmeme yardımcı oldu.

Sonuncusu dikkatimi çekti: *Maven Investigations, teknik şirketimden bilgi sızdıran kişiyi bulmama yardımcı oldu, bu benim ekibimden hiç kimsenin yakalayamadığı bir şeydi. Gizli, verimli ve profesyoneller. Onları şiddetle tavsiye ederim.*

Şirkete ait herhangi bir isim veya başka bilgi yok, ancak genel bir sesli mesaja yönlendiren bir referans numarası buldum. Potansiyel işinizi, konumunuzu ve bütçenizi bırakmanız isteniyor ve uygun bir iş varsa sizinle iletişime geçecekler.

O zaman içgüdülerime uyup bir arama yapıyorum. Annette telefona cevap verir vermez "Kimsiniz?" diyorum.

"Rowan, her zamanki gibi çok hoş. Bu güzel sabah size nasıl yardımcı olabilirim?" Annette sinirli bir iç çekişle diyor. O selamlaşırken, ofisimde volta atıyorum ve lanet olası duvara yumruk atma isteğiyle mücadele ediyorum.

Çünkü, nedense, Josie'nin şirketimi araştırmak için buraya gönderildiğini biliyorum.

"Kim o?"

"Biraz daha açık olmalısın, Rowan."

Biliyorum, biliyor; soruyu geçiştirmesinden anlaşılıyor, ama bu oyunlara vaktim yok.

"Josie Montgomery. Kim bu kadın?" Hattı sessizlik kapladı, ilk kez başıma geliyordu. Annette sohbet etmeyi sever ve nadiren lafını yutar, ben de boşluğu doldurdum. "Biraz araştırdım ve kaldığı yerin parasını kendisinin değil, bir tür şirket kartıyla ödediğini öğrendim. LLC'leri çözmek biraz zamanımı aldı, ama sonunda buldum ve bulduğum şey hiç hoşuma gitmedi. Kim bu kadın? Maven Investigations ne? Çünkü şu anda, onları senin tuttuğunu umuyorum. Eğer değilse, başımız büyük belada." Adrenalin vücudumu sararken, nefesim kendi kulaklarıma bile ağır geliyor.

Diğer hattan derin, sinir bozucu bir şekilde sakın bir nefes geliyor. "Video görüşmesi yapabilir misin?" diye soruyor patronum.

"Görüntülü görüşme istemiyorum, Annette; cevap istiyorum!"

"Onları alacaksın, ama yüzünü görmek istiyorum, sana söylediğimde çıldırmayacağından emin olmak için güvenliği çağırarak zorunda kalmamak için."

Çenem sıkılaşır, midem o anda bir şeylerin ters gittiğini ve temkinli davranmakta haklı olduğumu anladığımda burkulur.

"Annette..."

O anda dizüstü bilgisayarımdan bir telefon çaldı.

"Cevap ver," der sertçe, sonra telefonu kapatır.

Derin bir nefes alıp, okula bağlı banyomdaki aynaya bakarak yüzümü düzeltip, ellerimle karıştırdığım saçlarımı düzelttikten sonra, masa sandalyesine oturup aramayı kabul ettim. Annette henüz ofisinde değil, sanırım mutfak masasında oturuyordu.

"Öncelikle, senin hiçbir zaman şüpheli olmadığımı belirtmek isterim."

İçim birden sıkışıyor. *Şüpheli*.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"Ama bildiğiniz gibi, biri Keys tatil köyünü titizlikle mahvediyor. Siz bu yerin en büyük destekçisi olduğunuz için, bunu sizin yapmayacağınızdan emindim, çünkü bu sizi kötü gösterirdi ve bu sizin karakterinize hiç uymaz. Sabotaj yapanların en mantıklı insanlar olduğunu söylemiyorum. Ama senin düşmanların var, işini isteyenler, senin *onların* işini almamanı isteyenler, bu yüzden Mavens'ı çağırđığımı *kimseye* duyurmak istemedim."

Bir şey daha söylemek için ağzımı açtım ama açıklamasına devam edince sözüm kesildi.

"Josephine Montgomery, Mavens'ta araştırmacı ve burayı rahatsız eden sorunların sorumlusunu bulmak için burada."

"Yani Josie bir araştırmacı mı?" Aklım karışıyor, onu gördüğüm tüm yerleri, karşılaştığımız tüm yerleri düşünüyorum. Gazeteci için bilgi bulmak, suç mahallinin arkasında, saunada... Şimdi her şey mantıklı geliyor.

"Evet, ve iyi bir yalandı, ama senin bu gerçeği ortaya çıkaracağını bilmeliydim. Gizemleri saklamakta pek iyi değilsin."

Bütün bunlar bir aldatmaca mıydı? Yeniden bir araya gelmemiz, çıkmamız, flört etmemiz, hislerimiz...

"Onu tanıdığımı biliyor muydun? Sana söylemeden önce?" Bir anlık tereddüt, sinirlerimi gerdi. "Annette."

Sabırım tükeniyor ve yapamayacağımı bilsem de ofisten çıkıp Josie'yi bulmak, cevaplar istemek ve bunların gerçek olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bu tamamen aptalca olacağı için sorgulamamı Annette'e odaklıyorum.

"Evet, onunla olan önceki etkileşimlerin ve geçmişin hakkında erken bir aşamada bilgilendirildim ve bunun sorun olmayacağı söylendi, özellikle de Mavens'e senin benim gözümde şüpheli olmadığını söyledikten sonra. O, patronuyla seninle olan ilişkin hakkında birçok konuda çok açık davrandı."

Siktir. Bu, Annette'in onun buradayken onunla birlikte olduğumu biliyor olabileceği anlamına gelebilir. Bu çok profesyonelce değil. Bu beni kovmak için bir sebep olur ve...

"Sakin ol, Rowan, başın belada değil. Bunlar çok hafifletici sebepler ve hepimiz bunun farkındayız." Bu yeni bilgileri zihnimde birleştirmeye çalışırken sessizlik hakim oldu.

"Bana söylemeyecek miydin?" diye soruyorum aniden, kafam karışık ve incinmiş bir halde. "Bunu söylemek bana düşmezdi," diyor Annette iç çekerek.

"Oh, hadi ama, ben..."

"Mavens ile yaptığım sözleşme, onlar için yaptıkları işi değil, varlıklarını da gizli tutmamı gerektiriyor, tabii ki bir tavsiye için değil, o zaman sadece isimlerini ve bilgilerini verebilirim. Kimseye söylemek sadece şirketi değil, aynı zamanda araştırmacıları da tehlikeye atar

kendilerini de tehlikeye atar. Onlar, bazı durumlarda suçları ortaya çıkaran hassas bilgileri ortaya çıkarırlar. Söylemek bana düşmezdi, Rowan."

Orada oturup düşünmeye başladım.

Görünüşe göre Josie'nin işi bir şeyleri araştırmak ve bunu çok gizli bir şekilde yapıyor. Okuduklarıma göre, çalıştığı şirket faaliyetlerinde inanılmaz derecede başarılı ve etkileyici sonuçlar elde ediyor.

"Anahtar kartımı çaldı," diyorum, neredeyse huysuzca.

Annette omuz silkiyor. "Şüphe çekmemek için onlara hiçbir şeye erişim izni vermedim, ama kendi başlarına erişebilirlerse sorun olmadığını söyledim. Çoğu sisteme girmeyi başardılar, ama henüz genel anahtar kartları yok."

Özellikle bu kadar samimi bir anda *anahtarımı* çaldığı için sinirlenmek istiyorum, ama onu anlamaya başlıyorum.

Dahası, Josie kartı çalarak misafire en kısa sürede yardım edebildiği için ona minnettarım.

"Ne, yani bunu bilmiyormuş gibi davranıp yoluma devam mı edeyim?"

"Onların yapması gereken bir iş var, Rowan. Onların işini yapmasına izin vermelisin, eminim hazır olduğunda sana işinden bahsetmek isteyecektir." Annette'in yüzünde bir gülümseme yayılmadan önce bir duraklama olur. "Gerçi, onu tatlı dille ikna edip sırlarını sana anlatmasını sağlayabileceğinden eminim."

Kaşlarını çatarak onun sözlerini anlamaya çalıştım.

"O, istediği bilgiyi insanlardan almak için güzelliğini ve cazibesini kullanıyor. Senin durumunda, bunun tersinin de adil olduğunu söyleyebilirim." Omuzlarını silkerken dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir. "Patronunun, sana işinden bahsetmesine izin verdiğini duydum."

Gözdağı vermek adil bir

oyun. Huh.

Bunu düşünmemiştim.

Çünkü gerçek şu ki, bu bilgiyle otururken, Josie'nin bana neler olduğunu neden söyleyemediğini anlıyorum, özellikle de bunu paylaşmamanın işinin bir parçası olduğunu fark ettiğimde. Bununla birlikte, aramızda artık sırların olmasını istemiyorum. Hatta, Josie'nin işini çözmesine yardım etmek istiyorum. Benim artan erişimim ve Josie ile Rory'nin eğitimi sayesinde bu davayı çabucak kapatabiliriz.

Ve belki o zaman gerçek bir tatil yapabilir, Josie ile gerçek bir tatil yapabilirsin.

Annette, yüzümdeki kararlılığı açıkça görerek bana gülümser ve başını sallar.

"Tamam, bugün yapman gereken işler var gibi görünüyor. Bir şeye ihtiyaın olursa haber ver. Yoksa haftaya yönetim kurulu toplantısında görüşürüz." Sonra ekran kararır.

Küçük bir gülümsemeyle ve başımı sallayarak arkama yaslanıyorum, i çekerek ve aynı zamanda derin bir rahatlama hissederek planımı yapmaya başlıyorum.

THIRTY-FOUR

JOSIE

Tatlı?

Mesajı dördüncü kez okumak bile kalbimin çarpıntısını dindirmiyor. Bütün gün işimize devam ettim, misafirlerle ve çalışanlarla etkileşimde bulundum, sanki bütün gün midem düğüm düğüm değilmiş gibi davranarak araştırmak için yeni açılar bulmaya çalıştım.

Rowan'ı tatil köyünde bir yerde bulmaya çalışmayı, kameralara bakarak nerede olduğunu bulmayı ve ona rastlamayı düşündüm, ama onun da benden kaçması ya da beni görmezden gelmesi fikri midemi bulandırdı. Sonunda ona gerçeği söylediğimde verebileceği milyonlarca farklı tepkiyi kafamda canlandırımdı ve zihnim en büyük düşmanım olduğu için bunların çok azı olumluydu.

Dün gece Rory'ye Gabriel ile olan konuşmamı anlattım ve o da zamanı geldiğinde Rowan'a burada ne yaptığımızı anlatmam gerektiğini söyledi, ama ben çok korkak olduğum için bunu yapamadım. Ama şimdi bana mesaj atıp sohbet etmek istiyor.

Tatlıyı soruyor.

Her şey çökmeden önceki konuşmamızı hatırlayınca, bunun pek çok farklı anlama gelebileceği için heyecanlanmadan edemiyorum.

Yeme

k mi?

Seks

mi?

Sağduyuya aykırı olsa da, belki de çok ihtiyacım olan itirafı biraz erteleyebilirim diye düşünüyorum. Belki de o, benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verir. En azından o zaman, kendi kalbimi kırmadan önce bir gece tam anlamıyla zevk alabilirim.

"Neden öyle bakıyorsun?" Rory, tüm çalışanların bilgilerini bilgisayarından çıkarırken bana bakarak soruyor. Hiçbir ilerleme kaydedemediğimiz verimsiz bir günün ardından, yine neşeli haline dönmüş. Maaş bilgileri, çalışılan saatler ve giriş çıkış saatlerinin bulunduğu çalışan veritabanına hala giremiyor, ama bu gece bunu başarmayı kendine görev edindi.

"Rowan'dan mesaj geldi. Sanırım tatlı yemek istiyor." Midem gerginlik ve panikle doldu ve itiraf etmeliyim ki, Rowan söz konusu olduğunda garip bir şekilde alıştığım bir heyecan da var.

"Evet diyecek misin?"

Derin bir nefes alıp kanepeye uzandım, sonra dirseklerimin üzerine doğrulup cevap verdim.

"Bilmiyorum. Ne dersin? Kabul etmeli miyim?"

Kafasını sola, sonra sağa eğip cevap verdi.

"Reddedersen daha şüpheli olur ama mesafenin korumak istiyorsan, o da olur. Her iki kararını da desteklerim."

"Neden bu kadar nazıksın?" Rory'nin bu nazik tavırlarına alışkın olmadığım için alaycı bir şekilde soruyorum. Omuzlarını silkiyor.

"Bilmiyorum. Yeni bir şey deniyorum. Ayrıca, Gabriel güveniyorsa ben de güvenmeliyim. Büyük adama güvenmezsek bu iş yürümez."

Bunun da doğru olduğunu bildiğimden başımı salladım. Söylemediği şeyin de doğru olduğunu biliyordum: *birbirimize güvenmezsek bu iş yürümez*. Sonuçta Rory, sadece kendim için değil, dava için de en iyi kararı vereceğime güveniyordu.

"Ya bana kart hakkında soru sorarsa?"

"Eğer sorarsa ne diyeceğini biliyorsun," diyor, yüzünde anlayışlı bir ifadeyle.

"Ya da konuyu tamamen kaçırabilirim," diye düşünüyorum, mümkün olduğunca rahatsız edici konuşmalardan kaçınmaktan her zaman memnunum. Sağlıklı mı? Muhtemelen değil. Kaygım için iyi mi? Şüpheli. Tercihim mi? Kesinlikle.

Rory iç çeker, sonra ayağa kalkar ve kanepede uzandığım yere doğru yürür. Bana elini uzattığında, isteksizce elini tutarım ve o beni kendine doğru çeker.

"Cevap ver ve yirmi dakikaya hazır olacağını söyle. Isın. Sonra tatlı ye, seviş ve ona gerçeği söyle."

"Bu sırayla mı?" diye soruyorum, çünkü bu plan işe yarayabilir. Bana, sebze yemekten kaçan çocuğuna bakan bir anne gibi bakar.

"En mantıklı sırayla." Ona yüzümü buruşturuyorum ve o gülerek telefonumu alıp bana uzatıyor. "Hadi. Yakışıklı adama mesaj at ve biraz eğlen. Korkacağın kadar kötü olmayacak bence." Telefonu el bombasıymış gibi bakıyorum, sonra inleyerek alıyorum, onun haklı olduğunu biliyorum.

Evet, yirmi dakikada hazır olabilirim.

Mesajı gönderip telefonumu banyo tezgahının üzerine yüzüstü bırakıyorum ve valizimden en seksi elbise ve iç çamaşırlarımı seçiyorum. *Femme fatale* havasına giriyorum, denese bile *bana karşı koyamaz*. Saçımı ve makyajımı düzeltmek için banyoya geri döndüğümde, ondan buluşma yerini belirten basit bir cevap gelmiş.

Şimdiye kadar giydiğim en seksi kırmızı elbiseyi ve en yüksek topuklu ayakkabılarımı giyip lobide vardığımda ellerim titriyor. Buluşmamızı söylediği restoranın yanındaki duvara yaslanmış Rowan'ı gördüğümde kalbim neredeyse duruyor. Kendisi için fazla yakışıklı ve bunun farkında mı acaba diye merak ediyorum. Koyu renk pantolon ve beyaz gömlek giymiş, yine dirseklerine kadar kıvrılmış, saçları düzgünce geriye taranmış, her kadının hayalindeki erkek.

O *benim* hayalimdeki erkek, bu yüzden her şeyi kaybedebileceğim gerçeği daha da acı verici. Onu son gördüğümde bana haklı olarak kızgındı, ya da en azından kafası karışık ve sinirliydi ve bu konuyu hiç konuşmadık.

Ama beni yaklaşırken gördüğünde duvardan itip bana doğru birkaç adım attığında, yüzü ıslık ıslık, neredeyse her şeyi unutuyorum. Yalanları, görevi, varsayımları, suçlamaları.

Randevuya çıkacak kadar heyecanlı bir adam gibi görünüyor, daha fazlası değil.

Ve beni kendine çekip, bir kolunu belime doladığında, diğer kolunu saçlarıma götürdüğünde ve beni derin bir öpücükle öptüğünde, gerginliğim tamamen yok oluyor. Geri çekilip, dudaklarında ateşli bir gülümsemeyle soruyor.

"Tatlı sever misin?"

"En sevdiğim yiyecek grubu."

Sonra gülümser ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırır. "Çok güzelsin," diye fısıldar.

"Bu özel bir gece," diyorum ona, alçak sesle ve beklentiyle dolu.

Bakışları karardı ve arzuluyla doldu, sonra kendini tutamıyormuş gibi başını tekrar eğdi.

"Tatlı almaya gidelim mi, yoksa benim odama çıkmak ister misin?" diye fısıldadı dudaklarına. Bir titreme geçti içimden, ama onunla odasına çıkmak istediğimi söylemeden önce, dudaklarımdan farklı bir cevap döküldü.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye soruyorum, cevabı duymaya can atıyorum. Rahatlayabilmek için önce bunu bilmem gerektiğini fark ediyorum.

"Hiç kızmadım Josie," diyor, dudakları boynumu okşayarak içimi titretirken. "Kafam karıştı. Stresliydim."

"Artık değilsin?"

"Şimdi seni her şeyden çok istiyorum."

Bununla başa çıkabilirim, diyorum kendime. Bununla başa çıkabilirim. Gerisini... sonra hallederim.

Şu anda, şimdiki zamanda yaşayacağım. Ve şimdiki ben, Rowan Fisher'ı istiyor.

"O zaman yukarı," diye fısıldıyorum. "Tatlıyı sonra sipariş ederiz." Ve o geniş bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde, doğru cevabı verdiğimi anlıyorum.

THIRTY-FIVE

JOSIE

Sessizce Rowan'ın odasına doğru yürürüz, Rowan o kadar hızlı yürür ki, neredeyse onun arkasında koşuyormuşum gibi hissederim. Odasına vardığımızda, anahtar kartını çıkarır ve beni içeri çeker, kapıyı arkamızdan çarparak kapatır ve beni kapıya yapıştırır.

"Seni buradan çıkarmam lazım," diyor, dudakları boynuma değiyor ve bu düşünceyle inliyorum.

"Fermuar arkada," dedim, dudakları bulabildiği her yerdeki tenime dokunurken parmaklarım gömleğinin düğmelerine doğru ilerledi. Her şeyi bir kerede ortaya çıkarmak ve mümkün olduğunca çok tenine dokunmak için çılgınca ve delice bir istek vardı. Parmakları fermuarı buldu ve aşağı çekti, sonra dişleriyle askıları ısırp omuzlarımdan aşağıya doğru çekti, elbise de peşinden düştü.

Bir adım geri çekilir, beni baştan aşağı süzer.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldıyor, sanki hayatında hiç bu kadar nefes kesici bir şey görmemiş gibi beni içine alıyor.

Şimdi, iyi bir egom ve büyük bir özgüvenim var. Lise başlarında geçirdiğim garip dönemden çıktıktan sonra, o zamanki moda trendlerinden bağımsız olarak, 50'lerin bomba gibi kadınları gibi güzel olduğumu hep biliyordum. Pürüzsüz cildim, dolgun, geniş kalçalarım ve ince belim, aynaya baktığımda ağzımın suyunu bile akıtıyor.

Ama hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim, Rowan Fisher'ın önünde çıplak, parmakları vücudumun her santimetresini okşarken. Bana sanki en değerli malzemeden, sadece ve sadece kendisi için oyulmuşum gibi bakıyor. Beni saklamak, korumak, kendine ait yapmak istiyor gibi.

Sonunda, sanki kendini bir hayal aleminden uyandırmak istercesine başını sallıyor ve bana yaklaşıp çıplak bedenimi giyinik bedenine çekiyor.

"Seni yatağa bağlayıp istediğim gibi yapacağım, böylece başladığımız işi bitirmekten kaçınamayacağız demiştin, hatırlıyor musun?"

Isı içimi kaplıyor, arzu ve ihtiyaç, ve o kadar çok şehvet ki, sanki onun sözleriyle damarlarımdan akıp beni tüketebilir. Hatırlamadığım üç ipek ip tutuyor ve zihnim bunların nasıl elde edildiğini düşünmek istemiyor, sadece nedenini, ta ki yakından bakıp bunların ip değil, birbirine bağlanmış kravatlar olduğunu görene kadar.

"Tanrım, kaç tane kravatın var, Rowan?" diye gülerek soruyorum. "Burada bir ya da ikiden fazlasını taktığını görmedim."

Omuz silerken bana çok sevdiğim çocuksu bir gülümseme atıyor. "Valize atması kolay ve ne kadar getireceğimi ya da ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Bir sürü getirdim." Yumruğunu gülümseyerek salladıktan sonra elini nazikçe koluma doladı.

Beni yatağın kenarına oturtur, sonra kollarımı arkama getirir, bileklerimi üst üste koyar ve nazik, kendinden emin bir hareketle birbirine bağlar. Çıplak tenime dokunan parmaklarının dokunuşuyla nefesim hızlanıyor, ona dokunma imkânım ortadan kalkıyor. "Ne zaman istersen dur de, bitiririz. Bunları çıkarırım ve seni güzelce sikerim." Nabzımın attığını hissedebileceği bilek içime bir öpücük konduruyor.

"Ya yapmazsam?" diye soruyorum, sesim sadece bir fısıltı.

"O zaman oynayacağız. Ve hiç kesinti olmayacak." Sesinde bir gülümseme var, sonra boynuma bir öpücük daha konduruyor ve ben titriyorum. Yatağın ayak ucuna geçip hızlıca işine devam ediyor, kravat ipini kullanarak önce bir bacağımı, sonra diğerini yatak direklerine bağlıyor, bacaklarım yatakta genişçe açılmış halde kalıyor. Rahatsız edici değil, sadece gergin hissetmeme yetiyor. Sergileniyorum. Onun zevki için.

Bu kesinlikle heyecan verici.

"Ne kadar güzel olduğunu bir bak," diye inliyor, geri çekilip eserini incelerken.

"Hâlâ giyiniksin," diyorum, vücudunu inceleyerek.

O, beni derinden etkileyen kötücül bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Hazır olduğumda soyunurum. Kontrol bende, Josephine."

Gözlerindeki bakış ve kontrolün onda olduğu düşüncesi beni bir kez daha titretir.

İşim gereği, her zaman kontrol bende. Her zaman tetikte, her zaman farkında. Aksi takdirde, tehlikeli olabilir. Ama burada, Rowan'ın yanında, kendimi güvende hissediyorum. Kendimi kapatabiliyorum, onun benimle istediğini yapmasına izin verebiliyorum. Onu tamamen güvendiğimi fark ettiğimde, içimi bir rahatlık kaplıyor.

"Yalan söylüyorsun, Josie," diye fısıldadı ve bir titreme beni sardı. Bu sözleri beni tedirgin etmeliydi, ama bunun yerine vücudum ısınmaya başladı.

"Yalan mı? Ben mi? Asla."

Geniş bir gülümsemeyle, elini iç bacağımdan yukarı doğru kaydırıyor.

"Mmm, ikimiz de tamamen dürüst olmadığınızı biliyoruz," diyor, eli aynı yolu izleyerek aşağı inip diğer bacağıma çıkıyor. "Burada, tatil köyünde ne yapıyorsun?"

Aman Tanrım.

Bu, düşündüğüm şey mi?

"Tatildeyim." Yalan dilimden o kadar kolay çıkıyor ki, yılların verdiği tecrübeyle neredeyse kendimi bile inandırıyorum. Bu işin yarısı bu zaten: yarı gerçekleri ve tam yalanları o kadar iyi söylemelisin ki, kendin bile hikayeye inanmalısın.

Ve ben işimde gerçekten iyiyim.

"Biliyor musun, bunun konuşmaktan çok daha... dokunaklı olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadım.

"Oh, dokunaklı anlar da olacak, Josie. Bana bilmek istediklerimi anlattığında." Parmakları iç bacağımdan yukarı doğru kayıyor ve kalbim heyecandan çarpıyor. Her yerimde hissediyorum, ama en yoğun olarak bacaklarımın arasında.

"Bu... bu bir sorgulama mı?" diye soruyorum, şoktan kahkahayı bastırmaya çalışarak.

Bana kaşlarını kaldırıyor.

"Sorgulanman gereken bir şey mi var?" Dudaklarında bir sırıtış belirirken, parmağı amımla uyluklarımın birleştiği yeri okşuyor, en çok ihtiyacım olan yere dokunmadan beni tahrik ediyor.

"Ben..." Parmağını kaldırıp kasık kemiğimin üzerinden diğer tarafa doğru kaydırdığında zihnim boşalır. "Rowan," diye fısıldarım. İhtiyacım ve onun vaadinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Buraya dokunabilir miyim?" diye sordu, elini neredeyse kibarca amımın üzerinde gezdirerek.

"Aman Tanrım, evet, lütfen," diye yalvarıyorum ve o yine gülümsüyor, sonra başparmaklarıyla beni ayırıyor, yere diz çöküyor ve merkezime bakıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyor, sonra parmağını benim merkezimde gezdiriyor. "Tamamen ıslak ve muhtaç, tam da seni en çok seveceğim gibi." Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor. "Bana ihtiyacın var mı, Josie?"

Çılgınca başımı sallıyorum. "Evet. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor ve parmağını içeri sokuyor. Vücudum anında parmağının etrafında sıkılaşıyor. İçime girerken hissettiğimiz duyguya ikimiz de aynı anda inliyoruz. Hızla dışarı çıkıp başka bir parmağını yavaşça sokuyor ve daha fazlasını almak için kalçalarımı yukarı kaldırmaya çalıştığımda, bunu yapamayacağımı hatırlıyorum. Böyle yatağa bağlıyken pek bir şey yapamıyorum. "Oh, lanet olsun."

O, parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeden önce alaycı bir şekilde güldü.

"Benim merhametime, benim isteğime," diyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor, içeri girerken kıvrılıyor ve G noktama dokunuyor. O anda, daha önce hiç bu kadar hızlı orgazm olmadığımı fark ediyorum. Bunun uzun süren ön sevişmeden mi, dün orgazm olmamış olmamdan mı, yoksa bağlı ve onun merhametine kalmış olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama sorgulamıyorum.

"Rowan, lütfen," diye yalvarıyorum ve o bana gülümsüyor.

"İlki bedava olacak, benim iyi kızım olduğun için," diyor ve ben kafam karışık ve ilkinde takılıp kalmış olsam da, yalvararak başımı sallıyorum. "Her şeye rağmen sana güvendiğimi hatırlatmak için bir iyi niyet göstergesi. Sana inanıyorum. Sana iyi bakacağım."

Başımı sallayarak, vücudumdan ona bakıyorum.

"Evet, evet. İyiyim. İyi olacağım, Rowan." Şu anda havadan daha çok ihtiyacım var ve o da bunu fark etmiş olmalı ki, başparmağını klitorisime koyup parmağını içime sokmaya başlıyor. Dizlerimi bükmeden, sözsüz kuralları çiğnemen, yapabildiğim kadar kalçalarımı hareket ettiriyorum ve birkaç saniye içinde, orgazm beni sararken onun adını haykırarak doruğa ulaşıyorum.

Ama o durmuyor. Parmakları hareket etmeye devam ediyor, beni sikmeye devam ediyor, ama şimdi daha yavaş, daha işkence gibi ve klitorisime başparmağını da ekledi. Bana verdiği orgazmın rahatlamasının tadını çıkaramıyorum çünkü vücudum çoktan aynı ihtiyaç durumuna geri dönüyor.

"Seni orgazm olurken izlemekten daha seksi bir şey görmedim, Josie," diye mırıldanıyor, gözleri parmaklarının beni okşadığı yere kilitlenmiş. Etrafında sıkılaşıyorum

ve o inliyor. "Seni beni alırken izlemek çok güzel. Bütün gece bunu yapabilirim, biliyorsun. Seni boşaltabilirim."

Kafamı sallıyorum çünkü kulağa ne kadar hoş gelse de daha fazlasını istiyorum. İstiyorum... Her şeyi istiyorum.

"Lütfen, Rowan. Sadece..." Aklım çalışmıyor, şu anda değil, böyle değil, vücudum onun sonsuz okşamalarıyla, vücudumu çok iyi tanıyor gibi görünen parmaklarıyla bir başka orgazma hazırlanırken. "Lütfen sadece sik beni."

Bana gülümsüyor ve yüzümde alçakça bir ifade belirliyor. "Yapacağım. İstedğim şeyi söylediğinde."

Gözleri, bağlı ve onun merhametine kalmış bedenimde dolaşıyor ve ben onu tamamen anlıyorum. Beni yatağına bağlamasının sebebi sadece eğlenmek ve bana zevk vermek değil, bunun planın bir parçası olduğunu biliyorum, ama beni buraya neden geldiğimin gerçeğini söylemem için ikna etmek. Gözlerinde bir parıltı var, sanki gerçeği zaten biliyormuş ve bunu benden duymak, benden almak istiyormuş gibi.

Ama tüm bunlara rağmen, onunla birlikte olduğum bu anda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Şu anda kendimi tamamen önemsenmiş hissediyorum. İçimden biliyorum ki, ona durmasını, gerçekten durmasını söylersem, oynadığı oyunu bırakacaktır. Uzaklaşacak, beni çözüp, istersem, tatlı ve yavaşça sevişecektir.

Ama durmasını istemiyorum.

Aslında, bu yeni oyunu seviyorum, bu kadar kolay kazanacağını düşünmesini seviyorum. Ve daha da çok, ona yanıldığını kanıtlama fikrini seviyorum.

"Asla," diyorum fısıltıyla, dudaklarımda baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle, sözlerimde bir erkek avcısı.

Nedense, kalbimin derinliklerinde, bunların hiçbirinin önemi olmadığını biliyorum. O eğleniyor ve bu sadece bizim oyunlarımızdan biri. Benden gerçekten bir şey almaya çalışmıyor. Nedense, bunun ikimiz için de en uzun süre dayanabilen kim olacak yarışması olduğunu biliyorum.

Ve kazanmayı seviyorum. Üstelik şu anda kazanan benim. Üçüncü kalın parmağı içime girerken, bu düşünceye tutunuyorum. Parmak, beni lezzetli bir şekilde gerginleştiriyor, sonra yavaşça içeri girip çıkıyor. Amım onun etrafında sıkılaşıyor, daha sonra alacağımı bildiğim şey için şimdiden sabırsızlanıyorum. Başımı geriye yaslıyorum, gözlerim kapanıyor ve vücudumun onun bana verdiklerini almasına izin veriyorum. Kalçalarım onun hareketlerine uyarak küçük itmelerle hareket ediyor ve yüksek sesle inliyorum, gerçekten rolümü oynuyorum.

O düşük bir "siktir" diyor ve bana baktığımda, beni ateşli gözlerle izlediğini görüyorum, bana verdiği zevkten benim aldığım kadar tahrik olduğu açık.

Bu fena değil. Hatta, eminim çok kısa sürede kazanacağım. Başparmağı tekrar klitorisime dokunup dairesel hareketlerle ovmaya başladığında, bir orgazm daha gelir ve parmaklarının arasında boşalırken onun adını haykırıyorum, bu geceki ikinci orgazmum.

Bir kez daha zevk hızla gelir ve bir dalga gibi içimden geçer, ama ben tam olarak tadını çıkaramadan, o çekilir, elini çeker ve beni tatminsiz bırakır. Gözlerimi açıp ona bakarım ve dudaklarında geniş bir gülümseme vardır.

O biliyor.

Az önce ne yaptığını, bana ne yaptığını tam olarak biliyor.

Eğleniyor.

"Rowan," diye sızlanıyorum.

"Ne oldu, sorun çıkaran?"

"İhtiyacım var..." Kalçalarımı hareket ettiriyorum, bacaklarımı kapatıp bir tür sürtünme elde etmek için can atıyorum, ama yapamayacağımı hatırlayınca hayal kırıklığına uğruyorum.

"Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı sandın, Josie?" Dürüst olmak gerekirse, biraz öyle sandım.

Yüzümdeki ifadeyi gören o, bir kez daha şeytani bir gülümsemeyeyle yatak kenarına eğilir, yüzü amımın birkaç santim uzağına gelir. Parmakları tekrar oynamaya başlar, ıslaklığımın içinde kayan yumuşak, nazik okşamalar... Sonra yavaşça nefes verir, nefesinin hafif esintisi beni hassas bir işkenceye çeker.

"Bunu öpebilir miyim?" diye soruyor alçak sesle.

"Tanrım, evet, lütfen," diye fısıldadım, sonra başının aşağıya doğru eğilmesini izledim. Dili sıcak, geniş ve ıslaktı, beni uzun bir şekilde yaladı, dilinin ucu klitorisimin üzerine hafifçe dokunduktan sonra yukarı doğru kayd. Dudakları klitorisimin etrafını çevrelediğinde, aşırı duyarlı tomurcuğu nazikçe emdi ve sırtım yataktan kalktı.

Ama bu küçük hareketler dışında kıpırdayamıyorum ve aniden bunun ne anlama geldiğini tüm şiddetiyle hissediyorum. Elimle başını bana doğru çekemiyorum, bacaklarımı sırtına dolayarak istediğim açıyı yakalayamıyorum. Açık ve onun merhametine kalmış durumdayım, hareket edemiyorum. Bunun hoşuma gideceğini hiç düşünmemiştim, ama şu anda, burada, tüm gücü elinde tutan Rowan'la birlikte, bunu çok seviyorum.

"Oh, lanet olsun, Rowan."

Geri çekilip bana bakıyor, dudaklarında geniş, alaycı bir gülümseme var. "Oh, bundan çok keyif alacağım," diyor inleyerek.

Yüzünü tekrar amıma doğru çeviriyor. Kalçalarım, dilinin içimde hareket etmesiyle birlikte dönmeye çalışıyor. Parmağını içime derinlemesine sokarken, zevk dalgaları içimi sararak çığlık atmama neden oluyor. Birkaç kez seviştiğimizde, Rowan vücudumu ve neye ihtiyacım olduğunu çok iyi öğrenmiş gibi görünüyor, çünkü bir şekilde beni doruğa ulaştırmak için tam olarak ihtiyacım olan şeyi vermekten kaçınıyor. Kısa, sert emmelerle klitorisimi emmekle, onu titretmekle, parmaklarıyla amımı sertçe sikmekle, içimdeki beni çığlık attıran noktaya baskı yapmakla aralıklı olarak devam ediyor. Kafası geriye doğru çekiliyor, parmakları içimde derin ve hareketsiz, yüzü benimle ıslanmış.

"Bana söyleyecek misin?" diye soruyor.

Her şeye rağmen gülümsüyorum.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diyorum hıçkırarak. O da gülümsüyor, eğilip beni tutkuyla yalamaya devam ediyor, bu sefer ihtiyacım olan her şeyi o kadar hassas bir şekilde veriyor ki, bunun kasıtlı olduğunu biliyorum.

Dayanamıyorum. Beyaz sıcak orgazm içimi keserken, dudaklarımda onun adı ile uçuruma düşüyorum. Getireceği rahatlamayı ve nefesimi tutarak geçip gittiğinde hissedeceğim akıl sağlığımı bekliyorum.

Ama gelmiyor. Rowan durmuyor.

Bunun yerine, ilk orgazmım geçtikten sonra, ağzı klitorisime yapışıyor, iki parmağı beni sertçe sikiyor ve klitorisimi emmeye ve yalamaya devam ediyor.

"Oh, lanet olsun, Rowan," diye inliyorum ve o da bana karşı inleyince, bu sefer daha sert ve daha hızlı bir şekilde tekrar boşalıyorum, sıcaklık bir an için beni kaplıyor ama nedense daha da az rahatlama hissediyorum. "Rowan!" diye bağıriyorum, o klitorisime acımasızca işkence etmeye devam ederken, orgazmı uzatıyor ya da belki de sadece sonuna bir saniye daha ekliyor. Zevk beni defalarca sararken gerçeklikten kopuyorum.

Sonunda, kırılacağımı düşündüğüm anda, o pes eder, topuklarının üzerine oturur ve vücuduma bakar. Göğsüm inip kalkıyor, zihnim karışık, vücudum dağınık. Bu arada, o tamamen giyinik bir şekilde oturuyor, ancak pantolonundaki sert şişkinlik, en az benim kadar kendini de işkence ettiğini gösteriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben nefes almaya çalışırken, beynimin bu yörüngeye geri dönmesi, bir soru olduğunu anlaması bir an sürüyor.

"Ne...?" diye nefes nefese soruyorum.

"Burada ne yapıyorsun? Daydream Resort'ta mı?"

Oyunumuzu hatırlamadan önce ne demek istediğini ve ne söylediğini anlamaya çalışırken zihnim karışıyor. Sonunda duyularım geri gelmeye başlıyor ve eğitimim devreye giriyor, herkese anlattığımız hikayeye geri dönüyorum.

"Rory ile kızlar gezisi," diyorum.

Büyük eli dizimin içinden geçerek cildime doğru ilerledi ve oraya sarıldı, başını sallarken başparmağı iç uyluklarımın yumuşak derisi üzerinde ritmik bir şekilde kaydı. "Buraya gelmenin gerçek nedeni bu değil."

Nabzım hızlanıyor. "Evet, öyle," diye ısrar ediyorum.

Bana sahte bir üzgün gülümsemeyle bakar ve başını sallar, sonra ağzı tekrar klitorisime iner, sertçe emer, dili şişmiş tomurcuğumun üzerinde hareket ederken iki parmağı beni sikiyor. Çok hızlı yükseliyorum, nefes alamıyorum ve tam düşmek üzereyken durur.

"Rowan, lütfen," diye sızlanıyorum ve o bana bakıp değerlendiriyor.

"Durmamı ister misin?" diye soruyor, sesinden tüm baştan çıkarma ve alaycılık kaybolmuş. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada görüyorum: arzuyu, merakı, ama aynı zamanda şefkati de.

Sadece bağımın çözülmesini, serbest bırakılmamı ve bedenimin kontrolünü yeniden ele almamı isteyip istemediğimi sormuyor. Sorularına son vermesini, bu konuyu kapatmasını isteyip istemediğimi soruyor.

Ve içimden bir ses, beni yatağına bağlarken söylediği gibi, istediğim anda duracağını ve ben her şeyi itiraf etmeye hazır olana kadar bana bir daha soru sormayacağını söylüyor.

Ama ben hazırım.

Ona tamamen güveniyorum ve bu yalanın aramızda kalmasını istemiyorum, ayrıca hem onun patronu hem de benim patronum ona en büyük sırrımı söylemem için izin verdi.

"Hayır," diye fısıldayarak cevap veriyorum ve o da anlayışla gülümsüyor.

Sonra tekrar beni kızdırmaya başlar, klitorisimi çimdikler ve parmağıyla dokunur.

"Buraya sadece tatil için gelmediğini söyle, sana bir ödül vereceğim."

O söz verir, gözleri kararmış ve benimkilere sabitlenmiş, eli sikini kavrayıp hareket ettirir. Zevk doruğa ulaşır, ihtiyacım neredeyse elle tutulur hale gelir, vücudum boşuna sallanıp hareket eder. Ona dokunmak istiyorum. Beni sikmesini istiyorum

. Sonunda beni almasını istiyorum ve ona bunu verirsem, belki elde edebilirim diye düşünüyorum.

Bu yüzden, küçük de olsa, pes ediyorum. "Buraya tatile gelmedim!" diye bağıryorum ve o bana gülümsüyor.

"Aferin kızım. Şimdi ödülünü al." Ayağa kalkmasını, soyunmasını ve beni doldurmasını bekliyorum, ama o yapmıyor. Bunun yerine, başını eğip beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklarken, G noktama odaklanarak izliyor. Ama tam boşalmak üzereyken duruyor, klitorisime geçip hızlı ve sert bir şekilde ovuşturuyor. Yeni bir tür zevk oluşur, açıklayamadığım ve kontrol edemediğim bir baskı. Kısa sürede onun adını inleyerek söylüyorum, vücudum titriyor, ama bir kez daha, doruğa ulaşmak üzereyken, o tekrar parmaklamaya başlıyor.

"Rowan!" diye protesto ve öfkeyle bağıryorum, ama adam gülüyor.

"Güven bana, Josie. Sana çok güzel bir şey vereceğim," diyor, sözlerinde reddedemeyeceğim bir vaat var. Çenesi gevşemiş, beklentiyle amımı izliyor ve bir eli alt karnıma kayıyor, parmaklarıyla beni okşarken hafifçe bastırıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inlerim, neredeyse hayvani bir şekilde, bacaklarımın arasından ıslak bir ses gelir.

"İşte böyle, bebeğim, aynen böyle," diyor. Basınç artıyor ve büyüyor, ve panik kaçınılmaz olarak geliyor.

"Rowan," diye sızlanıyorum, ama o daha da geniş gülümsüyor.

"Biliyorum, Troublemaker, bırak olsun. Bırak ben seninle ilgilenim," diye fısıldadı, elini hareket ettirmeden hemen önce, düzleştirip parmağının ucunu şişmiş klitorisimin üzerinde sert ve hızlıca kaydırır, ta ki baskı doruğa ulaşır ve ben boşalana kadar. Boşalırken içimden bir sıvı fışkırdı ve bu hissi duyunca çığlık attım. Uzaklardan Rowan'ın hayranlıkla inlediğini duydum. Ben boşalırken ve kendime gelirken, o daha yavaş ve daha yumuşak bir şekilde ovmaya devam etti.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" diye sorar, ıslaklığımı cildime sürerek. Her yer ıslak gibi, yatak orgasmımla sıırıslıklam olmuş ve bu adamın beni ilk kez squirt yaptırmış olduğunu biliyorum.

Ve ona bunu tekrar yapması için yalvarmak istiyorum.

Rowan parmağını nazikçe içime kaydırır ve vücudumun onu bir kez daha açgözlülükle içine almasını izler. "Tanrım, her boşaldığında daha da güzelleşiyorsun, biliyor musun? Ve bu," der ve parmaklarını çekip ellerini amımın üzerinde gezdirir, avucunu girişime koyar, parmakları klitorisimi ovuşturur. İhtiyacım bir şekilde damarlarıma yavaşça geri dolarken, boğuk bir inilti çıkarırım.

damarlara yavaşça geri süzülürken boğazımdan boğuk bir inilti çıkar. "Gittikçe pembeye dönüyorsun. Gittikçe ıslanıyorsun. Bu gece seni sikmezsem tatmin olamayacak mısın?"

Başımı sallayıp sızlanıyorum.

"Rowan." Ağır ağır nefes alıyorum, amım zonkluyor, acıyor. Kaç kez boşaldığımı saymayı çoktan unuttum, ama o haklı: yetmez. Boş ve muhtaç durumdayım. İçime girip beni doldurana kadar tatmin olmayacağım.

"Biliyor musun," diyor sohbet eder gibi, üzerime eğilip karnıma bir öpücük kondurarak. "Biri bu oteli mahvetmek istiyor." Kalbim, onun sözlerinden değil, şu anda meme ucumu çevreleyen dudaklarından, ıslak tepeciği emip üflemelerinden dolayı çarpıyor. Sırtım zevkten kavrılıyor. "Ve senin yaptığını sanmıyorum, ama bence bununla bir ilgin var."

Gözlerimi ona dikip kaşlarımı kaldırarak, mümkün olduğunca üstünlüğümü korumaya çalışıyorum.

"Neden biri senin otelinizi mahvetmek istesin ki?"

Parmağı içime daha derine giriyor ve zevkten başım biraz geriye düşüyor.

"Asıl soru bu, değil mi?" diye sorar. Vücudumda daha yukarı doğru ilerler ve beni öper, sonra nihayet, ve sanırım bu benim en büyük hatam olur. Dudakları dudaklarımda, dilinde benim amımın tadı, dilini ağzımın içine kaydırırken. "Bence sen bunu öğrenmeme yardım etmek için buradasın." Sessiz bir fısıltı ve neredeyse itiraz ediyorum, ama sonra parmakları içimden çıkıyor ve boşluktan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. "Neden burada olduğunu söyle," diye fısıldıyor boynuma.

Sonra kalçaları benim kalçalarımın arasına giriyor, sert sikini pantolonunun üzerinden klitorisime sürüyor ve ben inliyorum. Bu, parmakladığında, yaladığında ya da beni boşalttığında hissettiğim zevkten daha fazla ve sonunda ona itirafımı yapmamın sebebi, onun zaten bir şekilde bildiğini düşündüğüm gelecekteki zevklerin vaadi olduğunu biliyorum.

"Bir görev için buradayım," diye fısıldadım ve o geri çekilip bana baktı, yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı.

"Aferin benim kızım," diye inliyor, kalçalarını bana doğru sallıyor, kalçalarının açısını değiştiriyor, ben onun adını haykırıncaya kadar. Böylece, tamamen kontrol onda ve bu, bir şekilde vücudumu ne kadar iyi tanıdığının gerçek bir kanıtı. Sadece birkaç saniye içinde, onun penisinin bana baskı yapması, nefes nefese soluması ve boynuma fısıldayan inlemeleriyle tekrar uçurumdan düşüyorum, başka hiçbir şey yok.

Geri çekildiğinde, gözlerindeki arzu alevleniyor. Oyunun bittiğine karar veriyorum. Sonunda, bu ruhumu tüketen zevkin tamamını onunla yaşamak istiyorum.

"Ben buraya..." diye başlıyorum ama o benden uzaklaşıyor ve ben inliyorum. "Hayır! Hayır, Rowan, ben..." Ayağa kalkarken gülümsüyor ve parmakları gömleğinin düğmelerine uzanıyor, onları hızla açıp pantolonuna geçiyor. Onun soyunmasını büyülenmiş bir sessizlikle izliyorum, gergin kasları ve geniş omuzları, göğsündeki hafif tüyler, ellerim serbest olsaydı parmaklarımla okşardım. Ve en etkileyici olanı, uzun, kalın penisi, uçları ihtiyaç ve arzuyla kızarmış, ön sıvısı damlıyor.

O bacaklarımın arasında hareket ederken, ellerini kalçalarımın götürüp vücudumu aşağı doğru kaydırarak dizlerimi büküp kalçalarımı biraz kaldırmamı sağlarken, ne söyleyeceğimi, ne alay edeceğimi, ne itiraf edeceğimi bilemiyorum. Sonra başparmağını klitorisimin üzerinde daireler çizerek ovuşturuyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Ne?" diye soruyorum, bu soru o kadar yerinde değil ki sersemlemişim. Sanki bunu, beni eğlenceli bulmuş gibi gülümsüyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun? Yakın zamanda test yaptırdım ve her şey normal çıktı." Sonunda ne dediğini anladığımda nefes alıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Sen kullanıyor musun?" Tekrar başımı sallıyorum ve o daha da gülümsüyor. "Bu konuda kelimeleri kullanman önemli, Josie. Rıza ve tüm bunlar."

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor, sonra tekrar başımı sallayıp sonunda kelimeleri ağzımdan çıkarmayı başarıyorum. "Yıllık kontrolümü yeni yaptırdım. Her şey yolunda. Hap kullanıyorum."

Penisini kavrar ve ben bacaklarımın arasından onun kendini okşamasını izlerim ve bu manzaraya inlerim.

"Yani seni çıplak sikebilir miyim?"

Yine inlerim. "Gerekirse yalvarırım," diye düşünmeden söylerim.

O, o an ve geceyle büyük bir tezat oluşturan yüksek bir kahkaha attı ve ben onun bu yanını, bizim bu yanımızı seviyorum.

"Yalvarmak zorunda değilsin, bebeğim," diyor ve sikinin başını şişmiş amımın üzerinde gezdiriyor, klitorisimden başlayıp girişime doğru kayıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. "En azından bu sefer değil."

"Gerçekten mi? Çünkü yakında seni sikmek için yalvarmak zorunda kalacağım gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı açarak onun üzerimde hareket etmesini izliyorum, bir eli yanımdaki yatakta, diğeri sikinin etrafında.

"Neden burada olduğunu biliyorum," diyor, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymuyorum. Aynı anda, sikinin başını yavaşça içime bastırıyor. "Neler olduğunu anlamak için burada olduğunu biliyorum. Otelimi kurtarmak için burada olduğunu biliyorum."

Nefesim düzensiz, sadece sözleri yüzünden değil, hareketleri yüzünden, onun etrafında gerildiğim için, o kadar kalın ki, çılgın ön sevişmeye rağmen, o gerginliği hissedebiliyorum.

"Rowan," diye inlerim, kalçalarımı hareket ettirerek onu daha derine almaya çalışırım. Bunun yerine, hareket etmeyi tamamen bırakır, penisinin üzerindeki eli kalçama kayarak beni yerinde tutar ve penisinin sadece başını içimde bırakır.

"Bana yardım etmek için buradasın, değil mi?" Başparmağı, kalçama koyduğu elinden beni okşayarak hareket ediyor, hızlı ama beni boşaltacak kadar baskı yapmıyor.

"Ben..." Hassas, şişmiş klitorisimin üzerinden geçince keskin bir nefes alıyorum ve onu sıkı sıkı sarıyorum. En azından şimdi o da benimle aynı baştan çıkarıcı işkenceyi yaşıyor, yüzündeki mutlak ıstırap ifadesine bakılırsa. "Evet," diye itiraf ediyorum sonunda. "Sana yardım etmek için buradayım."

Yüzü yumuşadı, eli yanağımı okşamak için hareket etti.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye inledi ve sonra içime tamamen girdi.

O uzun. O kalın. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde dolduruyor, tamamen ve mükemmel bir şekilde. O yaparken ben inliyorum, o da aynısını yapıyor. İçime derinlemesine girdiğinde, orada kalıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor ve ben her şeyi orada görüyorum. Güveni. Hayranlığı. İhtiyacı. Arzuyu. İkimizin de itiraf edemediği kadar uzun süredir aramızda olan bağı.

Her şey orada, masanın üzerinde, benim sırlarım ve onun sırları, ve sonunda, sadece biz varız. Kalçaları yavaşça geri kayıyor ve tekrar içeri giriyor, ben de onun adını inliyorum. İhtiyacım aniden damarlarıma doluyor ve onu bana sıkıca sarılmaktan, beni sikerken sırtını tırmalamaktan başka bir şey istemiyorum.

"Lütfen, Rowan," diye fısıldıyorum neredeyse çılgınca. "Lütfen. Sana dokunmak istiyorum." Penisi tekrar içime girerken derin bir inilti çıkarıyor ve ben dudaklarımı ısııyorum, o arkama uzanıp sırtımı kavrayıp diğer eliyle bileklerime doğru ilerleyerek bağları çabucak çözüp ovuşturmadan önce, bilincimin kenarlarında bir başka orgazmın yaklaşmasını hissediyorum. Ben hareket ederek ellerimi aramıza alırken, o cildime en tatlı, en yumuşak öpücüğü kondurur. Bunları yaparken hala içimde derinlerde ve onun bana gösterdiği şefkat karşısında kendimi sıkılaştırmaktan alıkoyamıyorum.

"Ayak bileklerim," diye fısıldadım ve o döndü. Bu onu içime biraz daha soktu. Ben onu sıkıca sararken o inledi, ama ayak bileklerimi de çözmeye devam etti. İşini bitirdiğinde, dört uzvumu da onun etrafına sardım, elleri beni kendine çekmek için kalçalarımaya kaydı.

Hayatımda hiç bu kadar güvende ve eksiksiz hissetmemiştim.

"Çok güzel, çok mükemmel. Çok benim," diye mırıldanıyor, dudakları benim dudaklarıma düşerken içimden çıkıp tekrar içeri giriyor. Şişmiş, hassas etimin içinde hareket etmesinin hissiyle inliyorum, kollarımla onu daha sıkı sarıyorum, omuzlarına, boynuna, ulaşabildiğim her yere öpücükler yağıdırıyorum.

"Evet, ben seninim, Rowan," diye inledim.

"Sen hep benimsin, değil mi?"

"Aman Tanrım, evet," diye onaylıyorum, yüzüm boynunda, onun hareketleri daha sert, daha derin, daha tüketici hale gelirken. Artık her hareketinde inliyor ve her seferinde sonuna kadar girdiğinde ben de sıkılıyorum.

"Ve ben hep senin oldum," dişlerini sıkarak söylüyor, sanki bunu söylemezse kendini kaybetmekten korkuyormuş gibi.

"Rowan," diye bağıdırıyorum. Bu, ona sıkıca sarılmamı ve zevke teslim olmamı sağlıyor. Bunun tek taraflı bir şey olmadığını, onun beni sahip olduğu kadar benim de ona sahip olduğumu itiraf etmesi, beni doruğa ulaştırıyor.

Onu sıkarken, yüzümü boynuna gömerek, onun içinde defalarca boşalıyorum. Bu, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha büyük ve daha iyi ve ruhumun derinliklerinde bunun onun sayesinde olduğunu biliyorum. Onun adını haykırıyorum, hatta mırıldanıyorum, dudaklarımdan bir dua dökölüyor, o beni kendi orgazmıyla doldururken. Ve beni yatırıp temizledikten sonra yatağı girince, aramızda artık hiçbir şey kalmadığını bilerek göğsüne yaslanıyorum.

THIRTY-SIX

ROWAN

Her şey ortada ve bir şekilde, ne duyacağımı büyük ölçüde bilerek bu işe girmiş olmama rağmen, beklenmedik bir durumla karşılaşıyorum.

Ama bu, sonunda Josie'nin içine girip onu benim yaptığım için olabilir, o bilsin ya da bilmesin. Bu kadını bırakmayacağım, görev olsun ya da olmasın.

Josie Montgomery'yi bir barda buldum ve sonra kader bizi tekrar tekrar bir araya getirdi, ta ki sonunda ipucunu anlayana kadar.

"Demek sen bir casussun?"

Soruma yüksek sesle güldü ve sonra üzerime yuvarlandı. Onu kim olduğunu itiraf ettirmeye çalışırken az kalsın öldürecek kadar sert bir şekilde becerdiğimi bilmek... garip bir duygu.

Sıradan bir insan olarak ona doğrudan sorabilirdim ve büyük olasılıkla bana cevap verirdi, ama bu çok daha eğlenceliydi —ve bir şekilde, *bize* daha çok yakışıyordu.

Konuşurken göğüslerimizi birbirine yaklaştırıyoruz ve konuşurken her kelimenin vücudumda yarattığı titreşimi hissedebiliyorum.

"Yani... evet." Sanki itiraf etmek garip geliyormuş gibi söylüyor, ki bu kadar gizemli birisi için normal olabilir. "Ama James Bond gibi, süper casus aletleri olan, dünyayı felaketten kurtaran türden değil."

Elim saçlarında kayıyor, o kadar yumuşak ve ipeksi ki, parmaklarımı saçlarından çekmek istemiyorum. Hafifçe iç çekiyor, gözleri kapanıyor. "Peki ne?"

"Daha çok... araştırma. Görevlerimin çoğu küçük çaplı özel dedektiflik işleri. Bir kocanın aldatıp aldatmadığını, birinin para saklayıp saklamadığını veya dolandırıcılık kanıtı bulmak gibi. Hepimizin kendi uzmanlık alanları var: Rory

siber güvenlik ve hackleme konusunda çok iyi. Daydream Resorts'un sistemleri harika ama. Bazı şeylere girebildi ama hepsine değil. Bu onu delirtiyor."

Buna biraz gururla gülümsüyorum.

"Bunu ben tuttum ve her şeyin mükemmel olmasını sağladım. Asistanımın bir arkadaşı birinci sınıf bir güvenlik şirketi işletiyor ve sistemi kurdu."

"O da bunun için senden nefret ediyor. Başka bir arkadaşımız, bilgi toplamak için en çılgın durumlara kendini sokmakta ustadır; o bir bukalemun gibidir. Bir diğeri ise o kadar iyi yalan söyler ki, onu iyi tanıdığımı bile sanmıyorum."

"Peki ya sen?"

"Ben erkek avcısıyım," diyor geniş bir gülümsemeyle. Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Anlamadım?"

Mutlu bir kahkaha atar. "Hepimizin unvanları var. Uzmanlık alanlarımız. Ben erkek avcısıyım. Birkaç gülümseme ve saçımı sallamayla, bir erkeği parmağımda oynatır ve en derin, en karanlık sırlarını itiraf ettiririm." Parmaklarını göğsümde gezdirir.

"Öyle mi?" Gülümsüyorum ve o da gülümsüyor. "Aptal erkekleri sana her şeyi anlatması için flört etmekten başka ne yaparsın?"

O kolay gülümseme kaybolur ve ben fazla ileri gitmiş, sormam gereken şeyleri sormuş olabileceğimden endişelenirim. Eli kalkar, başparmağı yanağına okşar ve sonra dudaklarını ısırır.

"Çoğu zaman, hayal gücüne pek yer bırakmayan daracık bir elbise giyip, yüzüme bolca makyaj yapıp işe koyuluyorum. Partilere, barlara, hatta lanet olası köpek parklarına gidiyorum ve ihtiyacım olan bilgiyi verebilecek kişiyi buluyorum. Bazen hedefimizdir, bazen en iyi arkadaşları, ağabeyleri veya iş arkadaşlarıdır. İhtiyacım olan şey hakkında bir şeyler biliyor olabilecek herkes. Flört ediyorum, cazibemi kullanıyorum ve becerilerimi sergiliyorum, ihtiyacım olan şeyi itiraf etmelerini sağlıyorum ve sonra ortadan kayboluyorum."

"Bar mı?"

Sonra gülümser. "Barda becerilerimi geliştiriyordum. Bir adamın nafaka ödememek için müstakbel karısından para sakladığını tespit ettiğimiz bir görevden yeni çıkmıştım."

Rowan tiksiniş bir yüz ifadesi takınır, bu da onu bana daha da sevimli kılar, ve ben başımı sallıyorum. "Evet. Bar'a gittim, o adamı gördüm ve evli olduğunu anladım. Tüm bilgileri ve bildiklerimi karısına aktardım. Barmen, benim arkadaşımdır, fotoğraflarını çekti. Karısı artık kendi

kendi boşanma davasını açabilir ya da Mavens'ı daha derin bir araştırma yapması ve davayı kazanması için tutabilir."

"Yani bu ücretsiz miydi?"

Omuzlarını silkti. "Bazen kendime engel olamıyorum. Çok kolay, çok eğlenceli. Üniversiteden beri böyleyim, insanların sırlarını çalıyorum."

"Bunu bir kez söylemiştin. Benden tüm sırlarımı öğrenmek istediğini."

Havuz köpükle dolduğu gün, onu barmenle flört ederken yakaladığım zamandı. Bir an, çok kısa bir an için, onu omzuma atıp odama kilitleyip bütün gün orada tutarak onu kafamdan atmayı düşündüm.

Ama şimdi ona sahip olduğum için, onu *sistemimden çıkaramayacağım* konusunda içimde bir şüphe var. Uzun, çok uzun bir süre için.

"Ben..." Durur ve ben sabırla cevap vermesini beklerim. "Öyle değil, seninle öyle değil. Biliyorum... tüm bunlar çok fazla. Casusluk, erkek avcısı falan." Yüzü sevimli bir şekilde buruşur. "Ama seninle öyle değil. Yemin ederim. Sen... hedef değilsin." İnanamadan kaşlarımı kaldırdım ama o başını salladı. "Gerçekten. Denedim, inan bana. Ayı tutmaya çalıştım ama yapamadım. Rory'ye sor. Bana inanmalısın, Rowan. Yemin ederim, ben..."

Sesi sinir ve panikle çılgına dönüyor, ben de onu sakinleştirmek için elimi saçlarına koyuyorum.

"Hey, hey," derim, çenesini tutup bana bakmasını sağlarım. Bir an tereddüt eder, sonra vücudu gevşer, bakışlarımda onu sakinleştiren bir şey görür.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Biliyorum, Troublemaker." Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Demek erkek avcısıyla çıkıyorum, ha?"

"Çıkıyoruz mu?" diye sorar, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Bu çok garip. Seninle böyle bir konuşma yaptığımızı hatırlamıyorum."

Ona başımı salladım, içimden bir ses bunun zamanla değişmeyeceğini, içgüdülerimin doğru olduğunu söylüyordu. Bu benim geleceğimdi. Sürekli her şey hakkında iğneleme, her an bir yarışma, bir rekabet.

Tanrım, sabırsızlanıyorum.

"Sana sormayı düşünmüyordum, bunun zaten belli olduğunu düşünmüştüm. Ama istersen, seni tekrar bağlayıp cevabı senden zorla alabilirim."

Gözlerinde düşünceli bir ifade var ve ben gülerek onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. "İyileşmeye ihtiyacın var. Ama

seninle çıktığımızı kabul etmen için yapmam gereken buysa..." derim, sözlerim yarım kalır.

O bir an daha düşünür, sonra gülerek başını sallar. "Hayır, hayır, bence sen beni hak ettin."

Sözleri göğsümü ısıttı. "Sonunda," dedim, dudaklarımı boynuna bastırarak. "Sana layık olmak için yıllardır uğraşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Yıllardır mı?"

Omuz silkiyorum, çünkü şimdi bunu inkar edecek kimim ben?

Beni daha iyi görebilmek için yana doğru dönüyor ve gülümsüyor. "Hazır laf açılmışken, benimle ne alıp veremediğin vardı?" Kaçınmak istediğim bir soru soruyor, ama sanırım cevap vermek için en uygun zaman. O kartlarını masaya koyarsa, ben de aynısını yapmalıyım. "Hudson City'ye taşınmadan önce bile, başından beri benden nefret ediyordun. Üniversitede beni görürsen, bana ters ters bakardın. Anlamıyordum, çünkü o zamana kadar sadece birkaç kez karşılaşmıştık."

İç çekip derin bir nefes alıyorum. "Bir geceyi birlikte geçirdik. Yirmi birinci doğum günündü," diye yavaşça başlıyorum. "Park Seven'daydın ve ben sana rastladım. Neredeyse bütün gece dans ettik."

"Ne?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, benim de kısa süre önce fark ettiğim bir şeyi doğruluyor: Josie o geceyi hatırlamıyor. Belli ki sarhoştı, ama sanırım *ne kadar* sarhoş olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Evet," diye onaylıyorum, sonra kaşları çatılıyor ve neredeyse kendi kendine fısıldar gibi konuşuyor.

"On, yirmi dört, on sekiz. Şifren." Dudaklarım gülümser. Zeki kızımın bunu hemen anlayacağını bilmeliydim. "Seninle tanıştığım gün," derim. "Yemin ederim, son zamanlara kadar fark etmemiştim."

O gün hep aklımda kalmış galiba."

"Tabii, Rowan," diyor gülerek ve ben sinirlenemiyorum: Ben de kendime inanmazdım. "Peki o dövme ne anlama geliyor?" Demek onu fark etmiş. "Tasadüf mü?"

"En şanslı tılsımım," diye fısıldıyorum, sonra dayanamayıp dudaklarını bir kez daha öpüyorum. Bu onu şaşırtıyor ve sonunda ona üstünlük sağladığım için gülümsüyorum. Aklını toplayıp kendine geldiğinde tekrar konuşuyor.

"Sonra ne oldu?"

"Sen gidiyordun, arkadaşların gitme zamanının geldiğini söylüyorlardı. Numaranı almaya çalıştım, bir randevu ayarlamak için."

"Ben çıkmam," diye fısıldadı.

"Evet, o zaman da öyle demiştin," diyorum ona gülümseyerek. "Ve bir hafta sonra bir üniversiteli pislikle çıkmıştın ve... ben bunu kişisel algıladım."

Utançla saçlarımı karıştırıyorum. Yıllar önceydi ve yıllarca bunu içimde sakladım. O zamandan bu yana herhangi bir zamanda yetişkin olsaydım ve onunla bu konuyu konuşsaydım ne olurdu acaba? "O, sınıfta tanıdığım zengin bir pislikti ve senin beni reddettiğini, onun bende olmayan bir şeye sahip olduğu için reddettiğini düşündüm."

Sözler aramızda asılı kalır, sonra o şiddetle başını sallar. "Aman Tanrım, hayır. Rowan... Eğer bir şey varsa, paralı bir aileden gelmemek seni yarışta tutan şey," dedi ve ben gülmekten kendimi alamadım. "Teşekkürler mi?" diye sordum.

"Demek istediğim... benim işimde, o zamanlar bile, sağduyudan çok parası olan birçok pislikle tanıştım. Hepsi aynı, hepsi pislik."

"O zamanlar mı? O zamanlar Maven miydin?" O başını sallar.

"Üniversitede, biraz... ek iş yapıyordum. Kızların erkek arkadaşlarını baştan çıkarıyordum. Bir nevi sadakat testi gibi. Onlara çok bağlanıp kalplerini kırılmadan önce, bu tuzağa düşüp düşmeyeceklerini görmek için. Kaç kişinin düştüğünü bilsen şok olursun," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, şaşırmam. Seni iş başında gördüm."

Bunu bir iltifat olarak söylediğim halde, o bir iltifatmış gibi gülümsüyor. Artık tüm o randevularda ne yaptığını tam olarak anladığım için, bunun bir oyun, bir tuzak olduğunu ve onun bu işte ne kadar başarılı olduğunu görüyorum.

"Ama bir kez aşık olduktan sonra, randevulara devam etmek zorundaydım, yoksa şüphelenmeye başarlardı, anlarsın ya?"

Yavaşça, anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

"Yani randevulara çıkmadın mı? Sadece kimliğini gizlemek için miydi?" O başını salladı. "İyi bir alıştırma, sanırım. Oradan Mavens'e nasıl geçtin?"

Omuzlarını silkiyor. "Gabriell'in bizi nasıl bulduğunu kimse bilmiyor. Mezun olduktan sonra FBI akademisine girmeye çalışacaktım, ama o önce bana bir iş teklif etti. Benzersiz becerilerimi kullanmak için mükemmel bir fırsattı."

"Flört etmek mi?"

"Erkekleri istediğim şeyi vermesi için kandırmak."

"Mmm, şey, bende iş yaradı," diyorum, sırt üstü dönüp onu üstüme çekerek. "Ne istiyorsun?"

"Ne var sende?" diye gülümseyerek sordu.

"Sana göstermem daha iyi olur," diyorum alçak sesle, bir kez daha yuvarlanarak onun üzerine çıkıyorum. Gülümsemesi genişliyor ve ben vücudunu öpmeye başladığımda ellerini başının arkasına koyuyor.

"Bence bu harika bir fikir."

THIRTY-SEVEN

JOSIE

"Rory'ye söylemeliyim, biliyorsun," diyorum, ikinci turdan çok sonra ve yine sayamayacağım kadar çok orgazm yaşadktan sonra. Bunun bir tür hile olduğunu, onun casusluk seviyesinde bir sorgulama yöntemi olduğunu düşünmüştüm: ben pes edene kadar orgazm etmek. Ama sanırım işin aslı, beni orgazm etmek Rowan'ın kişisel fetişi.

Bununla hiçbir sorunum yok.

Ama şimdi temizlendik ve yatak başındaki masada telefonumda yedi tane yeni mesajın yanıp söndüğünü görüyorum. Mesajların partnerimden olduğunu bilmek midemde bir düğüm oluşturuyor.

Rory'nin bana kızıp kızmayacağından endişelenmiyorum: Rowan'la ilişkimden rahatsız olmadığını açıkça belirtmişti ve Gabriel de bunu doğruladı. Ayrıca ona her şeyi anlatmamda da hiçbir sakınca görmedi.

Rowan'ın, Rory ve ben bu görevi yerine getirirken kenarda izlemeye razı olamayacağını ve örgütün dışından birini dahil etmemize izin vermeyeceğini çok iyi biliyorum.

"O senin patronun mu?" diye sorar. Açıklamadan önce başımı sallar.

"Ortağım. Birlikte çok iş yapıyoruz."

"Yani ülke çapında dolaşıp ne yapıyorsunuz? Suçları mı çözüyorsunuz?"

"Yani, sayılır. Üç eyalet bölgesinde daha çok küçük görevler yapıyoruz —çoğu zaman orada çalışıyoruz. Ama ara sıra büyük işler çıkıyor ve başka yerlere gönderiliyoruz. Hudson City'nin hemen dışında, Windale'de yaşıyorum." Bu yeni bilgiyi sindirir gibi başını salladı.

"Güzel. Bu harika bir haber." Anlamadan kaşlarımı çatıyorum, ama o devam ediyor. "Ben Hudson City'deyim," diyor alçak sesle, dudaklarını tapınağıma değdirerek

gölümserim, aslında söylemeden ne demek istediğini anlarım: bu iyi bir şey, çünkü tüm bunlar bittiğinde, birbirimize hala yakın olacağız.

Tıpkı benim gibi, o da bu dava çözölür çözölmez her şeyin bitmesini istemiyor.

"Peki patronun..."

Omuz silkiyorum. "Onu tanımıyorum, ama maaşımı iki haftada bir düzenli olarak alıyorum, bu yüzden şikayet edemem."

O gülerek başını sallar, sanki bu ona delice geliyormuş gibi, ki normal insanlar için öyle olacağına eminim.

"Onu hiç görmedim bile. Bizi arıyor ya da yüzümüzü görmeden video görüşmesi yapıyor. Biraz garip, ama alışyorsun."

"Ben yapamazdım, kimin için çalıştığımı bilmeden, bir sonraki işimin ne olacağını bilmeden, bir sonraki adımımın ne olacağını bilmeden..." Sanki bu fikir onu telaşlandırıyormuş gibi başını salladı ve ben gülümsedim.

"Çünkü sen sıkıcı bir bürokratsın."

"Sıkıcı, ha?" diye soruyor, geniş bir gülümsemeyle, ve tanrım, onu hiç bu kadar rahat, bu kadar gevşemiş ve bu kadar kaygısız görmemiştim. Ona bu huzuru benim sağladığım fikri hoşuma gidiyor, ne kadar kısa süreli olursa olsun.

"Evet, çok sıkıcı," diyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. Bir an için, onun yatağında bir kez daha sevişerek kaçınılmaz sonu erteleyebileceğimizi düşünüyorum. Yüzümde gizleyemediğim niyetimi fark etmiş olmalı ki gülümsüyor, başını sallıyor ve yatağın kenarına oturana kadar yer değiştiriyor.

"Rory'ye söylemekten neden bu kadar streslisin?"

"Çünkü öyleyim." Kıkırdar ve gerginliğime rağmen ben de gülümsemeden edemem. Aramızda hiçbir engel kalmadığı için yüzüm gülüyor, sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi.

Tamam, ve muhtemelen sonunda birazını elde ettiğim

için. "Neden?"

"Rory ve benim işimizi senin müdahalen olmadan yapmamıza izin verecek misin?"

Bana biraz utangaç bir bakışla bakıyor. "Yardımcı olabilirim diye düşünmüştüm," diyor.

Derin bir nefes alıyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Benim için sorun yok ama Rory bunu özenle hazırladığı planında bir engel olarak görecektir. Ben Q tipi ve esasen bir insan kasırgasıyken, o A tipi artı. Görevimize rastgele bir adamın girmesinden hoşlanmayacaktır."

"Ama benim erişimim var..." diye başlar ama ben başımı sallar, oturur ve battaniyeyi üzerime çekerim.

"Bu Rory için önemli değil, en azından başlangıçta. Rory için önemli olan, bir planımız olduğu ve sonra sen ve ben seviştiğimiz ve..."

"O bunu biliyor mu?" diye sorar, bana bakarak, sinirli değil ama... merakla.

"Biz kızız, konuşuruz. Alışman gereken bir şey daha, dostum." Bana sert bir bakış beklerken, kolunu belime doladı, beni kendine çekip saçlarıma dudaklarını bastırdı, sanki ona "dostum" demem hoşuna gitmiş gibi. "Seni tekrar bulduğum için mutlu, seninle mutlu olduğum için mutlu, ama aynı zamanda bunun" — ikimizin arasını eliyle işaret ettim — "dikkatimizi dağıttığını da biliyor. Burada yapmamız gereken bir iş var ve teknik olarak, bunu yapmak için sadece beş günümüz kaldı."

"Beş gün mü?" diye soruyor ve yanılmıyorsam, ses tonunda hayal kırıklığı var.

Gülümsüyorum.

"Kalıma süremiz iki hafta. Uzatabiliriz, ama sonunda şüphe çekebilir, bu yüzden ideal olarak, kalma süremiz bitmeden bu işi halletmeliyiz."

Anlayışla başını sallar. "Yaklaştınız mı?"

Başımı ileri geri salladıktan sonra iç çektim. "Yaklaştık, ama yeterince değil."

Bir saniye geçtikten sonra başını salladı ve ayağa kalktı. "Peki, hadi bitirelim şunu."

Odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek komodinin çekmecesinden bir çift iç çamaşırı çıkarır ve kolaylıkla bacaklarına geçirir.

"Ne?"

"Rory'ye gidip ona birlikte olduğumuzu söyleyelim."

Bunu sevdiğim için gülümsememek için uğraşıyorum, onunla birlikte yapmak istemediğim bir görevi üstlenmek hoşuma gidiyor.

"Birlikte mi?" diye soruyorum, ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüyerek ellerimi yukarı kaydırıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Saçları dağınık ve karışık, onun düzenli iş adamı görünümünü sevmeme rağmen, bu halini daha çok seviyorum çünkü bunu pek kimsenin görmediğini biliyorum.

"Oh, evet. Senin gibi bir erkek avcısını parmaklarımın arasından kaçırır mıyım?" Gözlerimi devirip göğsüne itiyorum, ama parmakları bileğimi kavrayıp beni tekrar kendine çekiyor. "Şaka yapıyorum, Josie." Kulağıma fısıldadığı sözler omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Senin erkek avcısı olduğun hakkında, ama

seni bırakmayacağımdan değil. Evren, sen ipucunu anlarsan ya da anlamazsan, sana sadece belirli sayıda işaret gönderir. Ve sana şimdiden söylüyorum, ben ipucunu anladım."

Ona geniş gözlerle bakıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum: nihayet bir araya geldikten sadece birkaç gün sonra burada onunla mahsur kalmak delilik, ama inanacağım tek bir şey varsa, o da evrenin işaretler gönderdiği.

"Belki Rory'ye gitmeden önce bu işarete bir kez daha saygı göstermeliyiz. Onu kesinleştirmeliyiz, anladın mı?"

Gülümsemesi genişler ve başını eğerek dudaklarını neredeyse iffetle dudaklarına bastırır, sonra geri çekilir ve başını sallar. Komodinin üzerine uzanıp bol bir şort alır ve onu da giyer, sonra bana büyük bir tişört atar.

"Erteleme. Daha kolay olmayacak. Hadi."

Rowan'ın dev Daydream Resorts tişörtü ve daha önce giydiğim tangamla odamıza doğru yürürken Rory'ye heyecan verici bir haberim olduğunu söyleyen bir mesaj attım. Biraz haksızlık ama başka ne yapabilirdim ki?

Harika, hemen buraya gel. Annette'i bilgilendirmek için yakında telefon görüşmemiz var.

Sanırım zamanlama iyi oldu.

Koridordan ilerliyoruz ve itiraf etmeliyim ki, bu bir ölüm yürüyüşü gibi geliyor. Rory akıllı olanımız. Tamamen mantıklı, oyun yok, duygu yok. Sadece doğru ve yanlış, ikisinin arasında hiçbir şey yok. Bunun bir kısmının eski sevgiliyle olan bir olaydan kaynaklandığını biliyorum, ama bana bu konuda temel bilgilerden fazlasını hiç anlatmadı ve ben de hiç sorgulamadım.

Sonunda tatil köyünü geçip odamızın kapısının önünde duruyoruz ve ben sanki ölümüne yürüyormuşum gibi kapıya bakıyorum.

"Tanrım, ne dramatiksindir," diyor Rowan gözlerini devirerek, sonra pantolonunun cebinden dün ona geri verdiğim anahtarı çıkarıyor. Onu durduramadan, anahtarı kapıya sokup kolu çeviriyor.

"Rowan, hayır..." diye başlıyorum ama çok geç, kapı açılıyor ve Rory'nin kafası bilgisayarının arkasından çıkıp Rowan'a bakarken, beni odaya çekiyor. Kapı arkamızda uğursuz bir sesle çarpıyor.

"Selam, Rory," diyor, yumuşak ve tatlı bir sesle. Acaba yalan mı söylüyor diye merak ediyorum. Bu işte, insanları istediğini yapmaya ikna etmekte çok başarılı olabilir. Rory ayağa kalkıyor, bize doğru birkaç adım atıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki sokağa çıkma yasağını çiğneyen bir ergenmişim gibi bana bakıyor.

"Hey, Rory? Bize yardım edebilecek biri var," diyorum tereddütlü bir gülümsemeyle ve Rowan'ın kolunu kaldırıyorum. Bu planı Rowan'a anlatmadım, ama istediğimi elde etmek için en iyi şansın bu olduğunu düşünüyorum. Her şeye rağmen, Rory'nin Rowan'ın bize yardım etmesine izin vermesini istiyorum, çünkü gerçek şu ki, bu soruşturmada bir çıkmaza girdik.

"Hayır," diyor Rory hemen başını sallayarak.

"Ne?" diye sorar Rowan, ama ben içimden derin bir nefes alırım. "Olmaz. Erkekler giremez. Üzgünüm, Rowan."

"Ama," diye başlar ama o bir kez daha başını sallar.

"İkinizin bütün hafta boyunca ortalığı saran cinsel gerilimi kırdığınızı biliyorum ve ona her şeyi anlatabilmen için sana izin verdim, bu sorun değil, ama hayır. Bu Mavens'ın işi ve bu da erkeklerin giremeyeceği anlamına geliyor. Raporumuzu verdikten sonra onu tekrar becerebilirsin," diyor Rory, ellerini beline koyarak bana bakıyor.

Tam da beklediğim gibi gidiyor. "Rory..."

"Rory deme. O bir erkek, Josie. Bir görevimiz var ve bunu çözmek için fazla zamanımız yok."

Gözlerimi yumuşatıyorum, bu her zaman farkında olmayan kişilerde işe yarayan bir yöntemdir, ama Rory bunu o kadar çok gördü ki, artık bağışıklığı olduğunu düşünüyorum.

"Sadece bu seferlik, Rory. Söz veriyorum," diyorum, ellerimi yalvarır gibi hareket ettirerek.

"Hayır! O bir Maven değil! Bu konuda gerçekten anlayışlı davrandığımı düşünüyorum," diyor, elini bize doğru sallayarak tüm bu konuyu işaret ediyor. "Ama bu çok fazla."

"Rory..." diye başlıyorum ama Rowan sözümü kesiyor.

"Benim bir kazanç olabileceğimi kanıtlamak için ne yapmam gerekir?" diye sorar ve ben ona sert bir bakışla dönerim. Bu sadece durumu daha da kötüleştirecektir. Ona dünyayı vaat edebilir, ama ne kadar tartışırsa Rory o kadar sinirlenecektir.

"Ne?" diye sorar Rory.

"Her Şeye erişimim var. Neye ihtiyaçın var? Giriş bilgilerim? İş telefonum? Bilgisayarım? E-posta? Ne istersen veririm."

"Seni şüpheli olarak görmüyoruz," diyorum alçak sesle, çünkü kameralara erişim iyi olurdu ama kişisel telefonu gerekli değil, ama Rory beni duymazdan geliyor ve teklifini düşünmek için başını eğiyor.

"Bana giriş bilgilerini verir misin?" diye sorar Rory.

"Annette kadar ben de bu kişinin yakalanmasını istiyorum."

"Nereye erişimin var?" diye sorar ve Rowan o anda geniş bir gülümsemeyle pantolonunu düşürür. O anda bunun onun erkek avcısı olmasının kendi versiyonu olduğunu anlarım, garip bir şekilde beni çok çeken bir tür Kurumsal Ken versiyonu.

"Nereye erişim istiyorsun?" diye sorar.

"Her Şeye," diyor Rory tatlı bir gülümsemeyle.

"O zaman hepsi senin. Odamdan dizüstü bilgisayarımı alayım." Partnerim başını sallar ve ben ikisine hayranlıkla bakarım... İşbirliği mi yapıyorlar? Sonuçta aynı hamurdan yapılmışlar, bunu tahmin etmeliydim.

"Mükemmel. Bu bize, sen yokken en iyi arkadaşım ve partnerimin aklını başından alman hakkında konuşmak için birkaç dakika zaman verir."

"Rory!" diyorum, ağzım açık kalmış halde, ama Rowan sadece gülüyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor.

"Anladım. Sohbetinize devam edin, kızlar. On dakikaya dönerim."

Rory sonunda gülümser. "On beş dakika olsun, bacakları biraz çarpık yürüyor."

Kapı arkasından çarptıktan sonra bile, Rowan'ın kahkahaları koridorda yankılanıyor.

THIRTY-EIGHT

ROWAN

"Suçlunun bir çalışan olduğunu düşünüyoruz," diyor Rory ertesi sabah, yarısı yenmiş oda servisi kahvaltısının ve birkaç bilgisayarın etrafında otururken. Dosyalar ve notlar etrafa dağılmış, kenarlara yeni notlar eklenmiş, hem benim bilgim hem de sağladığım sistemlere erişim sayesinde elde ettiğim yeni bilgiler eklenmiş.

Gece boyunca Rory ve Josie, personel odalarından personel odalarına dolaşırken, ben de gözcülük yapıp mümkün olduğunca çok dinleme cihazı yerleştirdim ve trafiğin yoğun olduğu alanlara birkaç kamera yerleştirdim. Böylece, kameralar bir dahaki sefere devre dışı kaldığında, kendi kameralarından görüntüleri izleyebileceklerdi. Ayrıca, Rory'ye temizlik görevlisi kıyafeti buldum, böylece yoğun saatlerde diğer odalara daha kolay girebilecekti. Onlar işlerini yaparken yardımcı olabilmek iyi bir duyguydu.

"Ben de öyle," diye katılıyorum. "Kamera kayıtlarının silinmesi, eylemlerin gerçekleştirilmesine çok yakın olduğu için, iki kişi bile olabilir. Aynı kişi olması oldukça zor."

"Güvenlik odasındaki birini araştırıyoruz," diyor Josie. "Jonas gibi."

Kafamı sallıyorum, bir şekilde onun suçlu olmadığını biliyorum.

"İçgüdülerim onun yapmadığını söylüyor. Çok bariz ve çok dağınık. Bu iş için tüm ailesini buraya taşıdı ve olaylardan sonra buraya geldiğim ilk gün, birinin ona tuzak kurduğundan endişelendiğini söylemişti."

Rory bana sert bir bakış attı. "Bu, otelinizi sabote eden birinin söyleyeceği mükemmel bir yalan gibi. Ya da olayı örtbas etmek için."

Omuz silkiyorum. Haklı, mantıklı bir şekilde reddedemeyeceğim bir noktaya değindi. "Sadece kendi görüşümü söylüyorum. Bence ondan daha alt kademede biri daha iyi bir seçenek olabilir, hatta bilgisayarlarla ilgisi olan biri bile olabilir." Rory bana öfkeyle bakınca ellerimi kaldırıyorum. "Ama uzmanlar sizsiniz."

Bana bakmaya devam etti, sonra gözlerini devirdi ve bilgisayarına döndü.

"İyi. Çünkü o listemizde kalacak."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Bu pisliği yakaladığımız sürece, listelerinde kimlerin olduğu umurumda değil.

"Peki, listende başka kim var?" diye soruyorum. Bu, Rory tüm elektronik cihazlarımı, odamı ve ofisimi didik didik aramış, dinleme cihazları, kullan-at telefonlar, gizli mesajlar ve daha önce hiç aklıma gelmemiş şeyleri aramış, benim suçlu olmadığımı ve suçlunun beni herhangi bir nedenle izlemediğini tespit ettikten sonraydı.

Hâlâ bana en ufak bir kızgınlık belirtisiyle bakıyor, ama bence artık *onun bizimle oturamayan bir çocuk olduğu* aşamayı geçtik.

Belki.

Kim bilir, gerçekten.

Josie, iş arkadaşını sevmeyeceğimden ya da onun beni sevmeyeceğinden açıkça endişeli, ama aksine, ben onu gerçekten çok seviyorum. Gerçeklere dayalı ve saçmalıkları kabul etmiyor, bu özelliğini çok takdir ediyorum. Kararlılığını, siyah-beyaz ve eleştirel tavrını ve en çok da kızıma ne kadar değer verdiğini seviyorum.

Ve Josie tam da öyle, benim kızım. Bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip bizi buraya getirdi ve ben bu fırsatı kaçırmayı reddediyorum.

"Önce sen," diyor kaşlarını kaldırarak, kollarını göğsünde kavuşturarak. Derin bir kahkaha atıp başımı sallıyorum.

"Rory, canımı sıkma," diyor Josie gözlerini devirerek, ama ben uzanıp elini tutup sıkarak ona gerçekten umursamadığımı belli ediyorum.

"Sorun değil, anlıyorum. Güven kazanılır, verilir değil." Bu cümle tek başına Rory'ye söylediklerimin yarısından fazlasını ifade etmiş olabilir, çünkü dudaklarında daha önce hiç görmediğim küçük bir gülümseme belirliyor ve kabul ederek başını sallıyor. "Şu anda en büyük rakibim Daniel Cooper."

"Genel müdür mü?" diye soruyor Josie. "Neden?"

Bu, inanmama deęil, *neden böyle dūřündüęümü* merak etmeme neden oluyor. Açıklamadan önce iç çekiyorum.

"O benim en büyük hayranım değil, bu yüzden beni kötü gösterip, benim için lobi yaptığım yerin başarısız olmasını istemek mantıklı olur. Altı ay önce şirketin merkezine iş başvurusunda bulundu. Neredeyse işi alacaktı, ama benimle görüşme sırasında onu reddettim."

"Neden?" diye sorar Rory, başını yana eğerek.

Omuz silkiyorum çünkü tam olarak belirleyebileceğim tek bir şey yok, sadece içgüdüsel bir his. Yine de deniyorum.

"Henüz o noktaya gelmedi, kurumsal şirkete hazır değil. Otelde çalışmanın ve ekibi yönetmenin günlük rutinini seviyor. Bu bir genel müdür için harika, ama kurumsal şirkete geçerse, hiyerarşinin en üstünde olmayacak. Orada uygun olmayacağını düşünüyorum. En azından henüz değil."

"Ve onu reddedenin siz olduğunu biliyor muydu?"

"Yani, kimse ona bunu açıkça söylemedi ama benimle görüşme yaptı ve sonra elendiğini öğrendi. Sonra o pozisyon için dışarıdan birini işe aldık."

Rory rahatsız olur, ama beni etkilemez. Bu iş, ve iş söz konusu olduğunda insanların duygularını hesaba katmam.

"Onun da bizim listemizde olduğunu bilmelisin. Bu eklemek için iyi bir bilgi," diyor Rory. "Daha önce bir neden bulamamıştık, çünkü otelin kötü gitmesi onu da kötü gösteriyor."

"Ayrıca spa müdürüyle yattığından da oldukça eminiz," diyor Josie ve başım birden geriye doğru savruluyor.

"Ne?" diye soruyorum, gözlerim komik bir şekilde büyümüş olmalı. Rory başını sallar. "Oh, tabii ki. Son olaydan sonra saunaya geldiklerinde, kemeri açılmıştı kemeri açılmıştı ve kadının ruj izleri vardı." "Bu tesadüf olabilir..."

Josie bana "sen tatlı, saf çocuk" der gibi yumuşak bir gülümsemeyle bakar.

"O ruj onun yakasında da vardı," diye açıklıyor.

"Tamam, o zaman muhtemelen tesadüf değildir," diye mırıldanıyorum.

"Bu işte gerçekten iyiyiz, Rowan," diyor Rory, sesinde haklı bir öfke var.

"Kimseyi sırf öyle diye kısa listemize almayız."

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum.

"Haklısın, haklısın. Şirketi tanıyorum, ama çalışanları gerektiği kadar iyi tanımıyorum. Tüm ağır işi siz yapıyorsunuz

"

Rory bana uzun bir süre bakar, beni inceler, sonra dudaklarında neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir gülümseme belirir ve sanki beni kabul etmiş, onaylamış gibi başını sallar.

"Asistanım Sutton'a çalışanlar hakkında bir şey biliyor mu diye sorabilirim. O çok daha cana yakın ve daha konuşkan."

"Bence o çitanın seviyesi yerlerde," diyor Rory fısıltıyla ve Josie, gülmek için kendini zor tutarken arkadaşının koluna hafifçe vuruyor.

"Hayır, hayır, o haklı. Haklı bir eleştiri," diyorum, kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Uzun zamandır yanımda değildi. Artık o benim olduğu için, onun dokunuşuyla doyuma ulaşmamın biraz zaman alacağını biliyorum.

"Tamam, peki," dedi Rory. "İkimizin de listesinde Daniel var, o zaman oradan başlayalım: bunu ona yıkmak ya da onu saf dışı bırakmak için ne yapabiliriz ya da ne bulabiliriz?"

"Benim hesaplarımla, e-posta sunucusuna girip orada bariz veya suçlayıcı bir şey var mı bakabilir misin?"

Rory başını sallayarak sevinir, ama hemen sonra yüzü düşer.

"Evet, ama Annette'in bunu zaten birine yaptırttığını ve hiçbir şey çıkmadığını sanıyorum."

Bunu beklediğim için başımı sallıyorum. Annette, herkesin gözü önünde Mavens'ı tutacak kadar endişelenmişse, Wilde Security'ye önce kolay işleri araştırmasını istemiş olmalı.

"Onun kişisel cihazlarını elimizde olmadan izlemenin bir yolu var mı?" diye sorar Josie.

Rory, fikri düşünür gibi başını yana eğip tekrar başını sallar.

"Evet," diyor yavaşça, sanki hala kafasında düşünüyormuş gibi. "Bir izleme cihazı ve bir mobil ağ dinleyiciyle herhangi bir cihaza gelen ve giden mesajlarını takip edebiliriz. Bunu ofisine yerleştirmemiz ve aynı anda dinlememiz gerekir. Ancak bunun için yaklaşık bir saat kesintisiz zaman lazım."

Josie'ye kısmen hayranlık, kısmen panikle bakıyorum.

"Korkutucu, değil mi?" diye gülerek sordu ve Rory gözlerini kısarak bana baktı. "Ateşli bir şekilde!"

"Bu konuya hiç girmeyeceğim," diye mırıldanıyorum.

"İyi karar. Bu bir tuzaktı," diye onayladı Rory ve Josie güldü.

"Geçtin," diyor Josie, arkadaşının suçlamasına itiraz etmeden. "Birlikte olmak, benimle olan tüm bu boktan şeylerin sona ereceği anlamına gelir sanmıştım." biteceğini sanmıştım."

Gülümsemesi alaycı bir hal alır ve aniden bunun asla bitmeyeceğini anlarım. Josie beni alay etmekten ve kızdırmaktan asla vazgeçmeyecek.

"İyi şans dostum," diyor diyor, uzanarak uzanarak ve pat benim koluma.

"Tamam, plan nedir?" diye soruyorum. "Onu bir saatten fazla bir süre boyunca alarm vermeden nasıl oyalayacağız?"

"Ve işte burada devreye ben giriyorum, tatlım," diyor Josie gülümseyerek.

THIRTY-NINE

JOSIE

"Günün çoğunu toplantılarda geçireceğim, ama beni haberdar et, tamam mı?" Rowan sabah planlama toplantımızın ardından sorar. O eğilip, benim için çok kısa olan derin ve ateşli bir öpücük verip gülümseyerek geri çekilmeden önce başımı sallarım.

"Tanrım, siz ikiniz mide bulandırıcısınız," diye mırıldanıyor Rory arkamdan.

"Harika, değil mi?" diye gülerek soruyorum. Rowan başını sallıyor, sonra ofisine gitmeden önce odasına geçmek için koridordan uzaklaşıyor. Ardından, Mavens kıyafetlerimi giyip süsleniyorum ve hedefimizi gözetlemek için küçük kafeye doğru yola çıkıyoruz.

Planımızı uygulamaya koyduğumuzda saat öğle vakti olmuştu. Bir bardak su alıp havuz kenarına doğru hızlıca ilerlerken Daniel'in tam olarak nerede olduğunu belirledim. Son anda yönümü değiştirip göğsüne çarptım ve suyun hepsi üstüme dökülerek bluzumu sırlıslıkla etti.

"Oh, tanrım, çok üzgünüm," diyor, ben geri çekilir çekilmez, yüzüme değil, dökülen suya bakarak.

Tabii ki bu planlıydı, tıpkı bu çok ince beyaz tişörtün altına giydiğim açık pembe dantelli sütyeni giymem gibi. İkisi de o kadar ince ki, buz gibi sıvı değdiği anda meme uçlarım anında dikleşiyor. Daniel gibi dikkatli bakarsanız, meme uçlarımın tüm hatlarını görebilirsiniz.

Gözleri oraya gittiğinde, içimden bir ses görevimin başarıyla tamamlandığını söylüyor.

"Tanrım, ne kadar sakarım," diyorum, her seferinde işe yarayan hafif bir kıkırdama ve alaycı bir gülümsemeyle. "Önüme bakmıyordum.

"Hayır, hayır, hepsi benim hatam. Senin gibi güzel birini görmediğime inanamıyorum." Eli uzanıp omzumdaki suyu siler ve ben temasından rahatsız olarak yüzümü buruştururum. Neden yabancılar birine dokunmanın normal olduğunu düşünürler? "Tanrım, çok üzgünüm. Her yerin su içinde." Aşağıya bakıp yine küçük bir kıkırdama attıktan sonra, neyse ki kuru olan saçlarımı omzuma attım.

"Oh, önemli değil. Kurur. Dediğim gibi, ben sakar biriyim. Bu tür şeyler sürekli olur."

"Lütfen, telafi edeyim," diyor ve ben kirpiklerimi kırıştırıp, biraz onun alanına yaklaşarak, ona aşık, flört eden bir kadın rolünü tam anlamıyla oynuyorum.

"Öyle mi?" diye sordum, gömleğinin yakasına dokunarak, orada olmayan bir şeyi silmeye çalışıyormuş gibi yaptım.

"Oh evet. Aslında ısrar ediyorum."

"Nasıl yapacaksın?" Dudaklarımı ısırp gözlerimi kocaman açtım. Gözleri dudaklarıma kaydı.

"Aces'te akşam yemeğini ben ısmarlayayım. Yanında kimse var mı?" Önemli bir hata yaptığını fark etmiş gibi tereddüt ediyor, sonra yüzüğümün olmadığı parmağıma bakıyor. "Erkek arkadaşın var mı?" Hayır anlamında başımı sallayıp, her zaman bu numaraya kanıp başını sallayan aptal erkekler için sakladığım gülüşümü atıyorum. Vücudum abartılı bir hareketle sallanır ve göğüslerimin minimal destekli sütyen içinde sallandığını, onun gözlerinin bunu takip ettiğini bilirim.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar kolay kanmaları neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. Bunun neresi eğlenceli ki? "Hayır, hayır. En iyi arkadaşım Rory ile birlikteyim." Sonra gülümsemesi geri geliyor.

"Bunu duyduğuma sevindim. Akşam yemeğine gel, en iyi masayı ve en iyi servisi ayarlayacağım, söz veriyorum."

"Sen de orada olacak mısın?" diye soruyorum, parmağımın etrafında saçımı döndürerek yüzümü somurtkan ve umutlu bir ifadeye büründürüyorum. Etrafına bakınıyor, sanki biri görecekmış gibi. Rowan olabilir mi? Etrafta kimse yok gibi görünce sesini alçaltıyor.

"Aslında seninle akşam yemeğine çıkamam, çünkü teknik olarak mesaim devam ediyor. Ama seninle oturup seni biraz tanıyabilirim. Ama kimseye söylemeyeceğine söz verirsen." Gözüne bir şey kaçmış gibi görünen bir göz kırpmasıyla bana sırtıttı, ama ben bunun amacına ulaştığını varsaydım.

"Oh, çok isterim. Sanki çok ortak yanımız var gibi hissediyorum."

"Bu akşam," diyor. "Altı mı?"

"Harika olur. Başka planım yok."

Rezervasyon için bilgelerimi almadan önce, büyük kötü kurt bile kıskanacak bir gülümseme atıyor. Sonra ayrılıyorum, köşeyi dönmeden önce ona küçük bir göz kırpıp parmaklarımı sallayarak arkama bakıyorum. Tam o sırada cebim titriyor. Rory'nin adını görmeyi beklerken, arayanın Rowan olduğunu görüyorum.

Ofisime gel. Hemen.

Telefonu cebime geri koyarken gülümserim, sağa değil sola dönerim ve şu anda Rowan'ın ofisi olan, şu anda boş olan çıkmaz bir koridorda bulunan ofise doğru yürürüm.

Kapalı kapıya yaklaşırken kapıyı çalmak zorunda kalmadım, çünkü yumruğum tahtaya çarpmadan kapı açıldı. Kolunu uzattı, elini bileğime doladı ve beni içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattı.

"Tanrım, senin sihrini izlemek hayatımda gördüğüm en seksi şeydi," diyor Rowan, vücuduyla beni kapıya bastırırken, bunu yapmaktan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Sen izliyor muydun?"

"Bu yere geldiğinden beri her fırsatta kameralardan seni izliyordum."

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Daha önce bir kez bahsetmişti, ama bunu ne kadar sık yaptığını fark etmemiştim.

"Odama kamera takılmamış olması ne yazık," diye fısıldadım, o dudaklarını boynuma yapıştırırken. Vücudu hareketsiz kaldı, sonra geri çekilip yüzümü kendine çekti.

"Neden? Ne göürdüm ki?"

Daha geniş gülümserim ve öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırırım.

"Oh, bilmiyorum. Diyelim ki odada yalnız kaldığımda, içimde biriken duyguları dışarı çıkarmak zorundaydım."

Onun ağzından çıkan inilti vücudumu sarar, amcığının kasılmasını sağlar.

"Siktir, Josephine."

Bana tam adımı söylemesini seviyorum, bana "sorun çıkaran" dediği zamankinden bile daha çok. Bu çok samimi geliyor, sanki sadece onun görebileceği, benim ateşli bir versiyonum varmış gibi. "Bunu izlemek istiyorum."

"Karşı çıkmam," diye fısıldıyorum sessiz odada. O, boynuma homurdanıyor, parmakları ıslak gömleğimin kenarına kayıyor, tam o sırada telefonu çalıyor.

"Saat ikide randevum var," diye acı içinde inleyerek söylüyor. "İptal et," diye fısıldayarak kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

"Yapamam. Saunadan sonra geçen gece iptal edilen müfettişle görüşme. Çoğunlukla sorunları çözmek için inşaat ekibi ilgileniyor, benim fazla bir şey söylemem gerekmiyor ama orada olmam gerekiyor."

Geri çekilip gülümsemeden önce dudaklarımı büzüyorum.

"Parti bozucu. Peki, sen görüşürken ben burada kalabilir miyim? Burada yapabileceğim işler var."

Bana şüpheyle bakar, sonra omuzlarını silker.

"Sorun değil." Eli göğsümü kavrar, parmağı eteğimin içinden kayarak amıma dokunur, külotumu içime itip geri çekilir, dudaklarında iğrenç bir sırıtışla. "Sırılsıklam olmuşsun," der masasına doğru ilerlerken.

"Evet, keşke sen halletsene," diye mırıldanıyorum ve o gülümsüyor, başını sallıyor.

"Gömleğini kastetmiştim." Islak tişörtüme bakıyorum, ofisinin soğuk klimalı havasında meme uçlarım daha da sertleşiyor.

"Ah, evet. O da."

"O dolapta, istersen giyebilirsin diye birkaç gömlek var. Eşyalarını balkonda kurutabilirsin." Başımı sallayıp dolaba doğru yürürken, üzerinde "Daydream Resorts" yazan büyük beden bir tişört bulduğuma sevindim. Onu çalacağım, çok teşekkürler. Islak tişörtümü ve sütyenimi çıkarıp tişörtü başımdan geçirdikten sonra eteğimi aşağı indirerek sadece iç çamaşırlarımla kaldım. Ona baktığımda, gözleri beni süzüyor ve ben gülümsüyorum, sonra ofisinin arkasındaki balkona geçip eteğimi, tişörtümü ve sütyenimi yere bırakıyorum. Güneş yüksekte ve yakıcı, çabuk kururlar herhalde. İçeri girdiğimde, oturduğu yere gidip yanağına bir öpücük konduruyorum. Beni yerinde tutmak için belimden tutuyor, sonra konuşmadan önce dudaklarımı dudaklarına getiriyor.

"Çoğu zaman sesim kapalı olacak, ama kameram açık olacak," diyor. "Yani kimse seni görmesini istemiyorsa, orada kal." Başımı sallarken içim bir burkuluyor, sonra rahat koltuğa oturup telefonumu çıkarıyorum.

"Sen... kimsenin beni görmesini istemiyor musun?" diye soruyorum, rahatmış gibi davranmaya çalışıyorum ama kendimden emin değilim. O, endişemi hissetmiş gibi başını sallar ve gülümser.

"Bunun bir süre daha aramızda kalmasını isteyeceğini düşündüm, belki benim tişörtüm ve senin külotundan başka bir şey giymek istersin. Şikayet ettiğimden değil."

"Sanırım mantıklı, biz henüz, bilirsin, o konuşmayı yapmadık..."

Saatine bakar, sonra homurdanır. "Siktir et," der alçak sesle, sonra hızla bana doğru gelir, beni göğsüne kadar çekerek kaldırır. "Herkesin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum, Josie. Konuşsak da konuşmasak da, sen benimsin. Sen benimsin. Eğer bu telefonu kucağımda otururken cevaplamamı istersen, seve seve cevaplarım. Bu biraz dikkat çekecektir, ama eğer ihtiyacın ya da isteğin buysa, öyle yapalım. Herkese senin benim olduğunu göstereceğim."

Eli kalçalarımaya kayıyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. Beni az önce tahrik ettiği için hala sert olduğunu hissedebiliyorum. "Bunu mu istiyorsun, yaramaz?"

Bir bakıma istediğim için dudaklarımı ısıyorum. Büyük, kötü Rowan Fisher erkek işini yaparken onun gömleğinin üzerinde oturmak fikri inanılmaz çekici.

Ama aynı zamanda, onun büyük adam işini yapmasını *izlemek* de öyle. Bu yüzden başımı sallıyorum. "Hayır. Burada oturup işin bitmesini bekleyeceğim," diyorum fısıltıyla. "Telefonum bitince, seninle ilgilenmemi ister misin?" boynuma fısıldıyor, eli gömleğinin altından yukarı kayıyor ve sonra iç çamaşırımın altına girip kıkımı avuçluyor. Orta parmağının ucu hareket ediyor, girişime zar zor değene kadar kayıyor ve nefesim düzensizleşiyor.

Rowan Fisher'la sayamayacağım kadar çok kez birlikte oldum, ama yine de daha fazlasını istiyorum. Onun içimde olmadan birkaç saat geçirdiğimde tatmin olamıyorum ve ona ihtiyaç duyuyorum.

"Bir sonraki gala veya resmi etkinlikte kolumda olacaksın. Tercihen o turuncu elbiseyi veya benzeri bir şeyi giy."

"Onu beğendin mi?"

"Seni ondan çıkarmak için itiraf edemeyeceğim kadar çok kez mastürbasyon yaptım." Bu görüntü dudaklarımdan bir inilti koparır ve o memnun bir gülümsemeyle başını kaldırır.

"Daha bir sürü var," diye fısıldıyorum, parmak uçlarına yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Hepsi çok güzel. Hepsi çok dar."

"Hepsinin içinde ve dışında seni görmek için sabırsızlanıyorum." O zaman gülümsüyorum ve o da gülümsüyor, kıkımı sıkıp dudaklarını son bir kez dudaklarıma bastırıyor ve uzaklaşıyor.

"Şimdi otur ve ben işimi yaparken uslu bir kız ol." Davranışlarımdan çok beklentisi var. Zavallı adam. Gülümserim, sonra dediğini yapar, o masasına dönerken rahat bir pozisyon alırım. Beni oturmuş halimle izler ve manzarayı beğenmiş gibi gülümser.

"Merhaba ekip, geciktiğim için özür dilerim," diyor ve odayı bir selam korosu dolduruyor. Birkaç söz daha paylaşıldıktan sonra, toplantı başlarken o başını sallayıp arkalarına yaslandı. Yeni bir yer hakkında falan bahsediliyordu. Gözleri ekrandan bana kaydı ve gülümsemese de, gözlerinin yumuşadığını gördüm, sanki beni ofisinde görmekten hoşlanıyormuş gibi. Birkaç dakika öyle oturdu, Rowan çalışırken ben planımı yapıyordum.

Ayağa kalktığımda, külotumu ayaklarıma kadar indirip çıkardım. Gözleri her hareketimi takip ediyordu ve dudaklarıma geniş bir gülümseme yayıldı. Kazandığını, alaylarının beni kendisine boyun eğdirmek için fazlasıyla yeterli olduğunu düşünmüş olabilir, ama bence daha önce benim gibi bir kadınla karşılaşmamıştı.

Ona neyin beklediğini göstereyim bari.

Sonra ofisin köşesindeki rahat koltuğa oturuyorum, gelmeden önce tüm perdeleri kapattığı için rahat bir nefes alıyorum ve bir ayağımı koltuğun kol dayanağına koyarak kendimi onun görebileceği şekilde açıyorum, büyük tişörtüm belimin etrafında toplanıyor.

Rowan birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra kameranın görüş alanından çıkıp konuşmaya başladı. "Josephine, ne yapıyorsun?"

"Kendime bakıyorum," diyorum, nefes nefese, elimi vücudumda aşağı kaydırırken, kalçalarım titriyor, parmağım klitorisimin üzerinde tüy kadar hafif vuruşlarla geziniyor. "Oh, tanrım." Sözler fısıltı gibi çıkıyor ve kalçalarım daha fazlasını almak için yükseliyor

—ve tabii ki Rowan'a daha fazla gösteri yapmak için.

"Josie," diyor alçak sesle, ama ona baktığımda gözleri bacaklarımin arasındaki noktaya kilitlenmiş. Bir parmağımı alıp içime kaydırıyorum.

"Siktir, çoktan ıslandım," diye fısıldadım. Dudaklarım aralandı ve yumuşak bir inilti dudaklarımdan çıktı. "Senin için çok ıslandım, Rowan."

"Josie," diye tekrar uyarıyor ama ben onu duymazdan geliyorum, ikinci parmağımı da içeri sokup kalçalarımı sallayarak gerçekten istediğim şeyi taklit ediyorum. Gözleri amıma kilitlenmiş durumda ve bu benim zevkimi artırıyor, beni hiç olmadığı kadar yükseğe, hızlıca çıkarıyor. Parmaklarımla dışarı çekip klitorisimin etrafında daireler çiziyorum ve başımı geriye yaslayıp göğsümü gömleğinin üzerine koyuyorum. "Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum ve ona baktığımda, klitorisimle oynarken beni izleyen gözleri kararmış.

"Çok yaklaştım," diye fısıldadım, ama yavaş ve titrek bir nefes vererek duyduğunu biliyordum. O anda gözlerinde bir değişiklik oldu.

Omuzları düzelir, sandalyesine yaslanır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur, gülümser. Adam *gülümser*.

"Toplantım bitene kadar boşalma," diye talimat veriyor.

"Rowan..." diye başlıyorum, biraz telaşlıyım çünkü zaten kenarda oturuyorum, gözleri üzerimde ve parmaklarım işi çabucak halletmek için ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyor. Ama o fareye tıklayıp konuşmaya başlayınca sözüm kesiliyor.

"Bu harika bir fikir, Jim. Bunun için ne kadar zaman ayırmalıyız?"

Sesi açılmış.

Nefesimi tutarken eli fareye geri dönmüyor. Jim cevap veriyor gibi görünüyor, ancak Rowan'ın bana attığı kendini beğenmiş bakışları yüzünden söylediklerini anlamaya çalışamıyorum bile. Gelmeyeceğim için bana bir meydan okuma yaptı ve beni geri adım atmayacağımı çok iyi biliyor.

Parmaklarımın hareketleri yavaşladı, çünkü bana attığı ateşli bakışlar ve vücudumu saran ihtiyaç yüzünden, boşalmak ve bunu yüksek sesle yapmaktan kaçınmam *imkansızdı*. Fark ettiğinde gözleri şaşkın bir ifadeye büründü, ardından dudaklarında karanlık bir gülümseme yayıldı.

Öne eğilir, faresini bir kez daha tıklar ve sonra bana bakar. "Sakin durma, Josephine. Bu oyunu oynamak istedin, şimdi oyna. Ve ben senin içine girene kadar sakın boşalma." Sonra tekrar tıklar ve ekrana başını sallar. "Harika fikir, Joe." Ağzım açık kalır ve ona gözlerimi kocaman açarak bakarım. Meydan okurcasına kaşlarını kaldırır ve bunun beni her zaman etkileyeceğini çok iyi biliyor.

Ben de karşılık verdim.

Dudaklarımı ısırıp iki parmağımı içime soktum, tepeye tırmanırken sert ve hızlı bir şekilde sikiyordum, zevk beni sararken inlememi bastırıyordum. Sonra çok yaklaşıncı parmaklarımı çıkardım ve doruğa ulaşırken zonklayan klitorisimin etrafında geniş daireler çizdim. Kendime çektirdiğim işkenceye devam ederken o sinsi bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Ama o iki ıslak parmağımı amımdan çıkarıp dudaklarıma götürdüğümde, yavaşça ağzıma kaydırıp ıslaklığımla temizlemek için dilimle üzerlerinde gezdirdiğimde, gücümü geri kazanıyorum. Gösterime onaylayarak gözleri parlıyor ve ben de bunu tam olarak bir gösteriye dönüştürmeye karar veriyorum. Parmakları geri çekip, onu emiyormuş gibi yapıyorum, kendimi öğürtecek kadar ileri gidiyorum. O da koltuğunda kıpırdanıyor ve onu etkilediğimi anlıyorum.

Bir an için dizlerimin üzerine çöküp masasının altına sürünerek sikini emmeyi düşünürüm, ama kamerasının hangi açıları çektiğinden tam olarak emin değilim.

Belki bir dahaki sefere.

Bunun yerine, göğüslerim görünene kadar tişörtümü daha da yukarı kaldırıyorum ve ıslak parmaklarımla meme uçlarımı çevirip, çimdikleyip, büküyorum, zevk artarken ses çıkarmamaya çalışıyorum, diğer elim ise bacaklarımın arasına geri dönüp klitorisimi çeviriyor. Zihnim karışıyor, tek odak noktam sessiz kalmak ve boşalmamak, ama sonunda, uzaktan, konuşmaların azaldığını fark ediyorum.

"Tamam, teşekkürler millet. Yakında görüşürüz." Grup vedalaşır ve Rowan tıklayarak ayağa kalkar ve bana doğru ilerler.

"Rowan," diye inliyorum, sonunda konuşabiliyorum, o bana doğru yaklaşırken. "Rowan, lütfen." Toplantısı bitti ve kararlı bir ifadeyle bana doğru geliyor, ona ihtiyacım var. Beni doldurmasına, boşalmama izin *vermesine*, beni boşaltmasına, *bir* şey yapmasına ihtiyacım var.

Bakışları kesinlikle şeytani.

"Seni bekletmeliyim," diyor, kemerini çözerken parmaklarımın en hassas kısmı dokunmamak için dikkatlice kendimi okşadığını izliyor, izin verilmeden boşalmamdan korkuyor. "Ama bu benim için de bir ceza olur." Önümde diz çöküyor, şimdi içime girmek için mükemmel yükseklikteki kalın sikini okşuyor. "Kendini benim için aç," diyor ve ben dediğini yapıyorum, parmaklarımı dizlerimin altına sokup kendimi genişletiyorum. Gülümsüyor ve tüm elini alıp ıslak merkezime bastırıyor.

"Siktir," diye inlerim.

"Ne kadar da alaycısın, benim küçük yaramazım," diyor. Sonra elini geri çekip hassas amımı tokatlayarak beni şok ediyor. Bu ses içimde yankılanıyor ve ben yüksek bir iniltiyi bastırıyorum, zevkten başımı geriye atıyorum ve sonunda içime girerken gözlerimi kapatıyorum.

Hepsi bu kadar.

Onun kurallarına uyduğum için sorun olmadığını düşünüyorum, ama o içime girer girmez, onun sikinde boşalıyorum. Kolları hareket ediyor, beni göğsüne sıkıca sarıyor, içimde sikiyor, başımı boynuna bastırıyor ve inlemeleri kulağıma geliyor, bu ses beni daha da uçuruyor.

"Tanrım, ne kadar iyi bir kızsın, beni bekletiyorsun. Kötü kız, çalışmam gerekirken beni seni istemeye zorluyorsun. Siktir. İşte böyle, bebeğim. Sık beni

Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun." O konuşmaya devam ederken, orgazm sonunda beni terk edene kadar beni sikerek vücudum titriyor. Ama doymamışım, onun sikini hala sert ve hızlı bir şekilde içime sokarken, pis sözlerini boynuma fısıldarken doymamışım. Ve tabii ki, içimden çıkıp beni boş bırakıp ayağa kalktığında da doymamışım. Sikini benim ıslaklığımla ıslatmış, saçlarımı tuttuğunda, ne olacağını bilerek inliyorum.

"Em, Josie," diyor, sonra kalçalarını ileri doğru hareket ettirirken başımı itiyor, ağzım onu açgözlülükle sarıyor. Benim tadı ile onun tadı karışıyor ve bu beni neredeyse delirtiyor. Bacaklarım, baskıyı biraz azaltmak için sıkılmaya çalışıyor, ama o bacaklarımın arasında durduğu için bacaklarına çarpıyor.

"Amını parmakla, benim için güzelce ıslak tut."

Minnettar bir şekilde inlerim, sonra onun sikinin boğazımın arkasına çarpmasıyla klitorisimi daireler çizerek okşarım. O benim yüzümü sikerken gözlerimi ondan ayırmam, parmağımı içime sokarken tek bir gözyaşı damlasının düştüğünü hissedirim. "Çok güzel," diye fısıldadı ve başparmağıyla neredeyse saygıyla silmeye çalıştı. Onun etrafında inleyerek parmaklarımla kendimi sikmeye başladım, sikinin ağzımda zonklarken bir kez daha boş ve muhtaç hissettim. Çıkmadan önce bana gülümsedi. Kaybına itiraz ederek mırıldanıyorum ve o başını sallayarak küçük bir kahkaha atıyor. Sonra eğiliyor, ellerini kollarımın altına koyuyor ve beni koltuğun koluna doğru eğene kadar hareket ettiriyor, o benim girişime sikini hizalarken bacaklarımı onun için genişçe açıyorum.

Eli saçlarımı kavrar ve çeker, o içime girerken başım geriye doğru gider.

"Oh, lanet olsun," diye inlerim, o çekilip tekrar girerken, yavaş ve işkence gibi. Serbest eli gevşek gömleğimi yukarı doğru kaydırır, meme ucumu sertçe çimdikler.

"Josie." Eli omzuma gider, beni geri çekerken içime girer, sırtım kavislenir ve ağzım açılır. "Sessiz ol, baş belası, yoksa herkes burada seni siktiğimi öğrenir," diye uyarır ve ben tereddüt ederim. Kimsenin beni duymasını istemediğimden değil, ama herkesin beni duymasının çok seksi bir yanı var ki, neredeyse burada boşalıyorum.

Çünkü bir parçam, bu lanet oteldeki herkesin Rowan'ın benim olduğunu, beni ve *sadece* beni siktiğini bilmesini *istiyor*.

O kıskanç, sahiplenici bir aptal olabilir, ama ben de öyleyim, meğer. Ben onu sıkıca sararken, o dişlerini sıkarak inliyor. "Siktir, Josie. Bana bunu yapamazsın. Yapacak çok işim var, ama bunun yerine seni

sikişiyorum." O özellikle derine girip saçımı çekerken, inlememle kesilen bir kahkaha atıyorum.

"O zaman beni boşalt, sonra da sıkıcı işine geri dön," diye talep ediyorum.

"Sen tam bir velet gibisin, değil mi?" diye dişlerini sıkarak söylüyor. Kalçaları daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve istemeden yüksek sesle inliyorum. O anda eli saçımdan ayrılıyor ve beni sertçe sikerken ağzımı kapatıyor, kanepe onun altında sallanıyor. Klitorisim koltuğun koluna sürtünürken, beni havaya doğru daha derine bastırır ve sesi beni dengede tutan son noktadan aşağıya iter.

"Etrafımda boşalmanı istiyorum, Josie," diyor, düşük bir homurtuyla. "Ben..."

Ama daha fazla söze gerek yok, çünkü kalçalarımı geriye doğru itiyorum, onu daha da derine alıyorum ve hiç olmadığı kadar sert boşalırken sıkılaşıyorum, elini ısııyorum. Birkaç saniye sonra, o da inlemesini boynuma doğru bastırıyor ve içimi dolduruyor. Boşaldıktan sonra ağzımı bırakıyor, sonra eliyle saçlarımı omzuma atıyor; bu hareketinin nezaketi, önceki anlarla tam bir tezat oluşturuyor.

"Senin için deli oluyorum, Josephine Montgomery," diye fısıldıyor, neredeyse kendine, ama yine de beni sıcaklıkla dolduruyor.

"İyi," diyorum. "Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum."

Hâlâ nefes nefeseyiz, penisi hâlâ içimdeyken soruyorum, "Sence kıyafetlerim kurudu mu?"

Kahkahası odayı dolduruyor, bu sesi düzenli olarak duymayı kendime görev edindiğime yemin ediyorum.

FORTY

JOSIE

"Güvenlik kelimesi falan lazım mı?" Rowan, bu gece Daniel'le "randevum" için hazırlanırken banyosundaki makyaj masasında otururken soruyor. Giymek istediğim koyu mor elbise yatağının üzerine serilmiş, ben de makyajımın son rötuşlarını yapıyorum.

Ona boş boş bakıyorum. "Güvenli kelime mi?"

"Evet, bilirsin, eğer bir şey ters giderse ve benim gelip seni kurtarmam gerekirse?" Bir an yüzümü kontrol etmeye çalışıyorum ama yüksek sesle gülünce başaramıyorum. Ben kendime gelene kadar bana sert bir bakış atıyor, sonra allık fırçasını alıp yanaklarıma biraz daha allık sürüyorum.

"Ah, seni tatlı, tatlı çocuk, beni kurtarman gerektiğini düşünüyorsun."

"Sadece, o kişi her kimse, birine zarar vermekten çekinmediğini söylüyorum."

Ona dönüp, bunun onun için tamamen yeni bir durum olduğunu bilerek, anlayışlı bir gülümseme atıyorum.

"Rowan, ben bunu uzun zamandır yapıyorum. Bir şey olmaz."

O iç çekip başını salladı. "Planı hatırlatır mısın?"

"Randevuma gideceğim ve gerekirse konuşmayı kaydetmek için kulaklık takacağım. Rory, daha fazla zaman kazanmam gerekip gerekmediğini veya işinin bittiğini bana haber verebilecek. Bir saat ile bir buçuk saat arasında sürer."

"Sadece bırakıp gitmek değil mi?" Başımı salladım.

"Hayır, o bölgedeki tüm cihazların gelen ve giden mesajlarını takip edecek. Böylece, o da onları uzaktan hackleyebilecek ve biz de herhangi bir yan cihaz olup olmadığını kontrol edebileceğiz."

"Bu mümkün mü?" diye soruyor, yüzünde şok ve endişe dolu bir ifade var, bu beni biraz güldürüyor. Başımı sallıyorum.

"Rory'nin bu ekipmanla yapabileceklerini görsen çok korkarsın," diyorum omuz silkerek. "Onun yeteneklerini bilerek unutmaya çalışıyorum, çünkü unutmazsam kendimi kaybedebilirim." Tam da öyle olmaya başladığı belli oluyor, bu beni gülümsetiyor ama omzuna hafifçe vuruyorum. "Endişelenecek bir şey yok, tabii beni becermezsen. O zaman intikam almaya çalışabilir."

Derin bir nefes aldı. "Anladım. Yani iki saati var ve sen ona bu zamanı kazandıracaksın?"

"Planım o. Flört et, alay et, dekolte göster, Rory'den onay alana kadar onu masada tutmak için ne gerekiyorsa yap." Yüzü neredeyse fark edilmeyecek kadar değişir ve içim bir sıkıntı kaplar, bu konuyu konuşma zamanının geldiğini anlarım. "Sanırım konuşmamız gerek," derim.

Kaşları çatılır, sonra dik durur, elleri ceplerine kayar. "Konuşma mı?"

Midem bulanıyor ama makyaj koltuğunda ona dönüp bakışlarımı ona sabitliyorum.

"Benim işim flört etmek. Her türden insanla, çoğunlukla erkeklerle konuşmak ve onlara tüm dikkatimi, saygımı ve ilgimi verdiklerini düşündürerek sırlarını açığa vurmalarını sağlamak. İşimde iyiyim. İşimi *seviyorum*. Yakın zamanda işimi bırakmayacağım." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar açıp ifademi yumuşatıyorum. "Senden hoşlanıyorum Rowan, ama işimi seviyorum. Seçim yapmamı istersen, seni değil işimi seçerim." Cesur görünmeme rağmen gerginim. Bunun birinden, özellikle de yeni bir ilişkide, çok şey istediğimin farkındayım, ama her iki dünyadan da en iyisini istiyorum. Çaresizce.

Uzun, uzun bir sessizlik hakim olur ve gerginlik içimi kemirir, paniğe dönüşür, sonunda o harekete geçer. Öne eğilir, sandalyedeki bana uzanır ve beni ayağa kaldırır, sonra göğsüne çekip sonunda konuşur.

"Neye bulaştığımı biliyorum," diyor dudaklarımın dibinde.

"Ne?" diyorum, kalbim çarpıyor.

"Seninle bu ilişkiye başlarken neye bulaştığımı biliyorum, Josie. Bana işinden bahsetmiştin."

"Sen ağzımdan aldın," diye homurdanıyorum ve o gülümsüyor, muhtemelen vücudumun *o anı* hatırlayarak tepki verdiğini hissediyor. *Şimdi değil, vücut.*

"Hmm, güzel zamanlardı, değil mi?" Ona sertçe bakıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, pek ikna edici olduğunu sanmıyorum. O devam ediyor. "Ama demek istediğim, bu ilişkiye körü körüne girmedim. Kim olduğunu, işinin ne olduğunu ve nasıl bir iş olduğunu biliyorum. Bununla ilgili bir sorunum olacağından endişeleniyorsan, endişelenmeyi bırakabilirsin. İşini anladığım için bunun yürüyeceğini içimden biliyorum. Senin işinin uzun saatler sürebileceğini ve akşam yemeğindeyken ya da seni onuncu kez orgazma ulaştırmaya çalışırken cevaplayamayacağım rastgele aramalar olabileceğini de anlıyorsun." Buna gülümsüyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Bunun yürümesini istiyorum ve bence sen de istiyorsun. Yani, birbirimizi elde etmek için tüm bunları kabul etmeye ikimiz de hazırız."

Bana yaklaşıp, elini belime koyar.

"Başka erkeklerle çıkmam gerekecek," diye fısıldadım, üniversitede yan işimi yürütürken birkaç kez çıkmaya çalıştığımı hatırlayarak, sonra bunun uğraşmaya değmediğine karar verdiğimi. Çıktığım erkekler işimi asla kabullenemediler, ben de denemeyi bıraktım.

"Başka bir erkekle flört edip, onun aletini sertleştirmek için elinden geleni yapıp, onu güzelce yumuşatarak tüm sırlarını öğrenmek için onu sıkıştıracağın için mutlu muyum? Pek sayılmaz. Ama bu senin sorunun mu? Hayır. Günün sonunda yanımda uyuyan kişi ben olduğum sürece sorun yok. Kendime ve bize yeterince güveniyorum."

Bir süre durup bana baktıktan sonra devam etti. "Gerçek şu ki, flört edebilir, kendini sergileyebilirsin, odadaki her erkeğin seni kendine ait olmanı hayal etmesini sağlayabilirsin, ama bunu bilen tek kişi benim. O maske düştüğünde nasıl olduğunu bilen tek kişi benim, seni doldurduğumda sesinin nasıl olduğunu bilen tek kişi benim."

Dudaklarımdan sığ bir nefes çıkar ve onun dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Seni inleyecek yerleri bilen tek kişi benim. Bu bile bana yeter. Bununla sorunum olduğunu mu sanıyorsun? Herkes sadece ipuçları ve kırıntılar alırken, alay edilirken ama daha fazlasını asla alamazken, senin tümüne sahip olmak? Hayır, tabii ki hayır. Bu bana verdiğin bir hediye, Josie, ve buna sahip olduğum için onur duyuyorum."

Onun gerçekliğini anlamaya çalışarak uzun uzun ona bakıyorum, ama başka bir şey göremiyorum. Yüzüm geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve ellerimi çenesinin iki yanına koyup onu kendime çekerek derin ve minnettar bir öpücük veriyorum.

"Tanrım, sen mükemmelsin, değil mi?" diye fısıldadım ve o gülümsedi. "Umarım senin için mükemmeldir."

Yüzü biraz bulutlanmadan önce cevap olarak dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırıyorum. "Kimseyi öpmemeni tercih ederim, ama bunun benden bekleyemeyeceğim bir şey olduğunu ve bunu istemeye hakkım olmadığını da anlıyorum."

Onu içime çekmek için biraz geriye yaslandım, sonra başımı yana eğdim. Sonra gülümsedim ve başımı salladım.

"Bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Rowan, tatlım. Daha önce hiç hedefimi öpmedim."

"Ne?"

"Hiçbir hedefimi ya da şüpheliyi öpmedim. Hiç. Sen tek istisnamsın. Bu yüzden benim için çok karmaşıktı." Başparmağım, sert elmacık kemiklerini okşarken, sakalları cildime sürtüyor ve ben yumuşakça gülümsüyorum. "Seni çoktan öpmüştüm ve bundan ne kadar hoşlandığımı biliyordum. Bir daha yaparsam, kafamın içindeki karışıklık daha da artar diye düşündüm."

Bir an geçtikten sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Oh, başından beri benden hoşlanıyordun," diye mırıldandı dudaklarıma.

"Gerçekten çok," diye fısıldayarak itiraf ettim. Sonra uzun ve derin bir öpücükle, ikimizin de hissettiği mutluluk ve minnettarlığın her zerresini gösterip paylaştıktan sonra nihayet geri çekildi.

"Tamam, randevun için hazırlanmanı bitirmenin zamanı geldi."

İstemedi, bu hatırlatma karşısında yüzümü buruşturuyorum ama yine de oturuyorum.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye gülerek sorar.

"Neye benziyorum?" diye soruyorum, rujumu alıp sürmek için uzanırken.

"Sanki çok sinirlenmişsin gibi." Aynada arkamdan onun gözlerine bakarken rujumu dudaklarıma sürüp güzel bir pembe renk veriyorum. O yine banyo duvarına yaslanarak beni izliyor ve bu hoşuma gidiyor: Hazırlanırken bana eşlik ediyor, işlerimiz ve beklentilerimiz hakkında yetişkinler gibi açık ve dürüstçe konuşuyoruz. Sadece onunla birlikteyim.

"Çünkü seninle gerçek bir randevuya çıkmadan önce başka biriyle randevuya çıkacağımı fark ettim," itiraf ettim. Yüzü yumuşadı, sanki sözlerimi gerçekten beğenmiş gibi, ve sinirli olmama rağmen, ona mutluluk verdiğimi bilmek beni mutlu etti. "Sinir bozucu."

"Ben buna randevu demezdim," diyor ve yüzündeki sinirli ifadeye küçük bir kahkaha atıyorum.

"Eminim o öyle derdi. Ve yine, senden önce benimle akşam yemeğine çıkması *sinir bozucu*." Sinir bozukluğu kaybolur ve bana yumuşak bir gülümseme atar.

"Küçük yaramazım randevuya çıkmayacağımız için üzgün mü?" Arkamda duruyor ve aynadan elinin yanağıma doğru hareket ettiğini, başparmağının elmacık kemiğimin üzerinde dolandığını izliyorum.

"Evet," yetişkin bir kadın yerine huysuz bir çocuk gibi dudaklarımı büküyorum.

Eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Mümkün olan en kısa sürede seni dışarı çıkaracağım, söz veriyorum. Seni herkese göstereceğim. Her şeyi."

"Her şeyi, ha?" diye soruyorum, kaşımı kaldırıp gülümsüyorum. "Oh evet. Şarap ve yemek, bebeğim."

Aynada ona bakarken gülmeden edemiyorum. "Şarap ve akşam yemeği neleri içerir, Bay Fisher?"

"Önce şarap içeriz. Sonra ben yemek yerim." Bana kaşlarını oynatarak.

Kendimi tutamıyorum: Onun berbat imasına yüksek sesle gülüyorum. "Yemek, ha?" diyorum.

O başını eğip, beni titretmek için boynumun hemen altındaki noktaya dudaklarını bastırarak başını sallar, dilini oraya sokup tadına bakar. Nabzım hızla atmaya başlar.

Ama ben cesur bir kıyım, onu itiyorum.

Böyle bir dokunuş daha, zihnimi tamamen karıştırıp, yapmam gereken bir işim olduğunu ve hazırlanmak için otuz dakikam kaldığını unutturur.

"Maalesef şu anda bunun için vaktimiz yok," derim içten bir pişmanlıkla iç çekerek. Sonra omzuma bakarım. "Ama bunu unutma." Saçımı tutan tokalarımı çıkarırken ve birkaç şeyi düzeltmek için saç maşasını alırken odayı derin bir kahkaha doldurur.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyor. "Doğal saçlarınla çok güzelsin."

Mükemmel bukleyi serbest bırakırken gülümserim. "Biliyorum."

O da başını sallayarak yüksek sesle güler. "Sadece, bu kadar uğraşmana gerek yok diyorum. Onu her halinle kazanırsın."

Bunun üzerine, maşayı yere bıraktım. "Sanırım bunu da konuşmalıyız," dedim iç çekerek.

"Öyle mi?" diye soruyor, açıkça eğlenmiş.

"Bunu başkaları için yapmıyorum" diyorum, elimi vücudumdan aşağıya doğru indirip saçlarımın üzerinden geçirerek. "Evet, işim için daha uygun olan belirli saç stilleri var. Ancak saçımı bir saat boyunca şekillendiriyorum çünkü bunu yapmak istiyorum ve saçımın bu halini seviyorum. Eğer bunu bir sorun haline getirmek istiyorsan, bazen sadece markete gitmek için saçımı yapmak için iki saat harcayacağımı kabul etmelisin. Bazen saçımı at kuyruğu yapıp bir hafta yıkamam, ama bunu yapmak istiyorum. Makyaj yapmayı seviyorum, bu yüzden makyajsız daha güzel olduğumu söylersen, niyetin ne kadar iyi olursa olsun, gerçekten kızarım. Bazen kısa bir elbise veya dekolte bir bluz giyerim: yine işim için, erkekler genellikle dikkatleri dağılabilir, bu bir gereklilik olabilir, ama yine de kendim için yapıyorum. Geçmişte bunu beğenmeyen, hoşlanmayan erkekler oldu ve bu yüzden ilişkilerimi çabucak bitirdim. Sen de bu kuralın istisnası olmayacaksın."

Aramızda sessizlik hakim ve ona biraz beklentiyle bakmama rağmen, bunun her şeyi ortaya koymaya hazır olduğum bir konu olduğunu biliyorum. Ben benim ve bunu kimse ve hiçbir şey değiştiremez.

Ama beni uzun süre bekletmez; yerine ayağa kalkar ve bana doğru iki adım atar, sonra ellerini kollarımın altına sokar ve beni kendine çeker. Ellerim dengemi kaybetmemek için göğsüne gider, sonra yukarı kayarak boynuna dolanır.

"Bir şeyi çok netleştireyim: Sen ne giyersen giy, her halinle muhteşemsin. Bikini, eşofman, ya da hiçbir şey giymesin, yalan söylemeyeceğim, ikimiz baş başa olduğumuzda, hiçbir şey giymemeni tercih ederim." Gülümsemeden edemiyorum ve hissettiğim tüm tedirginlik yok oluyor. "Saçının nasıl olduğu umurumda değil, sen beğendiğin sürece. Üç santim kalınlığında makyaj yapabilirsin ya da hiç yapmayabilirsin, seni düşünmek bile sikimi sertleştirir." Bedenim titrer ve o bunu hissedince gülümser. "Kendini güzel hissetmek için ne yapman gerekiyorsa yap, ama bunu benim için değil, kendin için yap. Kesinlikle o pislikler için değil. Ne giydiğin ya da saçının nasıl olduğu umurumda değil, mutlu olduğun ve benim olduğun sürece. Anladın mı?"

Sözleri o kadar kararlı, o kadar ısrarcı ki, sadece duymakla kalmıyorum, anlıyorum da, gülümsemekten başka seçeneğim yok.

"Sanırım," diye fısıldadım. Sonra geniş bir gülümsemeyle başını eğdi, ağzı ağzımın üzerine geldi ve Rowan Fisher'a aşık olabileceğimi anladım.

Ve en çılgın kısmı, bunun beni hiç korkutmuyor olması.

FORTY-ONE

JOSIE

Akşam yemeği çok uzun sürüyor, kısmen lüks, çok çeşitli yemeklerden oluşan bir akşam yemeği olduğu için, kısmen de benimle akşam yemeği yiyemeyeceğini ısrarla söylemesine rağmen Daniel masadan hiç kalkmıyor ve her yemeği *benim* tabağımdan benimle paylaşıyor. Her masadan uzanıp benim yemeğimden bir lokma almak için bana geniş bir gülümsemeyle baktığında, utançla mücadele ediyorum.

Haklıymışım.

Daniel *için* bu bir randevu.

Yine de bu benim işim, bu yüzden dayanıyorum, Rory'nin orada ne kadar çok zaman geçirirse o kadar iyi olacağını bilerek, onun rahatsız edilmemesini sağlıyorum. Sonunda, tanıdık bir kızıl saçlı kadın yüzünde sıkı bir gülümsemeyle yaklaşınca işler ilginçleşmeye başlıyor. Bana bakmıyor bile, sadece Daniel'in yanında durup sıkı bir ifadeyle başını kapıya doğru eğiyor.

"Daniel," diyor. "Seninle konuşmam lazım."

Daniel biraz daha dik oturur ve yüzü biraz solgunlaşır. "Tanya, misafirim var."

Çenesi gerilir ve ona zoraki bir gülümseme atar. "Sadece bir dakika sürer," der, yine bana bakmadan.

Daniel, Tanya'dan bana bakar, ben gülümser ve başımı sallam. "Sorun değil," derim. "İş önce gelir."

Bana minnettar bir gülümsemeyle bakıp isteksizce ayağa kalkar ve ona bakmayan Tanya'nın peşinden gider.

"Daniel, Tanya ile birlikte gidiyor," diyorum alçak sesle, bardağımlı kaldırıp bir yudum alıyormuş gibi yapıyorum. "Restoranın ana girişinden çıkıyor."

"Takip ediyorum," diyor Rowan kulaklığımdan. Muhtemelen ofisinde kamera görüntülerini izliyor. "Gidiyorlar..." Bir süre sessizlik oluyor, sonra

konuşmadan 6nce bir duraklama oldu. "Malzeme odasına giriyorlar."

"Ooh, ilginç. Dinleme cihazı taktığımız yer mi?"

"Evet," dedi. Bardağıını masaya koyup odaya bakındım, elimi ağzıma götürüp dinleniyormuş gibi yaptım.

"Rory, nasıl gidiyor?"

"Ofiste işim bitmek üzere," diyor. "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum."

"Lütfen. Sıkıntıdan ölüyorum."

"Kişiliğı pek yok gibi," diyor Rowan, ben de elimle ağzımı kapatıp gülümsüyorum.

"Senin gibi değil mi?"

"Kişiliğimin ne kadar güçlü olduğunu çok iyi biliyorsun," diyor Rowan alçak sesle. Cevap olarak içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"İğrenç, siz ikiniz," diyor Rory. "Telefonum çalışıyor."

"Daha çabuk bitirirsen, o da gidebilir ve..." Rowan başlar ve ben gülmemek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırırım.

"Rowan, istersem seni mahvedebilirim. Beni zorlama," diye tehdit ediyor Rory ve Rowan gülüyor. *Gülüyor*. Sesi bile içimi ısıtıyor.

"Şaka yapıyorum, şaka," diyor.

"Lanet olası komedyen," diye homurdanıyor Rory.

"Geri dönüyor," der Rowan, sesinde hiç mizah kalmamış. "Tanya... lobide."

"Anladım," diyorum, Daniel özür diler bir gülümsemeyle geri gelirken dikleşiyorum.

Ve çok pembe yanakları. Sanki tokat yemiş gibi. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, o otururken, sonra omuz silkiyor.

"Oh, evet. O sadece..." Etrafta onu ispiyonlayacak birini arar gibi bakınıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Kıskanıyor."

Başımı eğiyorum. "Neyi? Beni mi?"

Sonra gülümser, geniş ve kendinden emin bir gülümsemeyle. "Yani, herkes seni kıskanır," der. "Ama benim birazcık ilgi gösterdiğim herkes."

"Neden? Siz sadece iş arkadaşısınız, değil mi?"

Yanakları kızarır. "Şey... bir kez birlikte olduk," der. O devam ederken içimden saçmalık diyorum. "Ama sanırım o benden daha çok hoşlanıyor. Oldukça ciddi bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve onun teklifini kabul etmemeliydim."

"Seni çok iyi anlıyorum," diyorum sempatiyle, ama Tanya benim listemin en başına yerleşmiş durumda. Daniel'e kıskanıyorsa, ki o hareket eden her şeye flört ediyor gibi görünüyor, onun işini çekilmez hale getirmek için bir motivasyonu olur. Daniel konuyu çabucak değiştiriyor ve benim, yani bizim ana yemeğimiz geliyor ve biz yine aynı sıkıcı sohbet döngüsüne giriyoruz. Tatlıyı mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyorum ve Daniel' 'e 'e 'e 'e 'e 'e 'e 'e 'e 'e 'e onay.

"Rory bitti," diye boğuk ve sıcak bir ses kulağımda çınladı. Hem ses tonu hem de planımızın bir adımını daha tamamladığımız gerçeği ile vücudumda bir heyecan dalgası yayıldı. Bu işi sevmemin nedeni budur: Bir şeyi başardığımızda içimi kaplayan heyecan, vücudumu saran çılgın endorfinler. Genelde bunu hissettiğimde koşu bandına atlarım ya da egzersiz yaparım, ama bu fazla enerjiyi yakmak için burada istekli bir arkadaşımın olması, o hissi daha da güçlendiriyor. "Oradan çıkar çıkarılmaz gel. Odamda buluşalım."

Onun ses tonu, vaatler, ihtiyaç ve arzuyla dolu, kalbim deli gibi atıyor.

Oh, bu gece *çok* iyi olacak.

"Bu muhteşemdi," diyor Daniel, elini karnına koyarak arkasına yaslanıp beni hayallerimden uyandırıyor.

"Gerçekten öyleydi," diyorum, çikolatalı kekten bir ısırık almış olmama rağmen. Umurumda bile değil: Rowan benimle ilgilendikten sonra, başka bir şekilde de ilgileneceğini biliyorum, bizim için bir düzine farklı oda servisi yemeği sipariş edecek. "Harika bir gece için teşekkürler."

"Burada bitmek zorunda değil," diyor, dudaklarında aniden yapmacık bir gülümsemeyle öne eğilerek. "Devam edebiliriz, bara gidebiliriz, birkaç içki içebiliriz, gece bizi nereye götürürse." Dudaklarımın kıvrılmasını engelliyorum ve ellerimin kucağımda olmasına şükrediyorum, çünkü bu sayede peçeteyi alıp masaya koymam daha kolay oluyor. "Ben çıkıyorum," der, saatine bakarak. "Yirmi dakika sonra."

Saatime bakıp ona sahte bir üzgün bakış atıyorum. "Maalesef erken yatmam gerek. Teklifin için teşekkürler. Belki bir dahaki sefere?"

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama ben çoktan ayağa kalkmışım ve bir sahne yaratmak iyi olmaz, özellikle de onun *çalışması* gereken bir zamanda.

"Oh, evet. Bu... bu harika olur."

O da ayağa kalkar ve masanın etrafından bana doğru gelir. "Yarın sabah erkenden havuzda olacağım. Belki orada görüşürüz?"

"Harika. Çok isterim," diyorum. Bana sarılmak için iki kolunu uzatıyor ve ben de beceriksizce elini sıkmak için uzanıyorum. Elimi tutamadan mutfaktan bir bağırış geliyor, ardından bulunduğumuz restoranın her yerinde yankılanıyor. Kafamı çevirip, sesin kaynağını aramaya başlıyorum.

"Fare!"

Ama restoranı ve muhtemelen mutfağı dolaşan tek bir fare değil. En az bir düzine küçük, tüylü yaratık, restoranın zemininde koşarken ciyaklıyor. Konuklar çığlık atıyor, panikleyen insanlar tabakları düşürüyor ve hızla çıkışlara doğru koşuyor. Bir kadın, sanki çizgi filmdeki gibi masanın üzerine çıkıyor, ama benim bakışlarım Daniel'e yöneliyor.

O anda onun sandalyede oturduğunu görüyorum, ayakları yukarıda, kollarını dizlerine sararak korkmuş bir halde, sanki şaşırtıcı derecede sevimli farelerden biri pantolonunun paçasına tırmanacakmış gibi.

İç çekerek, Daniel'i zihnimden sildim.

"Aman Tanrım, *her yerdelerdi*," diyorum, birkaç saat sonra odamıza girerken. Rowan aşağıda sıkışıp kalmış, yine misafirleri yatıştırmak, polisle uğraşmak, önceki raporunu güncellemek ve böcek ilaçlama şirketiyle ilgilenmek zorunda. Ancak bu sefer bizim tarafımızda, yani gördüğü veya duyduğu her şeyi bize aktaracağını biliyoruz.

Şu anda tek istediğim, gece yorgunluğunu atmak için duş almak. "Oh, iyi, geldin," diyor Rory. "Konuşacak *çok* şeyimiz var." "Bir şey buldun mu?" diye soruyorum.

Rory başını salladı, ne evet ne hayır dedi. "Sabotaj öncesinde veya sırasında Tanya veya Daniel'e gelen hiçbir mesaj veya e-posta yok."

"Tanya'yı da dinledin mi?"

Giymiş olduğu temizlik üniformasının üzerine elini salladı. "İş cihazlarına, evet. Bu kıyafet ve Rowan'ın cepteyken, hemen hemen her odaya dinleme cihazı yerleştirebilirim." Birkaç kez daha tıkladıktan sonra bilgisayarı bana doğru çevirdi ve ekranda bir depo odası görüntüsü belirdi.

"Endişelenmeli miyim?" diye soruyorum, onun uğursuz ses tonuna kaşlarımı kaldırarak, o ise başını sallar.

"Hayır, hayır. Sadece..." Oynat düğmesine bastı ve odanın dışından düşük sesler duydum.

"O bizim kameralardan biri mi?" diye soruyorum ve o onaylayarak başını sallıyor. "Restoranın hemen dışında. Saat altı kırk bir." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum

bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Daniel ve Tanya içeri girince kapattım. Tanya'nın çenesi gergin ve öfkeliydi, Daniel ise açıkça sinirli görünüyordu.

"Bu ne lan?" diye bağırıyor Tanya ekranda, Daniel kapıyı kapatır kapatmaz kolunu kapıya doğru uzatarak.

"Ne?"

"O *misafir*," diyor. "Gözlerini ondan ayıramadığın kadın."

Oh. Demek *benim* yüzümden kavga ediyorlar.

"Tanya, bebeğim..." Daniel sinirli bir sesle başlar. "Yapma, Tanya, *bebeğim*, ben, Daniel. Buna inanamıyorum." Ona yaklaşıp ve iç çeker, ama Tanya geri çekilir.

"Bu işin bir parçası! Üzerine su döktüm ve telafi etmek için akşam yemeğini ısmarlamak istedim. O flörtöz bir kadın, onu kırıp olumsuz bir yorum almak istemedim!"

Başarılı flörtümden dolayı içimden gülümserim, ama bir yanımda kötü hisseder, çünkü bir ilişkinin arasına girmekten nefret ederim.

"Beni gerçekten o kadar aptal mı sanıyorsun, Daniel? Seni tanıyorum, unutma. Nasıl çalıştığını biliyorum."

"Eğer bu kadar gergin olacaksan..." Açıkça kaba bir hakaret olacak cümlesini bitiremez, çünkü yanağına atılan bir tokat onu keser.

Açıkçası, bunu hak etmişti.

"Sen kafayı yemişsin," diyor şok içinde başını sallayarak. "Bu iş bitti." Sonra restorana geri dönüyor. Geri döndüğünde yanağına dokunduğunu, pembe izi gördüğünü ve olanları anladığını hatırlıyorum.

Bir an için, o ve Tanya fareleri yerleştirmek için çıktıklarını sandım, ama akşam yemeği sırasında sadece birkaç dakika dışarı çıktığını ve her adımını gösteren kamera kayıtları olduğunu düşünürsek, fareleri salan kişinin o olabileceğine inanmıyorum, bu da onu şüpheli listemizden tamamen çıkarmamasa da, aşağıya indiriyor.

Ama Tanya, personel odasında burnunu çekip derin bir nefes alıp sanki kendini topluyormuş gibi omuzlarını geriye atınca, listede biraz yukarı çıktı.

"Bana bulaştığına pişman olacak," diye duyduğumuz tek kelime, kapıdan çıkmadan önce duyduğumuz son sözlerdi. Rory videoyu durdurup bu akışta başka bir şey olmadığını belirtince sessizce oturduk.

"Çıkıyorlar gibi görünüyor, ya da en azından o öyle inanıyordu," diyorum, Daniel'in onların birlikte olduklarını ve onun daha fazlasını düşündüğünü söylediğini hatırlayarak. "O bir çapkın. Şimdiye kadar Rory ve beni saymazsak, yarım düzine misafirle flört ettiğini gördük. Tanya onu her yakaladığında kıskanıyor ve sinir krizi geçiriyorsa, belki de öyledir. Onunla uğraşacağına pişman olacak dediğini duydun. O odadan kolayca çıkıp fareleri salabilirdi."

"Katılıyorum," diyor Rory. "Ayrıca, kesinlikle Daniel değil. Oraya girdiğimde, onun iletişim cihazını dinleyip sabit diskini kopyaladım. Bizi Annette'e yönlendiren oydu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Görünüşe göre iki yıl önce eski karısı için hizmetlerimizi kullanmış. Tatil köyündeki sorunları kimse açıklayamayınca ve kaynağını bulamayınca, Annette'e Mavens'ı önermiş."

"Olamaz," diye fısıldadım. "Bunu nasıl buldun?"

"Rowan'ın yardımıyla şirketin e-posta sunucusuna erişimim var. Yangın gecesi e-postayı göndermiş."

Rory'nin yanına oturup derin bir nefes alıyorum. "Eğer oysa ve bizim verimli çalıştığımızı biliyorsa, soruşturma için bizi önermezdi. *Bizim* olduğumuzu biliyor mu?" diye soruyorum, Rory ile aramda elimi sallayarak.

O başını sallar. "Hayır, Annette'in onun önerisini kabul ettiğini bile bilmiyorum."

"Sence Tanya'dan şüpheleniyor mu?" diye soruyorum, yüksek sesle düşünürken.

Rory bir an düşünceli bir ifadeyle bakıyor, sonra başını sallıyor.

İyi tarafı, Daniel'i en azından sabotajları gerçekleştiren kişi olarak eleyebiliriz, çünkü akşam yemeğinin başlangıcındaki birkaç dakika hariç, tüm yemek boyunca benimle birlikte oturdu.

"Odaya geri dönüp araştırmaya başladığımda bunu da buldum," diyor Rory ve başka bir ekranı açıyor. "Değiştirilmiş kameralardan pek bir şey elde edemedim

kameralardan pek bir şey bulamadım, ama bulutun yedeklerinin yedeklerinin yedeklerinde saklanmış bunu bulmayı başardım." Oynat düğmesine basıyor ve karanlık bir kapüşonlu, başı eğik, çantasıyla odadan çıkan bir adamın görüntüsü beliriyor. Çantadan büyük bir şey çıkıyor.

"Bu...?" diye soruyorum, kalbim heyecanla çarpıyor.

"Soyulan oda mı? Evet," diyor Rory gülümseyerek. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, yakına eğilerek. "Kim o?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama sanırım..." der ve ekranları değiştirerek bana bir ekran görüntüsü gösterir. "Demi'ye bunu araştırmasını istedim."

"Bu bir kamera," diyorum heyecanla.

"Bence o odaya bu yüzden girdiler. Biri oraya saklamış. Barlow'lar önceki gün erken saatlerde otele giriş yapmış, bu yüzden kamera bulunmadan önce odaya girip onu almaları gerekiyordu."

"Bu yüzden hiçbir şey alınmamış," diyorum hayretle. "O kameraya ihtiyacımız var."

Rory bana özür diler gibi bakar. "Maalesef, kapüşonlu adamın olduğu başka bir video bulamadım."

İnliyorum. *Çok yaklaştığımızı* hissediyorum, ama bu davayı kapatmak ya da en azından son adımları atmak için ihtiyacımız olan hiçbir şey elimizde yok.

"Yaklaştık, Josie," diyor Rory anlayışla.

Ona gülümsüyorum, ne düşündüğümü tam olarak bildiği için. "Biliyorum, biliyorum. Sadece... çok yaklaştık, ama elimizde hiçbir şey yok. Sadece bir sürü çözülmemiş soru var."

Rory omuz silkiyor. "İşin eğlenceli yanı da bu, bebeğim." Ona sert bir bakış atıyorum ve o gülüyor.

"Hadi. Adamın çıkıncaya ve sen onun yatağına geri dönene kadar kasetleri izlemeye devam edelim."

Ve gerçekten, böyle bir teklife kim karşı çıkabilir ki?

FORTY-TWO

JOSIE

Sabahın köründe Rowan'ın odasından çıkıp Rory ile sabah yoga dersine gitmek için gözlerimizi ve kulaklarımızı her türlü fısıltıya açık tutarak yola çıkıyoruz. Tanya'nın bu derslerin yedek listesinde sık sık yer aldığını fark ettik ve son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, en şüpheli kişi o gibi görünüyor, bu yüzden dersin başlangıcında orada olmaya özen gösteriyoruz. Maalesef ders çok kalabalık ve o da yok, ama yavaş ve gevşek hareketlerin vücuduma verdiği hissi çok da kızamıyorum, özellikle de yeni gece aktivitelerim yüzünden itiraf etmek istemediğim kadar ağrım olduğunu düşünürsek.

Tabii ki bu yüzden üzgün değilim.

Havuzda geçireceğimiz bir sabah için bikini üstümü bağlarken, bir sonraki adımımızı düşünmeye çalışırken kapı çalıyor. Rory kapıyı açıyor ve Rowan'ın derin sesiyle onu selamladığını duyuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, ona doğru yürürken. İnce bir tişört ve bir çift şortla bir kez olsun rahat görünüyor. Gözlerinin, küçük üstümün içindeki dolgun göğüslerime kaymasını kaçırmıyorum. Geçen hafta onu kaç kez yattığının önemi yok, yetmiyor gibi geliyor. İkimiz de evdeyken durumun farklı olup olmayacağını merak ediyorum. Cennetten kurtulduğumuzda, bu ihtiyaç azalacak mı?

İçgüdülerim hayır diyor.

"Planlarımız var."

Bu sözler kafamı kaldırmamı sağladı. "Plan mı?"

"Bugün sen ve ben bir maceraya çıkacağız."

Heyecanlanmak istiyorum. Rowan'la bir macera, özellikle de bu cennet gibi yerde, kulağa harika geliyor. Ama...

"Ben iş için buradayım, Rowan. Öylece maceraya atılmam. Rory'ye haksızlık olur," diyorum, ona özür diler gibi bakarak.

"Lütfen git, yalvarıyorum," diyor Rory, çaresizce.

"Ne?" diye soruyorum, ona dönerek.

"Git. Altı saat boyunca bu odada huzur ve sessizlik içinde kalmak istiyorum. Her olayın olduğu saatlerdeki kamera kayıtlarını inceleyeceğim, Tanya'yı araştıracağım, o tür şeyler. Ayrıca, personel alanlarında yeni kurulan kameraların kayıtlarını da izlemek istiyorum."

"Ben yapabilirim..." diyorum ama o başını sallıyor.

"Normal bir insan gibi izin gününün tadını çıkarabilirsin," diyor Rory sert bir bakışla.

"Peki ya sen?" diye karşılık verdim, ellerimi belime koyarak. "*Sen* izin almıyorsun."

"Bu benim izin günümün aynısı. Bulabildiğim en müstehcen sesli kitabı dinleyeceğim, sonra da bu dosyaları karıştıracam. Kısacası, benim mutluluk anlayışım."

Haksız değil, ama yine de beni rahatsız ediyor.

"Bilmiyorum, burada kalmam gerektiğini hissediyorum. Havuza gidip birkaç kişiyle konuşabilirim ya da..."

"Dün de çok fazla bilgi aldın." Elimi tuttu ve bundan sonra söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini anladım. "Bence bir süre ortalıkta görünmemelisin," dedi Rory, bana bakarak.

"Anlamadım?" diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış. *Hiç* kenara çekilmedim ya da dikkat çekmemeye çalışmadım. "Sadece bir iki gün, Tanya'yı daha derinlemesine araştırıp

O her sabotaj sırasında, öncesinde ve sonrasında neredeydi? Kameraları inceleyeceğim ve artık erişimim olduğuna göre tüm taramalarını kontrol edip kartının nerede ve ne zaman kullanıldığını göreceğim."

"Sen bunu yaparken ben..."

"Tanya'nın yaptığını düşünürse seni hedef alabilir," diyor Rowan endişeli bir sesle ve sözlerim kesiliyor.

"Bunu konuştunuz mu?" diye soruyorum, ikisine de ihanet dolu bir bakış atarak, bunun aptalca olduğunu bilsem de. Rory iç çekiyor.

"O da bana aynı endişeleri dile getirdi. Alarm vermek istemiyorum ama asla emin olamayız." Bana bakar. "Ayrıca, Daniel'le çıktın ve o da gördü. Bugün dışarı çıkarsan, sana bilgi verebilecek herhangi bir erkekle flört edersen..."

"Ama belki ben..."

"Dikkatleri üzerine çekeceksin ve normal bir insan gibi eğlenmezsen bunun farkında olacaksın." Çenem sıkışır ve ona sert bir bakış atarım, ama sonra Rowan'ın eli bileğime konar ve ona dönüp bakarım.

"Dışarıdayken fazladan birkaç kontrol yapabiliriz. Hadi plaj çantayı hazırla, gidelim," diyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Ama oraya gitmek için yürümek gerekiyor. Spor ayakkabı giy."

Orada duruyorum, kafam karışık ve heyecanlı, o kanepede oturup beni beklerken vücudumu sıcaklık kaplıyor. Ondan onaylayarak gülümseyen Rory'ye bakıyorum.

"Adam kararını verdi."

Beni yürüyüşe götürüyor, ki son gittiğimizde olanları düşününce ilk başta karşı çıkmıştım. Her şey netleşene kadar konuklar için yürüyüşler durdurulmuş olsa da, bir ekip bölgede başka tuzaklar olup olmadığını iyice kontrol etmiş. Eski çizgi filmlerdeki gibi, şüpheliyi ayağından havaya kaldıran bir tel daha bulmuşlar, ama başka bir şey yokmuş. Yine de, hem tuzaklara hem de başka kanıtlara karşı dikkatli olmaya devam ediyoruz.

Yürüyüşümüzün yaklaşık bir saati sonunda, mülkün diğer tarafına ulaştık. Burası, açık renkli kumları, birkaç palmye ağacı ve kilometrelerce uzanan parlak mavi okyanusuyla küçük, تنها bir plajdı. Uzakta, bir yunusun sudan zıpladığını gördüm ve nefesim kesildi. O kadar güzel bir manzaraydı ki, burada olmasaydım sahte olduğunu düşünebilirdim. Arka tarafı tamamen ormana bitişik, ama plajın kendisi temiz.

"Burası," diyor Rowan, gururlu bir gülümsemeyle etrafına bakarak. "Bu yüzden burayı seçtim."

"Ormanlık bir plaj mı?" diye gülümseyerek soruyorum.

O başını sallar. "Ormanlık, تنها bir plaj. Geziler ertelenmediğinde, buraya çok özel geziler düzenliyoruz. Bir çift, belki iki çift, ekstra ücret ödeyerek bütün gün boyunca burada baş başa kalabiliyorlar. Onlara özel hizmet veriyoruz, bazen çiftler için masöz bile gönderiyoruz.

masaj için masöz bile gönderiyoruz. Çok pahalı ama misafirler bayılıyor. Kendi özel plajları gibi. İstemiyorlarsa mayo bile giymek zorunda değiller."

"Bana buranın çıplaklar plajı olduğunu mu söylüyorsun, Rowan?" diye soruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış. "Ben çok havalı biriyim ve kendimi oldukça ilerici biri olarak görürüm, ama çıplak kasıklarında kum olması bana göre değil. Üzgünüm, bunu sana söylemek zorunda kaldım."

Derin bir kahkaha atarak beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geri çekildiğinde, gülümsemesi geniş ve kaygısızdı ve aniden, görevdeyken kendime biraz zaman ayırdığım için kendimi kötü hissetmedim.

"Eğer böyle bir şey olacağını bilseydim, kesinlikle önceden uyarırdım, ama bil diye söylüyorum, kumlu kasıklar bana da hiç çekici gelmez."

"Phew," derim abartılı bir rahatlama ile, spor ayakkabılarımı çıkarıp sıcak, yumuşak kuma basarım. Kaya ve dal parçalarıyla dolu olmasını bekliyordum, ama öyle değil; mükemmel ve lüks, içimden yumuşak bir iç çekiş koparır.

Rowan elimi tutar ve beni plajın ortasına götürür, sonra yanında getirdiği büyük çantasını yere bırakır. Ben de çantamı karıştırır, onun serdiği plaj battaniyesinin üzerine eşyaları koyar ve ikinci kat sürmem gerektiğini bildiğim güneş kremi ararım.

"Uh, plaj çantanda şok tabancası mı var?" diye sordu ve döndüğümde, parlak pembe şok tabancamın battaniyenin üzerinde durduğunu gördüm. Endişeli bakışı beni gülümsetti.

"Oh, Betty mi?" Uzanıp onu alıyorum, düğmeye bir kez, sonra iki kez basarak çalıştırıyorum. Rowan daha da geriye yaslanıyor ve ben ona gülüyorum. "Evet."

Ağzını birkaç kez açıp kapadıktan sonra sordu, "Bunu uçağa nasıl soktun?"

"Yöntemlerimi sorgulama, Fisher," diyorum. O bana ters ters bakıyor, ben kıkırdıyorum. "Büyük valizime koydum, tanrı aşkına. El çantasına şok tabancası mı soktum sanıyorsun?"

"Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Yanağını okşayıp gülümsüyorum. "Bana olan güvenin çok hoşuma gidiyor." "Sana dünyadaki tüm güvenim var, Josie."

"Öyle olmalı," diyorum, ayağa kalkıp esniyorum. Gölgeyi ağaçların arasından yürüdükten sonra güneş tenimde harika hissediliyor, ama güneşin altında dururken su daha da çekici görünüyor. Şortumu çıkarıp suya doğru adımlar atmaya başlıyorum, omzuma bakıp

Rowan'ın kıcıma baktığını fark ettim. Geniş bir gülümsemeyle göz kırptım ve tekrar konuşmaya başladım. "Hadi. Yüzmek istiyorum."

"Buradan hiç ayrılmak istemiyorum," diyorum daha sonra iç çekerek, Rowan bana mutfakta hazırlattığı muhteşem sandviçleri ve taze, ev yapımı patates kızartmalarını yedirdikten sonra. Plaj battaniyesinin üzerinde yan yana sırt üstü uzanmış, güneşin bizi kurutmasına izin veriyoruz ve kendimizi cennetteymiş gibi hissediyoruz.

Ama buradan hiç ayrılmak istemememin sebebi güneş ve kumdan çok, yanımda uzanan adamla ilgili.

Son birkaç saati durmadan *konusarak* geçirdik. Benim gibi onun da evde yeterince vakit geçiremediği için evcil hayvanı olmadığını, ama bir gün evcil hayvan sahibi olmak istediğini öğrendim. Çocukken kayak öğrenmiş, ama yıllardır kaymamış, ancak yakında açılacak yeni Aspen tesisinde birkaç fırsat bulabilirmiş. Her zaman iş hayatında olmak istediğini biliyormuş, ancak lüks otellerle tanışması, lisans eğitimi sırasında Daydream'de staj yapmaya başladığında olmuş. En sevdiği yemek Japon mutfağı, en sevdiği renk lacivert ve çok fazla televizyon veya film izlemiyor, izlediğinde ise çoğunlukla 80'lerin aksiyon filmlerini tercih ediyor.

Ben de ona, bir kedim olmasını çok istediğimi söyledim, ancak ona bakacak kadar sık evde olabileceğimden emin olana kadar beklemem gerektiğini ekledim. Amerika kıtasından hiç çıkmadım ve kayak yapmadım; ancak bir görev sırasında, bir sörf dükkanı sahibi olan bir adamı araştırırken sörf yapmayı öğrendim.

Şaşırtıcı derecede kolay oldu. Bir terslik olmasını, beni rahatsız edecek bir şey söylemesini bekliyorum ama bana anlattığı her şey ona çok yakışıyor ve *uyuyor*.

Biz birbirimize uyuyoruz.

"Evet, ben de," diyor, elimi tutup sıkıyor. Ona gülümsüyorum, ama bunu engellemeye çalışsam da gülümsemem endişeyle karışıyor. Kaçınılmaz olarak, inanılmaz derecede dikkatli adam bunu fark ediyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, kaşlarını çatarak oturup bana bakıyor. Elini altımızdaki plaj battaniyesinin üzerinde bırakıp, diğer eliyle saçlarımdan birkaç teli geriye atıyor. Derin bir nefes alıp itiraf ediyorum.

"Sadece... şu anda, böyle, her şey mükemmel. İşlerimiz birbirine çok benziyor, bu yüzden dikkatimizi dağıtan çok az şey var ve birbirimize bağlıyız. Ama bir hafta sonra böyle olmayacak. İkimiz de çok çalıştığımızı, çoğu zaman seyahat ettiğimizi itiraf ettik. Ben sadece..." Bu mükemmel öğleden sonra, özellikle de bizim için her şeyin bu kadar yeni olduğu bir anda bunu söylemek çok aptalca geliyor.

Ancak, içime atmanın benim için asla iyi sonuçlanmayacağını da biliyorum. Bana yumuşak, güven verici bir gülümseme attığında, gerginliğim biraz azalır.

"Bir yolunu buluruz, Josie," diyor bana, sesinde en ufak bir şüphe yok. "Bulur muyuz?" diyorum ve sesimde gerginlik bile duyabiliyorum. Gerginlik çünkü gerçek şu ki, Rowan'dan *hoşlanıyorum*. Onu seviyorum ve şu anda, burada sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Davayı çözmeye ve kalışımızın sonuna yaklaşırken, bu balonun yakında patlayacağı gerçeği boğucu geliyor.

"Tabii ki çözeceğiz. Tatil iznin var mı?" "Hiç kullanmam," diye itiraf ediyorum.

"O zaman biz mükemmel bir çiftiz, çünkü benimkini kullanmazsam patronum beni sistemden kilitleyeceğini söyledi."

Biraz daha rahat bir kahkaha attım ve o da bana gülümsedi, sonra yüzü ciddileşti. "Her iki ayda bir, en az dört gün birlikte tatil yapalım. Ayrıca, çoğunlukla Hudson City'de çalışıyorum ve orada yaşıyorum." Ona zaten bildiğim bir şeyi söylemeden önce gülümsedim.

"Görevlerimin çoğu evimin yakınında."

"Yani ikimiz de evdeyken, geceleri kendi yataklarımızda uyuyoruz." Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Seninki ne büyüklükte?"

O buna gülüyor. "Kral."

Aklım, rahat olmasına rağmen sadece tek kişilik olan yatağıma gider. Hiçbir erkeği eve getirmediğim için daha fazla yere ihtiyacım olmamıştı.

"Tuvalet malzemelerimi ikiye katlarsam tezgahı paylaşmaya ne dersin?"

Gülümsemesi, karnımı ısıtan kocaman bir sırıtışa dönüşür. "Çift lavabom var ve sadece birini kullanıyorum. Senin dağınıklığın için tezgahta yeterince yer var."

"Benim dağınıklığım mı?" diye soruyorum, omzunu iterek. O da gülüyor, hafif ve mutlu, sonra eli kalçama kayıyor ve geriye yaslanarak beni kendine doğru çekiyor, beline oturana kadar. Saçlarım perdeleri gibi etrafımıza dökülüyor ve o nazıkçe saçlarımı bir omzuma atıyor.

"Senin biraz dağınık olduğunu bile inkar edemezsin, Josie." Edemem, ikimiz de biliyoruz, özellikle de benim kibirim ve banyo lavabom söz konusu olduğunda. Bu savaşı kazandığını görüyor, ama ısrar etmiyor. Bunun yerine, tekrar konuşmadan önce elini saygıyla yanağıma koyuyor, sesi alçak ve şefkat dolu. "Bunu başaracağız, Josie."

Dudaklarımı ısırıyorum, sinirlerim yine ele geçiriyor. D n görevler hakkında konuştuk ve burada sorun yok gibi görünüyordu, ama Hudson City'ye döndüğümüzde durum farklı. Görevler sırasında bana rastladı ve her seferinde bir şekilde kim olduğ m  biliyordu. Büyük bir şehir, ama *o kadar da* büyük değil. Sanırım şimdi bu konuyu konuşmak için en uygun zaman.

"Ben, şey." Konuşmadan önce dudaklarımı dişlerimin arasında sıkıştırıyorum. "Durduramıyorum. Randevular." Konuşmuyor, ben de açıklamaya çalışarak, anlamasını umarak konuşmaya devam ediyorum. "Biliyorum, çok zor, senin... kız arkadaşın başka erkeklerle çıkıyor, üstelik bir şekilde tanıdığın erkeklerle. Bir gün Gabriel'le Hudson City'nin dışına çıkıp şehir dışına gitmek gibi bir şey hakkında konuşabilirim, ama şimdilik olmaz, ve..."

O zaman hareket etti, beni büyük battaniyenin üzerine sırt üstü çevirip kollarımı sabitleyerek konuşmamı kesti ve bana bakmamı zorladı.

"Sen benim misin?"

Sözleri beni şaşırttı. "Ne?"

"Gecenin sonunda benim misin? Eve geldiğimde gireceğın yatak benim yatağım mı?"

"Yani... ya da benim."

Gözlerini devirip i  çekmeden önce dudaklarında k  k bir gülümseme belirir. "Yatağına davet edilen tek kişi ben miyim?"

Elimi kaldırıp, sakallı yanağın  okşadım. Sakalları yakışmıştı, ama ben onun temiz tıraşlı yüzünü de aynı derecede seviyordum. "Evet, Rowan," diye cevap verdim.

" nemli olan tek şey bu." Tartışmak için ağızımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Gerisini yolunda hallederiz, Josie. O gece senin gittiğın restoranlardan uzak durmak hoşuma gidecek mi? Çünkü sana rastlarsam, yanına gitmeden duramayacağım. Kesinlikle. Gece boyunca erkeklerle oynayıp, gecenin sonunda benim sikimi emdiğini düşünmek beni biraz tahrik ediyor mu? Kesinlikle evet." *Bu avantajı* hiç düşünmemiştim, ama d ş nmeliydim. Rowan'ın kıskan lığın  seviyorum. Bakışını fark ediyor ve aynısını yapıyor. "Bir yolunu buluruz, Josie."

"Nasıl bu kadar mükemmelsin?" diye soruyorum, çünkü bu dünyada böyle cevap verecek çok az erkek var.

Gülümser ve elini çeneme koyarak dudaklarımı dudaklarına yönlendirir, tatlı ve yumuşak bir şekilde öper ve fısıldar. "  nk  ben senin için yaratıldım, Josie. Bunu anlamamız biraz zaman aldı."

Kalbim bir an durur. Yine de cevap vermiyorum, endişe ve kaygının kalıntıları hala içimde. O da bunu hissediyor, her zamanki gibi, ve iç çekerek bizi hareket ettirip beni kucağına oturtuyor.

"Çalışmam gerektiğinde kızacak mısın?" "Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış.

"Dünyanın dört bir yanından geç saatlere kadar telefonlar geldiği için seni yemeğe çıkaramazsam sinirlenecek misin? Açılış öncesinde ve sonrasında dünyayı adeta görmezden geldiğimde bana kızacak mısın? Şu anda sana söylüyorum, o dönemde hayatında bir hayalet gibi olacağım, hayatta olduğumu kanıtlamak için mesaj ya da e-posta dışında hiçbir şekilde ulaşamayacaksın. Bir yönetim kurulu üyesiyle sohbet etmek, ona yaptığım işi bildiğime ikna etmek için flört etmek zorunda olduğum için sadakatimi sorgulayacak mısın?"

"Tabii ki hayır, Rowan. Yani, lanet olsun, benim işim..." Diye başlıyorum, kaşlarım çatılmış.

"Aynen öyle," der, sanki tek açıklaması buymuş gibi. Sonra duraksar, anlamamı bekler ve yavaş yavaş anlarım. Sonra açıklayarak her şeyi netleştirir. "İşlerimiz farklı ama aynı. İkimiz de çok çalışıyoruz. İkimiz de bunu tamamen bırakmayacağız. İkimiz de işimizi seviyoruz ve en azından benim için bu, geçmişte birini bulmamda büyük bir engel oldu. Bunu anlıyoruz. Anlıyoruz. Bunu başaracağız." Sonunda, kendini tutamıyormuş gibi, kolunu belime doladı ve beni kendine daha yakın çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü bitirdiğinde alnını alnıma dayadı. "Anladın mı?"

"Evet, anladım Rowan," diye fısıldadım.

Ve ilk kez, her şeyi anladığımı düşünüyorum: işi, hayatı, adamı. Her şeyi.

Saatler sonra, isteksizce eşyalarımızı topluyoruz ve ormana geri dönüp ağaçların arasından geçerek ana tatil köyüne geri dönüyoruz. Sabotajcılar için dikkatli bir şekilde etrafa bakınıyoruz, ama neyse ki kimseyi görmüyoruz.

Ta ki bir rüzgâr esip ağaçları sallayarak ışığın geçmesini biraz değiştirene kadar. O anda uzaktan bir şey görüyorum: metalden yansıyan hafif bir ışık parlaması. Tek kelime etmeden patikadan sapıp, onu gördüğüm yöne doğru uzun otların arasından ilerliyorum. Bir başka parıltı, alanı daraltmama yardımcı oluyor, ama hâlâ

Yüz metre uzaklıkta, kayalık ve tehlikeli bir arazi vardı. Sandalet yerine spor ayakkabı giydiğim için çok şükrettim.

"O ne?" diye soruyorum, çenemi o noktaya doğru eğerek.

"Ne ne?" Rowan benim gördüğümü anlamadı, ama ben onu dinlemeden oraya doğru ilerledim. Ormanların derinliklerindeydi, ama o gün sadece Rowan ve ben oradayken, hiçbir şey yapmadan vakit geçirirken bile, aklım hala işteydi, davayı düşünüyordum.

O bölgeye yaklaşırken, çok iyi gizlenmiş olduğu için neredeyse yerini kaybediyorum. *Onu görebilmemin* tek nedeni, şans eseri bir ağacın sallanmasıyla metalin üzerinde *tam zamanında* parlayan ışık olmuştur. Sanki bir avcı ve o da avımmış gibi, gözlerimi o noktadan ayırmadan yavaşça ilerliyorum.

"Josie, ne yapıyorsun?" diye soruyor Rowan, ama cevap vermiyorum, onun yerine elimi sallayarak beni takip etmesini işaret ediyorum. İçgüdülerime güveniyorum ve bu beni hiç yanıltmadı, ama bunu açıklamaya vaktim yok.

"Josie..."

"Bir şey gördüm," diyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, metalin bir parıltısını daha görürüm. Ellerim titreyerek ona uzanırım, nesneyi kaplayan iğrenç şeyi görmezden gelmeye çalışırım. Korkuyu bastırıp, gördüğüm şeyin bir tür havlu olduğunu anladığım nesneyi kaplayan yaprakları silkelerim ve açarım.

Ve işte orada.

Kayıp güvenlik kamerası.

"Ne gördün?" diye sorar, adımlarını yavaşlatarak yanımda durur. Ona işaret edip gülümserim.

"Şunu."

Uzun otların ve kaymış olabileceğini düşündüğüm birkaç palmiye yaprağının altında, kiralık kulübeden alınan yanmış kamera duruyor.

"O ne?" diye soruyor Rowan, öne eğiliyor ama sanki ısıtır diye korkarak ona uzanmıyor.

"Bu, bulamadığımız en büyük kanıt," diye fısıldıyorum ve çantamdan kurulandığım havluyu çıkarıyorum. Son birkaç haftadır evren benim lehime işliyordu, ama *tanrım*, bugün bu buluntu ile bana yardım ediyor. O anda ağaçlar hareket etmeseydi, tam *bu* patikadan gitmeseydik, o anda oradan ayrılmasaydık, güneş tam da gözüme çarpacak şekilde vurmazdı.

"Bu bir güvenlik kamerası," diyor sonunda, ben onu kaldırıp incelediğimde. Üzerindeki yanık izleri ve kire rağmen oldukça iyi durumda görünüyor. Rory'nin dediği gibi çipin zarar görmemiş olmasını ve üzerinde kullanılabilir görüntüler olmasını umuyorum.

"Dün gece büyük bir fırtına vardı. Belki daha iyi gizlenmişti ve şimdi ortaya çıktı?" diye soruyor Rowan, ben de başımı sallıyorum.

"Muhtemelen. Rory buradan bazı görüntüleri kurtarabilir, o yüzden şimdi onu bir an önce ona geri götürmeliyiz. Kesinlikle çıldıracak," diyorum, yeni bulduğumuz şeyden neredeyse başım dönüyor. Görünüşe göre öğleden sonra izinim verimli geçmiş.

Bana geniş bir gülümsemeyle başını salladıktan sonra paketi alıp sırt çantasına koydu. "O zaman onu ona geri götürelim."

FORTY-THREE

JOSIE

"Hoş geldiniz, aşk kuşları," diyor Rory içeri girdiğimizde ve ben ona gülümsüyorum, mutluluktan bedenim hafiflemiş. Kabul etmek istemem ama o haklıydı: İş yapmadan, insanların zihinlerini kurcalamadan bir öğleden sonraya çok ihtiyacım vardı. Şimdi dinlenmiş ve bu davayı kapatmak için heyecanlıyım.

Büyük bir kanıt bulmak yardımcı oldu.

"Öğleden sonra nasıl geçti?" diye soruyor.

"Aslında harika. Bir keşif yaptık," diyorum ve Rowan'ın çantasına uzanıyorum.

Bize sinirli bir şekilde bakıyor. "Senin seks maceralarını duymak istemiyorum, Josie."

Rowan öksürmeden önce tükürüğünü boğazına kaçıırır, ama ben onu görmezden gelirim.

"Seks maceraları yok, seni ucube." Parmaklarım ekipmanı kavrar ve onu tutup çıkarır. "Ama kamera ne olacak?"

"O...?" diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmış, elimdeki yanmış kamerayı inceliyordu.

"Kiralık odadaki kamera mı? Umarım öyledir."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, sonra ona uzandı. "Nerede buldun buldun?"

Sarı kamerayı ona uzattım. "Şans eseri," itiraf ettim. "Gizli bir plaja gitmiştik. Gizli bir plaja gittik ve geri dönerken güneş ışığı kameraya vurdu. Bakmak için baktım ve orada duruyordu. Tuzakların ardından yürüyüşler iptal edildi, bu yüzden suçlu, bir süre kimse gelmez diye düşünerek kamerayı oraya sakladı herhalde."

Rory odanın diğer tarafına geçip masaya doğru yürüdü, havluyu serdi ve küçük alet çantasını çıkardı.

"Bunu yapmak istemem ama bir telefonum var" — Rowan saatine bakar — "kırk beş dakika sonra, ve şu anda olduğumdan biraz daha az plaj serserisi gibi görünmem gerekiyor."

Gülümserim ve başımı sallar. "Git, git. Biz bu işin üstesinden geleceğiz," derim ve Rory'ye başımı çeviririm, onun bu işle uğraşırken ben de daha fazla dosya inceleyeceğimi bilerek.

"Beni haberdar eder misin?" diye sorar.

"Tabii ki. Bitirince haber ver." O sırtıttı. "Akşam yemeği getiririm."

"İyi, bütün gece burada olacağız," diyor Rory, kamerayı ambalajından çıkarıp alet çantasını alıyor. Noel'de çocuk gibi görünüyor ve Rowan'a bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Şimdi git. Josie'nin de bakması gereken dosyalar var ve sen onun dikkatini dağıtıyorsun."

"Ben mi?" Rowan saatine öfkeyle bakar.

"Sen yokken incelememiz için dosyaları ayırdım. Ben iyiyim ama hepsini o kadar çabuk inceleyemem."

Ona yardım etmeme izin verdiği için biraz rahatladım, çünkü daha önce yaptığı gibi sekiz enerji içeceği içip hiç uyumadan çalışmaya devam edeceğini sanıyordum.

"Tamam, peki, siz bayanlar işinize bakın," diyor Rowan, sonra yaklaşip dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Sonra kapıdan çıkıyor.

Rory, kanıtlara zarar vermeden kamerayı açmanın en iyi yolunu bulmak için kılavuzlara ve videolara bakarken, biz uzun saatler boyunca neredeyse sessizce oturduk. Ne yazık ki, yangın nedeniyle beklediğimiz gibi parmak izi yoktu ve kamera kasasının bir kısmı iç kısımda ermişti. Bu, Rory'nin iç mekanizmalara zarar vermeden kamerayı açmak için yaratıcı olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu arada, Rory'nin sistemden aldığı tarih ve saatleri dikkatlice tarayarak, şüphelinin silmediği, dikkatlice gizlemediği bir tür kanıt bulmaya çalışıyorum.

Sonunda, ikinci saatte bir mola veriyoruz ve ben heyecanla hafifçe nefes veriyorum. Rory başını bana doğru çeviriyor, taktığı mikroskop gözlükleri onu komik ve böcek gözlü gösteriyor. Ama o sesin ne olduğunu biliyor. "Ne buldun?"

Kararsız bir şekilde başımı sallıyorum. "Bilmiyorum... Bilmiyorum," diyorum ve o gözlüklerini çıkarırken bilgisayarı ona doğru çeviriyorum. Oynat düğmesine basmadan önce. Görüntüde, bir koridorda duran bir çalışan bir odaya bakıyor, açıkça paniklemiş ve

sonra farklı bir yöne koşuyor. Birkaç tıklama daha yaptıktan sonra, adamın birçok gizli depo dolabından birine koştuğunu gösteriyorum, ama ne yazık ki, kaçınılmaz olarak, dinleme cihazı yerleştirmediğimiz bir dolap olduğunu düşünüyorum. Yaklaşık on dakika sonra dışarı çıkıyor, omzuna bir çanta asmış ve kulağına bir telefon tutuyor.

"Bu kim?" diye soruyor, ekrana bakarak.

"Sanırım Carter," diyorum, çalışanların fotoğraflarını karıştırıp ona doğru çeviriyorum. "Peyzaj bölümünde müdür yardımcısı."

"Tanya'nın Daniel'la birlikte olduğu için ona verdiği işi mahvettiğini söyleyen adam, değil mi?" Ben başımı salladım. "Ama neden kaçıyor? Korkmuş mu?" diye sordu Rory. "Bu video ne zaman çekildi?"

Ona dönüp gülümserim.

"Bence o bizim güvenlik ihlaliz olabilir," diyorum.

"Ne?" diye sorar Rory, ama çoktan kamerayı yana çevirmiş, bilgisayarını kapmış ve yazmaya başlamıştır.

"Bundan yaklaşık üç dakika sonra, biri kamera görüntülerine girip önceki kayıtları silmiş ve fare olayından sonra göze çarpmayan bir döngü oluşturmuş. Bu, silinmemiş yan salonlardan birinden. Her olaydan önce ve sonra nerede olduğunu kontrol edebilir misin?" diye soruyorum, kalbim deli gibi atıyor.

"Tamam," diyor Rory ve iki ekranı aynı anda çalıştırarak yazmaya başlıyor. Omzunun üzerinden, kartın kullanımı öncesi ve sonrasını takip etmek için bir sistem kurduğunu görüyorum. Ardından, zamanları ve alanları başka bir ekrana giriyor. Bu ekran, Rowan'ın bize erişim izni verdiği kameralardan ayrıntıları alacaktır. Sonra diğer bilgisayarına geçip, adam hakkında arka plan araştırması yapmak için bir sekme açıyor.

Orada, onun yirmi beş yaşında olduğunu, bir ağabeyi olduğunu ve tüm hayatı boyunca Florida'da yaşadığını öğreniyoruz. Daydream açıldığında orada çalışmaya başlamış, bu yüzden Tanya'ya işi bulma hikayesi zaman çizelgesiyle uyuyor.

"Sabıka kaydı var," diye mırıldanıyor Rory. "Öyle mi?"

"Kayıtlar mühürlü, ama dur, ben..." Yeteneği beni korkutuyor, ama bir şekilde, yüksek sesle okumadan birkaç saniye önce sisteme girmeyi başarıyor. "Siktir. On yedi yaşındayken okul kayıtlarına girip notlarını değiştirmiş. Yakalanmış, ama okul dava açmamış. Sadece not almışlar, aslında."

"Yani yeteneği ve becerisi var," diyorum ve o bana sertçe başını sallıyor.

Diğer bilgisayarı, aramayı bitirdiğini belirten bir ses çıkarır ve o da dikkatini oraya verir. Biraz daha yazıp tıklamalar yaptıktan sonra sandalyesine geri yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Daha yakından karşılaştırmam lazım, ama bana göre, kaçırları her sabotajın bildirilmesinden hemen önce veya hemen sonraya denk geliyor."

Nabzım hızlanır, adrenalin vücudumda dolaşır, ama yine de mantıklı ve taktiksel düşünebiliyorum.

"Olaylar gerçekleşirken o orada görünüyor, yani olayları gerçekleştiren o değil mi?" Rory bilgisayarımı kendine doğru çekerek sorar, klibi bininci kez hızlıca izler, sonra durur ve Carter'ın yüzüne yakınlaştırır.

"Hayır, onun yaptığını sanmıyorum. Fareleri gördüğünde yüzüne bakın. Tamamen donakalmış ve paniklemiş görünüyor. Olanların farkında değildi."

"Ama kesinlikle bu işin içinde. Belki de gerçek suçluyu koruyordur?" diye soruyorum.

"Ya da muhtemelen biriyle birlikte çalışıyor," diyor Rory.

"Biriyle birlikte mi?"

"Her halükarda, güvenlikte bir sızıntı var gibi görünüyor. Bir suç ortağı," diye fısıldıyorum.

"Ama neden? Ve kimin için?" diye sorar Rory yüksek sesle. Bunun cevabını bilmemek beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyor. "Siktir, keşke onu yakalayıp bir odaya kapatıp sorguya çekebilsek."

Bunun böyle bir durumda doğru taktik olmadığını bildiğim için başımı sallıyorum.

"Hayır. Henüz değil. En iyi ihtimalle, o bu işin beyni, başka biri de onun için işleri halledip izlerini örtüyor. En kötü ihtimalle, biri onu kullanıyor ve peşine düşersek asıl hedefimizi kaybederiz. Bu işi halletmek için tüm açılardan bakmamız lazım. Şu anda, elimizde çok fazla dolaylı kanıt var. Ayrıca, fareleri görünce şok olmuş gibiydi, içimden bir ses onun birini kurtarmaya çalıştığını söylüyor. Bir arkadaş ya da sevgilisi..." Yaklaştığımı bilsem de, yeterince yaklaşmadığımı bilerek iç çekiyorum.

"Sen bununla uğraşırken ben de bir şeyler bulmaya çalışayım mı?" diye soruyorum, bebeği gibi tuttuğu yanmış kameralara başımı eğerek.

"Aslında," diyor gülümseyerek. "Sen bunu bulmadan hemen önce, neredeyse..." Kameraya geri dönüyor ve bir an daha uğraşıyor

sonra cımbızla havaya bir şey kaldırır. Şaşırtıcı derecede temiz ve tek parça halindedir ve heyecanım artar.

Bu, davanın en sevdiğim kısmı. Her şeyin yerine oturmaya başladığı an. Bu davayı bir kez ve sonsuza kadar çözmeye ne kadar yaklaştığımızı hissedebildiğim an. Vücudum elektriklenmiş, aşırı yüklenmiş ve heyecanlı hissediyorum.

"Bu..." diye başlıyorum ama Rory gurur dolu bir gülümsemeyle sözümü kesiyor.

"Kiralama binasının yakılmadan önceki son anlarının görüntülerini içeren mikroçip mi? Evet."

"Aman Tanrım," diye heyecanla fısıldıyorum. Rory gülümsüyor ve daha küçük olanı takmak için bir çipi çıkarıyor, sonra da bilgisayara takıyor. Bilgisayarın işlemlerini beklerken nefesimi tutuyorum ve sonra dosyaları içeren bir ekran beliriyor.

"Yanmadan önceki son on dakikanın kaydı var," diyor Rory, ekrandaki son dosyayı işaret ederek. Dosyalar otuzar dakikalık bölümler halinde kaydedilmiş gibi görünüyor, ama bu dosya kesilmiş. Dosyayı tıklıyor ve izliyoruz. Karanlık, ama gece görüş kameraları görmemizi sağlıyor. Ekranın önünden bir kaplumbağa geçerken gülümsüyorum ve Rory, Rowan'ın bizi ilk kez orayı kontrol etmeye gittiğimizde yakaladığını hatırlayarak kahkaha atıyor.

Ve sonra onu görüyoruz.

Ne yazık ki ses yok, ama ekranın köşesinde, tamamen siyah giyinmiş ve maskeli bir adam, belli ki bir görev için kulübeye doğru ilerliyor. Sonra dönüp ellerini havaya kaldırıyor. Adamımız bir adım daha atıyor ve başka bir yüz görünüyor, bu seferki maskeli değil. Açıkça tartışıyorlar. Beyaz tişört ve siyah bisiklet şortu giymiş, yan tarafında spor salonu logosu bulunan büyük, uzun saplı bir çanta taşıyan bir kadın.

"Bu kadını tanıyor musun?" diye sorar Rory alçak sesle, sesinde aynı keşif heyecanı vardır.

"Hayır," diye fısıldadım, çünkü etkileşimi görebiliyoruz ama görüntü kalitesi çok iyi değil. Adam kadının elinden çekilirken o da başını salladı ve kızgın ya da sinirli bir şekilde uzaklaştı. Sonra siyah giysili adam sırt çantasından çakmak gazı da dahil olmak üzere bazı eşyaları çıkarır ve etrafa bolca döker. Kulübeye ateş eder ve birkaç dakika sonra kamera söner; ateşin ısısı çok fazladır.

Bir an orada oturup az önce izlediklerimizi sindiriyoruz. "Sonra ne oldu? Geri geldiler mi? Aldılar mı?"

Rory omuz silkiyor ama yine de başını sallıyor. "Öyle olmalı, sonra da saklamaya çalıştılar." Başka bir pencere açıyor ve kulübe görüntülerinde tam saati kontrol ettikten sonra

kulübenin görüntülerinde tam saati kontrol ettikten sonra kamera ekranından ayrılır ve birkaç dakika boyunca sihirli ellerini çalıştırır. O, tatil köyündeki kameraları inceleyerek, eksik görüntüleri tamamlamaya çalışarak kadının ayrılışını takip etmeye çalışıyor. Kameralar tekrar çalışmaya başladığında, çalışanların otoparkını kontrol ederken, kadını aynı kıyafetlerle ve omzunda çantasıyla bir kez daha görüyoruz. Arabaya biniyor ve uzaklaşıyor, ancak yüzünü hala net olarak göremiyoruz. Rory aracın ekran görüntüsünü alıyor.

"Plaka numarası," diye fısıldadım.

Rory başını sallar. "Numaraları görebilecek kadar netleştirecek ekipmanım yok, ama Demi..." der ve ben gülümserim, tek kelime etmeden telefonumu alıp iş arkadaşımızı ararım.

"Selam, erkek avcısı," diyor ilk çalışmada telefonu açtığında. Demi de flört etmekte çok iyidir, ama daha da önemlisi, o adeta bir yalan makinesidir, eminim şu anda diğer iş arkadaşımız Lana'ya karşı da bu yeteneğini kullanıyordur.

Video görüşmesinde, bir otel odasının yatağında oturuyor, kızıl saçları başının üstünde gevşek bir topuz haline getirilmiş ve gözlükleri burnunun üzerinde duruyor.

"Selam bebeğim, çabuk ol: Sana bir fotoğraf göndereceğim, biraz vaktin var mı? Tanımlamak istediğimiz bir araba plakası var."

"Tam da iyi bir zamanda yakaladın," diyor gülümseyerek. "Lana antrenmana gitti, ben de burada tek başıma sıkıntıdan patlıyorum. Dosyayı gönder, bir bakayım ne yapabilirim. MVC'de de kontrol ederim. Sistem açık."

"Sen bir meleksin," diyorum ve kamerayı bilgisayar başında oturan ve fotoğrafı gönderen Rory'ye çeviriyorum.

"Hey Rory!" diyor Demi.

"Selam kızım, az önce gönderdim." Demi başını salladı ve bir bilgisayar çekti, açılışta değiştiğinde aramayı dizüstü bilgisayara aktardığı belliydi ve yazmaya başladı.

"Neredeydiniz?" diye soruyorum, yatağıma oturarak.

"Bu hafta Minnesota'dayız. Florida Keys'ten çok uzak." Gülerek cevap veriyorum.

"Sizi kışkandığımı söyleyemem," diyorum. "Monster truck davasını yapıyorsunuz, değil mi?" O şiddetle başını sallar. "Lana da kamyonun içinde mi?"

"Evet, şu anda yaptığı şeyi yapmak için bana para versen yapmam. Grmelisin, delilik," diyor. "Tamam, görüntü işleniyor. Bekle, sana birkaç fotoğraf göndereceğim."

Telefonum titriyor ve ekranı değiştirip ondan birden fazla fotoğraf gönderildiğini görüyorum. Fotoğrafları kaydırırken, Lana'nın pembe ve mor renkli tam vücut yarış kıyafeti giymiş, kaskında tek boynuzlu at boynuzu olan halini görünce glmemeye çalışıyorum. Arkasında pembe, mor ve beyaz renklerle boyanmış devasa, parlak, tek boynuzlu at canavarı kamyonet var. Tekrar kaydırđıđımda, arabanın toprak yığınına çıkıp havada takla attıktan sonra dört tekerleği üzerine indiği bir video klip var.

"Vay canına! Lana orada mı?" diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, Rory de yerinden kıpırdanıp benim telefonuma aynı hayranlıkla bakıyor.

"Size söylüyorum çocuklar, o bunun için doğmuş. Delilik bu. Sıralamada tüm erkekleri geçiyor."

"Erkekler, ha?" diyorum gülümseyerek.

"Oh, Lana'nın en yakınında çalıştığı çocuğu *görmelisin*," diyor Demi ve elini yüzüne doğru sallamaya başlıyor. "Bir pislik, ama lanet olsun, çok seksi."

"şüpheli mi?" diye sorar Rory ve Demi başını sallar.

"Hedef." Hedefiyle yakın çalıştığımız davalar her zaman karmaşık olduğu için iim burkuldu. "Gerçek bir baş belası, bir kızın onu yenmesinden nefret ediyor, bu iş için kendini çok iyi buluyor. Eskiden F1'deydi ama pek başarılı olamadı."

"Oof," diye inlerim, bu tip insanları tanıyorum. "İyi şanslar."

Hedef davalar, bir kişinin fiziksel veya duygusal olarak hedef alındığı davalar, insan duygularını hesaba katmamız gerektiği için çözmesi en zor davalardan bazılarıdır. Birisi başka birine zarar vermeye çalıştığında motivasyonlar bulanıklaşır. Böyle bir pisliği korumaya çalıştığınızda ise bu daha da artar.

"Evet, kavgalarını izlemek çok eğlenceliydi. Tamam, bitti," der sonunda. "Tamam, araba sahibi... Tanya Renard. Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış Rory'ye bakıyorum. "Olamaz," diye fısıldıyorum.

"Evet olarak kabul ediyorum." Demi'nin tarafındaki kapı alınır ve o ayağa kalkar. "Yemeğim geldi. Başka bir şey ister misiniz? Benimkinden de gönderirim."

Kafamı sallarım ve Rory cevap verir.

"Hayır, hepsi bu kadar. Teşekkürler, Demi. Sen bir meleksin." "Siz de kendinize dikkat edin, tamam mı?" diyorum.

"Sen de. İşimiz bittiğinde bir şeyler içelim mi?"

"Yalvarıyorum," diyorum. "Eve vardığımızda ararım!"

O da başını sallayıp telefonu kapatıyor ve ben heyecandan neredeyse zıplayarak Rory'ye dönüyorum. Rory, her zamanki gibi, çalışanların kimlik kartlarını çoktan çıkarmış ve kundakçının kavga ettiği kişinin kim olduğunu bulduğumuz daha da netleşiyor. "Biz gelmeden önce yapılan sabotajlardan biri spa'daydı, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Çamurdaki tahriş edici madde."

Aklım, bunu listemize eklemeye çalışırken durmadan çalışıyor, çünkü kadının spaya erişimi olabileceği çok açık. Şüpheli listemizdeydi, ama itiraf etmeliyim ki, son ana kadar onu olası bir aday olarak görmemiştim. Açıkçası bir hata. Ama...

"Ama yangını çıkaran o değildi," diyor Rory.

"Ama olay sırasında oradaydı," diyorum, kafamı eğerek parçaları birleştirmeye çalışıyorum. "Daniel'la ilişkisi bir tür dikkat dağıtma olabilir mi?"

"Her sabotaj olduğunda nerede olduğunu kontrol edebilir miyiz? Kameraların çoğunun kurcalandığını biliyorum, ama örneğin hırsızlık olduğunda neredeydi?"

"Bakabilirim. Ama onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız olacak." Kabul ederek başımı sallıyorum. "Nereden bulacağız? O senden hiç hoşlanmıyor, ona sihrini kullanamazsın."

Tam o sırada, Rowan'dan yeni bir mesaj geldi. Arama işlerini bitirmiş ve akşam yemeği için yukarı çıktığını söylüyordu. Rory'ye gülümsedim, aklıma harika bir fikir gelmişti.

FORTY-FOUR

JOSIE

"O," diyor Rowan, yeni bulduğumuz tüm kanıtları ona gösterdikten sonra. Rory ve ben birbirimize inanamayan bakışlar atıyoruz, sonra ona küçük bir gülümseme atıp başımı sallıyorum. "Ciddi misin? İkiniz de onun yaptığını düşünmüyor musunuz?"

Omuzlarımı silkiyorum ve elini okşamak için içimden bir dürtü hissediyorum.

"Bunu çok yaptık, Rowan. Bize güven. O da bu işin içinde, yanlış anlama, Carter gibi. Ama o yapmadı." O inanamadan geriye yaslanır, ama ben açıklamaya devam ederim. "Yangından önceki o video mu? Kızgındı. Suçluya yapmamasını söyledi. O yapmadı, ama kim olduğunu biliyor. Ayrıca onu ihbar etmek için ortaya çıkmadı, yani ona sadakat ve bir bağ var. Hatta suçlunun bunu onun için yaptığını bile söyleyebilirim."

Bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onun için mi? Neden biri birini için bir oteli sabote etsin ki?"

"İnsanlar birinin dikkatini çekmek için daha çılgınca şeyler yapmıştır." "Onun dikkatini çekmeye çalışıyor mu sence?"

Omuz silkiyorum. Bu teoriyi destekleyecek somut bir kanıtım yok, ama içimden bir his var. Yine de, bildiklerimi anlatıyorum. "Sabotajların çoğu spa'da gerçekleşti," diye hatırlatıyorum.

Tabii ki bu olay hala aklında, çünkü içeri girdiğinde, bu kadar uzun süre meşgul olmasının bir nedeninin, bir çalışanın misafir için masajı hazırlarken masaj masasının devrilmesi olduğunu söylemişti. Masaya baktığında, üç vidanın eksik olduğunu fark etti, tam da hizmet sırasında masanın devrilmesini neredeyse kaçınılmaz kılacak üç vida. Neyse ki o sırada hizmet yoktu ve kimse yaralanmadı, ama bu da sabotajın başka bir açık örneği idi.

Rowan başını sallar ve içini çekerek, "Birinin dikkatini çekmenin bir yolu da bu sanırım," der.

Gülümserim ve onun getirdiği oda servisi kabından bir patates kızartması alıp düşünceli bir şekilde çiğnerken tekrar konuşmaya başlarım.

"Onunla konuşmalıyız," diyor Rory, odada volta atmaya başlıyor. Bu, görevlerin en sevmediği kısmı: hedefe çok yakın olduğumuz, ama henüz ulaşamadığımız ve sorunu çözmek için tek bir parçanın eksik olduğu anlar.

"İyi şanslar, çünkü Tanya seni her gördüğünde boğulmanı diliyor gibi bakıyor," diyor Rowan gülerek.

Gözlerimi devirdim, ama sonra ona baktım, geniş omuzları ve dağınık saçlarıyla adamımı izledim ve gülümsedim.

"Neden, söyleyeceğin şeyden hiç hoşlanmayacağımı hissediyorum?" diye sorar, sinirli bir iç çekişle. Ondan Rory'ye bakarım, o da gülümser, benim ne diyeceğimi çoktan anlamıştır.

"Hiç süper havalı bir gizli ajan olmayı düşündün mü?" diye soruyorum.

Ertesi sabah, Rowan'ın ofisindeki kameraları çalıştırıyoruz ve dikkatle izliyoruz. Dün gece, bunun en iyi seçenek olduğuna ve Rowan'ın bunu kesinlikle başarabileceğine onu ikna ettikten sonra, Rowan Tanya'ya sabah erkenden ofisine gelmesini isteyen bir e-posta gönderdi ve Tanya her an ofisine gelebilir.

"Hissediyor musun?" diye soruyorum, sesim alçak.

"Evet," diye cevapladı Rory ve onun onayıyla içimi bir ürperti kapladı.

Her davada, bunu hissettiğiniz bir an vardır: dönüm noktası yaklaşır, tüm parçalar yerine oturur ve her şey anlam kazanır. Havada hissedilir ve ben hala Tanya'nın suçlu olduğunu düşünmüyorum, ama o kim olduğunu biliyor ve davayı çözmemiz için ihtiyacımız olan bilginin sadece bir parçasını bize verecek.

Bugün.

Kendi adımları bildiğim kadar eminim, bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Başka bir şey söyleyemeden, monitörden bir vuruş sesi gelir ve Rowan dikleşir. Omuzlarını geriye atar ve derin bir nefes alır, sonra "Girin" der.

Bu an inanılmaz derecede önemli olsa da, erkek arkadaşımın koyu lacivert takım elbise ve kravatsız beyaz gömleğiyle ne kadar yakışıklı olduğunu görmek için bir an bile olsa gözlerimi ondan ayıramıyorum. Üstteki iki düğmeyi kasıtlı olarak açarak çekiciliğini artırmış ve Tanya'nın dikkatini dağıtmış.

Ama buna uzun süre odaklanamıyorum çünkü kapı açılıyor ve Tanya içeri giriyor, adımlarında bir havayla, benim hoşuma gitmeyecek kadar geniş bir gülümsemeyle ve göğsünü dışarı çıkararak onun masasına yaklaşıyor.

"Sakin ol, kızım," diye mırıldanıyor Rory ve elimdeki kalemi o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "O sana deli gibi, kıskanmana gerek yok."

Kıskanmadığımı, sadece o kadını sevmediğimi söylemek istiyorum. Ancak Tanya konuşmaya başlar ve ben odaklanmak zorunda kalırım, kişisel duygularımı bir kenara itip her hareketini profesyonel bir gözle yorumlamaya başlarım.

"Beni çağırdınız mı?" diye sorar, ellerini sandalyeye koyup öne eğilir, dudaklarında kedi gibi bir gülümseme belirir. Birkaç gün önce o sandalyenin üzerinde becerilmemiş olsaydım, kıskanabilirdim. Ama ne yazık ki...

"Evet, evet, sadece biraz sohbet etmek istedim. Lütfen otur." Abartılı bir şekilde sandalyeyi çekip, oturmadan önce kıcını dışarı çıkararak gösteriş yapar.

"Dün spada başka bir olay daha oldu. Bir çalışan misafir için masajı hazırlarken masaj masası çöktü. Tanrıya şükür yaralanan olmadı, ama bu, spa departmanında bildiğimiz dördüncü olay."

Tanya'nın şok ve endişeli görünmesi, gözlerinin fal taşı gibi açılması ve dudaklarının aralanması onun lehine. Rowan'ın ofisine gitmeden önce bu konudan haberi olmaması için elimizden geleni yaptık ve görünüşe göre başardık.

"Oh hayır! Çöktü mü? Arızalı mıydı?"

Rowan başını eğip açıklamaya başladı. "İlk incelemeler, çökmesini sağlamak için vidaların söküldüğünü veya gevşetildiğini gösteriyor."

Gözleri yumuşar ve masum bir ifade alır, bir an için neredeyse kendimi kötü hissederim.

Sonra neden kötü hissetmemem gerektiğini gösteren birikmiş kanıtları hatırladım, en önemlisi, tüm bu sorunları kimin yarattığını biliyordum.

"Beni buraya çağırdın çünkü..." Gözleri büyüdü ve eli göğsüne gitti. "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Sesi biraz

yüksek çıkıyor. "Bu karmaşa hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"İşte orada," diyor Rory, aynı şeyi fark ederek. "Bir şey hakkında yalan söylüyor. Paniklemiş."

Onaylayarak başımı salladım ve Rowan'ın nazikçe başını sallamasını izledim.

"Hayır, hayır. Sadece sana şahsen söylemek istedim, başkalarından duymaman için," der. Tanya'nın yüzüne rahatlama yayılır ve uzanarak masadaki eline dokunur ve iş ortamı için çok müstehcen bir şekilde göğüslerini birbirine yaklaştırır.

"Gerçekten çok teşekkür ederim," diyor Marilyn Monroe'yu taklit ederek, beni gözlerimi devirmeye zorlayan bir şekilde. İnsanlar erkek avcısının olmanın kolay olduğunu sanıyor: kirpiklerini kırp, göğüslerini dikleştir, dudaklarını büz, hepsi elinde oynar, ama işin sırrı hedefinizi okumak, ne istediklerini bilmek ve tam da istediklerini vermektir. Ortamı okumak, vermeden baştan çıkarmak ve kovalamayı zorlamaktır.

Tanya'nın bu beceriye sahip olduğunu düşündüğü açık, ama sahip değil.

"Aslında... seni buraya çağırmak için bir bahane bulduğuma sevindim.

Konuşacak zamanımız hiç olmuyor gibi hissediyorum; hep resortla meşgulüz." O geriye yaslanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, başını yana eğiyor ve geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturuyor.

"Aman Tanrım, bu işte gerçekten iyi," diyor Rory hayranlık dolu bir sesle.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum, özellikle de Tanya kedimsi gülümsemesini takındıktan sonra masasına daha fazla yaslanıp göğüslerini birbirine yaklaştırdığında. Bu hareketi milyonlarca kez yaptım, ama o açıkça aynı rahatlığa sahip değil, bu yüzden çok cinsel ve çok bariz oluyor.

"Biliyor musun, aramızda her zaman bir bağ olduğunu hissetmişimdir.

Aynı iş ahlakına sahibiz," diyor Tanya kirpiklerini kırıştırarak.

Çenemi sıkıyorum ama Rowan sadece gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Her zaman konaklama sektöründe mi çalıştın? Bu sektör için yaratılmışsın gibi görünüyor."

Flörtöz bir kahkaha atıp elini sallayarak başını sallar. "Oh, çok tatlısın. Hayır, hayır, bundan önce Miami'de bir medikal spa'da çalışıyordum. Ama bir arkadaşım burada bir iş olduğunu söyledi, başvurdum ve işi aldığımda çok şaşırdım."

Rowan kaşlarını kaldırır ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başlar, damarlarım endorfinle dolar.

"Bir arkadaş mı?" diye sorar Rowan.

"Oh, peyzajdan Carter."

O içeri girdiğinden beri ilk kez gözlerim monitörden ayrılır ve aynı heyecanlı bakışla bana bakan Rory'ye bakar.

Kameralar kurcalanmadan birkaç dakika önce depo odasına koşarken yakaladığımız Carter.

Carter, Tanya'nın ona bulduğu işi attığını söyleyen. Tam da ihtiyacımız olan noktaya geliyor.

Onun kolay yolu seçip Carter hakkında veya onu nasıl tanıdığı hakkında başka bir soru soracağını bekliyorum, ama sormuyor. Bunun yerine, elini tutup tutuyor ve o tanıdık kıskançlık içimi kaplıyor. Başparmağıyla işaret parmağını okşuyor ve dudaklarında geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Bronzluk izi, ha? En azından eskiden sana özelmiş gibi görünüyor." Gülümsemesi, barda ona bronzluk izi hilesini anlattığım geceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeme neden oluyor.

"Oh, şey, yakın zamana kadar nişanlıydım," diyor, sesinde bir utanç ya da tereddüt var.

Kalbim hızla çarpar ve benimle aynı gerginlikte duran Rory'ye dönerim. Soruşturmalarımızda bu konu hiç gündeme gelmemiştir. Rory hemen bilgisayarının başına geçer ve araştırmaya başlar.

"Oh? Ne oldu?" diye sorar Rowan, Tanya elini sallar.

"Oh, bilirsin, normal şeyler. Kız erkekle tanışır, kız erkeğin saçmalıklarına kanar, erkek aşırı sahiplenici ve kontrolcü olur." Umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Kız, kaçması gerektiğini fark edene kadar bir süre oyalanır."

"Çok yazık. İyi bir kadının bağlanmasını görmek istemem," der Rowan.

"Sakin ol, kızım," der Rory, yazarken bana bakar. "Ne?"

"Dişin kırılacak gibi görünüyorsun."

Bir kez daha gözlerimi devirdim ama çenemi gevşettim, tartışmaya girmedim çünkü... haklıydı. Tanya sempati toplamaya çalışır gibi iç çekerek ekrana bakarken, ben nefes almaya odaklandım. Serbest eliyle kolyesine uzandı ve dalgın dalgın küçük kolye ucuyla oynadı.

"Biliyorsun, çok zor bir dönem geçiriyorum. Birlikte yaşadığımız yerden taşındım ve o durmadan beni arıyor. Evden kaçamıyorum sanki. Bir arkadaşına ihtiyacım var."

Vücudum hareketsiz kalıyor, onun bariz kurma çabası yüzünden değil, verdiği ipucu yüzünden.

"Rory," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Hemen hallederim," diye cevaplıyor.

"Öyle mi? Şimdi nerede yaşıyorsun?" diye sorar Rowan, öne eğilerek. Elini onunkinden çekip yumruğunu çenesinin altına koyduğunu fark ettim.

Tanya bu reddetmeyi fark etmez ve omuz silker. "Oh, Daniel, ben bir şeyler halledene kadar bir süre onunla kalmama izin verdi." Bir süre durur, sonra başını sallar. "Ama biz bir çift değiliz. Ben tamamen bekârim."

"Güvende hissediyor musun?" Rowan, endişeli bir gülümsemeyle sorar. "Güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Gözleri büyür ve hayalperest bir ifade alır, dudakları yumuşak bir gülümseme oluşturur, sonra omuzlarını silker.

"Yani... o biraz baskıcı. Her zaman öyleydi, ama son zamanlarda daha da arttı. Ben ona bittiğini söylememe rağmen, bana ulaşmaya, benimle iletişim kurmaya çalışıyor. Ben sadece... endişeleniyorum, anlıyor musun?" Etrafına bakındıktan sonra sesi tekrar alçaldı. "Bazen beni izlediğini düşünüyorum."

Kalbim hızla atmaya başlar.

"Neden böyle hissediyorsun?" Rowan gerçekten endişeli görünüyor ve bir bakıma, eminim öyledir.

"Sadece... biz daha gençken, her zaman çok sahiplenici olurdu. Başka bir erkekle konuştuğumu görse bile, bunu çok büyüttü. Bu yüzden ayrıldık. Daniel'le konuştuğumu gördüğünü söyledi, ama yemin ederim, sadece konuşuyorduk. Birlikte çalışıyoruz, biliyorsun."

Onun abartısına gözlerimi deviriyorum ama odaklanmaya devam ediyorum.

"Çalışan dosyasında kayıtlı adres bir kiralık ev. Kira sözleşmesinde kimin adı yazdığını görmek için emlak şirketinin sistemine girip bakmam gerekecek," diyor Rory, ben de endorfin salgısı içinde Tanya ve Rowan'ı ekranda izlemeye devam ediyorum.

"Bu zor," diyor.

"Şey, bilirsin, Daydream'de böyle harika bir destek sistemine sahip olduğum için minnettarım. Senin gibi," der ve elini uzatarak onun eline dokunur.

Şu anda umurumda bile değil. Rory küçük bir "evet" fısıldadığında, ihtiyacı olan sisteme girdi için gülümsediğinde umurumda değil. Konuşmaya başladığında umurumda değil.

"Tanya'nın bilinen son adresi Seaside Meadows adlı bir apartman kompleksindeydi." Rory tıklamaya devam ediyor, en iyi yaptığı şeyi yapıyor. "Kira kontratı Randy Short adına imzalanmış."

"Short mu?" diye soruyorum, isim bir yerden tanıdık geliyor ama beynim Rory'ninki kadar hızlı çalışmıyor.

"Carter Short onun küçük kardeşi gibi görünüyor."

"Olamaz," diye fısıldadım, sonra başımı eğdim. "Boyu kaç?"

Rory cevap vermeden önce birkaç kez daha klavyeye basar. "Ehliyetinde 1,78 yazıyor, muhtemelen 1,73'tür."

Kendimi tutamıyorum: böyle ciddi bir anda bile gülmek zorunda kalıyorum. "Peki Tanya?"

Rory dudaklarında geniş bir gülümsemeyle bana bakar.

"165."

"O zaman aralarında 7,5 cm fark var, değil mi?" Tanya'nın gizemli adamla tartıştığı videoyu düşünerek soruyorum. Rory gülümsediğinde içimi bir ürperti kaplıyor.

"Adamımızı bulduk mu?" Omuzlarını silkti.

"Yani, evet diyebilirim. Mantıklı. Eğer o, Tanya'nın dediği kadar sahiplense ve otelin itibarını zedelese, Daniel'ın Tanya'nın onu Daniel ile aldattığını düşünmesi mantıklı olur."

"Bir tuzak kurmalıyız," diyor Rory ve ben de başımı sallayıp telefonuma uzanarak Rowan'a bir şey bulduğumuzu ve işini bitirebileceğini yazıyorum. Monitörde Rowan, Tanya'nın yavaşça ona doğru sürünerek geldiği yerden elini çekip telefonuna bakıyor.

"Üzgünüm, bunu almam gerek," der, tekrar iş moduna geçer, sesinden flört edişi tamamen kaybolur. Onu etkilemek için hepsinin bir maske olduğunu bilmek beni gülümsetir. Onun ani değişimi karşısında şaşkınlıkla yüzünün düşmesini görünce, kıkırdamak için çocukça dürtüyle savaşıyorum. Sonra ayağa kalkar, masasının etrafında dolaşır, kapıya yürür ve açar. "Sabah vaktinizi ayırıp benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Olaylarla ilgili herhangi bir bilginiz varsa lütfen bana bildirin."

Yavaşça ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. "Biz..."

Rowan onu yine keser. "Üzgünüm, gerçekten gitmem gerek. Bir toplantım var."

Onu kapıdan dışarı çıkarır ve kapıyı arkasından kapatır. Sonra kameranın olduğunu bildiği yere döner, gülümser ve başparmağını kaldırır. Kafamı sallayıp

ve gülümserim, sonra ona mümkün olduğunca çabuk odamıza gelmesini söyleyen bir mesaj atarım.

"Ya Carter yardım etmeye çalışmıyorsa da kardeşinin hatalarını örtbas etmeye çalışıyorsa?" Rory düşünceli bir şekilde sorar ve erişmemesi gereken dosyaları karıştırmaya devam eder. "Görünüşe göre onu kardeşi büyütmüş olabilir. Tek anneli, anahtar çocukları, birbirlerine çok yakınlar. Sosyal medya hesapları, birlikte çok zaman geçirdiklerini gösteriyor. Bu, kardeşini örtbas etmeye çalışmasını açıklayabilir."

"Ve muhtemelen Tanya'nın onu ihbar etmesini istememesinin nedeni de bu. Tanya'nın Daniel'le flört etmesine neden kızıyor?" Her şey kafamda yerine oturuyor. "Tanya'nın Daniel'le çıkmaya devam etmesinin kötü olacağını düşünür: kardeşi her duyduğunda Daniel'in otelini sabote etmeye çalışıyor."

Rory başını sallayarak dudaklarımdaki geniş gülümsemeyi taklit ediyor.

"Şimdi onu yakalamalıyız," diyorum gülümseyerek. Rory sinirli bir şekilde inliyor, ama benim gülümsemem daha da genişliyor. "En sevdiğim kısım."

FORTY-FIVE

Mevcut bilgilere göre Daydream Resorts şüpheli listesi:

- Randy
- Tanya
- Carter

FORTY-SIX

JOSIE

Rory ve ben yarın için son ayrıntıları hallettikten sonra Rowan'ın kapısını çaldım. Rowan gelip günün çoğunu bize yardım ederek geçirdi, fikrimizi hayata geçirmek için farklı kişilerle iletişime geçti. Toplantıya gitmeden önce, işim bittiğinde odasında buluşmamızı söyledi. Bu, cennette geçirdiğimiz son gece olabilir — ya da en azından, bir davanın kapanışını kutlamayacağımız ve Rowan'ın tüm bu olaylara karışan çalışanlarla nasıl başa çıkacağına karar vermek için kaçınılmaz olarak büyük bir hasar kontrolü yapmayacağı son gece olabilir ve ben bu geceyi Rowan'la geçirmek istiyorum.

Hayat normale dönmeden, ya da yeni normal ne olursa olsun, bu balonun içinde geçireceğimiz son gece ve Rowan her şeyin yoluna gireceğini söylese de, kendimi biraz gergin hissediyorum.

"Geliyorum," diyor kapının arkasından gelen ses ve ben gülümsüyorum, etrafta kimse olmadığından emin olmak için bir kez daha koridora bakıyorum. Rowan'ın süiti boş bir koridorun sonunda, bu yüzden gerçekten endişelenmeme gerek yok. Kapı açıldığında, Rowan rahat bir şort ve Daydream tişörtüyle orada duruyor. Gülümserim, ama sonra kaşlarım karışır. Işıklar kapalıdır, ama arkasında bir ışık titriyor gibi ve belki de... peri ışıkları mı?

"Ne..." diye başlıyorum ama elini uzatıp bileğimi tutuyor ve beni karanlık otel odasına çekiyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum, süitinin oturma odasına girerken. Odada dört masa var, her biri

her biri yiyecek ve içeceklerle dolu, ama her alanın kendine özgü bir havası var. Birinde beyaz masa örtüleri, konik mumlar ve şampanya kadehleri var, her tabakta somon balığı var. Başka bir alçak masada, bir çeşit kızarmış erişte yemeği ve bir şişe sake var. Üçüncü masada mozzarella çubukları, pizza ve bira var, son masada ise biftek ve trüf mantarlı patates kızartması gibi görünen bir şey, bir şişe şarap ve büyük kristal kadehler var.

"Bu ne?" diye gülerek soruyorum. Bir şekilde bu büyük ziyafeti hazırlamış, ama yaptığını veya neden yaptığını anlamak için kafamı yoruyorum. Bana yaklaşıyor, elini belime koyuyor ve ona bakıyorum, yüzünde gerginlik var. Sakin adamım *gergin*. Elini kaldırıp saçımı geriye atıyor ve elini boynumun arkasına koyuyor.

"Bu, seni götürmem gereken yirmi bir randevudan dördü."

Vücudum hareketsiz kalır ve ona bakmaya devam ederim, damarlarımda karışık bir duygu, şaşkınlık ve heyecan. Şu anda ne oluyorsa, ölene kadar hatırlayacağımı biliyorum. Hatta değer vereceğim.

"Ne?"

"Seninle barda içki içmeden önce yirmi bir kez karşılaştık." Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve eli aşağı inerek dalgın dalgın onları okşadıktan sonra açıklamaya devam etti. "Seni dışarı çıkarmaya, kalbini kazanmaya çalışabileceğim yirmi bir fırsat." Anlamaya başladıkça, parçaları birleştirmeye başladıkça midem kıpırdanıyor. "Eğer yaralı egomu ön plana çıkaran bir aptal olmasaydım, muhtemelen daha ısrarcı olurdum." Sırtımdaki el bastırıyor, beni göğsüne çekiyor ve elim içgüdüsel olarak boynuna dolanıyor. Bana sıcak, açık gözlerle bakıyor ve söylediği her kelimenin içindeki gerçeği görüyorum.

"Bundan sonra sana en az on yedi tane daha borçlu olacağım, seni götürmeyi planladığım diğer randevular hariç." Sözleriyle nefesim kesildi. "Bu sadece, bizim çok daha uzun zamandır böyle olmamız gerektiğini bildiğimi söyleme şeklim... sen ve ben... ama ben bir adım atamayacak kadar inatçıydım. Bu benim hatam ve bunu telafi etmek için her şeyi yapacağım."

Sonra başımı sallıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Rowan," diyorum yumuşak bir kahkaha ile. "Ben de suçluyum."

Şimdi başını sallama sırası onda, ama bu sefer daha az mizahla ve daha sert bir şekilde. "Senin bildiğin kadarıyla, ben sebepsiz yere bir pisliktim."

Elimi hareket ettirip yanağını okşadım. "Senin bildiğin kadarıyla, ben senden hoşlanmıyordum ve kimseyle çıkmadığımı söylemiştim."

Omuzlarını silkiyor. "Aradaki fark şu ki, bunu bana şimdi söyleseydin, kimseyle çıkmadığımı söyleseydin, bu beni durdurmazdı. Sormaya devam ederdim. Beş kez, on kez, yirmi bir kez, seni en ufak bir şans vermeye, beni hayatına almaya ikna edene kadar."

"Bu biraz takıntılı," diyorum gülerek.

"Çünkü sana tamamen takıntılıyım ve yakın zamana kadar bunu kendime bile itiraf edemese de, bir süredir sana takıntılıyım. Bir an bile dikkatimi verseydim, dünyanın bana sonunda ruh ikizimi bulmam için milyonlarca fırsat sunduğunu fark ederdim."

Duygularımı yutarak ona küçük bir gülümseme veriyorum, başparmağım keskin elmacık kemiğini okşuyor.

"Ne romantiksin," diye hayranlıkla fısıldadım.

"Hayır, hayır. Değilim."

"Etrafına bak, Rowan. Bu romantizmin en güzel örneği."

Yumuşak bir kahkaha atıp başını salladı. "Ben romantik değilim. Sadece sana deli oluyorum."

Kalbim çarpıyor, ama ikimiz de gerçeği bilmemize rağmen, beni tamamen kazandığını düşünmesine izin veremem, bu yüzden gülümser ve başımı eğiyorum.

"Bana yirmi iki kez çarptın, ama sadece yirmi bir randevu mu alıyorum?"

Geniş bir gülümsemeyle, "Yirmi ikinci çarpışmamız randevuydu. İttik, konuştuk, seni bir ofise sürükledim ve seni becerdim. Hatta ilk randevumuzdu." Çenem düşer ve gözlerim büyür. Yüzümdeki şoku görünce gülerek başını eğip boynuma bir öpücük kondurur. "O randevunun tam da böyle olmasını istemiştin, bunu biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum, ama o içimi saran titremeyi kaçırmıyor.

"Senin beni sikmeni tercih ederdim, ama..." diye başlıyorum, ama o sözümü off. kesiyor

"O zaman geri döndüğümüzde doğru şekilde yeniden yaparız."

Yüksek sesle, özgürce güldüm, kalbim aynı anda hem dolu hem de hafifti, Rowan'ın yanındayken her zaman hissettiğim gibi. Onu dışarıda gördüğümde ve kimliğimin açığa çıkmasından korktuğumda bile, bunu bekliyordum. İstiyordum. Bu gidip gelmeyi arzuluyordum. *Onu* arzuluyordum.

Tanrım, bu adama deli oluyorum. Ve sanırım hep öyle oldum. "Söz mü?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Söz," diye kabul etti. Bir an orada durduk ve onu beni yatağına götürüp sevişmeye zorlamayı düşündüm, ama sonra etrafımızdaki özenle planlanmış *randevuları* hatırladım.

"Peki, bu randevular... Açıklayacak mısın?"

Bana sırtarak başını sallar ve beni odanın içinde dolaştırmaya başlar, masa örtüsü ve kağıt tabaklar olmayan masadan başlar.

"Bu After Hours olurdu. Pizza, mozzarella çubukları, ucuz bira," diyor ve kampüste restoran gibi görünen ama aslında öğrencilerin abur cubur yiyip takılabildikleri bir yer olan restoranı kastediyor. Masada okul takımımızı destekleyen bir *Go Ravens* flaması var ve bunun onun ani bir kararı olmadığını anlayınca çenem titriyor.

"Bunu nereden aldın?" diye soruyorum. "*Ne zaman* aldın?"

"Sen yıllar önce olanları anlattığın gün sipariş ettim. Beni reddettiğini bile hatırlamadığını ve benim de aptal gibi tek taraflı bir kin beslediğimi."

"O zaman bunu yapmak istediğini biliyor muydun?" diye gülerek soruyorum. "Yapmam gerektiğini biliyordum."

İçimde bir şey eriyor, ama odanın başka bir yerine yönlendirdiği için buna odaklanamıyorum.

"Burası teknik olarak seninle ve Stephen'la akşam yemeği yediğim restoran. Sen somon ve yeşil fasulyeli patates sipariş etmiştin." Gülerek başımı salladım, o gece gerçekten de öyle sipariş ettiğimi hatırladım. Aslında çok heyecanlıydım, ama Rowan'ın orada olması ve bunun getirdiği gerginlik iştahımı kaçırmıştı.

Bizi alçak bir masaya götürüyor ve orada bana çarptığında kırmızı bir elbise giydiğimi ve randevuma selam bile veremediğini, çünkü gözlerini benden alamadığını söylüyor. Sonra bana son masayı gösteriyor, bir biftek restoranı, orada zimmetine para geçiren bir adamla çıkmıştım ve Rowan buna çok kızmıştı, çünkü o adamın pisliğin teki olduğunu zaten biliyordu.

"Bunları nasıl hatırlıyorsun?" diye soruyorum, her masayı gösterdikten sonra.

Omuzlarını silkti, yanakları hafifçe kızardı. "Seninle ilgili tek bir ayrıntıyı bile unutamıyorum Josie, ne kadar uğraşsam da."

Ona dönüp yumuşak bir gülümsemeyle bakıyorum, her şey aklıma gelince elim yanağına kayıyor. Son birkaç hafta, Rowan'ın ortaya çıkışı, ikimizin de bu görevin dışında bir ilişki kurmak istediği gerçeği... Her şey o kadar net bir şekilde kafamda canlanıyor ki boğazım düğümleniyor.

"Bu işe yarayacak," diye fısıldadım.

"Ne?" Anlamadan kaşlarını çatıyor.

Kafamı sallayıp daha geniş bir gülümsemeyle açıklıyorum. "Görev bittikten sonra, sen ve ben. Birlikte çalışacağız."

O da gülümser ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırır. "Bundan emin olacağım. Bu kadar harika bir şeyi kaybetmeyeceğim, Josie," diye fısıldar. Boğazımdaki yumruyu bastırmak için uğraşırım. O da fark etmiş olmalı ki konuyu değiştirir. "Bu akşam nerede yemek istersin?"

Odaya bakıyorum, bu an için, benim için özel olarak hazırlanmış beş yıldızlı yemeklere bakıyorum.

"Aslında mozzarella çubukları çok iyi giderdi," diyorum ve o yüksek sesle gülüyor. Ama bana soru sormuyor, daha lüks yemeklere yöneltmeye çalışmıyor; bunun yerine elimi tutup, üniversitedeki genç aşıklar gibi akşam yemeğine götürüyor.

Ve sonunda tüm yemekleri tatmış olsam da, ilk kaçırdığımız randevumuz en sevdiğim randevum oldu.

FORTY-SEVEN

ROWAN

Josie'yi kollarımda uyandığımda derin bir nefes alıyorum ve onunla birlikte olmanın verdiği rahatlamanın tadını çıkarıyorum.

Bunca yıl sonra.

Kaçırdığımız tüm fırsatlar.

Yaptığım tüm o aptalca varsayımlar.

Ve yine de, bir şekilde, o burada, kollarımda. Bir şekilde, bana bir şans verdi ve şimdi o benim. Buradan ayrıldığımızda ne olacağı konusunda çok endişeli ve onun endişelerini yatıştıracak hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum, ama deneyeceğim. Ve ona, uzun vadede, benim için ne kadar değerli olduğunu göstereceğim.

Josie'nin vücudu uyanmaya başlıyor ve uykulu gözleri yavaşça açılıyor, sonra bana gülümsüyor.

"Günaydın," diyor, tatlı ve uykulu bir sesle. Ona gülümsüyorum.

"Günaydın."

"Saat kaç?" diye soruyor, hafifçe esneyerek.

Omzunun üzerinden bakıp başucu saatine bakıyorum. "Yedi on."

İnler, sonra çenemin altına bir öpücük kondurmak için hareket eder, sonra kollarımdan ve yataktan çıkar. Ayağa kalkar ve esner, gözlerim her hareketini takip eder, çıplak vücudunda dolaşır. Yüzümdeki açık niyeti fark eder ve gülümser, ama başını sallar. "Vakit yok. Resmi olarak iş başındayım."

Ona sert bir bakış atarım, sonra yataktan kalkmaya çalışırım ve onun beni izleme isteğine karşı koymaya çalıştığını fark etmem.

Bununla başa çıkabilirim.

"Bu saat zamanı nasıl belirliyor?" diye soruyorum, sesim alçak. Ona doğru ilerlerken sikim çoktan sertleşiyor.

"Kendi kendime belirledim. Çalışma saatlerimi kendim koyuyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Onu belinden tutup kendime çekiyorum ve teninin tenime değmesi muhteşem bir his.

"Duş almaya ne dersin? Herkes duş almalı," diye mırıldanıyorum, sabah sakallarım boynunun derisine değiyor ve onu titretiriyor. "Bunu birlikte yapmalıyız."

Tam da tahmin ettiğim gibi, o da pes etti.

"Harika bir fikir," diye mırıldanıyor. "Gerçekten, bu sorumlu bir davranış. Balıkları falan kurtaralım."

Sonra dudaklarım dudaklarına değiyor ve onu banyoya çekiyorum. Önümüzdeki günlerde her sabah bunu yapmaktan hiç rahatsız olmayacağımı düşünerek güne başlıyoruz.

"Bunun nasıl işlediğini tekrar açıklayabilir misin? Size güveniyorum ama sanki bu adamın birçok insanı incitmesine zemin hazırlıyoruz gibi geliyor," diye soruyorum o öğleden sonra, o seksi bir elbise giyip makyajını yaparken.

Bana bakıp gülümsüyor. "Sürece güvenmelisin, bebeğim. Anahtar bu."

Eğilir ve saçlarının köklerini, bütün gece boyunca elime dolamak isteyeceğim kadar dolgun ve seksi görünmesi için, bilerek sertçe karıştırır. Kendime rağmen, ciddi konuya rağmen, onun kıkına bakmaktan kendimi alamam. Bu açıdan, itfaiye arabası kırmızısı elbisesiyle, neredeyse şeytani görünüyor ve anında, geçen gün ofis sandalyemin üzerinde eğilmiş halini hatırlıyorum.

Sanki ben burada onun ve kıkıyla ilgili tamamen müstehcen şeyler düşünmüyor gibi konuşmaya devam ediyor.

"Burada üç günümüz daha var, ama bu gece için büyük umutlarım var. Böyle bir adam için böyle bir fırsat neredeyse kesin bir şey."

Sabahı, kızlarla planın son domino taşlarını yerleştirerek geçirdik. Konukları karşılamak ve büyük bir personel toplantısına katılmak gibi görevlerim için aceleyle çıkmadan önce, herkese bu gece her şeyin mükemmel gitmesinin ne kadar önemli olduğunu vurguladım.

Harper ve Wes Holden, balaylarından bir yıl sonra bu sabah geliyorlar ve bir geceliğine paparazzilerin onları birlikte fotoğraflamasına izin vereceğiz. Böylece Harper'ın rock yıldızının bebeğine hamile olduğu yönündeki son söylentileri çürütmüş olacağız. Bir şekilde Leo ve müşterilerini bu plana katılmaya ikna ettik. Wilde Security'den gizli güvenlik görevlileri de paparazzi kılığına girerek olay yerinde olacak.

Yarın paparazzilerin gelip çiftin fotoğraflarını çekeceği gün olsa da, tatil köyündeki neredeyse herkese çiftin bugün geleceğini ve paparazzilerin her hareketlerini fotoğraflayacağını bildirdik. Personele, bu gece düzenleyeceğimiz büyük partiye konukların katılımı için hazırlık yapmaları talimatı verildi. Rory ve Josie, haberin şüphelimize çabucak ulaşacağından ve onun orada bir şeyleri sabote etmeye çalışmaktan kendini alamayacağından eminler. Rory ve Wilde Security ekibinden birkaç kişi, hem bizim kameralarımızı hem de kızların yerleştirdiği kameraları dikkatle izleyecek, Josie ise etrafta dolaşıp işini yapacak. Leo'nun bu kadar çabuk kabul etmesine biraz şaşırdım, çünkü şu anda bana bir düzine iyilik borcu var, ama görünüşe göre rock yıldızının moda tasarımcısı eşi dramayı seviyor.

Umudumuz, gece boyunca Randy'yi iş üstünde yakalayabileceğimiz en az birkaç durumun olması. Rory dün geceyi, her gün personeli anakaradan adaya götüren teknenin video görüntülerine bağlanarak ve rıhtıma kendi kameralarını yerleştirerek geçirdi, böylece Randy'nin adaya ayak bastığı anı bile bileceğiz. Oda, güvenlik merkezi gibi bir yer haline getirilmiş. Dört farklı ekranda dört farklı kamera görüntüsü gösteriliyor ve beşinci bir bilgisayar da otelin güvenlik sistemini tarayarak Carter'ın yayınlara eriştiğini gösteren herhangi bir olağandışı değişiklik olup olmadığını kontrol ediyor. Her şey çok ayrıntılı ve benim için biraz karmaşık, ama Mavens bunun işe yarayacağına ikna olmuş görünüyor ve ben onların ne yaptıklarını çok iyi bildiklerine güveniyorum.

"Bu konuda çok heyecanlı görünüyorsun," diyorum, aslında bastırılmış enerjisiyle neredeyse zıplayan Josie'ye bakarak.

"Bu, her görevin en iyi kısmı," diyor ve odanın diğer tarafına geçip topuklu ayakkabılarını elinde tutarak yatağıma oturuyor. Ayakkabılarını giymeye başlıyor, dar kırmızı elbisesi kesinlikle muhteşem ve o anda onun açık renkli, uyluk boyu çoraplar ve *jartiyer* giydiğini fark ediyorum. Orada onun yanına gidip dizlerimin üzerine çökmek için tüm gücümü kullanıyorum. Bunun yerine, odaklanmaya çalışıyorum.

"Hangi kısmı?" diye soruyorum, o ikinci siyah topuğunu giyerken, sonra ayağa kalkıp eliyle elbisesini düzelterek, casus pozu olduğunu düşündüğüm bir poz veriyor.

"Tehdit seviyesi gece yarısı," diyor, sesi alçak.

Kahkahayı patlatıyorum. "Tehdit seviyesi gece yarısı mı?"

O başını sallayıp gülümser. "Evet. Sen anlamazsın; bu süper seksi casus kızların yaptığı bir şey."

İşte bu, beni ona doğru çekip kendime doğru çeken şey bu. Elim saçlarına dolanıyor, yüzünü istediğim şekilde çevirip dudaklarına öpücük konduruyorum, az önce özenle yaptığı makyajını bozmamaya dikkat ediyorum.

"Tamam, süper seksi casus kız, başlamak için hazır mısın?" O gülümseme, başını sallamadan önce tamamen sinsî bir hal alır. "Gidelim."

"Herhangi bir gelişme var mı?" İki saat sonra, partiyi izleyen Josie'nin yanına yaklaşıp soruyorum, yüzünde biraz sinirli bir ifade var.

"Hayır. Bu gece o gece olmayacak galiba." "Hayır mı?"

Başını sallar ve derin bir nefes alır. "Rory, apartmanının garaj yolundaki güvenlik kamerasını izliyor ve arabası bütün gün orada duruyor. Gördüğüne göre, en az üç gündür tekneye binmemiş, onların sisteminde en fazla o kadar geriye gidebiliyoruz."

Çalışanları adaya götürüp getiren teknenin işletmesini dış kaynaklara verdiğimiz için, güvenlik kamerası kayıtları bizim bulutumuzda saklanmıyor. Ancak Rory, bu nedenle dün gece uzaktan sisteme girmeyi başardı.

"Yani burada değil."

Kafasını salladı. Kaşlarının arasındaki çatık bakışlar çok sevimliydi, bu gece büyük planını gerçekleştiremeyeceği için hayal kırıklığı açıkça belliydi.

"Sanırım bu gece bir sorun olmayacak. Hala tetikteyiz, ama..." Sanki bu onun için büyük bir hayal kırıklığıymış gibi omuzlarını silkiyor. "Sanırım yeniden toplanıp yeni bir plan yapmalıyız."

Odaya bakıyorum, Wes ve Harper'ın da dahil olduğu tüm konukların eğlendiğini izliyorum. Harper, Wes'le birlikte yavaş bir şarkıya dans ediyor.

başını göğsüne yaslamış ve yüzünde en huzurlu ifadeyle, sanki o anda tüm dünyası kollarında gibi.

Yakın zamana kadar, en azından tüm dünyanın tek bir kişi ve onun mutluluğu etrafında dönebileceğini anlamıyordum, özellikle de kariyerinizden bu kadar tatmin edici bir hayat sürerken. Ama Josie hayatıma girdiğinden beri anlıyorum.

Etrafıma bakıyorum, kimse bize bakmıyor, geri adım atıp onu kollarıma alıyorum ve onunla birlikte yürüyorum. O da tereddüt etmiyor, kollarını boynuma doluyor ve vücuduma yapışıyor, onu sallamama izin veriyor ve beni takip ediyor.

Bütün dünyam kollarımda. Bu adaya ilk geldiğimde, dünyanın bu tatil köyü ve bu iş olduğunu düşünürken, ne kadar da çılgın bir dönüş oldu.

"Üzgünüm, bu gece onu yakalayamadık," diye mırıldanıyor. Elimi kaldırıp başını bana doğru çevirdiğimde, parlak bir mücevher gibi görünen, neredeyse fark edilmeyen kulaklığı ve yüzündeki gergin ifadeyi fark ediyorum.

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış.

"Bunu halledip davayı çözmek istedim, böylece sonunda bir işin azalacaktı. Üzgünüm, bu gece olmaz."

Kafamı sallayıp eğilip dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdiriyorum.

"Olacak, Josie. Sen ve Rory'nin bu adamı ortaya çıkarmak ve yakalamak için bir sürü fikriniz olduğunu biliyorum," diyorum ve o da düşüncelerimi onaylarcasına yumuşak bir gülümsemeyle başını sallar. "Bugün onu yakalayamazsak, sadece bir gün daha senin işini izleyeceğim demek olur. Gece yarısı casusu falan."

Gülerek başını sallar. "Tehlike seviyesi gece yarısı." "Ah, evet, tabii.

Anlamamışım. Ben süper seksi bir casus kız değilim."

Gülümsemesi genişler, hayal kırıklığı gözlerinden kaybolur, en azından geçici olarak.

"Aynen," diye fısıldadı, sonra parmak uçlarına basarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece o gece olmadığı için hala kızgınım."

Yüksek sesle güldüm, sonra şarkı bitene kadar onunla birlikte sallanmaya, gülmeye ve sohbet etmeye devam ettim. Kaşları çatıldı ve bir anlığına ayaklarına baktı, sonra kulaklığından bir şey dinlediğini fark ettim. Sonra içini çekti ve gözlerini devirdi.

"Görünüşe göre Tanya ve Daniel kaybolmuş."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve paniğe kapılırım çünkü ikisi de farklı nedenlerden dolayı beni sinirlendirse de, onlara bir şey olmasını istemiyorum. Josie hiç endişeli görünmediği için kafam da karışır; sinirli görünüyor.

Sorumu sormadan Josie başını sallar. "Hayır, hayır. Kimse yaralanmadı. Henüz." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırırım. "Üçüncü kattaki personel odasında sevişiyorlar."

Çenem düşüyor. "Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye inliyorum.

"Rory keşke şaka yapıyor olsaydı diyor ama ne yazık ki değil. Şu anda Daniel'in kızı tümüyle görebiliyor."

Bu düşünce beni utandırdı ve ondan uzaklaştım. Çalışanlarımın, partinin daha sorunsuz geçmesi için herkesin katılmasını istediğim emri görmezden geldiğini ve genel müdürümün kelimenin tam anlamıyla ortalıkta dolaşıp vakit öldürdüğünü fark edince, sinir bozukluğu damarlarıma doldu. Tüm bunlar yatıştıktan sonra onu işten çıkarmamak için bir neden bulabileceğimi umuyordum — ona biraz daha eğitim verip hafif bir ceza verebilirdim — ama onun bu kadar pervasızca davranması nedeniyle bunun bir seçenek olmayacağı giderek daha da belli oluyor.

"Lanet olsun." Yoğun odaya bakınıyorum, birkaç çalışan biraz şaşkın bir şekilde etrafa bakınıyor. Muhtemelen *patronlarını* arıyorlar. "Tamam. Gidip onları ayırırım," diye mırıldanıyorum.

Josie gülüyor. "İyi eğlenceler. Ben burada sıkıntıdan patlayacağım, heyecan verici bir şey olsun diye dua edeceğim."

Gülümsememe rağmen gözlerimi devirip başımı salladım, sonra aptal çalışanlarımla ilgilenmek için tesisin içinden geçtim.

Yirmi dakika sonra, Daniel'in Tanya'yı siktiği görüntüyü zihnimden silmeye ve onun sahte çılgınlıklarını tamamen unutmaya çalışırken, yarın Daniel'e ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Önemli bir konumuz varken, çalışma saatleri içinde bir çalışanı sikmek ve herkese bugün herkesin işine bakması gerektiğini, aksi takdirde kovulacaklarını özellikle söylemişken. Ancak, önümüzdeki birkaç gün içinde suçlu bulunacak ve en azından spa müdürünü ve peyzaj müdür yardımcısını kovmak zorunda kalacağım. Genel müdürü de kovmak zorunda kalmak, çalışanların morali için pek iyi olmayacaktır.

Josie'ye tüm yeni gelişmeleri anlatmak için partiye geri dönerken, Josie'nin buraya geldiği ilk gün beni sürüklediği, neredeyse onu öpeceğim yere geldiğimde, gözetleme noktasına geçtim. O anı hatırlayarak gülümsedim ve

oradan ayrılmadan önce, o anı tam orada yeniden yaşama fırsatını kaçırmamam gerektiğini düşündüm.

Ama parmaklığın yanında karanlık bir şekil gördüğümde dikkatim hemen oraya kayar. Endişeyle dışarı çıkarım, ama şükürler olsun ki baygın biri değildir. Bunun yerine, parmaklıkla uğraşan biri vardır. Kafamda bir alarm zili çalar, tanıdık bir şey zihnimde parıldar. Ama buna kulak asmak yerine, daha da dışarıya, gözetleme noktasına doğru ilerlerim.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Adamın başı kalkıyor ve dünya duruyor.

Bu, Carter Short'un kardeşi Randy.

Ve şu anda korkulukla bir şekilde uğraşıyor. Aklımda spa masaj masası canlanıyor, Josie ve Rory'nin, doğru basınçla çökmesi için masaya müdahale edildiğini söyledikleri an ve panik başlıyor.

Eğer burada da aynısını yaparsa, kırık bir masaj masasında yaralanan ya da ormanda ayağı takılıp düşen biri olmaz.

Kesinlikle ölüm olurdu, en az kırık fit aşağıdaki kayalıklara düşerek.

Bir an, bana baktığında, yakalandığını sanmış gibi paniklemiş gibi görünüyor, ama sonra etrafına bakıyor ve sadece ikimizin olduğunu fark ediyor, omzunu geri çekip yüzüne tehditkar bir gülümseme yayılıyor. Korkuluğa geri dönüyor, son vidayı alıp cebine atıyor.

"Sen başkan yardımcısısın, değil mi?" diye sordu ve rahat bir şekilde ayağa kalktı. Yorgun görünmüyordu, sadece uykusuz değil, bir haftadır banyo yapmamış gibi görünüyordu. Yüzünde diğer fotoğraflarda görmediğimiz kalın bir sakal var; saçları dağınık ve yüzünde güneş yanığı izleri var, sanki son zamanlarda çok fazla dışarıda kalmış gibi.

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilemeden tereddüt ediyorum, ama şu anda fazla şüpheli davranmanın kötü olacağını da biliyorum. "Evet. Operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı."

Adam dikleşir ve bana doğru bir adım atar. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekilirim ve aramızdaki mesafeyi korumaya çalışırken istemeden korkuluğa doğru yaklaşırım.

"Burada ne yaptığını sorabilir miyim?"

Gözlerindeki bakış biraz dengesiz, biraz fazla uçuk ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Sana bir şey olursa, Daniel kesinlikle işini kaybeder," diyor, gözleri neredeyse vahşi.

Tüm bunlar başladığından beri ilk kez endişeli veya kaygılı hissetmiyorum. Bunun yerine, gerçek bir korku duyuyorum. Şimdiye kadar, bu adamın yaptığı şeylerin çoğu, bildiğimiz kadarıyla dolaylıydı.

"Hiçbir şeyden şüphelenmemiş olabilirler, sadece düzenli bakımları yapmadığını düşünürler. Sen hava almak için dışarı çıktın, korkuluğa yaslandın ve *puf!* Gittin."

Onu konuşturmaya devam et. Bazı cevaplar al. Josie ve Rory bu bölgeye dinleme cihazı yerleştirmiş miydi, hatırlamıyorum, ama yerleştirmişlerse ve bana bir şey olursa, en azından ihtiyaçları olan kanıtları ellerinde olur.

"Demek mesele bu? Tüm sabotajlar?"

Konuşmuyor, ama onu konuşturmaya kararlıyım. Onu alt edebilirim: benden epey kısa, ama gözlerinde vahşi bir bakış var ve arkamda bir metre kadar mesafede bir uçurum *var*, gerçekten isterse beni kolayca itebilir. Aramızdaki mesafeyi açmak için hareket ederken, şu anda istemediğim kadar korkuluğa yaklaştığımı geç fark ettim.

"Senin de onunla flört ettiğini gördüm. Çifte görev, gerçekten. Bu arada, sen özel değilsin. O herkesle yapar. Ama her zaman bana geri döner."

Tanrım, o da beni bir tehdit olarak görüyor. Ve

ben onunla baş başa kaldım.

On iki metrelik bir uçurumun

kenarında. Gözlerinde vahşi bir

bakışla.

Yanlara ve geriye doğru hareket etmeye başladı, ben de gözlerimi ondan ayırmamak için döndüm ve o tornavidayı bana doğru kaldırıp bir adım attığında hatamı fark ettim. Düşünmeden bir adım geri attım ve dizlerim korkuluğa hafifçe çarptı, ama yine de gıcırta sesi duyuldu. Şimdi bu adam önümde, açıkça beni tehdit ediyor ve sırtım, düşmem için çok da fazla bir şey gerektirmeyecek bir korkuluğa dayalı.

Duruşumu sağlamlaştırıp kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Gözlerim onun yüzünden elindeki tornavidaya gidip geliyor, 40 metrelik uçurumdan düşmeyeceğim somut bir plan yapmaya çalışıyorum ve yüzündeki ifadeden onu alt edebileceğime karar veriyorum. O lanet tornavidayı ondan almam gerekiyor.

Ve tabii ki uçurumdan düşmemem gerekiyor.

Kararımı veriyorum, eylem planımı yapıyorum ve tornavidayı almaya hazır olarak bir adım öne çıkıyorum.

Ama bir şey yapamadan, o yere düşüyor.

FORTY-EIGHT

JOSIE

"Onu şok mu ettin?" Rowan, Randy Short'un yığıldığı yerin arkasında dururken, pembe renkli, parlak şok tabancası hala elimdeyken aptalca sorar.

Güvenlik kilidini geri takıp, onu jartiyerimin kılıfına geri sokuyorum.

"Evet, şimdi kenardan uzaklaşabilir misin, lütfen?" diye soruyorum, baygın Randy'nin yanında yere diz çökerek. Gerçekten de patates çuvalı gibi yere düşmüş, düşerken kafasını da vurmıştı. Rowan'ın lanet olası uçuşundan düşme ihtimali beni bu kadar strese sokmasaydı, iyi iş çıkardığım ve Betty'yi ilk kez başarıyla kullandığım için sevinç çılgınlıkları atıyor olurdum.

Neyse ki, dediğimi yapar, öne doğru adım atar, zayıflamış korkuluktan uzaklaşır ve bana doğru gelir. Birlikte Randy'yi yüzüstü çeviririz, sonra diğer jartiyerimdeki küçük çantaya uzanıp birkaç kablo bağı alırım.

"Orada başka ne var?" diye sordu, çenesini kaldırarak.

"Bilmek istemezsin," diyorum gülümseyerek, ayağa kalkıp onları da kablo bağıyla bağlayarak.

"Kameralar çalışıyor mu?" diye sordu Rowan, çenesini otelin kurduğu kameranın olduğu yere doğru eğerek. "Çalışmıyorsa, bir itirafımız var." Ona küçük bir yüz buruşturma ve baş sallama ile cevap verdim.

"Sen gittikten yaklaşık beş dakika sonra. Rory bana durumu bildirdiğinde seni aramaya gittim ama personel odasında yoktun ve Daniel'e rastladığımda senin partiye geri döndüğünü söyledi."

Rowan'ın kaşları karışık bir şekilde çatıldı.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sorar. "Balo salonuna normalde bu yoldan gitmem, Rory de buraya kendi kamerasını koymamıştı."

Cevap vermeden önce, bu haberi nasıl karşılayacağından emin olamadığım için çekindim.

"Kızma ama telefonuna takip cihazı koydum," sanki bir çift ayakkabıya çok para harcadığımı söyler gibi.

"Anlamadım?" diye sorar, donakalmış.

Randy'nin bileklerini pembe bir endüstriyel kablo bağıyla bağlarken, ona karşı dürüst olmaya karar verdim.

"Takip cihazı. Telefonunda. Her ihtimale karşı. Rory'nin kabul ettiği tek şey buydu, senin hiçbir şeyle ilginin olmadığından emin olmak için. Odanı dinlemek istedi, ama ben orada sevişmeyi planlıyordum ve..."

"Tanrım, Josie," diye inler. Geç itirafım hakkında ne hissederse hissetsin, onun nerede olduğunu bilmediğimiz ve nereye gideceğimi tek bildiğim şeyin o takip cihazı olduğu düşünülürse, ona deli gibi minnettarım.

Rowan, Daniel'le konuşmak için ayrıldıktan beş dakika sonra, tüm kamera görüntüleri tamamen kesildi. Bunun nedeni, Randy'nin güvenlik ofisine girip Jonas'ı bayılttıktan sonra alarm kontrol panelini tahrip etmesi. Wilde Security'den biriyle birlikte ve durumu iyi olmalı. İyi tarafı, Randy kontrolünü kaybetmiş gibi görüldüğü için eylemlerini gizlemeye çalışmadı, bu yüzden sorunların arkasında onun olduğu konusunda son derece net kanıtlarımız var. Kameraların kaçırdığı itirafa ihtiyacımız yok: bu işi halletmek için elimizde fazlasıyla kanıt var.

"Onu bağlamak fazla mı oldu sence?" diye soruyorum, Randy'nin ayaklarını bağlarken başımı eğerek.

"Ne?" diye soruyor, bana bakarak. Hala baygın olan Randy'yi işaret ediyorum, ama yakında kendine gelmesi gerektiğini düşünüyorum.

"Onu domuz gibi bağlamak," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi belime koyarak yaptığım işi inceliyorum. Ellerini ve ayaklarını birbirine bağlayan pembe ve mor plastik bantlar, açıkçası oldukça havalı görünüyor.

"Ben..." Rowan her şeyi sindirmeye çalışırken, bir an şoka girdiğini düşündüm.

"Biliyorum, biliyorum. 165 boyunda, topuklu ayakkabılı bir seksi kadın tarafından kurtarılmak çok zor, ama kendine gelmen gerekiyor."

Bu adam her an bu dünyaya geri dönebilecekken, onun bana balık gibi ağzını açıp bakmasına zamanımız yok. Gerekirse ona bir kez daha şok verebilirim, ama bunun uzun vadeli etkilerinden de tam olarak emin değilim. Destek ekibi çok uzak olamaz ve Rory

kulaklığından gelişmeleri takip ediyor ve şu anda buraya geliyor, ama tedbirli olmakta fayda var.

"Beni kurtaranın kim olduğu önemli değil, önemli olan kız arkadaşımın bir adamı şok tabancasıyla vurup gözünü bile kırpmadan önümde kolaylıkla bağlaması," diyor. Ben sonunu yerine takip ona bakıp gülümserken.

"Ben senin kız arkadaşınım, Rowan?"

Kafasını karışık bir şekilde sallıyor ve gülümsemem genişliyor.

"Bunun artık kabul edilmiş bir gerçek olduğunu sanıyordum."

Kafamı sallıyorum, sonra domuz bağı yapmanın hiç de fena bir fikir olmadığını karar verip, başka bir kablo bağı alıp el ve ayak bağlarını birbirine bağlamak için kullanıyorum.

"Hayır, kesinlikle sormalısın. Bu bir kural."

El işimden memnun, suçlumuzun ellerinde ve ayaklarında parlak renkli çizgiler, ikisini de arkasına çekerek ayağa kalkıyorum, ellerimi ve dizlerimi silerek ellerimi belime koyuyorum. Bunu yaparken Randy biraz inliyor, kendine geliyor.

Mükemmel zamanlama.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanarak yere bakıyor, başını yana çevirip bize dik dik bakıyor.

Ona elimi sallayarak selam verdikten sonra, daha önemli işlerim olduğu için Rowan'a doğru yürüdüm. "Ne diyordun?" diye sordum, dikkatimi Rowan'a çevirerek.

O küçük bir kahkaha atarak başını salladı ve beni daha sıkı kendine çekti. Koridordan bir gürültü duydum ve Wilde Security adamları ile Rory'nin yakınlarda olduğunu fark ettim.

"Sormam lazım, değil mi?" Rowan, diğer her şeyi görmezden gelerek sorar.

"Tabii, tam anlamıyla, büyük bir jest, her şeyi yap." Elimi kaldırıp boynuna doladım.

"Benim tarzım değil," diyor, sesini alçaltarak elini çeneme koyuyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. Dokunuşu içimi kaplıyor, zaten içimde dolaşan endorfinler her hareketi yoğun bir şekilde hissetmemi sağlıyor.

"Bunu biliyor musun bilmiyorum Rowan, ama ben biraz bakım gerektiren biriyim. Bazıları erkek avcısı der. İhtiyacım olanı vermezsen, seni çiğneyip tükürürüm."

Gülümsemesi genişler ve kendini beğenmiş bir hal alır. "Oh, sana ihtiyacın olanı veriyorum Josie, bunu ikimiz de biliyoruz."

Bu sözler bacaklarımın arasına saplandı.

"Ne oluyor lan?" Randy yerden bağılıyor.

"Kapa çeneni, meşgulüz," diyorum, gözlerimi Rowan'dan ayırmadan. "Hâlâ sormadın."

Rowan gülümser ve sanki beni çok eğlenceli bulmuş gibi başını hafifçe sallar.

"Josephine Montgomery, *erkek avcısı*, benim kız arkadaşım olur musun?" diye fısıldadı ve sanki on dört yaşımdayım ve aşık olduğum çocuk bana baloya çikalım mı diye soruyor gibiydim; karnımdaki kelebekler dakikada bir kilometre hızla uçuyordu ve yüzümdeki gülümseme geniş bir sırıtışa dönüştü.

"Gerçekten sormak zorunda mıydın?" diyorum gülümseyerek, sonra parmak uçlarına basıp gülümseyen dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Orada duruyoruz, o öpücüğü derinleştirirken, kısa bir süre önce beni öpmesini dilediğim aynı yerde.

Yardım geldiğinde suçlu ayaklarımızın altında kıvranıyor ve Rory'nin kahkahaları ortalığı dolduruyor.

Tanrım, işimi seviyorum.

EPILOGUE

Rory, Rowan ve benim domuz bağlanmış Randy'nin yanında öpüşmemizi görünce gülmeyi bıraktıktan sonra, suçluyu polise teslim ettik ve polis ondan resmi bir itiraf aldı. Tahminimiz tamamen doğruymuş: Randy, Tanya'nın Daniel ile onu aldattığını öğrenmiş ve Daniel'ın işini tehlikeye atmak için harekete geçmişti. Daniel'ı işinden attırırsa, Tanya'nın artık ona ilgi duymayacağını düşünüyordu. Küçük çabaları işe yaramayınca, çamur banyosuna badem yağı döküp ateşe vererek işleri daha da kızıştırdı. Kulübede bulduğumuz videoda, Tanya eski sevgilisiyle yüzleşiyor ve onu durdurmak için yarım yamalak bir girişimde bulunuyordu.

Ayrıca, tahmin ettiğimiz gibi, kardeşi onu korumak için elinden geleni yaparken, onu durdurmaya çalıştı ve kameraları hackleyerek onu suçüstü gösteren tüm görüntüleri sildi. Ne yazık ki Carter için, kardeşi olayları tırmandırıp daha fazla olay çıkardıkça, kardeşi kamerayı yağmalanan odadan çalarken çekilen görüntüler gibi *kendi* hatalarını örtbas etmeyi unuttu.

Onu tekneye binerken görmedik çünkü ana adaya geri dönmedi; bunun yerine, sabotajlarını gerçekleştirirken haftalarca ormanda yaşadı. Kayıp gıda teslimatlarının bir kısmı aslında Randy'nin yemek ihtiyacıydı. Planlandığı gibi, Holdens'ların gelişi için tatil köyünde tüm personelin yardıma ihtiyacı olduğunu duyunca, iki çalışanın da dikkati dağılmış olmasını fırsat bilerek büyük bir sorun çıkardı. Rowan, iki düzine tamirciye tüm korkulukları ve Rory'nin onu kurcalarken yakaladığı duvar süsleri ve aydınlatma armatürleri gibi diğer yerleri kapsamlı bir şekilde incelemelerini ve bir ekibin gelip

güvenlik sistemini onarması için bir ekip çağırdı. Bu işlem tamamlandıktan sonra, konuklar bir kez daha otelde güvenle dolaşmaya başlayabildi.

Ama o kilit altına alındıktan ve otelin güvenli olduğundan emin olduktan sonra *partiye devam ettik*. Holdens ailesi (ve paparazziler) için düzenlenen otel partisi, Rowan'ın halka açık bir yerde kendini bu kadar rahat bıraktığını ilk kez gördüğüm andı ve unutulmaz bir *an* oldu. Sabotajın yarattığı baskı ortadan kalktığı için, içki içmekten kaçınsa da geceyi benimle dans ederek geçirebildi. Ardından Rory ve yeni arkadaşlarımız Wes ve Harper'a iyi geceler diledikten sonra, Rowan, Rory ve ben şafak vakti adadan ayrılmadan önce gece geç saatlere kadar kendi partimize devam ettik.

Eve döndükten ve birkaç işi hallettikten sonra, Rowan ve ben gerçekten tatile çıktık: Asistanı Sutton'ın tavsiyesi üzerine Seaside Point'te kiraladığımız küçük bir sahil evinde tam iki hafta geçirdik. Annette'in Rowan'ı sunucudan çıkarma tehdidini gerçekten yerine getirip getirmediğini bilmiyorum, çünkü bildiğim kadarıyla o hiç kontrol etmedi. Bunun yerine, iki haftayı birlikte geçirdik, sahilde tembellik yaptık, geceleri tahta kaldırımda vakit geçirdik, bana borçlu olduğunu düşündüğü randevuların çoğunu telafi ettik ve iş baskısı olmadan birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı bulduk. Her şey mükemmeldi.

Altı ay sonra, işler daha da iyiye gitti. Tek gerçek fark, ciddi bir ilişkiye başladığımdan beri son görevlerimin çoğunun yerel olmaması, bunun yerine çok fazla kesişme olmaması için gerektiğinde Philly veya New York'a biraz uzaklara gitmem. Hudson City'de işim olduğunda, iki hafta önce beni lüks yüksek katlı dairesine taşınan erkek arkadaşına haber veriyorum, böylece benim önünde tanıdığı bir pislikle flört ederken dişlerini gıcırdatıp dişlerini kırmak zorunda kalmıyor.

Kısacası, hayat güzel.

Rory ve bana cennette başka bir görev verildiğinde daha da iyi.
Bu sefer Aruba'ya.

"Burada olduğun sürece birlikte bir geziye çıkalım mı?" Karşımda oturan adam, önümdeki şarap kadehinin kenarını parmağımla okşarken sordu. Üç kadeh içmiştim, ama o, ilk kadehten sonra zihnimi açık tutmak için sessizce köpüklü elma şarabına geçtiğimi bilmiyordu.

O ise her seferinde daha sert içkiler içmemiştir. Gözleri bulanık, gülümsemesi sarkık, tam da ihtiyacım olan hali.

Bu arada, bu adamın hayatını mahvedebileceğim için kendimi kötü hissettiğim bir durum *değil*.

"Çok eğlenceli olurdu. Biliyor musun, hep yunuslarla yüzmek istemişimdir," diyorum gülümseyerek ve kirpiklerimi kırıştırarak. O da gülümsüyor ama bir saniye bile geçmeden gözleri yine benim bol dekolteme dönüyor. *Tanrım, erkekler ne kadar da kolay*.

"Hadi rezervasyon yapalım. Yarın," diyor ve sanki otel restoranında yarın için bir gezi rezervasyonu yapmasına yardım edecek bir tür konuk hizmetleri personeli varmış gibi etrafa bakınıyor. "Tabii ki ben öderim."

"Oh, ne kadar cömertsin," diyorum, sesimde şeker gibi bir tonla. Sonra gülümsememi biraz bozup acıma dolu bir surat yapıyorum. "Ama incinmedin mi? Onunla gitmene izin vermezler herhalde." Çenemi alçıya alınmış bacağıma doğru eğiyorum.

"Ne?" diye sorar, benim sorgulayıcı tonumdan kafası karışmış, tam da tahmin ettiğimiz gibi.

Onun giydiğini bile hatırlamıyor. Ne aptal adam.

"Alçın," diyorum. "Onunla yüzemezsin." Bakışları bir anlığına göğüslerimden ayrılıyor, bacağına kayıyor, sonra gülümsüyor ve bana el sallıyor.

"Oh, merak etme. Kırık değil."

Gözlerim büyür, dudaklarım aralanır ve elim masanın üzerinde olduğundan emin olurum, böylece giydiğim üç cihazın da onun sözlerini net bir şekilde yakalayacağından emin olurum.

"Kırılmadı mı?"

Kafasını sallar, sonra bana yaklaşır. "Sır tutabilir misin?"

Gülümserim, bütün gece ilk kez içten bir gülümseme, içimde bir zafer heyecanı yükselir. "Sır saklamakta ustayım."

Gözleri *tekrar* göğüslerime dönüyor ve başını sallıyor.

"Eminim öyledir." Bana tekrar yaklaşmamı işaret etti ve sahne fısıltısıyla "Kırılmamış" dedi. Bu karmaşık ve benim için tamamen yeni bir kavram karşısında nefesim kesildi, *hiç* beklemiyordum. *Gözlerimi devirdim*. "İş yerinde düştüm ve işçi tazminatı alabilmek için doktor arkadaşımın durumun görüldüğünden daha kötü olduğunu yazmasını istedim."

Kız gibi kıkırdadım ve geniş bir gülümsemeye karşılık verdim, o da neşeye gülümsedi. Eminim bunun nedeninin *çok zeki* olması olduğunu düşünüyor, ama asıl nedeni benim kazanmış olmamdı.

Üstelik rekor sürede. "Oh, bu şeytani bir plan."

"En iyi erkekler sistemi nasıl kullanacağını bilenlerdir." Bardağını kaldırdı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Sistemi kullanmaya."

"Sistemi çalıştırmaya," diye katıldım. Sonra gözlerim odanın diğer ucuna, Rory'nin en yeni Maven'ımız Isla ile oturduğu yere kaydı. Bana başparmağını kaldırarak, görevimizin rekor sürede tamamlandığını işaret etti. Her ihtimale karşı Daydream Resort'ta bir hafta için rezervasyon yaptırmıştık, ama daha iki gün oldu ve hedefimize ulaştık bile.

Bu da demek oluyor ki, kendimize güzel bir tatil kazandık.

"Bay Martin," diye bir çalışan, tam da doğru zamanda akşam yemeği randevumun yanına geldi. "Resepsiyonda sizinle görüşmek isteyen biri var. Acil bir durum olduğunu söylüyorlar." Acil durumun uydurma olduğunu ve onun bu yemeği bitirmek için geri gelmeyeceğini biliyorum, ama yine de randevum derin bir nefes alırken ben de suratımı asıyorum.

"Tamam. Bir dakika sürer. Sonra yunuslarla yüzmek için en uygun zamanı buluruz."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum gülümseyerek, geri döndüğünde burada olmayacağımı çok iyi bilerek, kendi "acil durumum" beni oradan uzaklaştırıyor.

Omzunun üzerinden bana gülümserken uzaklaşmasını izlerken, arkama yaslanıyorum ve yeni, *gerçek* bir kadeh şarap önüme gelirken, işimi bitirmiş olmanın mutluluğu beni kaplıyor.

Sonra Rowan karşımda oturur, dolgun dudaklarında bir gülümseme yayılır.

"İş iyi gitti mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Onun sevdiğimi bildiği markadan yeni içkimin uzun bir yudumunu almadan önce başımı sallayıp ona gülümserim. "Beklediğimden kolaydı."

"Birkaç gün izin alıp benimle tembellik yapma şansın var mı? Sonuçta burada beş günüm var, tüm masraflar ödenmiş."

Gülümserim. "Bilmiyorum, erkek arkadaşım oldukça güçlüdür," diye fısıldarım ve o gülümseyerek başını sallar. Rory yanımıza gelir ve bana başparmağını kaldırır.

"Aferin sana, evlat," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Ben *her zaman* iyiyim."

"Evet, evet," diyor.

"Onlar her zaman... bu kadar kolay kandırılır mı?" Isla, açıkça hem şaşkın hem de etkilenmiş bir şekilde sorar.

"Her zaman," diyor Rowan gülümseyerek arkasına yaslanarak.

"Vay canına," diye fısıldadı. Gülümsedim ve omuz silktim. "Erkekler aptal ve basit."

"Ben buradayım," diyor Rowan ve ben ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ve?"

Bana bakar, sonra gülümser ve başını sallar.

"Josie'nin Rowan'ı bir ya da yedi kademe aşağı indirmesini çok sevmeme rağmen, raporu bu akşam Gabriel'e vereceğim, böylece gezimizin geri kalanını keyifle geçirebiliriz." Başımı sallayıp ayağa kalkarken Rowan'a göz kırpıyorum, ama Rory başını sallıyor. "Hayır. Siz ikiniz kalın. Isla'ya görüntüleri ve verileri nasıl işleyeceğini göstereceğim. Siz sıkılıp sohbet etmeye başlayıp dikkatimi dağıtırsınız."

Haklı olduğu için gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Emin misin?" diye soruyorum, iş başındayız diye kendimi kötü hissediyorum.

O başını sallar ve erkek arkadaşına dönerek onu işaret eder. "Bana borçlusun," der sert bir yüzle. Rowan ona gülümser ve bunun önceden planlanmış olduğunu düşünmeden edemem.

"İkinizin kartlarına sınırsız spa hizmeti ve oda servisi kredisi yüklendi," diyor Rowan, Rory ve Isla'ya. "Benden. Keyfinize bakın."

"Rowan, sen..." diye başlıyorum ama Rory sözümü kesiyor.

"Harika. Görüşürüz, Josie! Yarın öğle yemeğinde." Tartışmaya çalışıyorum ama o Isla'nın elini tutup onu restorandan dışarı çekiyor. Rowan'a döndüğümde, o geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bu da randevularından biri mi?" diye soruyorum, gerçi aylar önce bana söz verdiği yirmi bir randevuyu çoktan aşmış durumdayız. Geniş bir gülümsemeyle masaya eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Cevap vermiyor, ama sanırım cevap vermesine gerek de yoktu.

"Seni seviyorum, biliyorsun," diyor Rowan iki saat sonra, el ele boş sahil şeridinde yürürken, yumuşak okyanus esintisi beni sararken, o kelimeleri ilk kez söylüyor.

En azından yüksek sesle. Rowan aylardır bana aşık olduğunu gösteriyordu. Belki de yıllardır, kendine özgü garip Rowan Fisher tarzında. Sonunda bunu söylediğimizde kalbimin çarpacağını ve göğsümün kelebeklerle dolacağını düşünmüştüm

göğsümü kelebekler dolacak sanmıştım, ama bunun yerine, sanki ılık, yatıştırıcı bir su cildimi okşuyor, vücudumu dolduruyor. Ama bu mantıklı. Sonuçta aşkın bu olduğunu düşünüyorum: rahatlık, arzu ve dostluk, o kadar değerli bir şeye sarılmış ki, bir zamanlar kendimi buna asla istemeyeceğime ikna ettiğime inanamıyorum. İhtiyacım olduğuna.

"Hmm?" diye soruyorum, ama onu gayet net duydum. Sözlerimle, yürümeyi bırakıp bana dönüyor ve beni kendine çekiyor.

"Aptal numarası yapma," diye fısıldadı. "Hiç sevimli değil."

"Ben her zaman sevimliyim," diye tartıştım, çünkü şu anda bile ona teslim olamıyordum. Altı ay oldu ve hala onu kızdırmayı seviyorum.

"Sana ilk kez seni seviyorum derken gerçekten benimle tartışacak mısın?"

Onun sözleri kalbimi birazcık hoplatıyor. "Tartışmıyordum! Sadece her zaman sevimli olduğumu söylüyordum. Bu bir tartışma değil, gerçek."

Sinirlenerek gözlerini kapatıyor ve uzun bir nefes veriyor, bu hareketi defalarca gördüm. Umarım milyonlarca kez daha görürüm. Hayatımın geri kalanında.

"O zaman cevap evet," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Aslında tam olarak söylemedin, Rowan," diyorum, artık gülümseyerek.

Gözlerini devirir ama o geniş gülümsemeyi geri verir ve elini çenemin altına koyar, dudaklarını dudaklarıma yavaşça ve tatlıca bastırır. Öpücüklerimizde normalde olan ateş yok ve bu anı daha da büyümlü kılıyor. "Seni seviyorum, Josie." Dalgalar arkamızda çarparak bana her şeyin değiştiği Keys'i hatırlatıyor, kaderimizin dönüm noktası, sonsuza kadar minnettar olacağım. "Benim yaramazım." Dudaklarıma bir kez daha yumuşak bir öpücük kondurur. "Benim erkek avcım."

"Ama her zaman senin," diye fısıldadım.

"Benim için tek önemli şey sensin, Josie," diye cevaplıyor ve o sıcaklık damarlarımdan akıyor.

"Ben de seni seviyorum, Rowan."

"Biliyorum, bebeğim." Beni tekrar öper, dudakları dudaklarımin üzerinde dolaşır, sonra alnını alnıma dayar. "Biraz sonra Keys tatil köyüne geri döneceğiz ve seni özel plaja götüreceğim. Son bir randevu. Orada sana başka bir şey söyleyeceğim." Ona bakarım ve elimi yanağına götürürüm, bu sabah saçımı yaparken

"Evet?"

"Evet?"

"Bir soru olacak," diyor o kadar alçak sesle ki neredeyse duymuyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Mücevherle birlikte mi gelecek?"

Küçük bir kahkaha attı. "Evet."

Tekrar gülümsüyorum, çünkü bunu, geleceğimizi ve bunun nereye varmasını istediğimizi konuşmuş olsak da, içim heyecanla doluyor. "Ne diyeceğini biliyor musun? Hazırlanayım da." Bir an düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Beni seviyor musun?" diyorum.

"Her şeyden çok."

Göğsüm şişer. "O zaman umduğun cevabı alacaksın," diye fısıldarım.

Gülüşi gece havasını doldurur, özgür ve mutlu, ve artık sık sık duymama rağmen, hala beni neşeyle doldurur.

"Sanırım erkek avcısını fethettim," diye fısıldıyor dudaklarıma, sonra beni ateşli ve derin bir öpücükle öpüyor.

Ve cevap veremeyecek kadar meşgul olsam da, tamamen katılıyorum.

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı yazmak on yıl sürdü.

Kelimenin tam anlamıyla değil, şimdiye kadar anlamış olmalısınız, abartmayı severim. Ama hayatın ışık hızında akması (üç çocuk, millet. Yaz tatili. Beşinci sınıf ve anaokulu mezuniyetleri, sınıf anneliği, Tourist Trap'in yayınlanması ve sağlıklı (alaycı) bir dozda sinir krizi) ve bu kitabın benim en uzun kitabım olması (buna bir de olay örgüsü eklemenin bu kadar çok kelime gerektireceğini kim bilebilirdi) nedeniyle, kitap *çok uzun* sürdü. Bu da yardımcı olmadı, ama aynı zamanda hakkında konuşmam yasak olan gizli bir proje üzerinde de çalışıyordum (artık konuşabilirim, Heartwood Hollow Book 1 geleneksel olarak seçildi ve önümüzdeki sonbaharda çıkacak!

Bununla birlikte, bu sefer, bu kitabın çevremdekilerin yardımı olmadan mümkün olamayacağını söylediğimde, bunu gerçekten, içtenlikle (bilmiyorum çocuklar, beynim boşaldı çünkü İKİ kitap bitirdim) söylüyorum. Bu kitap, bu süreçte beni ayakta tutan ve aklımı başımda tutan bu insanlar olmasaydı elinize ulaşmazdı.

Her şeyden önce, sonsuza kadar, Alex. Ben çılgına döndüğümde beni sırtımda taşıdığın için teşekkür ederim. Ağladığımda beni kucakladığın ve heyecanlandığımda beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Bana kendimden daha çok inandığın için teşekkür ederim. Beni sadece cesaretlendirmekle kalmayıp, kendimi savunmam ve içgüdülerimi takip etmem için ısrar ettiğin için teşekkür ederim. Her zaman bana baktığın, beni ve ailemizi her şeyin önüne koyduğun için teşekkür ederim. Bana her zaman öğle yemeği getirdiğin, küçük sürprizler yaptığın, büyük jestlerin değil, küçük anların beni hatırladığını ve önemsedini gösterdiğini bildiğin ve bana her gün bu anları tekrar tekrar yaşattığın için teşekkür ederim. Seni sonsuza kadar seveceğim. Sen her zaman benim için en değerli şey olacaksın.

Ryan, Owen ve Ella, bu dünyadaki en iyi çocuklar olduğunuz ve bana anneniz olma onurunu yaşattığınız için teşekkür ederim. Sizin için her şeyi yaparım, bu bütün gün ofimde tıklıp kalmak ve havalı, eğlenceli ebeveynler olamamak anlamına gelse bile. Ayrıca, bu kitabı okursanız, cezalandırılacaksınız.

Ve on yıl sonra terapide, *annenizin* yazdığı 5000 kelimelik müstehcen bir sahneyi okuduğunuzu anlatırken, bu sayfayı ve size bunu yapmamanızı söylediğimi göstermeyi unutmayın. Asla.

Rae'ye, sadece dünyanın en iyi asistanı değil, bu gezegendeki en iyi iki arkadaşımдан biri (hey Ashleigh) olan Rae'ye. Nazik, anlayışlı ve zarif bir insan olduğun için teşekkür ederim. Hayat benim için çok korkutucu hale geldiğinde ve ortadan kaybolmam gerektiğinde işlerin başına geçtiğin için teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda elimi tutup bana doğruyu söylediğin için teşekkür ederim. Binlerce kez aynı şeyi tekrarlamak zorunda kaldığımda beni asla yargılamadığın için teşekkür ederim. Buraya gelmek için ikimizin de Kelly'ye katlanmak zorunda kalmasına çok seviniyorum. (Bu referansı anlamadıysan, gerçekten çılgılık atacağım.) Ayrıca, lütfen Hunger Games düzenlemelerine son ver, çünkü kalbim zaten çok

Güzel prensesim Ashleigh'e, benim (diğer) en iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Benden hiçbir şey beklemiyorsun ve bunu yüksek sesle söylemek çılgınca gelebilir, ama benim için çok anlamlı, çünkü bana fayda sağlayacağı için değil, sadece beni sevdiğin için arkadaşım olmayı seçtin. Her zaman benimle çiçekler hakkında konuştuğun için teşekkür ederim ve her zaman bunların gizlice boru hatları olduğunu belirtmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Seni çok seviyorum ve sen ve bizim yap break'lerimiz olmasaydı bunu başaramazdım. (Üzgünüm, sen aramaya başlar başlamaz çalışmaya başlıyorum. Artık bunun bir komplo olduğuna eminim.)

Taj'a, isteyebileceğim en iyi menajer ve geliştirme editörüne. Son teşekkürlerimde, hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ettim, ama hala başardığımız şeyi dünyaya haykıramıyorum. Bu sefer haykırabilirim ve sana ÇOK MİNNETTARIM. Birlikte daha büyük ve daha iyi şeyler yapacağımızı biliyorum! Seni seviyorum, dünyadan kaybolduğumda benden nefret etmediğin için teşekkürler.

Düzenleme, redaksiyon ve işleri iyileştirmeme yardım eden Lori ve Christine'e teşekkür ederim.

Her şeyin mantıklı olmasını sağlayan (ki değildi) ve neyin baharatlı olduğunu söyleyen beta ekibime teşekkür ederim (Marlee, Sophie, Malitza, April, Cait, Amanda!!)

Sosyal medyamı sorunsuz bir şekilde yürütmeme ve duyurmamda en büyük yardımı olan Kayla'ya ve en olağanüstü içerikleri toplayan Catherine'e teşekkür ederim. İkinize de çok minnettarım!

ARC ve içerik ekibime, muhteşem oldukları için çok teşekkür ederim. Her birinizi seviyorum ve sevginizin ve desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem.

ne kadar çok sevdiğimi ve desteklerinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla tam olarak ifade edemem. Bu kitabın başarısının büyük bir kısmının sizlere ait olduğunu biliyorum ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Son olarak, sevgili okuyucularıma teşekkür ederim. Yıllar önce bir kitap *yazabileceğimi* hiç düşünmemiştim, ama bir gün "siktir et" dedim ve yazdım. Sonra yayınladım ve bir şekilde hepiniz internetin bu küçük köşemi buldunuz, hikayelerimi okudunuz ve bunun sadece bir olasılık değil, benim gerçekliğim olduğunu hissettirdiniz. Yaptığınız her şey için, hayatımı ve ailemin hayatını değiştirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Sizi ay ve Satürn kadar seviyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Morgan, Jersey'de doğup büyümüş bir kızdır ve iki oğlu, kızı ve mekanik olan kocasıyla birlikte orada yaşamaktadır. Buzlu espresso, barbekü cips ve Starburst jelibonlara bağımlıdır. Genellikle kulaklık takıp, baharatlı bir sesli kitap veya Taylor Swift dinler. Arada başka bir şey dinlemesi nadirdir.

Yazmak, hatırlayabildiği kadarıyla onun için bir tutku olmuştur. Bunu kanıtlamak için, çocukluğunun geçtiği evde yedi yaşında yazdığı bir kitabın çerçevesi "ilk sayfası" asılıdır. Hayatı boyunca zihninde hikayeler yaratmış, bunların ortaya çıkması için yalvarmıştır, ancak ancak son zamanlarda onlara özgürlük vermiştir.

Bu yolculuğa benimle birlikte çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#)'dan güncel haberleri takip edin [Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön izlemeler ve bonus bölümler alın!

ALSO BY MORGAN ELIZABETH

Springbrook Hills Serisi

[Dikkat Dağıtıcı](#)

[Koruyucu](#)

[Yerine Geçen](#)

[Bağlantı Çalma](#)

[Listesi](#)

İntikam Mevsimi Serisi:

[İntikam Mevsimi Zalim Yaz](#)

[Bradley Reed'in Düşüşü](#)

[İğrençlik Faktörü](#)

[Büyük Nick Enerji](#)

Okyanus Manzarası Serisi

[Eski Dosyalar](#)

[Kırmızı Bayrak](#)

[Yürüyüşü Acı Tatlı](#)

Usta Zeka Düeti

[Fildişi Kule Elmas](#)

[Kale](#)

[Tüm Sevgim](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

